

DANIELLE STEEL

ONCA
SEVGİYE
RAĞMEN

© palton

BİR

New York'ta pırıl pırıl güneşli bir gündü; sıcaklık öğleden çok önce 35 dereceyi aşmıştı. Kaldırımında yumurta bile pişirebilirdiniz.

Çocuklar bağıriyor, insanlar kapı eşikleriyle avlularda, yırtık tenteler altında, duvarlara yaslanmış oturuyorlardı. 125'inci Cadde ile 2'nci Cadde'nin kesiştiği köşedeki her iki yangın musluğu da açılmıştı. Çocuklar çığlıklar atarak şelale gibi akan suyun bir yanından girip öbür tarafından çıkıyorlardı. Oluktan akan su, yerde ayak bileği yüksekliğine çıkmıştı. Öğleden sonra saat dört olduğunda, semt halkının neredeyse yarısı, dışarıda, sığağın altında oturmuş sohbet ederek çocukları seyrediyordu.

Saat dörtte koşuşmalar, gülüşmeler ve akan suyun gürültüsü arasında birden silah sesleri duyuldu. Şehrin bu kısmı için bu hiç de alışılmadık bir ses değildi. İnsanlar durup arkasından ne geleceğini beklediler. Kapı eşiklerine çekilip duvar diplerine sindiler. İki anne yangın musluklarına doğru koşarak çocuklarını kapıp oradan uzaklaştı. Ancak onlar kapı eşiklerinin güvenliğine erişmeden silahlar yeniden patladı. Bu kez ses daha yüksek ve daha yakından geliyordu. Üç genç adam su borusunun yakınındaki kalabalığa doğru koşarken çocuklara çarpıp yere devirdiler. Genç bir kadına öyle sert bir şekilde çarptılar ki, kadın boylu boyunca suyun içine düştü. Köşede, adamların peşinden koşan polisler görüldüğünde, çığlıklar yükseldi. Polislerle genç adamlar arasındaki kovalamacada silahlar çekilmişti ve kalabalığa doğru kurşunlar uçuşuyordu.

Her şey öylesine hızlı gelişmişti ki, kimse yol açmaya ya da birbirlerini uyardırmaya fırsat bulamamıştı. Uzaktan gelen siren sesleri gittikçe olay yerine yaklaşıyordu. Yeniden silah sesleri duyuldu. Bu kez genç adamlardan biri yere düştü; omzu kanıyordu. Aynı anda arkadaşlarından biri, bir polis memurunu alnından vurdu ve küçük bir kız haykırarak yangın musluğundan fişkıran suların içine düştü. Yakınındaki herkes bağıriyor ve değişik yönlerde koşuyordu. Kızının düşmesini dehşetle izleyen anne, kapı eşiğinden ona doğru fırladı.

Bir an sonra kovalamacaya sona ermişti. İki genç adam, polisler tarafından elleri kelepçelenmiş bir halde yerde yatıyordu. Bir memur ölmüştü ve üçüncü gence sağlık ekibi tarafından ilk yardım uygulanıyordu. Birkaç adım ötede ise vurulmuş bir kız çocuğu can çekişiyordu. Kurşun tam göğsüne isabet etmişti ve çok fazla kan kaybediyordu. Yanıbaşına çömelmiş olan annesi, akan sulardan sıırıslıklam olmuştu. Bilinçsiz yatan kızını kollarına almış deli gibi ağlıyordu. İlk yardım ekibi, beş yaşındaki küçük kız annesinin kollarından zorlukla çekip aldı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, küçük kız ambulansla, şaşkın bir halde ağlamayı sürdüren annesi de yanıbaşındaydı. Bu, oradakilerin daha önce yüzlerce kez olmasa bile, düzinelerce kez görmüş olduğu bir sahneydi. Ancak olayın merkezindeki suçlu ya da kurban tanıdığımız birisi olunca, olay bir gerçeklik kazanıyordu. Bir yakınınız tutuklananlar, yaralananlar ya da ölenler arasında olduğunda bu sahnenin anlamı çok farklıydı.

125'inci Caddenin köşesinde trafik arapsaçına dönmüştü.

Ambulans siren çalarak ve ışıklarını yakıp söndürerek kendisine yol açmaya çalışıyordu. İnsanlar

caddede donup kalmış, şaşkınlıkla olup biteni izliyordu. İkinci ambulans yaralanan şüpheliyi aldı. Bir polis memurunun vurulduğunu telsizden duyan mavi-beyaz arabalar, olay yerine akın ediyordu. Çevrede yaşayanlar, polis memurunun öldüğü haberi yayılmaya başladığı anda, bunun kendileri için ne anlama geleceğini anlamışlardı. Tansiyon yükselir, için için kaynayan kırgınlıklar birden patlardı. Daha da kötüsü bu öldürücü sıcakta her şey olabilirdi. Burası Harlem'di; aylardan Ağustos'tu; yaşam zordu ve bir polis öldürülmüştü.

Ambulans kentin merkezine doğru ilerlerken Henrietta Washington, kızının eline sıkıca yapışmış, ambulanstakilerin onun yaşamını kurtarmak için verdikleri mücadeleyi sessiz bir dehşet içinde izliyordu. Ancak o anda ilk yardım ekibi mücadeleyi kazanıyor gibi görünmüyordu. Küçük kızın rengi kül gibiydi ve vücudu hareketsizdi. Her yerde kan vardı. Yerler, çarşaf, kızın kolları, sedye, annesinin yüzü, elbisesi ve elleri kan içindeydi.

Boğazlanmış gibi gözüküyordu. Peki ama ne için? Küçük kız, polislerle kötü insanlar, çete üyeleri, uyuşturucu satıcıları ve ispiyoncular arasındaki sonsuz savaşın yeni bir kurbanıydı.

Hakkında hiçbir şey bilmediği bir oyunun kurbanı olmuştu.

Hedefleri birbirlerini yok etmek olan taraflar arasında küçük bir kurban. Dinella Washington, onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu; sadece arkadaşları, komşuları, kardeşleri ve annesi için önemliydi.

Dinella, annesinin 16-20 yaşları arasında sahip olduğu dört çocuğun en büyüğüydü. Ne kadar yoksul olurlarsa olsunlar, yaşamları ne kadar zor olursa olsun ya da hayatta kalabilmek için ne denli mücadele ederlerse etsinler fark etmezdi; annesi onu seviyordu.

"Ölecek mi?" diye sordu Henrietta, boğuk bir sesle. Kocaman gözleriyle görevliye bakıyordu. Ama cevap gelmedi. Görevli de bilmiyordu.

"Elimizden geleni yapıyoruz bayan."

Henrietta 21 yaşındaydı. Tipik bir örnek, bir numara, bir istatistikti, ama bundan çok daha fazla bir şeydi. O bir kadın, bir genç kız, bir anneydi ve çocukları için bundan daha fazlasını istiyordu. Bir iş olsun istiyordu; çalışmak istiyordu; günün birinde kendisine ve çocuklarına bakacak iyi bir adamla evlenmek istiyordu. Ancak hiç böyle bir erkekle karşılaşmamıştı. Şu anda tek varlığı çocuklarıydı ve onlara sevgisinden başka verecek hiçbir şeyi yoktu.

Arada sırada kendisini yemeğe götüren erkek arkadaşının da bakmak zorunda olduğu üç çocuğu vardı. Ayrıca altı aydır işsizdi ve Henrietta'yla çıktığında çok fazla içki içiyordu. İkisinin sorunlarının da çözümü kolay değildi. Devlet yardımı ve zaman zaman buldukları geçici işlerden aldıkları parayla, ancak karınlarını doyurabiliyorlardı. İkisi de liseyi bitirmemişti. Yaşam bi-çimleriyle yaşadıkları yer çocukları için idam hükmü gibiydi.

Ambulans tiz bir gıcırtıyla hastanenin önünde durdu. Sağlık ekibi sedyedeki Dinella'yı koşarak içeri soktular. Küçük kızın kolunda serum, yüzünde oksijen maskesi vardı. Annesi, onun zorlukla da olsa hâlâ nefes alabildiğini biliyordu. Kendisi de kanlar içinde, kızının arkasından acil odasına koştu, ama yanına bile yaklaşamadı. Bir düzine kadar hemşire ve doktor etrafında daydı.

Travma ünitesine götürmek için acele ediyorlardı. Henrietta neler olduğunu, ne yapacaklarını sormak için peşlerinden gitti. Kızı iyileşip iyileşemeyeceğini öğrenmek istiyordu. Birisi yüzüne bir kâğıtla bir kalem dayadığında, aklından binlerce soru geçiyordu.

"Şunu imzala!" dedi, hemşire sertçe.

"Bu nedir?" diye sordu Henrietta panik içinde.

"Ameliyata almak zorundayız. Çabuk, imzala şunu!" Henrietta denileni yaptı. Bir saniye sonra, tek başına koridorda dikilmiş, hızla geçen diğer sedyeleri, hastaları, ameliyat odalarına koşan hemşire ve doktorları izliyordu. Kendisini tam anlamıyla kaybolmuş gibi hissediyordu; dehşet ve panik içinde hıçkırarak ağlamaya başladı.

Yeşil hastane giysileri içinde bir hemşire yanına yaklaşarak kolunu omzuna doladı. Onu sandalyelerin bulunduğu yere götürdü ve yanına çömelerek nazik bir sesle teselli etti.

"Kızın için ellerinden geleni yapacaklar." Ancak hemşire, küçük kızın durumunun kritik ve kurtulmasının zor olduğunu duymuştu.

"Ona ne yapacaklar?"

"Yarayı kapatıp kanamayı durduracaklar. Buraya gelmeden önce, oldukça kan kaybetmiş." Bu büyük bir yalandı. Sadece çocuğun annesine bakmak bile durumun ne kadar dehşet verici olduğunu anlamaya yeterdi. Henrietta baştan aşağı kan içindeydi.

İkisi de olayın korkunçluğunun farkındaydı.

"Onu vurdular... vurdular kızımı..." Polisin mi yoksa kovaladıkları adamların mı yaptığını bile bilmiyordu. Zaten artık bunun hiçbir önemi yoktu. Dinella ölürse, iyi adamlar olmuş, kötü adamlar olmuş, kimin öldürdüğü ne fark ederdi ki?

Hemşire, Dr. Steve Whitman'ın anons edildiğini duyduğunda, Henrietta kadının elini tutmuş, çaresizlik içinde ağlıyordu. Dr.

Whitman, travma bölümündeki ikinci kişiydi ve travma konusunda New York'un en iyi doktorlarından biriydi. "Eğer biri kızım kurtaracaksa, bu, odur. En iyisidir. Burada olduğu için çok şanslısın." Ancak Henrietta kendini şanslı hissetmiyordu. Yaşamı boyunca kendini asla şanslı hissetmemişti. Küçük bir çocukken, babası tıpkı bu olayda olduğu gibi, bir sokak kavgasında öldürülmüştü. Annesi onu ve kardeşlerini New York'a getirmişti, ancak yaşam burada da farklı olmamıştı. Sadece sıkıntılarını bir yerden bir yere taşımışlar, hiçbir şey değişmemişti. Eğer bir fark varsa, o da New York'taki yaşamlarının daha kötü olmasıydı.

Anneleri daha iyi bir iş bulsun diye gelmişlerdi buraya, ama bulamadı. Bütün buldukları, Harlem'deki, yoksulluk dolu; daha iyi bir yarın umudunun olmadığı daha zor bir yaşamdı.

Hemşire, Henrietta'ya biraz su ya da kahve isteyip istemediğini sordu. Genç kadın başını sallayarak istemediğini belirtti. Keder ve dehşet içinde oturup bekledi. Hâlâ ağlıyordu. Duvardaki kocaman

saatte dakikalar akıp gidiyordu. Beşe beş vardı.

Saat tam beşte Dr. Steve Whitman ameliyat odasına rüzgâr gibi girdi. O gelene kadar görevde olan nöbetçi doktorlar da odayı doldurdular. Steve Whitman uzun boylu, güçlü ve gergindi. Kısa kesilmiş koyu renk saçları ve kızgın yüzünde iki siyah kaya gibi dururan siyah gözleri vardı. Bu, öğleden sonraki ikinci silahla vurulma olayıydı. Daha önce getirilen hasta saat ikide ölmüştü. On beş yaşında bir gençti; öldürülmeden önce rakip k

çetenin üç üyesini vurmaya başarmıştı. Steve onu kurtarmak için her şeyi yapmıştı, ama çok geçti. En azından Dinella Washington bir şansa sahipti. Belki. Ancak nöbetçi doktora göre bu çok küçük bir şanstı. Ciğerleri delik deşik olmuştu ve kurşun çıkmadan önce kalbini sıyırmış, bu da önemli bir hasara yol açmıştı. Dinlediği korkunç hikâye bile Steve Whitman'ın umudunu tümüyle yitirmesine neden olmadı.

Çocuğu kurtarmak için mücadele ederken, Steve emirler yağdırdı.

Kızı kaybedeceğini anladığında on dakikadan fazla kalp masajı yaptı. Yaşamayı için bir kaplan gibi savaştı, ancak — her şey onlara karşıydı. Hasar çok büyük, çocuk çok küçük, şans çok zayıftı.

Şeytanın kuvvetleri, onun deneyiminden ve neşterinden daha güçlüydü. Dinella Washington saat altıyı bir geçte öldü. Steve Whitman derin derin içini çekti, hiçbir şey demeden ameliyat masasından uzaklaştı. Yüzünde büyük bir öfke ifadesiyle, maskesini çıkartıp attı. Böyle günlerden nefret ediyordu. Birini kaybetmekten, özellikle suçsuz bir kurbandan başka bir şey olmayan çocukları kaybetmekten nefret ediyordu. Öldürülmeden önce üç kişiyi öldüren genci kaybetmekten de nefret etmişti.

Hepsinden. Hepsinin gereksizliğinden. Kayıp. Umutsuzluk. İnsan yaşamının amaçsızca yok edilişi. Kazandığında ise, ki sık sık olurdu bu, her şeye değerdi. Uzun saatler geceye de taşan bitmek bilmeyen günler. Kazandığı zaman, ne kadar uzun ve sıkı çalıştığı umurunda olmazdı.

Ameliyat eldivenlerini çıkardı, ellerini yıkadı, başlığını çıkardı, aynaya baktı ve görev başında geçirdiği son yetmiş bir saatin yorgunluğunu gördü. Kırk sekiz saatten fazla görevde ya da çağrıda kalmamaya çalışırdı. Teorik olarak doğrusu buydu, ama pek ender gerçekleşirdi. Travma bölümünde planlarınıza tam olarak uyamazdık. Şimdi ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Çocuğun annesine söylemek zorundaydı. Ameliyat bölümünden çıkarken çenesindeki kaslar gerildi. Anneyi bulabileceğini düşündüğü yere doğru yöneldi. Kadına yaklaşırken kendini ölüm meleği gibi hissediyordu. Yüzünün kadın tarafından asla unutul-11

mayacağını bilerek ona doğru yürüdü; o andan itibaren, görüntüsü tüm yaşantısı boyunca kadının peşini bırakmayacak, kâbusunun bir parçası olarak kalacaktı. Çocuğun ismini hatırlıyordu. Hepsinin adını bir süre hatırlardı ve bunu kolay kolay unutamayacağını biliyordu. Olayı, koşulları, sonucu hatırlayacak ve kendini, keşke böyle olmasaydı, diye düşünmekten alıkoyamaya-caktı. Ne kadar az tanırca tanısın, hastalarını fazlasıyla umursar-dı.

"Bayan Washington mı?" diye sordu masadaki hemşirenin arkasından. Kadın karşısındaydı. Korku dolu gözlerle, başını sallayarak onayladı. "Ben doktor Whitman," dedi. Çok uzun z a —

mandır yapıyordu bunu. Bazen, gereğinden daha uzun zamandır, diye düşündüğü olurdu. Her şey çok tanıdık gelmeye başlıyordu.

Artık veremeyeceği umudu diri tutmamak için, çabucak söylemesi gerektiğini biliyordu; "Kızınız

hakkında kötü haberlerim var."

Henrietta doktorun yüzünü, gözlerini gördüğünde acıyla soluk almıştı. Ne söyleyeceğini daha önceden biliyor gibiydi. "Onu beş

dakika önce kaybettik." Bunu söylerken hafifçe kadının omzuna dokundu. Ancak kadın ne dokunuşunun ne de doktorun merhametinin farkındaydı. Sadece söylediklerini duymuştu...

öldü... öldü... "Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Ancak mermi girerken de çıkarken de çok fazla zarar vermiş." Sonra böyle ayrıntılar vermenin aptalca ve zalimce olduğunu hissetti. Mermi ne yaptığı, ne zaman yaptığı ne fark ederdi? Önemli olan, onun çocuğunu öldürmüş olmasıydı. Küçük kız, yaşadıkları umutsuz savaşın bir başka kurbanıydı, bir istatistikti artık. "Çok üzgünüm."

O sırada kadın Whitman'a tutunmuş, gözleri çılgın gibi bakıyor, aldığı kötü haberin şokuyla nefes alabilmek için mücadele ediyordu. Düşündüğü olmuştu; kadının böğrüne bir yumruk atmıştı sanki. "Niçin bir dakika oturmuyorsunuz?" dedi. Ona doğru yaklaştığında kadın haberleri alabilmek için ayağa kalkmıştı ve şimdi bayılacak gibiydi. Gözleri kaydı, Dr. Whitman kadını bir iskemleye oturttu ve hemşireden bir bardak su istedi.

Hemşire hemen getirdi, ama çocuğun annesi içemedi. Aldığı haberi kabul etmeye çalışırken tuhaf, boğuk sesler çıkarıyordu. Steve Whitman, çocuğu öldüren silahlı adam değil de, kendisiymiş gibi hissetti. Kurtarıcı olmaktan hoşlanırdı ve zaman zaman bu gerçekleşirdi de. Çevresinde ona şükran ve minnet duygularıyla boynuna atılan karılar, kocalar ve anneler de olurdu. Ancak bu kez farklıydı. Kayıplardan öylesine nefret ediyordu ki! Ancak çoğu zaman şans kendisinden yana olmuyordu.

Henrietta Washington ile kalabileceği kadar uzun kaldı ve sonra onu hemşirelere bıraktı. On dört yaşında ikinci kat penceresinden düşen bir genç kız için tekrar çağrılıyordu. Ameliyathanede dört saat kaldı. On buçukta kızı kurtardığını ümit ederek dışarı çıktı. Ve nihayet saatler sonra ofisine gidebildi. Gecenin sakin kısmı başlamıştı; en kötü vakalar gece yarısından sonra gelirdi. Masasının üzerindeki soğuk kahveyi ve iki kurabiyeyi atıştırdı. Kahvaltıdan beri bir şey yemeye zaman bulamamıştı. Resmî olarak kırk sekiz saat görev yapmış; ikinci bir kırk sekiz saat de bir meslekdaşı karısının doğumuna gittiği için gönüllü olarak çalışmıştı. Eve gitmek için çok gecikmişti, ama o zamana kadar da fırsat bulamamıştı. Masasının üstünde imzalanacak bir yığın kâğıt vardı, bunları bitirir bitirmez eve gidebilirdi. Onun yerine bir başka doktor göreve başlamıştı. Uzun uzun içini çektikten sonra telefona gitti. Meredith'in uyanık, hatta belki de ofiste olabileceğini biliyordu. Son birkaç haftadır çok meşguldü. Eve dönmemiş, hatta hâlâ toplantıda olabilirdi.

Telefon bir kez çaldı ve o, cevap verdi. Sesi de kendi gibi sakin ve soğukkanlıydı. Birbirlerini iyi bir şekilde dengeliyorlardı. Steve'in volkanik öfkesi, Meredith'in ipeksi yumuşaklığı ile dengeleniyordu. Durum ne kadar çıldırtıcı olursa olsun, Meredith krizlerin doruğunda bile her zaman sakin kalmayı başarırdı. Sessiz, zarif ve soğukkanlıydı. Bütün varlığıyla kocasının tersiydi.

"Alo?" dedi, karşısındakinin Steve olduğundan emin olmadan.

Muazzam bir işi sonuçlandırmak üzereydi ve bu saatte arayan ofisten biri de olabilirdi. Meredith Smith Whitman, Wall Street'in en saygıdeğer yatırım bankalarından birinin ortaklarından ve kendi alanında büyük bir saygınlığı vardı. Yüksek fi-nans dünyasıyla yaşar; onu solur, onu yer içerdi. Tıpkı Steve'in travma alanında işine gömüldüğü gibi. Her ikisi de yaptıkları işi seviyordu. Onlar için işleri yaşamlarına egemen olan birer tutkuydu. "Merhaba, benim," dedi Steve, yorgun, üzgün, ancak telefona cevap almak onu rahatlatmıştı. "Sesin çok yorgun geliyor,"

diye cevap verdi Meredith, sempatik ve ilgili bir sesle.

"Öyleyim," dedi Steve, karısının sesini duyduğu için gülümseyerek.

"Sadece ofiste bir gün daha geçti. Daha doğrusu üç gün."

Cuma gecesi idi ve salı sabahından beri karısını görmemişti.

Yıllardır bu şekilde yaşıyorlardı. Buna alışmışlar, bu şekilde çalışmayı ve yaşamayı öğrenmişlerdi. Genç kadın, kocasının iki, üç günlük nöbetlerinin ya da eve geldikten birkaç saat sonra dönmesini gerektiren acil durumların yabancısı değildi. Ancak karşılıklı olarak, birbirlerinin işine sağlıklı bir saygı gösterirlerdi.

Tanışıp evlendiklerinde Steve yeni bir doktor, Meredith ise lisansüstü öğrencisiydi. Aradan on dört yıl geçmişti ve bazen Steve, sadece birkaç hafta olmuş gibi hissederdi. Karısını hâlâ başlangıçtaki gibi çılgınca seviyordu. Evlilikleri her ikisi için de çeşitli nedenlerle iyi gitmişti. Birbirlerinden sıkılmak için zaman bulamamışlardı, aslında hiçbir şeye zamanları yoktu. Zaman zaman bu konuda konuşurlardı, ama tüm dikkat ve enerjilerini alan kariyerleri, çocuk için de zaman ve heves bırakmamıştı. Yine de bu tümüyle kafalarından atmadıkları bir seçenektir.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Steve. Meredith, son iki aydır Silikon Vadisi'nden bir yüksek teknoloji ürünleri firmasının halka açılması işiyle uğraşıyordu. Şirketi halka açıp hisselerini satacaklardı. Meredith'in firması için çok önemli bir işti bu ve Meredith'i büyülüyordu. Bununla birlikte, daha önce piyasaya sürdükleri bazı hisse senetleri kadar prestijli değildi. Ancak 13

Meredith, Silikon Vadisi'ndeki firmalarla ve onların sunduğu fırsatlarla, Boston ve New York'taki alışılmış işlerden daha fazla ilgileniyordu.

"Bitiriyoruz," dedi Meredith, biraz yorgun bir sesle. Bir gece önce, gece yarısına kadar ofisteydi. Kocasını çalışırken uzun zamanlarını ofiste geçirmek kolay oluyordu. Potansiyel yatırımcılara şirket hakkında bilgi vermek, yatırım yapmaya teşvik etmek için gelecek ay düzenlenecek toplantılara, karısının öncülük edeceğini ve bu nedenle birkaç haftalığına şehir dışına çıkacağını biliyordu Steve.

Bundan önce bir süre birlikte vakit geçirebileceklerini umuyordu ve bunun için işçi bayramına rastlayan hafta sonunu ayıracaktı.

"Kırmızı ringaları hemen hemen bitirdim," dedi Meredith. Steve jargonu biliyordu. Tahvil ihracında yayınlanan tanıtım yazıları için kullanılan bir terimdi. Böyle denirdi, çünkü yazının dış kenarı boyunca -Sermaye Piyasası Kurulu'nun isteği doğrultusunda-kırmızı uyarı işaretleri olurdu. "Eve ne zaman geliyorsun tatlım?"

diye sordu Meredith, esnemesini bastırmaya çalışarak. Eve yeni gelmişti ve saat neredeyse on buçuktu.

"Bazı evrakları imzalar imzalamaz çıkacağım. Yemek yedin mi?"

Steve, masanın üstündeki kâğıtlara gözünü dikmiş, yayılmış

otururken formlardan çok karısıyla ilgiliydi.

"Yedim sayılır. Ofiste birkaç saat önce önüme bir sandviç fırlattılar," diye cevap verdi Meredith.

"Eve geldiğimde omlet yapacağım. Yoksa bir şey almamı mı istersin?" Yoğun iş programlarına rağmen, yemeği genellikle Steve yapardı ve karısından daha iyi pişirdiği için de övünmeyi severdi.

Onun yemek pişirmeyi daha fazla sevdiği kesindi. Meredith, evcimen bir kadın olduğunu hiçbir zaman iddia etmemişti. Eve gelip dört çeşit yemek yapmaktansa, masasında bir sandviç ya da salata yemeyi tercih ederdi. Steve yemek yapmaktan Meredith'e göre çok daha fazla hoşlanırdı.

"Omlet harika olur," diye gülümsedi kocasını dinlerken. Çok yoğunken dahi Steve'den ayrı olmak onu özlemesine yol açardı.

Onları kolay, rahat bir ilişkiydi. Evleneli on dört yıl olmasına rağmen hiç bozulmamıştı; çok şey isteyen kariyerlerine ve telaşlı yaşamlarına rağmen, kendilerini tutkuyla birbirlerine adanmışlardı.

"Ee, bugün ne oldu?" Bir şeylerin yolunda gitmediğini, her zaman kocasının sesinden anlardı. Birbirlerini, birçok insana göre çok daha iyi tanırlar ve basan ve başarısızlıkların getirdiği duyguları paylaşırlardı.

"İki çocuk kaybettim," dedi. Beş saat önce kızını kaybeden siyah kadını düşünmeden edemiyordu. Onun için olayların sonucunu değiştirmeyi çok isterdi. Ama, o bir doktordu, sihirbaz değil. "On beş yaşında bir çocuk rakip çeteye girdiği silahlı çatışmada öldürüldü. Yere düşmeden önce karşı taraftan üçünü öldürmüştü."

Küçük bir kızı ise birkaç saat önce kaybettik. Onu göğsünden vurduklarında, üç çocukla polislin Harlem'deki çatışmasının suçsuz bir seyircisiydi. Ameliyat ettik, ama kurtulamadı. Annesine söylemem gerekti; zavallı kadın yıkılmıştı. Ondan sonra ikinci kattan düşen on dört yaşında birini ameliyat ettim. Çok kötü durumda. Ama eminim ki yaşamayı başaracak." Meredith, Steve'in işini yapma kendisi yapabilir miydi? diye düşünmekten bile nefret ederdi. Gördüğü tek şey, hastaların sürekli ıstırabı, umutsuzluk, kayıplar, büyük acılar. Yine de bütün bunların kocası için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Berbat bir gün gibi görünüyor, tatlım... Çok üzgünüm. Niçin eve gelip rahatlamıyorsun? Buna ihtiyacın var." Steve üç gündür eve gitmiyordu; tükenmiş ve umudunu yitirmiş gibiydi.

"Evet, molaya ihtiyacım var. Yirmi dakika kadar sonra evde olacağım. Ben gelene kadar yatma." Meredith uyarı üzerine gülümsedi.

"Böyle bir tehlike yok. Eve tıka basa dolu bir evrak çantasıyla geldim."

"İyi, ben geldiğimde onları bir yana bırak bayan Whitman, yalnızca benimle ilgilenmeni istiyorum." Karısını görmek için can atıyordu.

İşten ve sorumluluklarından kopup eve, Meredith'e 16

gitmek bir başka gezegene gitmek gibiydi. Karısı onun için bir tür sığınaktı. Taze havanın solunmasıydı, sağlıklı, her gün uğraştığı şiddet ve zorbalıktan uzak bir barınaktı. Onu görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Eve gidip onu uyur ya da çalışır durumda bulmak istemiyordu.

Meredith, "Söz veriyorum, yalnızca seninle ilgileneceğim doktor.

Bir an önce gel," derken gülümsüyordu.

"Kendine bir bardak şarap doldur, Merrie, birkaç dakika sonra orada olacağım." Zaman hakkında her zaman iyimserdi ancak karısı onun bu alışkanlığını bilirdi.

Kırk dakika sonra çıkıyordu. Nöbetçi şef doktorun, o ayrılmadan önce doksan iki yaşında bir kadının kırık kalça kemiği ve pelvisi ile on dört yaşında, camdan düşen gencin devam eden komplikasyonları hakkında kısa bir konsültasyona ihtiyacı olmuştu. Ancak Steve, artık eve gitme zamanı geldiğini herkesten daha iyi biliyordu. Tükenmenin de ötesindeydi. Masadaki işlerini bitirdi ve hafta sonu için çıkış kağıdını imzaladı. Pazartesiye kadar travma bölümündeki görevine dönmesi gerekmiyordu ve dışarı çıkmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Artık yeterdi. Ayrılanaya kadar öyle yorulmuştu ki, doğru dürüst düşünemiyordu bile.

Hastanenin hemen dışında bir taksi durdurdu, on dakika sonra evdeydi. Kendini içeri attı. Hafif bir müzik sesi duydu, Meredith'in parfümünün kokusunu aldı. Eve gelmek, cehennemde üç gün

geçirdikten sonra cennete gelmek gibiydi. Meredith'le geçirdiği zamanlar yaşama nedeniydi, ancak o, Steve'in işini de çok sevdiğini biliyordu. Tıpkı Steve'in Meredith'in işini ne kadar çok sevdiğini bildiği gibi.

"Merrie?" diye bağırdı, daire kapısı açıldı, ancak cevap yoktu.

Meredith'i banyoda duş alırken buldu. Uzun, upuzun, sarışın, inanılmaz güzel ve zarifti. Kolejdeyken ekstra para kazanmak için modellik yapmıştı. Her ikisi de burslu okumuştular. Her ikisi de tek çocuktu ve her ikisi de kolejdeyken ailelerini kaybetmişlerdi.

Meredith'inkiler Güney Fransa'da yirmi yıldan sonra ilk gerçek tatillerinde bir araba kazasında; Steve'inkiler altı ay arayla kanserden. Yıllardır birbirleri için sadece karı koca değil, sahip oldukları tek aileydiler; bunun da ötesinde her şeydiler.

Genç kadın, Steve'i gördüğünde ağzı kulaklarına vararak gülümsedi, duşu kapadı ve bir havlu aldı. Omuz hizasındaki sarı saçlarından akan sular göğüslerine damlıyordu, yeşil gözleri sıcak ve seksiydi. Steve, üstünün ıslanmasına aldırmadan karısını kendisine doğru çekip öperken Meredith, onu gördüğü için mutluydu. Islak olması Steve'in umurunda değildi tek istediği ona sarılmaktı.

"Tanrım! Eve geldiğim zaman bana ne yapıyorsun ki, işe neden gittiğimi merak eder hale geliyorum?"

"Yaşam kurtarmak için elbette," dedi Meredith, kollarını Steve'in boynuna dolayıp vücudunu ona yapıştırırken. Steve, bir tatilden ya da uykudan sonra olabileceğinden daha fazla dinlenmiş ve canlı hissetti kendini. Meredith'i öptü, hastanede geçirdiği yetmiş altı saatin yoruculuğuna karşın birden canlanmıştı. Tanıştıkları günden beri üzerinde Meredith'in çok güçlü bir etkisi vardı.

"Önce ne istersin? Beni mi, omleti mi?" diye sordu, çocukça gülümseyerek. Meredith, şaşırmış gibi baktı.

"Oldukça zor bir seçim. Acıkmaya başlıyordum."

"Ben de," diye gülümsedi. "Belki de önce omlet, sonra da duşa atlayacağım, ardından her ikimizin de bu gece burada olmasını kutlayabiliriz. Beni asla bırakmayacaklarmış gibi hissetmeye başlıyordum. Tanrıya şükür, hafta sonu izinliyim. Birlikte geçirecek iki günümüz olduğuna inanamıyorum." Bu sözleri duyan Meredith'in gözleri bulutlandı.

"Sanırım, pazar günü Kaliforniya'ya gideceğimi unuttun." Özür diler gibi bakıyordu. Steve evdeyken, onu bırakıp gitmekten nefret ediyordu. Bir hafta sonunu birlikte geçirdikleri o kadar enderdi ki.

Travma bölümündeki ikinci yetkili kişi olarak hafta sonları da çalışmak Steve için çok olağandı. Hafta arası izinli olduğunda ise Meredith ofiste oluyordu. "Callan Dow'la, tanıştımdan önce son bir kez daha görüşmeliyim. İşe başlıyoruz."

Onunla tanıtım yazısını Kaliforniya'da son bir kez daha inceleyeceğiz." Meredith her ayrıntıya büyük bir özen gösterirdi.

"Biliyorum. Kafana takma, unuttum." Karısının saçını kurulamasını seyrederken, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyordu. Sonra, söz verdiği omleti hazırlamak üzere mutfağa gidip, onu yalnız bıraktı.

Beş dakika sonra Meredith, üstünde beyaz kaşmir bir sabahlıkla Steve'e katıldı. Saçları hâlâ ıslak, ayakları çıplaktı. Steve bir bakışta sabahlığın altında çırılçıplak olduğunu fark etti.

— "Eğer beni ayartırsan, omleti yakarım," diye uyardı. Bir eliyle karışımı tavaya dökerken diğer eliyle de kendine beyaz şarap dolduruyordu. Meredith bir şey demedi, ama Steve tükenmiş

görünüyordu. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve üç gecelik uykusuzluk yüzünden bitap düşmüştü. "Evde olmak güzel," dedi, yorgun bir gülümseme ve gizlemediği bir hayranlıkla karısına bakarken. "Seni özledim, Merrie."

"Ben de seni özledim," dedi Meredith, kollarını boynuna do-layıp öperken. Sonra mutfak tezgâhının yanındaki uzun deri tabureye oturdu. Daireleri, daha çok Meredith'in zevkine uygun, ince bir New York stilinde döşenmişti. Genç kadının, başarı ve yeteneğini yansıtan bir şıklığı vardı. Steven ise, çok çalışan bir doktorun dağınık görünüşüne sahipti. Haftalardır saçını kestirmeye vakit bulamamıştı, iki gündür de traş olmuyordu. Kırk iki yaşından genç gösteriyordu. Bu kılıktayken, giyindiğinde nasıl görüneceğini tahmin edebilmek zordu. Eşi kaybolmuş spor ço-raplarıyla çalışırken rahat ettiği sabolar giyiyordu. Onu, giydiğinde mükemmel görüldüğü blazer ceket, gri pantolon ve kravatla hayal etmek zordu. Çalışmadığı zamanlar, üzerinde genellikle, solmuş

bir blucinle bir tişört olurdu. Çoğu zaman başka bir şey giymeyi düşünemeyecek kadar yorgundu.

"Eee, uyumak, sevişmek ve akşam yemeğine kadar yatakta kalmak dışında ne yapacağız yarın?" dedi, muzipçe gülümseyip granit tezgah üzerinde Meredith'in tabağına omlet koyarken.

Mutfağa tümüyle beyaz ve bej hâkimdi ve bir dergiden çıkmış gibi görünüyordu.

"Söylediklerinin hepsi bana uygun, yalnız bazı kâğıtları almak için, ofise uğramalıyım. Sonra da evde okumalıyım. Kaliforniya'daki toplantı için," dedi, özür dileyerek. Üzgün bakıyordu.

"Onları uçakta okuyamaz mısın?" dedi Steve, omletinin yarısını yerken. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bunu yapabilmek için Tokyo'ya gidiyor olmalıydım. Gerekenden fazla çalışmayacağım. Söz veriyorum."

Steve, "Hayra alamet değil gibi gözüküyor," diyerek her ikisine de şarap doldururken gülümsedi. Görevden uzak olmak müthiş bir duyguydu. Karısının dışında kimseye karşı sorumluluğu yoktu.

Yatağa gitmek ve karısıyla sevişmek, ardından da ertesi gün öğleye kadar uyumak için sabırsızlanıyordu. "Eee, işinden söz et, nasıl gidiyor?" Onun için işinin ne anlama geldiğini biliyordu. Meredith cevap verirken gözleri parlıyordu.

"Mükemmel olacak. Tanıtım toplantılarını iple çekiyorum."

Potansiyel yatırımcılarla karşılaşacakları geziden söz ediyordu.

"Çok iyi olacak. Bu sabah Dow'la konuştum. Hedefi vurmayı bekleyen play-off oyuncusu gibi. Hoş biri, ondan hoşlanacağını sanıyorum. Şirketi yoktan var etti ve şimdi de halka açıyor; haklı olarak da bundan gurur duyuyor. Bu, onun için bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi. Ona her şeyin nasıl yolunda gittiğini göstermek heyecan verici."

"Bütün gösterdiğin bundan ibaret kalsın, lütfen," diye çıkıştı Steve, elindeki çatalı sallayarak. Meredith ona doğru eğilmişti; Steve sabahlığın içindeki ipek gibi beyaz göğüslerini görebiliyordu.

Meredith, onun sözlerine güldü.

"Bu kesinlikle iş," dedi, her zaman olduğu gibi kendine güvenerek.

"Senin için belki. Umarım bu adam kısa, şişman ve çirkindir ve gözlerini kör eden bir kız arkadaşı vardır. Seni onunla seyahate göndermek, yunus balıklarına bir balık sallamaya benziyor.

Bu çok kıskırtıcı, tatlım." Ona hayranlıkla baktı. Ne kadar nefes kesici olduğunu fark etmemek mümkün değildi ve onunla çalışanların da bunun farkında olduklarından emindi. On dört yıldır yalnızca onun ilgisini ayakta tutmayı değil, aynı zamanda ihtirasını da kamçulamayı başarmıştı. Ne kadar yorgun olduğu önemli değildi. Her zaman onunla yatağa girmek için istekliydi ve Meredith onun bu özelliğini severdi.

"İnan bana, bu adamların bütün düşündükleri, işleridir," diye ona güvence verdi. "Callan Dow da farklı değil. İşi, onun bebeği.

Gerçekleşen rüyası. Yaşamının aşkı. Godzilla'ya benzese— dim bile fark etmezdi. Bunun yanısıra," kocasına gülümsedi. "Seni seviyorum ve Tom Cruise'a benzese bile fark etmez. Sevdiğim adam sensin."

"Güzel." Steve memnunlukla baktı sonra kaygılı bir bakış fırlattı.

"Demin sözünü ettiğin şey doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Soru karşısında şaşırılmıştı. O da çok yorgundu.

"Tom Cruise'a benzemesi. Benziyor mu?" "Tabii ki hayır." Güldü ve onu biraz kızdırmak istedi, "daha çok Gary Cooper ya da Clark Gable'a benziyor."

"Çok komik." Aslında gerçektir ancak Meredith üstünde durmadı, onun için önemli değildi. "Daha çok Peter Lorre'ye benzese daha iyi, yoksa onunla görüşmek için bir başka ortağı göndermeleri gerekebilir. Ayrıca, iki hafta çok uzun bir zaman ve kendimi çok yalnız hissedeceğim. Bu kadar uzun süre uzaklaşmandan nefret ediyorum," dedi Steve.

"Ben de," dedi Meredith, ancak bu tümüyle gerçek değildi ve bunu her ikisi de biliyordu. Sunum heyecanlıysa ve şirketi önemsiyorsa, Meredith bundan hoşlanırdı. İşini çok severdi. "İki haftada on şehir, tam olarak tatil sayılmaz."

"Ama sen yaptığın şeyden hoşlanıyorsun." Steve şarabını bitirdi ve hayranlıkla onu seyretmek üzere arkasına yaslandı. Sakin, seksi ve güzel görünüyordu. Steve şiddetle tıraş ve duş ihtiyacı hissetti.

Dağınık görüldüğünü biliyordu. Ancak hastane-

deyken, nasıl görüldüğü aklına gelen en son şeydi. Sadece eve, ona geldiği vakit önemliydi bu; hatta o zaman bile genellikle giyinmek için çok yorgun olurdu.

"Bazen bu tanıtımları seviyorum. Her zaman değil. İyi ve eğlenceli olduğunda, yapacak çok iş olduğunda. Şirkete bağlı bu tabii, ama bu seferki gerçekten iyi. Hisse senetleri tavana vuracak." Steve, şirketin bazılarını Callan Dow'un icat ettiği, yüksek teknoloji ürünü tıbbi tanı cihazları yaptığını biliyordu. Meredith, Callan Dow'un babasının küçük bir kasaba cerrahı olduğunu; oğlunun da cerrah olmasını istediğini söylemişti. Ancak Callan iş dünyasına ve yüksek teknoloji ürünlerine

daha fazla ilgi duymuş ve yüksek teknoloji ürünü cerrahi araç gereçler üreten bir şirket kurmayı tercih etmişti. Steve, onun ürünlerini tanıyordu onlardan etkilenmişti, ancak Meredith şirketin ne kadar etkileyici olduğunu ne kadar söylesen söylesin, hisse senetlerine pek ilgi duymuyordu.

Steve bütün mali işlerini Meredith'e bırakmıştı zaten. Bu işleri o çok iyi biliyordu. Kendisi, bu konulardan hiç anlamazdı.

Meredith, bulaşıkları makinaya koydu. Steve, duş yapmaya gitti, birkaç dakika sonra Meredith ışıkları söndürerek yatak odasına geçti. Her ikisi de yorgundu. Steve onu birkaç dakika sonra yatakta buldu. Yanına, yatağa uzandı. Kollarına alıp kendine doğru çekerken Meredith gülümsedi. Steve'in kendisini ne kadar çok istediğini hissedebiliyordu, onu öptü. Kocasını okşamaya başladığında hafifçe inledi. Kısa bir süre sonra her ikisi de hastaneyi, hisse senetlerini unutmuşlardı. Önemli olan sadece, paylaştıkları ve zevk aldıkları özel yaşamlarıydı.

İKİ

Cumartesi sabahı, Steve uyandığında Meredith ofise gitmişti. Steve uyanana kadar geri gelmeyi düşünüyordu ancak döndüğünde onu havluya sarılmış, duştan rahatlamış bir durumda, gazetesini okurken buldu. Meredith, beyaz bol bir pantolon ve beyaz tişört giymişti, elindeki evrak çantasını koltuğun yanına bırakırken Steve,

"banker olmak için yeterince yaşlı görünmüyor-sun," dedi, gülümseyerek. Sakin ve mutluydu. Gece, her zaman olduğu gibi iyiydi. Belki daha da iyi. Seks yaşamları her zaman dört yıldızlıktı ve çok sık birlikte olamadıkları için, her ikisi de birlikte olmanın keyfini çıkarırdı. Bazen aşın çalışmanın romantizmelerini canlı tuttuğunu ve on dört yılın ardından birçok çifte göre birbirlerine karşı daha aç olmalarına yol açtığını düşünürdü, Meredith.

"Öğlen dışarda yemeye ne dersin?" Hava hâlâ sıcaktı, ama Steve dışarı çıkmak, onunla bir yere gitmek istiyordu. "Tavern-on-the-Green'e ne dersin?"

"Zevkli olur," dedi Meredith, kendini hafifçe suçlu hissederek.

Okuması gereken şeyler vardı, fakat bunu daha sonra da yapabilirdi. Steve'in üç günlük çalışmanın ardından, rahatlamaya ve eğlenmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kocasını yaşadığı mutsuz günleri telafi etmek ve bunu onunla paylaşmak istiyordu. Meredith, çalışması gerektiğini söyleyecek kadar acımasız değildi.

Steve, öğlen için rezervasyon yaptırdı. El ele dışarı çıktıklarında, dışarısının ne kadar sıcak olduğunu görerek şaşırdılar. New York'ta yaz çok sıcak geçiyordu ve nem yüzünden zorlukla nefes alıyorlardı.

Bir taksiye atlayıp restorana gittiler ve yemek boyunca birlikte olmanın tadını çıkardılar. Meredith, çalıştığı iş üstüne daha fazla bilgi verdi, Steve de onu ilgiyle dinledi. Bu iş, Meredith için tek tutkuydu şu anda, ama Steve bu durumdan hoşnuttu. Meredith, bir konu üzerinde çalışırken akıl almaz bir şekilde tek bir hedefe yoğunlaşır, başka bir şey düşünmezdi. Yaptığı işte, bu kadar iyi olmasının nedeni kısmen bu, kısmen de sezgilerinin çok güçlü olmasıydı. Zaman zaman erkeklerle eşit fırsatlara sahip olmadığını düşünse de çalıştığı şirkette saygı görürdü. Dört yıldır firmanın ortağıydı. Genellikle, işin en önemli kısmını o yüklenir, -gerçekten yaratıcı işler yapardı- sonra da bir erkek ortak zaferi paylaşırdı. Bu yıllardır canını sıkan bir şeydi ve Wall Street'teki bazı firmaların doğasında vardı. Erkeklerin kendi küçük dünyalarında kontrolü ellerinde bulundurduğu, adına "beyaz pabuç" denilen firmalardan birinde çalışıyordu. İş yaşamında alışlagelmiş bir tutumdu bu ve Meredith için bazı sınırlamalar getiriyordu. Erkeklerin dünyasında çalışmayı ve hedef olarak onlara ait zirveleri seçmişti; bunun için ona her zaman da teşekkür etmezlerdi. Aslında, ertesi gün kendisinden daha eski bir ortakla West Coast'a gidecekti ve onun, birlikte gelmesi konusundaki ısrarından rahatsız olmuştu.

Başlangıçta bu hazırlık aşamasında kimse Meredith'le birlikte çalışmak istememişti. Fakat şimdi ne kadar önemli bir iş

olabileceğini sezmişlerdi ve onunla birlikte kazanan tarafta olmak istiyorlardı. Ancak en azından Callan Dow, davasını baştan beri onun savunduğunu biliyordu.

Meredith ve Steve, kahve içerken hastanedeki problemler üzerine konuştular. Son beş yıldır travma bölümünde ikinci adam pozisyonundaydı ve artık öne geçmek istiyordu. Sorumlu doktor, Harvey Lucas, gideceğini söyleyip duruyordu, ama bir 23

yere gittiği yoktu. Yıllardır Boston'a taşınmaktan söz ediyordu ancak kendini buradan kopartamıyormuş gibi görünüyordu. O

gidene kadar, Steve'in eli kolu bağlıydı. Departman şefinin yardımcısı olmaktan hoşnuttu. Burası şehirdeki en iyi travma ünitesi idi ve şefle ikisi iyi arkadaşlardı.

Öğle yemeğinden, sonra, Steve ile Meredith park boyunca, bando takımını ve caz müzisyenlerini dinleyerek dolaştılar, süs havuzunun kenarında gezindiler, oynayan çocukları izlediler.

Zaman zaman hâlâ çocuk sahibi olmaktan söz ediyorlardı. Fakat her yıl bu noktadan daha çok uzaklaşıyorlardı. Steve bu konuda konuşmak istiyordu ama Meredith dinlemeye henüz hazır değildi.

Hiç olup olamayacağını da bilemiyordu. Otuz yedi yaşında yaşamlarında asla çocuğa yer olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Kariyerleri ile çok meşguldüler. Meredith her zaman, çocuğun, Steve'in düşüncesinin tersine, onları yakınlaştırmaktan çok aralarına gireceğine inanıyor ve bebek yapmak fikrini tehlikeli buluyordu. İş ile bebek arasında parçalanmak istemiyordu. Sıcak hâlâ öldürücüydü, evlerine döndüklerinde her ikisi de yorgundu ve kanepeye yan yana uzandılar.

"Akşam yemeğini hazırladıktan sonra, klimalı serin bir sinemaya gitmeye ne dersin?" Steve mutlu ve huzurlu baktı. Üç buçuk günlük çalışmadan sonra, eve sürünerek gelen adamdan farklı biri gibiydi. Yeniden güç kazanmak için ihtiyaç duyduğu şeyler; Meredith'le biraz zaman geçirmek ve iyi bir uyku çekmekti. Artık kendini daha iyi ve daha canlı hissediyordu.

"Sinemaya gidemem, Steve." Meredith üzüntüyle baktı. "Valizimi hazırlamam gerekiyor ve okumam gereken yazılara henüz göz atmadım." Bütün öğleden sonrayı Steve'le dışarda geçirmişti.

"Bu çok kötü," dedi Steve, hayal kırıklığına uğramıştı, ama böyle şeylere alışıktı. Meredith hemen hemen her zaman eve iş getirirdi.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu, haki renkli pantolonunu ve mavi gömleğini giyerken. Mokasenlerin içinde ayakları çıplaktı ve Meredith, onun olağanüstü yakışıklı olduğunu

düşündü. Güneşten yandığında daha da yakışıklı görünürdü. Fakat asla zamanı olmazdı. Solgun, köşeli yüzü her nasılsa koyu renk saçlarını ve gözlerini daha koyu ve daha ciddi gösterirdi.

"Öğle üzeri uçacağım," diye cevap verdi. "On civarında ayrılacağım."

"Pazarımız gidiyor," dedi Steve, fakat ikisinin de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. İş işti ve Meredith Kaliforniya'da Callan Dow'u görmek zorundaydı. Steve bunu anlıyordu.

Meredith, ofis olarak kullandığı odada çalışırken, Steve de televizyon seyretti. Oda tıp kitapları, Sermaya Piyasa Kurulu kurallarını içeren kitaplar, çeşitli tıbbi metinler, finans kitapları ve

romanlarla tikiş tikişti. Meredith'in ve Steve'in bilgisayarları da oradaydı. Ancak Steve kendininkini seyrek kullanırdı. İlgi alanları oldukça farklı olmasma rağmen, birbirlerinin alanları ilgilerini çekiyordu. Bununla birlikte Steve, finans hakkında hiçbir şey bilmemesine her zaman gülerdi. Meredith, Steve'in yaptığı iş

hakkında daha fazla kavrayışa sahipti ve çok daha ilgiliydi. Aynı zamanda Steve, Meredith'in daha çok kazanmasına saygı duyardı.

Kendisinin gibi bir işte bu kadar fazla kazanması mümkün değildi. Meredith ise, şimdiye kadar kazandığından daha fazla kazanmadığı ve bunu yapabileceğini bildiği için sinirleniyordu.

Ancak konforlu yaşamlarını sürdürebilmek için yeterince paraları vardı. Son beş yıldır, Meredith'in şirkete ortak olduğu zaman parasını peşin olarak ödediği bir kooperatif dairesinde oturuyorlardı. Steve katkıda bulunmayı istemiş, ancak parasal gücü elvermemişti. Gelirlerindeki dengesizlik, aralarında asla konu olmamıştı. Her ikisinin de anlayıp kabul ettikleri bir şeydi bu.

Diğer çiftlerin aksine para konusunda asla tartışmamışlardı sadece çocuk sahibi olup olmama konusunda tartışıyorlardı.

Meredith, geceyarısına kadar okudu. Bitirdiğinde, Steve, televizyon önünde uyuyakalmıştı. Yarım şişe şarap içmiş, kendini mutlu ve rahat hissediyordu. Meredith, onu uyandırmadan önce valizini hazırladı. O zamana kadar saat bir olmuştu, Steve'i öperek uyandırdı.

25

i \

il

1 i i s

"Yatalım, tatlım. Geç oldu. Yarın erken kalkmalıyım," dedi yumuşak bir sesle. Steve'in öğleden sonra bir arkadaşını aradığını ve kendisi havaalanına gitmek üzere ayrıldığında tenis oynamaya gideceklerini biliyordu.

Steve uykulu bir şekilde yatak odasına doğru onu izledi. Birkaç dakika sonra yatakta birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Beş dakika sonra ise Steve horluyordu. Sabah altıda telefon çalana kadar her ikisi de deliksiz uyudular. Hastaneden Steve'i arıyorlardı. Travma bölümünün başı Harvey Lucas, nöbetçi şef doktor ve diğer iki doktorla birlikte ameliyathanedeydi. Bir çarpışmada — yaralanan dört kişi üzerinde çalışıyorlardı ve Steve'e ihtiyaçları vardı. Steve isterse reddedebilirdi, görevde değildi. Ancak birine acil olarak ihtiyaçları vardı ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

Bunu asla yapmazdı. Meredith'e bir bakış fırlatarak olabildiğince çabuk geleceğini söyledi. Kurbanların ikisi çocuktu, biri başından yaralanmıştı ve pediatrik beyin cerrahı da yoldaydı. Anne babalarının durumu kritikti. İkinci çocuğun da yaşayacağından emin değildiler. Boynu kırılmış ve omuriliği zedelenmişti.

Getirdiklerinden beri komadaydı.

"Senden önce gitmekten nefret ediyorum," dedi Steve, pantolonu ile temiz beyaz bir gömleği üstüne geçirirken. Hastanede üstünü değiştirecekti, ayağına, işte kullandığı saboları giydi.

Meredith uykulu bir sesle gülümseyerek, "Tamam," dedi. Bu duruma alıştı. Her ikisi de alıştı. "Ben de kısa bir süre sonra çıkacağım."

"Tenis ve telaşsız bir pazar günü gitti gider. Bakarsın, birkaç saat sonra dönebilirim." Sadece bir temenniydi. Her ikisi de bunu biliyordu. Zaten Meredith gitmiş olacaktı. Steve bir kez hastaneye gitti mi, saplanır kalırdı. Diğer vakaları da kontrol eder, gece yarısından önce evde olamazdı. Eğer yeterince yapacak iş olursa gece boyunca da kalabilir ve ertesi gün yeniden işe başlayabilirdi.

Meredith salı günü dönecek olmasına rağmen, Steve çarşambaya kadar izin alamazdı ve o gün geç vakte kadar görü-şemeyeceklerdi.

"Seni Kaliforniya'dan arayacağım." Meredith nerede kalacağından bile emin değildi. Callan Dow düzenlemeleri yapacağını söylemişti.

Steve, "Sadece ben yaşam kurtarıırken Gary Grant'in ya da Gary Cooper'in ya da her ne zıkkım ise ayaklarını yerden kesmeyeceğine emin ol," derken gülümsedi, ancak Meredith onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Callan Dow hakkında endişeli olduğu açıktı.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Meredith, Steve yatağın kenarına oturup onu öperken.

Steve, "Umarım yoktur," dedi. Yeniden öpüşürlerken hafifçe Meredith'in çıplak göğsüne dokundu ve onu bırakıp gittiği için üzüntüyle baktı. "Her ikimiz de savaşlarımıza dönmeden önce sevişebileceğimizi umuyordum." Ancak bu onların sürekli tekrarlanan yaşam öyküsüydü; umutlarını

erteleten, planlarını iptal eden, sözlerini tutturmayan. Buna alışmışlardı ve çoğu zaman da sorun etmezlerdi.

"Söylediğini unutma... Çarşamba akşamı ofisten döndüğümde görüşeceğiz. Geç kalmamaya çalışacağım." Steve'in işten o zaman döneceğini biliyordu.

"Söz." Meredith'e gülümsedi. Çağrısını beline taktı, tarak kullanmadan eliyle saçlarını düzeltti. Dişlerini fırçaladı, traş için kendini sıkmadı. Şık ve temiz giyimli olmasını gerektiren işlerden değildi onunkisi, çoğu zaman da bunun için uğraşmazdı.

Düşünecek daha önemli şeyleri vardı. Kapıda el sallayarak, "İyi yolculuklar," dedi. Bir an sonra Meredith kapının kapandığını duydu. Yattığı yerden Steve'i düşünüyordu. On dört yıl önce karşılaştıklarında nasılsa şimdi de öyleydi. Bütün yaşamı, yaptığı iş

etrafında dönüyordu. Tıpkı Meredith gibi. Sonra, yattığı yerden, halka açacağı şirketi düşünmeye başladı, her şeyin pürüzsüz gitmesini sağlamalıydı.

Kalktı ve bir yığm kâğıtla birlikte yatağa geri döndü, iki saat bunları okudu. Kaliforniya'daki toplantı için hemen hemen hazır olduğu düşüncesi ile tatmin olmuştu. Hâlâ birkaç sorusu var-27

di. Çoğu, bu toplantıdan ne bekleyeceklerine dair Callan Dow'a yapacağı özet hakkındaydı. Dow, daha önce hiç bir şirketi halka açmamıştı; bu konuda acemiydi; öneri ve bilgiler için tümüyle Meredith'e bağlıydı. Bu durum Meredith'i yetenekli ve önemli yapıyordu, sonra bir an için kendini suçlu hissetti. Bazen işinden, onu güçlü ve bağımsız kıldığı için mi hoşlandığını merak ederdi.

Yaptığı işi ve içinde bulunduğu yüksek finans dünyasını severdi.

Bu dünya, içine girdiği andan itibaren zevk aldığı bir yerdi, tıpkı Steve'in yaptığı işe tutkulu olması gibi. Bir anlamda ikisi çok farklıydı; işlerini sevmelerine ve insanlar için çalışmalarına rağmen Steve yaşam kurtarıırken Meredith, insanların yıllardır başarmak için çaba gösterdikleri noktaya ulaşmaları için yardım ediyordu.

Steve'inkinden farklı olmakla birlikte önemsiz değildi.

Meredith giyinirken telefon çaldı. Arayan Steve'di. Boynu kırılan çocuğun yanından, ameliyathaneden yeni çıkmıştı ve ortopedist iyileşeceğini söylemişti. Çocuk çok şanslıydı. Steve ameliyata yardım etmiş ve bir süre orada kalmıştı. Hastaneye vardığından kısa bir süre sonra anneyi kaybetmişlerdi, diğer çocuksa hâlâ komadaydı. Alışılmış olaylardı, ancak Steve her birini, yaşamındaki en önemli vakaymış gibi algıladı. Meredith, onu dinlerken gülümsedi. Kaliforniya'ya gitmek üzereyken çalıştığı tanıtım yazısı ve Callan Dow ile katılacağı tanıtım toplantısı hakkında duyduğu heyecanı, Steve de yaptığı işi için duyuyordu.

"Seni özleyeceğim, Merrie," dedi. Meredith de onu düşünerek gülümsedi.

"Ben de seni," dedi Meredith, içtenlikle. Steve, bunu duyunca güldü; onu kendinden daha iyi tanıyordu.

"Evet, aşağı yukarı on dakika. Bütün düşüneceğin, kırmızı ringaların, kitabın ve toplantın olacak. Seni tanıyorum."

"Evet, tanıyorsun değil mi?" Bir yandan giyinirken diğer yandan da Steve'in söylediklerini düşünmeden edemiyordu. Steve, Meredith'i çok iyi tanıyordu, tıpkı Meredith'in onu iyi tanıdığı gibi. İşleriyle ilgili tutkuları, hedefleri, zayıflıkları, korkuları vardı. İşlerine olan bağlılıkları, neden hiç çocuk sahibi olmadıklarını açıklıyordu. Çocuğa nerede yer vardı? Steve'in bir seferde aralıksız üç günlük hastane çalışması arasında mı, yoksa bunca yere yapılan iş gezilerinden kalan zamanda mı? En azından şimdiye kadar niçin çocuk sahibi olmayı reddettiği konusunda emin oldu. Yaptığı işte iyiydi, bundan emindi. Fakat, iyi bir anne olacağı konusunda aynı kesinliğe sahip değildi. Steve'e her zaman dediği gibi, belki sonra. Fakat daha sonra çok geç olabilirdi. Bunu, her ikisi de biliyordu. Bir gün sürekli ertelediği için pişman olup olmayacağını merak ediyordu ancak şimdi bunu göremiyordu.

Kalan kâğıtları da evrak çantasına koydu. Ceketinin düğmelerini ilikledi. Aynaya bir göz attı. Steve'in sabah altındaki buruşuk giysilerle dağınık görüntüsünün tersine, düzgün ve mükemmel görünüyordu. Steve'in ameliyat odasında ya da ölümün eşğine gelen hastalarının durumuna bakarken daha iyi görünmeye ihtiyacı yoktu. Bütün yapması gereken orada olmak ve ne yapacağını bilmektir. Bunu

yapmak için iyi görünmesi gerekmiyordu.

Meredith, yaptığı her iş üzerindeki kontrolünü, etkisini ve yeteneğini açığa vurmak zorundaydı. Evrak çantasını aldı ve daireden çıktı. Avukatlarla üzerinde çalıştığı yazının son şeklini, cep telefonunu ve dizüstü bilgisayarını da yanına aldı.

Birlikte seyahat edeceği ortağı Paul Black'la buluşacağı havaalanına gitmek üzere taksiye bindi. Buradaki yaşamını ne kadar çok sevdiğini düşünerek pencereden New York'un gökyüzüne baktı.

Değiştirmeyi isteyeceği hiçbir şey yoktu. Her şey mükemmeldi.

üç

Meredith, uçakta bir süre dizüstü bilgisayarında çalıştı sonra da Callan için hazırladığı materyali okudu. Paul Black, birlikte yolculuk ettiği ortak- yolculuğun büyük bölümünde uyumuştı.

Son yarım saatte ertesi sabahki toplantı üzerine konuştular. Paul Black, Meredith'in gereken çalışmayı yaptığı konusunda ona güveniyordu ve her zaman olduğu gibi müşteri için organize ettiği her şeyle, onu etkileyeceğinden emindi.

Müşteriyle bağlantıyı Black kurmuş, fakat Meredith'in yüksek teknoloji alanındaki bilgisi, Callan Dow'un ona yönelmesine neden olmuştu. Meredith'in ne yaptığını bildiğinden her zaman emin olabilirlerdi. Black, uçuş sırasında bunu söyledi, fakat o, bunda bir küçümseme sezerek rahatsız oldu. Paul Black firmanın eski ortaklarından biriydi. Ve hiçbir zaman Meredith'in favorileri arasında olmamıştı. Onun, zamanının çoğunu sosyal bağlantıları ile övünerek ve geçmişteki başarıları ile yetinerek geçirdiğini düşünüyordu. Callan Dow ile, karısının kardeşlerinden biri aracılığıyla bağlantısı vardı. Bağlantıyı sağladıktan sonra çok önemli biriymişçesine hemen hemen hiçbir iş yapmamıştı. Dow'un şirketini halka açma konusundaki çalışmaların neredeyse hepsini Meredith yapmıştı.

Uçak üçü çeyrek geçe havaalanına indi. Callan Dow onları bir arabayla karşıladı. Palo Alto'da, kendi ofisine yakın olan Rickie'nin Yeri'nde rezervasyon yaptırmıştı. Yerleştiklerinde, 31

Paul Black, San Francisco'daki arkadaşlarıyla yemek yemek üzere Meredith'ten ayrıldı. Nereye gitseler bağlantıları var gibi gözüküyordu. Meredith'i kendisiyle gelmesi için davet etmedi.

Meredith, otelde kalmaktan ve Dow ile toplantı için hazırladığı materyale göz atmaktan memnundu. Saat sekizde telefon çaldığında, arayanın Steve olduğundan emindi. Herhalde hâlâ hastanedeydi. Telesekreterine numarasını bırakmıştı.

"Merhaba, tatlım," diye cevap verdi telefona. Steve'den başka hiç kimse numarasını bilmiyordu.

"Sana da selam, tatlım." Ses derinden geliyordu ve cevap verirken gülüyordu. Fakat Steve değildi. Hemen tanıyamadığı bir — sestti.

Şaşırmıştı. "Uçuşun nasıl geçti?"

"İyi. Kiminle görüşüyorsunuz?" Sesi benzetmeye başlamıştı.

"Ben Callan. Otelden memnun kaldığından ve rahat olduğundan emin olmak istedim. Geldiğin için teşekkürler. Toplantımızı dört gözle bekliyorum."

"Ben de," diye gülümsedi utanarak, "üzgünüm, kocam sandım."

"Tahmin ettim. Hazır mıyız?"

"Hemen hemen. Kırmızı ringanın son taslağını göstermek ve tanıtım toplantısı için son birkaç detay hakkında konuşmak istiyorum."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye itiraf etti Callan. Tüm bilgisi, kültürü ve iş yaşamındaki başarısına rağmen bir çocuk gibi çok heyecanlıydı. Şirketini kurmak için çok çalışmıştı ve halka açmak uzun zaman almıştı. "Ne zaman başlıyoruz?"

"İşçi bayramından sonraki Salı günü. Mineapolis ve Edin-burg'taki birkaç detay dışında her şey tamam. Diğer şehirler iyi durumda.

Büyük ilgiyle karşılaştığımızı düşünüyorum. Herkes sizin için heyecanlanıyor. Bu konuda şimdiden birçok konuşma oluyor.

Callan, "Keşke bu işi daha önce yapsaydım," dedi alçak ve endişeli bir sesle. Sesi derinden geliyordu, başka bir durumda duygusal olarak nitelenebilirdi, ama şu anda sıcak ve arkadaşça 32

olarak değerlendirdi. Yaz boyunca birlikte çalışmak eğlenceli olmuştu.

"Sanırım şimdi doğru zaman, Cal. Daha önce yapmış olsaydın hazır olmayabilirdin."

"Evet, şimdi doğru zaman gibi görünüyor, Meredith. Bununla birlikte Finans Müdürüm ile hâlâ sıkıntılarım var. Şirketi halka açma konusunda benimle hâlâ kavga ediyor. Şirketi korumam gerektiğine inanıyor," dedi, özür diler gibi. Meredith'in halka sunum konusunda ne kadar çok çalıştığını ve Finans Müdüründen ne kadar az yardım gördüğünü biliyordu. Her adımda —

Meredith'e direnmişti.

"Oldukça modası geçmiş bir düşünce," dedi Meredith, gülümseyerek. Bu yüzden her ikisi de Charlie ile iki hafta boyunca seyahat etmenin zor olacağını farkındaydılar.

"Şimdiden geziden şikâyet ediyor."

"Üzülme. Yarın onu da bizim tarafımıza çekeceğiz. Paul Black'ın onunla konuşmasını sağlayacağım. O da muhafazakâr biridir, fakat o bile heyecanlı."

"Şimdi nerede? Birlikte yemek yiyorsunuzdur, diye düşünmüştüm."

"San Francisco'daki arkadaşlarıyla yemeğe gitti. Ben de son bir kez kırmızı ringalara bakacak ve yarın için notlar alacaktım."

"Çok çalışıyorsun. Yani seni bırakıp gittiğini mi söylüyorsun?"

"Yemek yedin mi?"

"Bir saat önce oda servisi istedim. Her şey yolunda. İnan bana bir sürü iş getirdim." Bunu her zaman yapardı. Meredith evrak çantası olmadan asla bir yere gitmezdi. Steve bu konuda ona her zaman takılırdı.

"Yarın kahvaltuya ne dersin, Meredith? Ofise gelmeden önce belki bir araya gelebiliriz diye düşündüm."

"İyi fikir. Saat yedi buçukta otelde buluşmaya ne dersin? Kayıt yaptırırken yemek salonunu gördüm. Bu akşam Paul'e mesaj bırakırım, böylece hepimiz yarın sabah buluşabiliriz." Meredith'in işi başından aşkındı ve başlamak için sabırsızlanı-

yordu, tıpkı Dow gibi. "Finans Müdürünü de getirmek ister misin?"

Yerinde bir soru gibi görünüyordu.

"Aslında, sizinle onsuz biraz zaman geçirmek istiyordum. Onunla ofiste buluşabiliriz."

"Peki. Sabah görüşürüz o halde."

"Bütün gece çalışma, Meredith. Yarın her şey için zamanımız olacak." Ses tonunda babacanlık seziliyordu. Hâlâ genç bir adamdı, fakat Meredith'ten on dört yaş daha büyüktü. Elli bir yaşındaydı ama kocasından pek yaşlı görünmüyordu. Callan Dow, Kaliforniya'da herkesin, bir erkekten beklenen fiziğe sahipti.

Sağlıklı, enerjik, yanık tenli ve yakışıklı. Fakat, — Meredith'in onunla bağlantılı ilgi duyduğu tek şey, işiydi. Başka hiçbir yanı ilgisini çekmiyordu.

"Yarın görüşürüz," dedi Meredith. Telefonu kapattıktan sonra ertesi sabahki kahvaltı toplantısı ile ilgili olarak Paul'e mesaj bıraktı.

Bundan sonra da bir duş alarak yatmaya gitti. Steve'i aramaya çalışmış, fakat çağrısı cevap vermemişti, doğal olarak hastalarıyla meşgul olduğunu düşündü. Sonunda, Steve onu aradığında derin uykusundan uyandı. Kaliforniya'da saat sabahın ikisiydi.

"Selam, hayatım... Seni uyandırdım mı?"

"Tabii ki hayır, Paul ve ben oturmuş poker oynuyorduk." Sesi uykuluydu; ama herhalde Steve onun sesini duymayı çok istemişti.

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii... Paul'ün ne kadar eğlenceli biri olduğunu bilirsin."

"Üzgünüm... Seni uyandırmak istememiştim. Burada saat beş ve gece yarısından beri ameliyathanedeydim. Mesajımı henüz aldım.

"Nasıl gitti?" Sorarken esniyordu.

"Bu kez kazandık. Sarhoş bir sürücü, yedi yaşında bir çocuğa çarpmış ve biraz canını yakmış. İyileşecek. Birkaç kırık kemiği var, göğüs kafesi kötü durumda fakat kalıcı bir hasar yok."

Çocuğun bir kaburgası ciğerine batmış, ancak Steve çok iyi bir iş

başarmıştı.

"Gece yarısı dışarda ne yapıyormuş?"

"Su borusunun üzerinde oturuyormuş. Burası çok sıcak."

"Eve hiç gittin mi?" diye sordu Meredith, yeniden esneyerek. Öbür tarafa dönerek saate baktı. Geç olmuştu, fakat Steve'in sesini duymaktan memnundu.

"Eve gitmek için bir neden yok. Sanırım burada uyuyacağım. Üç saat sonra dönmek zorundayım nasılsa."

"Tanıdığım, benden çok çalışkan tek insan sensin, Steve Whitman."

"Bu konuda bildiğim her şeyi bana sen öğrettin. Ee, nasıl gidiyor."

Müşterini gördün mü?"

"Yarın sabah kahvaltıdan önce görmem... ya da belki birkaç saat içinde görürüm. Fakat hazırım. Uçakta bütün işimi bitirdim. Bu gece onunla konuştum. Oldukça heyecanlı." Meredith uyanıktı ve sabah olmadan önce yeniden uykuya dalıp dalamayacağını merak ediyordu. Steve'le konuştuktan sonra, düşünecek çok şeyi vardı.

"Uykunu daha fazla bölmek iyi olacak... Sadece seni sevdiğimi ve özlediğimi söylemek istedim."

"Ben de seni özledim, Steve." Meredith elinde telefonla, kocasını gözünün önüne getirip karanlıkta gülümsedi. "Sen fark etmeden dönmüş olacağım."

Steve boşluğa bakarak, "Evet, ben de burada kapana kısılmış

olacağım, kafesteki bir fare gibi. Yaşantımızın ne kadar çılgınca olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu. Her ikisi de son derece meşgulüydü. Kimi zaman bu çok aşırıya kaçıyordu, fakat her ikisi de yaptıkları işlerden hoşlanıyorlardı.

"Bugün bu konuyu uzun uzun düşündüm. Çocuğumuz olsaydı bu kadar işin altından nasıl kalkardık, bilemiyorum. Şimdiki yaşam tarzımızı asla sürdüremezdik, Steve. Sanırım bu yüzden çocuğumuz olmadı."

"Olsaydı bir şekilde idare ederdik. Başkaları yapıyor. Onlar da bizim kadar meşgul." Buna hevesli olduğu sesinden belli oluyordu.

"İki kişi söylesene," dedi kuşkuyla, "Hatta bir kişi. Bizim gibi yaşayan başka insan düşünemiyorum. Hep evin dışındasın; bir gidişte günlerce gelmiyorsun. Benimse tüm vaktim yolda ya da ofiste geçiyor. Bu şekilde çocuk yetiştirilir mi? Herhalde bizi tanıması için göğsümüze üzerinde 'Anne' 'Baba' yazan etiketler takmamız gerekirdi."

"Biliyorum, biliyorum... hazır olmadığımızı düşünüyorsun. Ancak sen hazır olduğumuzu düşündüğünde çocuk yapamayacak kadar yaşlanmış olmaktan korkuyorum."

"Sen bu iş için asla çok yaşlı olmayacaksın." Güldü, fakat Steve'in bu konuda kendisinden daha ciddi olduğunu biliyordu. Sadece, çocuk sahibi olma konusunda kendisini hazır hissetmiyordu ve bir gün

hazır hisseder miydi onu da bilmiyordu. İşten güçten başlarını kaldırmaya vakit bulamadıkları hayatlarına bir de çocuk katmayı hayal bile edemiyordu. Kocasını hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etse de, çocuk fikri her geçen yıl daha az cezbediyordu onu.

Çocuğun Steve için ne anlama geldiğini biliyordu. Kapıyı tümüyle kapatmamış, fakat asla yapmaya can attığı bir şey de olmamıştı.

"Bugünlerde, bu konuyu bir kez daha ciddi bir şekilde konuşmalıyız, Merrie."

"Dow Tech halka açılana kadar olmaz," dedi Meredith, şaşırtıcı bir hızla. Steve'in çocuk sahibi olma konusundaki konuşmaları onu her zaman savunmaya geçiriyordu. Ayrıca her zaman halka açılacak bir şirket oluyordu. Bunlar, şu anda onun hayatında en önemli şeylerdi, bazı şirketlerin onun yardımına ihtiyacı vardı. Bazı anlaşmalar yapmalıydı. Bitirilmesi gereken tanıtım toplantıları vardı. On dört yıl boyunca onun için çocuk düşünebilecek uygun zaman olmamıştı. Fakat Steve her zaman onun istediğinden daha fazla çocuk istemiş, ondan daha fazla bir ailenin eksikliğini hissetmişti. Meredith her zaman, ihtiyaç duyduğu tek ailenin Steve olduğunu söylerdi.

"Uyumana izin versem daha iyi olacak, Merrie, aksi halde yarın yürüyen bir ölü olacaksın." Meredith'in önünde uzun bir gün olduğunu biliyordu. New York'a gece uçağı ile dönüyordu. Salı sabahı saat altıda New York'a inecekti. Onu tanıyordu, eve gider, duş alır, üstünü değıştirirdi. Saat sekiz buçuğa kadar ofiste olurdu.

"Fırsatım olursa, seni yarın ararım," diye söz verdi Meredith, esneyerek. Sabah altı buçukta kalkmadan önce birkaç saat uyu-yabilmeyi umuyordu.

"Canını sıkma. Burada olacağım. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Aradığın için teşekkürler," dedi Meredith, tekrar esneyerek. "İyi geceler... Seni seviyorum." Kapattılar. Meredith'in tekrar uykuya dönmesi bir buçuk saatini aldı, kocasını, sonra da Callan Dow'la sabahki görüşmesini düşündü. Saatin zili çaldığında birkaç dakika geçmiş gibiydi.

Kalktı, duşunu alıp giyindi. Saçlarını zarif Fransız stilinde, toplantıya uygun bir biçimde topladı. Lacivert keten takımını giydi.

Saat tam yedi buçukta yüksek topuklar, inci küpeler ve elinde evrak çantası ile yemek salonuna geldiğinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Bunun farkında olmamasına rağmen mükemmel bir etki uyandırmıştı. Daha çok şık bir manken gibiydi. Paul Black'in oturduğu masaya doğru hızla yürürken birçok kişi dönüp ona baktı. Black, koyu gri yazlık bir takım, sıradan beyaz bir gömlek giymiş ve klasik bir kravat takmıştı. Gerçekte de olduğu gibi, bir Wall Street bankerı gibi görünüyordu.

Meredith, otururken Black'a, "Dün geceki yemek nasıl geçti," diye sordu ve bir fincan kahve ısmarladı.

"Şehre gitmek uzun zaman alsa da çok hoştu. Düşündüğümden daha geç dönebildim. Burda kalman zekiceydi." Meredith, kendisine başka seçenek bırakmadığını söylemedi. Callan Dow'la bir gece önce yaptığı konuşmayı anlattı.

"Geziyle ilgili olarak yaptığımız tüm hazırlıklardan oldukça memnun kaldı."

"Bana anlattıklarına bakılırsa, iyi olacağa benziyor, Meredith.

Sanırım onlar için işler çok iyi gidecek."

"Ben de öyle söyledim." Daha fazla bir şey söyleyemeden Callan Dow'u yemek salonunun kapısında, içeri göz atarken gördü; onları arıyordu. Aynen Meredith'in hatırladığı gibi görünüyordu. Uzun boylu, yakışıklıydı. Kızıla çalan sarı renkli saçları, canlı mavi gözleri, atletik bir havası vardı. Kökeninin Doğu'dan gelme olduğunu bildiği halde çok fazla Kaliforniyalı gibi göründüğünü düşündü. Yanık tenliydi, mavi bir gömlek, şık bir haki takım giymiş, mavi sarı Hermes kravatı takmıştı; ayakkabıları pırıl pırıl cilalıydı. Reklam fotoğraflarından çıkmış g i — biydi ve Meredith'in onu, Steve'e tarif ederken kullandığı, Gary Cooper benzetmesi her zamankinden daha uygun görünüyordu. Dow onları hemen gördü ve gülerek yanlarına geldi. Her ikisinin de ellerini sıkarken, memnun görünüyordu.

"Sizleri burada görmek hoş," dedi, bir iskemle çekerken. Bir dakika sonra kahvaltı ısmarladılar. Dow yağda pişmiş yumurta, bir kâse meyve, Meredith, tost ve kahve, Paul ise yumurta ve yulaf ezmesi istedi.

Anlaşmadan, planlarından ve turdan söz ettiler canlı bir şekilde.

Meredith, Dow'un endişelerini giderip onu sakinleştirdi.

Hazırladıkları tanıtım yazısını verdi. Callan, ikinci kahvesini içerken yazıyı gözden geçirdi.

"Görünen o ki, yükselişe geçmek üzereyiz." "Umarım öyledir.

Yarıdan itibaren iki hafta sonra Şikago' dayız." Yolculuğu oradan başlatmayı seçmişlerdi çünkü onlar için diğerlerinden daha az önemli bir kentti. Sunumlarındaki aksaklıkları gidermek için fırsatları olacaktı. Oradan Minneapolis'e, ardından Los Angeles'a sonra da San Fransisco'ya gideceklerdi. Meredith New York'a dönerken Callan da hafta sonunu evinde geçirecekti. Sonraki pazartesi, Boston'da buluşacaklar ve son sunumlarını New York'ta yapacaklardı. Sonra da Avrupa'ya geçeceklerdi. Meredith, birçok yerde; Edinburgh, Cenevre, Londra ve Paris'te bağlantılar ayarlamıştı. Ardından Meredith'in işi

bitecekti. Meredith, hisse senetlerinin, büyüyen elektronik borsasında satılacağını umuyordu. Konuşurlarken Dow'un gözleri bir çocuğunki gibi parlıyordu.

Kahvaltı boyunca, Callan, Finans Müdürü Charles McIntosh ile problemleri tekrar değerlendirdi. Şirketi halka açmak konusunda hâlâ ayak sürüyordu ve Callan için ciddi bir sıkıntı kaynağı olduğu açıktı. Callan, şirketle ilgili hedeflerine itirazları nedeniyle onunla olabildiğince az işbirliği yapmak istiyordu.

"Doğru şeyi yaptığımıza ikna etmek için onunla bir sürü zaman harcadım. Onun beni vazgeçirmek için uğraşırken haklı ol- —

duğuna inandığımı biliyorum. İyi biri ve onu yıllardır tanıyorum.

İnanılmaz derecede sadık ama aynı zamanda inanılmaz derecede inatçı," dedi Callan. Yorgun görünüyordu.

"Tanıtım toplantılarından önce kazanacak tarafa geçse iyi olur,"

dedi Meredith, kaygıyla. "Muhafif bir tavırla konuşursa ya da çekinceleri olduğu izlenimi verirse müşterileri endişelendirecektir.

İnsanlar itirazlarının kişisel olduğunu anlamayacak ve tutumunu yanlış yorumlayacaklardır," diye devam etti.

"Dert etme, Meredith, eğer bunu yaparsa problem kalmaz."

"Neden kalmasın? diye sordu Meredith, şaşkın bakışlarla.

"Çünkü onu öldürürüm," dedi Callan, hüzünlü bir gülüşle.

"Yıllardır birlikte çalışıyoruz. Aslında bir sıkıntı kaynağı. Herkes akıntı yönünde yüzerken o akıntıya kürek çeker. Oldukça zeki biridir ancak bazı fikirleri eski çağlardan kalma." Callan, şirketi hakkında açık görüşlere sahipti. Ancak Charlie'den daha gençti ve inanılmaz derecede ileri görüşlüydü.

"Sizin için çok yararlı biri olduğundan emin değilim," dedi Meredith, gülümseyerek. Callan'ın anlayışına ve insanları idare etmesine güveniyordu. Bu düzeye zayıf yargılama yeteneği ile gelmemişti. Ve eğer Finans Müdürünü kontrol edebileceğini söylüyorsa ona güvenmeliydi.

Cal, "Aslında, Meredith," dedi, Paul Black hesabı imzalarken,

"Seninle farklı düşünmüyorum. Fakat bu başka bir konu. En azından şimdilik sorun olmayacak. Çok uzak geleceğe baka-mıyorum. Uzun zamandır benimle beraber ve bu konuda bizim düşüncemize gelecektir." Meredith başını salladı ve üçü birlikte restoranı terk edip park yerine doğru yürüdüler. Onları ofise götürmek üzere bir araba ile sürücü bekliyordu. Yolda, Callan'ın şirketinden, yakında

bulunan evinden ve üç çocuğundan söz ettiler. Meredith, onun çocukları olduğunu unutmuştu ve onu çocukları hakkında konuşurken duyunca şaşırılmıştı.

Söylediklerinden onunla birlikte kaldıkları anlaşılıyordu. Karısına ne olduğunu merak etti, ölmüş müydü yoksa boşanmışlar mıydı? İş

dünyasında bu kadar başarılı olan birinin tek başına çocuk yetiştirebilmesi genç kadına tuhaf gelmişti. Üçünün de yazı, Lake Tahoe'daki evde geçirdiklerini söyledi. İş toplantısı nedeniyle kendisi gelirken, onları da eve getirmişti ve hafta sonu geri döneceklerdi. Onlarla birlikte olmaktan hoşlandığını söyledi.

"Genellikle Ağustos ayında onlarla birlikte olmak için izne çıkardım. Fakat bu yaz işe gidip gelmeyi sürdüreceğim." Şimdiye kadar Meredith'in görebildiği kadarıyla yapacak çok işi vardı.

Bütün ev ödevini yapmıştı. Ofisine geldiklerinde daha da etkilendi.

Her şey mükemmel hazırlanmıştı. Meredith ve Paul'un isteyebileceği bütün bilgiler onlar için analiz edilmişti. Daha önce olduğu gibi, Meredith onun teknoloji bilgisinden ve şirketi yönetme tarzından fazlasıyla etkilendi.

Mide bulandıran tek şey Charles McIntosh'tu, o olmasa bütün gün sorunsuz geçecekti. Yaptıkları her şeye binlerce boş itirazı varmış

gibi görünüyordu. Bunun dışında, onlardan kuşkulanıyordu. İşin bir kadın eliyle yürütülmesi, şirketin halka açılmasından bile daha fazla canını sıkıyordu. Bunu hiçbir zaman dile getirmedi, ama sonunda odayı terk ederek herkese açıkça gösterdi. Bu davranışı, Callan Dow'un onun adına Meredith'ten özür dilemesine yol açtı.

"Korkarım Charlie katı bir şovenist, Meredith ile benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Cal utanarak baktı. Meredith nazikçe güldü. Ancak adam, birkaç kez Meredith'i ciddi olarak kızdırmıştı.

"Üzülme, buna alışığım," dedi önemsemeden, "Paul de bizim en liberal ortağımız değil." Gerçekte ikisi kendi konuşmalarını sürdürmek için Charlie'nin ofisine gitmişler, Callan ve Meredith'i son ayrıntıları halletmek üzere yalnız bırakmışlardı. Charlie ile seyahat etmek gerçekten can sıkıcı olacaktı. Meredith bunu biliyordu. Fakat en azından Callan etraftayken şirketin halka açılması konusunda, aykırı bir şey söyleyemezdi. Callan'la arasının açılmasından korktuğunu sezebiliyordu. Fakat onunla birlikte olmak kesinlikle eğlenceli değildi. "Tanıtım toplantısında Charlie'yi kontrol altında tutmalısın."

"Charlie sorun olmaz," dedi Cal, iyimser bir şekilde, "Gerçek şu ki, o da bu şirketi seviyor. Benimle aynı fikirde olmasa bile şirketin iyiliğini istiyor. Sıkıntı verecek kadar dar görüşlü olsa da son derece sadıktır."

"Bunu yapmana razı olmasına şaşırıyorum."

"Başka şansı yoktu," dedi Callan, kesin bir dille. Meredith, Callan'ın söyleyiş tarzından Charlie'nin tam desteğinden başka bir şeye hoşgörülü olmayacağını anladı. Finans Müdürünün bunu bildiği açıktı. "Senin açından sorun olduğu için üzgünüm."

"Daha kötüleriyse uğraştım, birazcık şovenizm ile başedebe-lirim.

Beni korkutmuyor. Sadece insanlara yanlış izlenim vermesini istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak, söz veriyorum."

Dördü birlikte konferans salonunda yemek yediler ve sonra Charlie, Meredith'i tümüyle yok sayarak Paul'a bir tur önerdi ki Meredith için çok uygundu. Öğleden sonranın kalan bölümünü Callan ile birlikte tanıtım yazısındaki risk faktörlerini değerlendirerek geçireceği için mutluydu. İki yaşlı adam dönene kadar, Meredith ile Callan her şeyi bitirmişlerdi ve saat hemen hemen beş buçuktu.

Callan, "Uçağınız saat kaçta?" diye Meredith'e sordu. O zamana kadar bunu düşünmemişti. Öğle yemeğinden beri çalışıyorlardı, tamamlamak istedikleri her şeyi bitirmişlerdi ve Meredith toplantılarından çok memnundu. Cevaplanmamış hiç-

bir soru kalmamıştı. Charlie Macintosh bile, Meredith ile Paul ofisi terk etmek için hazırlanana kadar biraz daha sakinleşmişti. Paul onu kazandığını düşündü.

"Gece uçağı ile dönüyoruz," dedi Meredith, saatine göz atarak.

Birkaç saat boş zamanları vardı ve sekiz buçuğa kadar havaalanına gitmek üzere yola çıkmaları gerekmiyordu.

Callan Dow, "Erken bir akşam yemeğine ne dersiniz?" diye sordu fakat Meredith rahatsızlık vermek ya da gerektiğinden fazla zamanını almak istemiyordu.

Meredith "Gerekmez," dedi. "Paul ile benim konuşacak çok şeyimiz var. Otelde yemek yiyip sonra da havaalanına gidebiliriz."

"Sizi yemeğe götürmeyi tercih ederim," dedi Cal. Büyük bir nezaketle Paul'ü de davetine katmıştı. Charlie McIntosh o zamana kadar onlardan ayrılmış ve ayrılırken Meredith'e çok medenice veda etmişti. Görünüşe göre, Meredith'i ve onun Callan üzerindeki etkisini kısıkanıyordu. Gerçekten Meredith'le sorunu vardı ve bu durumun, Meredith kadar Callan da farkındaydı. Charlie onu şirketi halka açmakla suçluyordu. Cal'a defalarca, bir kez hissedarlar ortaya çıktığında, şirketin kontrolünü kaybedeceğini söylemişti ve bunu onlar için potansiyel bir felaket olarak görüyordu. Büyük miktarda paranın ve hisse senedi satarak oluşturulacak fırsatların kontrolüne sahipti. Charlie, Meredith'i gelecekteki potansiyel problemlerinin kaynağı olarak görüyordu.

Bu yüzden ona çok kızgındı. Dow Tech'i halka açmanın Meredith'in değil, Callan'm fikri olduğunu çoktan unutmuştu.

Cal, "Çin yemeği sever misiniz," diye sordu. Meredith başını salladı, hâlâ tereddüt ediyordu. O kibarca reddetmeye çalışırken, Paul mutlulukla kabul etti ve üçü birlikte yemek yemek üzere ofisi terk ettiler.

Meredith'in beklediğinin aksine çok hoş bir akşam geçirdiler.

Sabahın erken saatlerinden beri birlikte çalıştıktan sonra, üçü birbirlerine karşı tümüyle rahat hissettiler kendilerini. Paul bile sakin ve her zamankine göre daha az tepeden bakar bir 41

havadaydı. Ve daha önce yapılan tanıtım toplantılarıyla ilgili bazı komik hikâyeler anlattı. Callan onları otellerine bırakırken üçü de eski arkadaşmışlar gibi hissediyordu. Paul ile Meredith ondan ayrıldıkları için üzgündüler.

Callan gülererek, "İki hafta sonra görüşürüz," dedi ve ayrılmadan önce lobide Meredith'in elini sıktı.

Meredith onu, "Herhangi bir sorun olursa ara," dedi. "Ya da herhangi bir şey hakkında endişe duyarsan."

Cal, "Bu konuda ne için endişelenmem gerektiğini bile bilemeyecek kadar cahilim sanırım," diyerek güldü. Meredith gibi o da, sabah yedi buçukta olduğu kadar, şimdi akşam saat sekizde de mükemmel görünüyordu. Her ikisi de aynı türden, doğal tarzlarıyla, kusursuz bir görünüme sahiptiler. Sarı saçları, açık renk gözleri ve benzer tarzları ile neredeyse kardeş gibi görünüyordular.

Cal, ayrılırken el salladı, çabuk ve uzun adımlarla lobi boyunca yürüyerek dışarda bekleyen arabaya gitti. Birkaç dakika sonra onları havaalanına götürmek üzere arabayı geri göndereceğini söyledi. Kendisi Ferrari'sini almak üzere ofise gidiyordu. Meredith, Dow Tech'de sabahleyin park etmiş bir tane görmüş ve kime ait olduğunu merak etmişti. Parlak kırmızı, üstü açık ve çarpıcıydı.

Paul Black, hayretle dolu bir sesle, "Hoş bir adam," dedi, valizlerini toplamak üzere odalarına giderken. "Toplantılarda onunla iyi vakit geçireceksin. Müthiş bir mizah anlayışı var."

Meredith, "Evet, öyle," dedi, "ve ne yaptığını biliyor olması güzel."

Bilmediği zamanlarda da itiraf etmekten çekinmiyor." Bununla birlikte Callan'ın güçlü bir egosu olduğunu düşünüyordu. Gerekli zamanlarda alçak gönüllü olmak onun güçlü yanlarından ve onun işinde pek alışılmış bir tutum değildi.

"Sanırım bu işi iyi yapacaksın, Meredith," dedi Paul, odalarına gitmek üzere ayrılırken. Yarım saat sonra lobide buluşacaklardı.

Meredith, Steve'i aradı, fakat genellikle olduğu gibi, ulaşamadı ve mesaj bıraktı. Bir saat sonra havaalanına doğru yola çıktılar.

Uçak zamanında kalktı. Paul yanında uyurken Meredith biraz çalıştı. Sonunda ışığı söndürdü, kâğıtlarını kaldırdı ve gözlerini kapattı, bundan sonra fark ettiği tek şey Kennedy havaalanına inişleri oldu, saat sabah altıydı. Steve'in tahmin ettiği gibi, bir taksi tutarak eve geldi, duş alıp üstünü değiştirdi ve saat sekiz buçuk olduğunda ofiste, masasının başındaydı. Callan Dow'la buluşmalarından çıkardığı birtakım notlar yazdı ve avukatlarla tanıtım yazısı üzerinde son rötuşları hazırlamak üzere bir çalışma yaptı.

Steve öğle vakti, iki ameliyat arasında onu aradı, sağ salim dönmesine memnundu. "Döndüğünü bilmek güzel," dedi rahatlamış bir ses tonuyla. "Bu kadar uzakta olduğunu bildiğimde seni çok özledim." Fakat Meredith, şehirde olup da uzun süre görüşemediklerinden, bunun neyi

değiştirdiğini düşünmekten kendini alamadı. Bazen farklı gezegenlerdeymiş gibi hissedirdi.

Steve'in dünyası onunkinden çok uzak görünür, bunu düşünmek kendini yalnız hissetmesine yol açardı. Fakat şimdi bunu düşünemezdi. Dow Tech'i halka açmak konusunda yapacağı çok iş

vardı. Öğleden sonra Callan Dow ile konuştu. Dow, bir gün önceki toplantı nedeniyle mest olmuş, yaklaşmakta olan sunumun heyecanı ile havalarda uçuyordu.

"Uzun sürmeyecek," diye Callan'ı yüreklendirdi; kendisini yumurtadan çıkacak civcivlerini bekleyen anne tavuk gibi hissediyordu. Aslında, müşterileri ve şirketleri Meredith'in asla sahip olmadığı çocuklarıydı. şu anda sahip olmayı istediği tek çocuk onlardı. Bunu Steve'e asla söyleyemezdi. Zaten söylemesine gerek olduğundan da şüpheliydi. Steve, Meredith hakkında her şeyi bildiği gibi, bunu da biliyordu.

Dow Tech üzerinde çalışarak gece geç saatlere kadar masasında oturdu. Pencereden New York'un gece manzarasını seyrederek kocasını düşündü. Travma bölümünde bir yerdeydi, yaşam kurtarıyor ya da bir çocuğu teselli ediyordu. Ya da bir anneyi sakinleştiriyordu. Çok asil bir iş gibi görünüyordu. Bununla birlikte kalbinin derinliklerinde kendi yaptığı işin daha heyecan 43

verici olduğunu düşünüyordu. İşini her yönüyle seviyordu. Steve'i aramayı düşündü, ancak büyük ihtimalle ulaşamayacaktı, bu yüzden kendini yormadı. Sabaha karşı ikiye kadar masasında kaldı, ardından tatmin olmuş bir gülümsemeyle ofisi terk etti, kapıyı kilitledi. Taksi çağırılmak üzere aşağı indi, evrak çantası yanındaydı. Onun bildiği tek yaşam tarzı, sevdiği ve istediği her şey buydu.

Sonraki iki hafta, Steve ve Meredith birbirlerini çok az görebildiler.

Meredith, ortaklarıyla birlikte neredeyse her gece, gece yarısına kadar ofiste kalarak, Dow Tech'in çıkaracağı tahvillerin alım satımı için diğer yatırım bankacılık şirketleriyle yapacakları anlaşma üzerinde çalıştı. Yaklaşık otuz yatırım bankasından oluşan bir grup imzalayacaktı bunu. Meredith, bu grubun başlangıçta, hisse senetlerini destekleyeceğini anlatmak için kendi şirketindeki analistlerle saatlerce konuştu. Aynı oranda zamanı şirketinin satıcılarına da ayırarak, tanıtım toplantılarını izlemek üzere temsilcilerini göndermeleri için gidecekleri şehirlerde bulunan anahtar kuruluşları sıraya koyduklarını anlattı. Sigorta şirketleri, büyük üniversiteler, yatırım için geniş fonları bulunan herkes geleceklerinden haberdar edilmeliydiler. Ve tabii sürekli şirket avukatlarıyla, Sermaye Piyasası Kurulu için gerekenleri hazırlama konusunda görüştü. Dow Tech hakkında sorabilecekleri bütün sorulara yanıt alacaklarından emin olmalıydılar. Meredith, bir yandan da, satılacak hisselerin sayısı ve nihai fiyatı üzerinde düşünüyordu. Bunlar o sırada yüz sayfayı çoktan aşan tanıtım yazısındaki rakamlardı. Meredith'in sürekli dikkati gerektiren inanılmaz miktarda işi vardı. Her gece eve döndüğünde günün yarısını boş geçiriyormuş gibi hissediyordu.

Callan Dow, Meredith'ten duyduğu her şeyden çok etkilenmişti.

Özellikle de tanıtım yazısındaki risk faktörü bölümünü 46

hemen hemen şirket yaranna dönüştürdüğü kısımdan. Meredith'in dikkatlice geliştirdiği bir sanattı bu. Doğrusu Meredith'in yaptığı her şeyden memnundu ve bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

Tanıtım toplantılarının başlamasından bir hafta önce, avukatlar tanıtım yazısının son halini Sermaye Piyasası Kurulu'na onay için gönderdiler. Callan bu nedenle haklı bir gerginlik içerisindeydi.

Meredith ona bir kez daha güvence vererek şimdiye kadar üzerinde çalıştığı en iyi halka açılma çalışması olduğunu ve endişelenmesine gerek olmadığını söyledi.

Haftanın sonuna kadar, bütün pürüzler giderilmişti ve Meredith gereken her şeyin düşünülmüş olduğu konusunda kendini güvende hissetti. Sendika işi bitmiş, analistler tatmin olmuş, satıcılar Dow Tech hakkında Callan ve Meredith kadar heyecanlı bir bekleyiş içine girmişti. Sermaye Piyasası Kurulu bile herhangi bir sorun çıkarmıyordu. Meredith'in endişe duyduğu tek şey, bu arada Steve ile çok az zaman geçirmiş olmasıydı ve telefon konuşmalarından onun bu durumu üzüntüyle karşıladığını anlayabiliyordu. Fakat son iki haftada bu konuda yapabileceği çok az şey vardı, birçok önemli ayrıntıyla uğraşıyordu.

Steve, Perşembe akşamı Meredith'i işten aradığında, "Hayali bir arkadaşla evli gibiyim," diye şikâyet ediyordu. Gece birde hâlâ ofisteydi ve şansına Steve de ameliyathaneden henüz çıkmıştı.

Cuma öğlene kadar görevden ayrılamıyordu, Salı sabahından beri hastanedeydi. Hafta sonu boyunca acil durumlar için dört kez aranmıştı. Bu nedenle Meredith'in meşgul olmasından pek de şikâyetçi

olamazdı.

"Üzgünüm," dedi Meredith, yorgun fakat memnun bir sesle. Her şeyin pürüzsüz gitmesinden dolayı heyecanlıydı. Şirket için her şey alışılmamış bir şekilde iyi gitmişti. Ender olarak böylesine iyi gidenlerde de, son dakikada, beklenmeyen sürpriz felaketlerle karşılaşmışlardı. "Geçen iki hafta çılgıncaydı, fakat buna değdi.

Sunuş için şimdiye kadar, hiç bu kadar iyi hazırlandığımızı sanmıyorum." Sadece şirketin sağlam olduğunu değil, ürünlerin kalitesinin iyi olduğunu da biliyordu. Steve bile, yaptıkları cihazların son derece iyi olduklarını söylemişti.

Meredith, başından beri onunla konuşmuştu ve Steve ona bu konuda güvence vermişti.

"Eğer bu hafta sonu çalışırsan, Merrie, seni öldürürüm." Bir an için bu konuda ciddi olduğu izlenimi veriyordu.

"Yemin ediyorum, yarın öğleye kadar her şeyi bitirmeye çalışacağım, sonra pazartesiye kadar tümüyle seninim." Kendine ve ona, Steve için kutsal olan işçi bayramına rastgelen hafta sonunu ayırmak için söz vermişti. Steve bunu hak etmişti. "Çağrıda olmayacaksın, değil mi tatlım?" dedi Meredith.

"Kesinlikle. New York'un yansı ölmek üzere olsa, ya da Central Park'ta volkan patlasa da umurumda değil. Lanet olası çağrımı yarın öğleye kadar çöp kutusuna atacağım. Karyolaya kelepçelemem gerekse bile hafta sonunu seninle geçirmeye kararlıyım."

"Bu ne seksi konuşma," dedi kıkırdayarak, ama Steve'in çok yorgun olduğunu da fark etmişti. Steve, ertesi gün öğleyin, eve geldiğinde Meredith'i kendisini beklerken buldu. New York'ta herkesin, ağustosun sonunda görmeye alıştığı aşırı nemli günlerden biriydi.

Meredith iç çamaşırlarıyla oturma odasında dolanırken, Steve kırıışmış giysileri içinde iki günlük sakalla eve geldi. Kendiyle ilgilenecek vakit bulamamıştı. Oldukça yoğun bir hafta geçirmişti.

Fakat söz verdiği gibi, öğleyin hastaneden çıktı. Karısını gördüğünde gülümseyerek çağrısını mutfak tezgâhının üzerine fırlattı.

"Önümüzdeki üç gün içinde bu alet çalarsa, birini öldüreceğim,"

dedi, kendine bir bira koyarken. Karısının beyaz saten sut-yeniyle külotuna hayranlıkla bakarak kanepeye yayıldı. "Umarım bu tanıtım toplantısında giyeceklerinin bir özel gösterimi değildir. Pek çok hisse senedi satabilirsin fakat kargaşaya neden olursun."

Meredith eğilip onu öptü, Steve karısının ipeksi kalçalarını okşadı ve buzlu birasını kahve masasına koymadan önce bir yu-47

dum daha aldı. "Tanrım, yorgunum," diye itiraf etti. "New York'un yarısı birbirini vurmuş olmalı bu hafta, diğer yarısı da kışlarının üstüne düşüp bir yerlerini kırmış. Eğer bir başka zarar görmüş vücut görürsem, sanırım sinir bozukluğu yüzünden izin alacağım."

Meredith'e gülümsedi, travma bölümünde yoğun geçen üç günün baskısından kurtulup, gevşemeye başlamıştı. "Seni görmek güzel, hâlâ evli miyiz diye merak etmeye başlayacaktım. Bir uçuş görevlisiyle evli olmak gibi; her seferinde ben buradayım sen yoksun, sen evde olduğunda ben çalışıyorum. Bazen, biraz fazla tuhaf geliyor, değil mi?"

"Evet, fakat son iki hafta için elimden bir şey gelmedi. Geri döndüğümde her şey tekrar düzelecek. Söz veriyorum,"

"Evet, aşağı yukarı iki dakika için," dedi. Ondan beklenmedik bir şekilde bitkindi. Son yetmiş iki saat içinde toplam altı saat uyumuştı. Meredith onun nasıl dayandığını merak ediyordu.

Kendisi geceleyin eve gelmiş ve ertesi sabah ofiste yeniden koşturmaya başlamadan önce hiç değilse biraz dinlenebilmişti.

"Umarım, en az altı ay yeni bir halka sunuş programın yoktur,"

dedi Steve. Meredith gülümsüyordu.

"Ortaklarımın bundan çok hoşlanacaklarını sanmam," dedi. Steve'in birasından bir yudum alarak, yanına kanapeye oturdu. Sonuna kadar açık klimaya rağmen daire hâlâ sıcaktı. Bütün hafta boyunca sıcaklık 35 derecenin üstündeydi ve geceyarısı hâlâ 30'lardaydı.

Ofiste birçok kez elektrik kesilmesi yaşanmış, ama o ve arkadaşları tam gaz çalışmışlardı. Sadece hastaneler kesintiden etkilenmemişti.

Çünkü kendi jeneratörleri vardı ve ameliyat ortasında, bütün temel yaşam-destek cihazlarının güç kaybetmesi olacak bir şey değildi.

Steve, "Bu hafta sonu ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Sevecen bakışlarla karısını süzerek soluk sarı saçlarını hafifçe karıştırdı.

Ölesiye yorgundu. Fakat Meredith'in seksi güzelliğinden etkilenmemek elinde değildi. O, Steve'e hiçbir zaman bir yatırım bankacısı gibi görünmemişti, sadece çok güzel bir kadındı onun için. Mesleki uzmanlığı tümüyle raslantısaldı ve Steve için geliri kadar önemsizdi. Onunla gurur duyuyordu, fakat asla ne kadar kazandığını önemsememişti. Evlendiklerinde, Meredith Columbia'da bir ticaret okulunda öğrenciydi. Burslu okuyordu ve meteliksizdi. Meredith'in şansının iyi gitmesi, önüne gelen zengin ödüller Steve için mutluluk kaynağıydı, fakat aç kalıp Üst Batı Yakası'nda bir stüdyo dairede yaşasalardı da önemsemezdi. Gelir dengesizliği aralarında hiçbir zaman konu

edilmemişti. Meredith yüklü bir maaş alıyordu; geçen yıllar boyunca çok iyi yatırımlar yapmıştı, ancak bunların Steve için birlikteliklerine huzur katmaktan başka bir anlamı yoktu. Bu, Steve için gerçekten önemsiz bir ayrıntıydı. —

"Bir beysbol maçına gitmek istiyorum," diye itiraf etti Meredith, sırıtarak. Çok coşkulu bir beysbol tutkunuydu, fakat buna pek zamanı olmuyordu. Steve de öyleydi ama o anda bu öneri ona pek çekici gelmedi.

"Bu sıcakta mı? Seni seviyorum, ama biraz çılgın olduğumu düşünüyorum.. Sinemaya ne dersin?.. Tabii yatakta seninle yirmi dört saat geçirdikten sonra. Her şey sırasıyla, Bayan Whitman,"

diye şehvetle gülümsedi. Meredith de güldü. Steve, Meredith'i, ölesiye yorgun olduğunda bile arzuluyordu. Onunla sevişemeyecek kadar bitkin olduğu zamanlar pek enderdi -

gerçekten moral bozucu iş günleri ile hastalarını kaybettiği zamanların dışında. Meredith onun, hastalarını, özellikle de çocukları kaybettiğinde ne kadar acı çektiğini bilirdi.

"Aslında, bu öğleden sonra valizimi ortalıktan kaldırmayı düşünüyordum. Böylece bütün hafta sonu onunla ilgilenmem gerekmeyecek. Niçin rahatlayıp biraz kestirmiyorsun? Sen uyanana kadar ben her şeyi bitirmiş olurum."

"Fena fikir değil. Tükenmiş durumdayım.. ben uyurken ofise dönmeyeceğine yemin edersen anlaşırız."

"Yemin ederim. Beni iki hafta boyunca hiç görmeyi ummuyorlar.

Şunu hatırlatayım ki, San Francisco'da işimiz bittiğinde gelecek hafta sonu seninle birlikte olmak üzere eve geleceğim. Callan hafta sonunu çocuklarıyla geçirecek. Ben de cuma akşa-50

mı çok çalışıp, cumartesi sabah saat altıda evde olacağım ve pazar günü Boston'e gidene kadar da evde kalacağım.

"Bu da bir şeydir. Sanırım küçük lütuflar için minnettar olmalıyım."

"Biliyorsun sonraki hafta sonu benimle Londra'da ya da Paris'te buluşabilirsin. Tanıtım toplantısını bitirdiğimde."

Meredith'in söylediklerini düşünüp tartarken bir an için aklı karışmış gibiydi.. "Hangi hafta sonu bu? Şu andan itibaren iki hafta sonra mı?" Meredith başını salladı. "Lanet olsun, çağrıda olacağım.

Lucas bir toplantı için Dallas'ta olacak ve o hafta sonu görevliyim."

"Üzülme, eve dönerim. Paris'e bir başka zaman gidebiliriz." Eğilip Steve'i öptü; sonra da toplanmak üzere yatak odasına gitti. Steve de banyoya giderek duşun altında nerdeyse yarım saat kaldı, travma bölümünün kokusunu, yorgunluğunu ve üzüntüsünü yıkayıp üzerinden atabilmek için. Sonra yatağa uzandı. Rahatlamış, çıplak bir halde, sessizce valizini toplayan Meredith'i izliyordu. Beş

dakika içinde uykuya daldı. Gerçekte de olduğu gibi yakışıklı görünüyordu, Meredith bir iki kez durarak gülümsedi ve onun uyumasını izledi.

İlginç ama büyük çaba gerektiren yaşamları ve programlarına rağmen hâlâ birbirlerini çok seviyorlardı. Meredith ilişkilerinin bu kadar iyi gitmesinin Steve'in çok anlayışlı ve sabırlı olmasından kaynaklandığı gerçeğini göz ardı etmiyordu. Biliyordu ki, birçok başka erkek, onun işinin gerekleri karşısında kendini tehlikede hissedirdi. Fakat Steve asla böyle hissetmemişti, Meredith'in yaptığı işten zevk alması onu mutlu ediyordu. Zaten kendi işi tüm zamanını alıyordu. Bu mükemmel bir kombinasyondur.

Saat dördü geçiyordu, Meredith son valizinin de fermuarını çekti ve okumak için bir dergi alıp dinlenmek üzere oturdu. Bu pek sık olan bir şey değildi, ama bütün işini bitirmişti. Tanıtım yazısını defalarca gözden geçirmiş ve tamamlamıştı. Evrak çantasını da diğerlerinin yanına koydu. Bundan sonra iki buçuk gün için kocasıyla birlikte eğlenmenin dışında yapacağı başka işi yoktu.

Oturma odasından gelen tuhaf vızıltıyı duyduğunda Steve, yatakta hâlâ deliksiz uyuyor ve hafifçe horluyordu. Ne olduğunu anlamak için oturma odasına geçti, kocasının çağrısı olduğunu fark etti. Eğer yaklaşırsa saldıracak bir hayvanmışça-sına uzun süre şüpheyle baktı, fakat aynı zamanda Steve adma çağrıyı görmezden geldiği için kendini suçlu hissetti. Onun görevde olmadığını biliyorlardı, eğer çağırıyorsa önemli olabilirdi. Belki biri korkunç bir sıkıntı içindeydi ve Steve'in uzmanlığına ihtiyacı vardı. Yavaşça çağrının bulunduğu yere gitti hâlâ mutfak tezgâhının üstündeydi, ekrana göz attı. Işıldayan kırmızı — ışık sönmek üzereydi. Ekran boyunca art arda 911 numarası gözüküyordu. Her ne olursa olsun, acil olduğu şüphesizdi. Çağrıyı eline alıp bir süre baktıktan sonra ne yapması gerektiğine karar verdi. Steve, bir saniye sonra kımıldandı, yarı uykulu gülümsedi. Eliyle Meredith'in göğsünü bulmak için uzandı.

Daha önce verdiği sözü tutmak üzere fazlasıyla hazırdı. Fakat çağrının sesini duyunca kaşlarını çatarak, Meredith'e bakmak için gözlerini açtı. Meredith çağrıyı sessizce ona uzattı ve Steve aynı numaraları gördü.

Yattığı yerde dönerek, "Bu bir kâbus olmalı," dedi ve çağrıyı Meredith'ten aldı. "Lucas bu hafta sonu orada, bana ihtiyaçları yok," diye homurdandı.

Meredith yumuşak bir sesle, "Belki de onları aramalısın," dedi, Steve'in yanına otururken. "Belki önemli bir konu hakkında sana danışmak istiyordur." Lucas ile Steve birlikte çok yakın çalışırlar, birbirlerine büyük bir saygı ve hayranlık duyarlardı.

Steve, derin bir iç çekerek oturdu ve mutsuz bir ifadeyle yatağın yanındaki telefona uzandı. Numaralanmış tuşları beklerken,

"Umarım kötü bir şey yoktur," dedi. Cevap vermelerinin her zaman olduğu gibi uzun sürdüğünü düşündü. Fakat personel sayısı yetersizdi ve sürekli meşguldüler. Cevap verdiklerinde, "Dr.

Whitman," diyerek kısaca kendini tanıttı. "Çağrıda 911 gözüküyordu az önce, bunun bir hata olduğunu söyle, Barbie," dedi, 52

hattın ucundaki sesi tanıyarak. Sonra uzun süre dinledi, Meredith ne söylendiğini kestiremiyordu. Steve, uzun süre boş boş baktı, sonra gözlerini kapattı. "Lanet olsun! Kaç tane?" Karşı taraf cevap verdiğinde duyulabilir bir sesle inledi. "Onları nereye koyuyorsunuz? Garaja... çılgın mı bunlar? 187 tane kritik durumda kişi ile ne yapabiliriz? Tanrı aşkına... tamam, tamam... on dakika sonra orada olacağım." Telefonu kapattı ve üzgün gözlerle karısına baktı. Sadece bu gecesini heba etmekle kalmamış, hafta sonunu ve muhtemelen tüm bir haftayı da yemişlerdi. "Haberleri açsan iyi olur. Bazı lanet olası çılgınlar saat dörtte Empire — State binasını havaya uçurmaya kalkmışlar, yaklaşık yüz kişi ölmüş binin üstünde yaralı varmış. İki ile üç yüz kişi arasında kritik durumda yaralıyı bize gönderiyorlarmış. Kalan daha hafif yaralıları da tüm kentte diğer hastanelere dağıtıyorlarmış. Yetmiş beş adet boş

travma yatağı var, yüzün üstünde yaralı holde, şu anda sağlık personeliyle diğer yüz kişi önümüzdeki saatlerde geliyor. Long Island'dan ve New Jersey'den tıbbi personel topluyorlar. Hafta sonumuz gitti, üzgünüm, bebek."

En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyordu. Gerçekte, birçok insanın en iyi arkadaşı, kocaları, karıları ve çocukları ölmüştü.

Facianın boyutları onaTitanik'i hatırlatıyordu. Meredith giyinirken aceleyle televizyonu açtı. Bütün kanallarda olayla ilgili haberler vardı. Binanın bir yanında kocaman bir çukur oluştuğu görülüyordu. Patlamanın etkisiyle dumanlar arasında kalan bina bir volkanı andırıyordu.

Bir an her ikisi de durup gözlerini televizyona diktiler. Sonra kameralar caddedeki ambulans ve itfaiye arabalarına çevrildi. Hâlâ binadan tahliye edilen insanlar vardı. Kimileri, kanlar içinde, kıvranarak yüzlerce basamaklı merdivenden duman ve karanlığın içinde inmeye çalışıyorlardı. Ardından katrana bulanmış vücutların korkunç görüntüleri belirdi. En azından, iki saat uyumuştular ve kendini yeniden insan gibi hissediyordu. Steve için uzun ve yorucu bir çalışma olacağını her ikisi de biliyordu. "Seninle gelsem yardımım dokunur mu?" Meredith, hiçbir işe yaramadan evde öylece oturmak fikrinden nefret ederdi. Ayrıca haber bültenlerinde gördüğü şeyler yüreğini parçalamıştı.

"Sanmıyorum, tatlım. Bu tür olaylarda gönüllüler çok fazla yardımcı olamazlar. Eyalet bize bazı sivil savunma görevlileri verecek ve Barbie, Ulusal S avunma'nın New Jersey'den tıbbi personel göndereceğini söyledi. Oraya gider gitmez seni ararım."

Fakat Meredith, televizyonda gördüklerinden sonra bunun pek çabuk olamayacağını anlamıştı.

Steve giyinip iki dakika sonra çıktı. Meredith yatağa oturdu, gözlerini kuşku ve korkuyla televizyona dikti. Düzinelerce yaralıyla röportaj yapıyordu. Bir başka kanalı çevirdi, görüntüler daha da korkunçtu. Steve'in neler görebileceğini hayal edemiyordu, özellikle oraya sadece kritik durumda olanları gönderi-yorlarsa.

1995'deki Oklohama olayını hatırladı, fakat bu daha kötüydü.

Sonraki yirmi dört saat içinde Steve'den hiçbir haber alamadı.

Onun telefonunu kaçırabileceğinden korkarak daireden çıkmadı.

Bir dakikalık boşluk bulup onu arayabileceğini düşündü ama aramadı. Meredith yapılabilecek daha iyi bir şey olup olmadığını anlamak için gezi notlarını gözden geçirdi. Steve sonunda cumartesi gece yarısı aradı. Evden ayrılalı otuz bir saat olmuştu.

Hiç oturmadığını, uyumadığını, patates cipsi ve çörek dışında bir şey yemediğini söyledi. Onlara gönderilen yaklaşık üç yüz ağır yaralıdan elli ikisini kaybetmişlerdi. Diğerlerinin durumu hâlâ ciddiyetini koruyordu. Aralarında, kaçınılmaz olarak bazı çocuklar ve turistler içinde bir günlük kamp grubu vardı.

Meredith "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

"İyiyim, hayatım. Ben geçimimi bu işten sağlıyorum. Hafta sonuna ve tatile meraklı olsaydım dermatolog olurum. Bu hafta sonunu sen gitmeden önce birlikte geçiremediğim için üzgünüm." Fakat yaşamlarının işleyişi böyleydi ve her ikisi de bunu biliyordu. Bu Meredith'in çok uzun zaman önce kabul ettiği bir şeydi. "Sen gitmeden önce eve dönebileceğimi sanmıyorum," dedi Steve, özür diler bir sesle.

"Üzülme gelecek hafta sonu görüşürüz." "Büyük ihtimalle o zamana kadar burada olacağım. Seni sonra ararım, şimdi gitmeliyim." Hâlâ ameliyatlara giriyordu ve diğer hastanelerden baş edemedikleri çeşitli vakaların transferlerini alıyorlardı.

Meredith, onun günlerce kaosla mücadele ediyor olabileceğini biliyordu. Steve o gece, daha sonra tekrar Meredith'i aradı, fazla bir gelişme olmamıştı. Meredith, pazar sabahı geç vakte kadar Steve ile görüşemedi. Steve o zamana kadar tükenmişti. Bir gece önce birkaç saat uyumayı başarabildiğini söyledi, bunun dışında evden ayrıldığından beri uyuma-mıştı. Kahveyle ayakta duruyordu.

"Biraz uyumaksın, Steve." Akıllıca davranamayacak kadar yorgun olacağından ya da eksik kararlar verebileceğinden korkuyordu ama bu hiç olmamıştı. Çalışma saatlerini çoğu zaman makul sınırlar içinde tutmaya çalışırdı, fakat ağır acil durumlarda bütün sınırlamalar ve kurallar bir kenara itilirdi. Bu gibi durumlarda, Steve'in gerektiği kadar uzun zaman hastanede olacağını bilirdi.

Durmaksızın ayakta kalabilecekmiş gibi görünüyordu ve bu konuda gerçekten de başarılıydı. Hastaları ona getiren nedenden hoşlanmamıştı, fakat bir kez geldiler mi onlara her şeyini verir ve onlar için ölebilirdi. Onu travmada bu kadar başarılı yapan da buydu. Bir savaş atının dayanıklılığına sahipti.

"Şimdi birkaç saat uyuyacağım," diye Meredith'e söz verdi. "Yine ameliyatım var, fakat Lucas burada, benim yerime o girecek."

Mükemmel bir takımdılar ve Meredith patlamadan beri, sayısız yaşam kurtardıklarından emindi. O günden bu yana bir grup kaçık militan olayın sorumluluğunu üstlenmişti fakat şimdiye kadar bunların hiçbiri tutuklanmamıştı. "Yarın sen ayrılmadan önce arayacağım." İnanmak zordu ama gerçekten de pazartesi gününe çok az kalmıştı. Onca masum insanın hayatına mâl olan bu trajedinin yanında, gezisi bile sıradan göründü. "Yarın sabah havaalanına erken git, tatlım," diye uyardı Steve, "her yerde güvenlik önlemlerini sıkılaştırıyorlar, işlemler uzun sürebilir." İyi bir hatırlatmaydı, sadece Şikago'ya gidiyor olsa da erken ayrılması gerektiğini kafasına not aldı.

"Sana oradan ulaşmaya çalışacağım. Sen beni arayamazsan üzülme.

Meşgul olduğunu biliyorum." Bu sözler Steve'i gülüm-setti, meşgul kelimesi durumunu anlatmak için yeterli değildi. Travma bölümünün koridorlarında zorlukla yürünebiliyordu. Yaralılar sedyelerde, sağlık görevlilerinin bıraktıkları yerde, hatta bir kısmı yere serilen yataklarda yatıyordu. Bina yerden çatıya kadar yataklarla doluydu. Travma bölümü çalışanları yorgunluktan tükenmişti.

"Tanrıya şükür, çoğu seruma bağlı, bir de onları beslememiz gerekmiyor," dedi Steve, alaycı bir ifadeyle. Ulusal Savunma, personel için dışarda yiyecek kamyonları tutuyordu. Kızıl Haç ileri derecede ilk yardım eğitimi almış bir gönüllü ordusu göndermişti.

"İyi yolculuklar, Merrie... Şikago'da onlara günlerini göster!!"

"Teşekkürler tatlım. Kendine iyi bak. Çok yorulmamaya çalış, tabii eğer elinden gelirse."

"Evet... yarın önce tenis oynayıp ardından masaj yaptıracağım. ..

Sen de cici bir kız ol., toplantıda iç çamaşırlarınla dolaşma. .. ve şu Dow denen adama dikkat et..." Steve, Gary Cooper benzetmesini hâlâ unutmamıştı. Bundan hoşlanmamakla birlikte Meredith'e güveniyor ve her zaman sadık olduğunu biliyordu. Sadece birlikte olmaya zaman bulamamaktan nefret ediyordu. Bu felaketten ve Meredith'in seyahatinden sonra bir değişiklik olacağını umuyordu.

"Belki hafta sonu bir yere gidebiliriz."

"Bu çok hoşuma gider."

Steve, pazartesi öğleden sonra, Meredith havaalanına gitmek üzere yola çıkmadan hemen önce aradı. Fakat iki ameliyat arasındaydı ve çok kısa konuşabildi. Hemen ardından Meredith, valizini ve evrak çantasını alarak havaalanına doğru yola çıkmak üzere aşağıya indi.

Vardığında havaalanı hayvanat bahçesi gibiydi. Steve'in bir gün önce tahmin ettiği gibi güvenliği her aşamada sıkılaştırmışlardı.

Şikago uçuşu için gerekli işlemleri yap-

tırmak Meredith'in bir saatten fazla zamanını aldı. Kendini savaş alanından ayrılıyor gibi hissediyordu. Güvenlik elemanları bile silahlanmışlardı ve havaalanındaki askerler makineli silahlar taşıyordu.

Sonunda uçakta olmak, rahatlatıcıydı. Meredith, bir saat sonra otele vardı. Kaydını bitirdiğinde Callan Dow henüz gelmemişti.

Birbuçuk saat sonra, Dow odasından aradı. İlk kez kampa gidecek bir çocuk gibi, biraz korkmuş ve heyecanlıydı.

"Ne inanılmaz bir şekilde yaşıyorsun," dedi başka hiçbir şey söylemeden. "Cumadan beri bütün haberleri izliyorum. Tanrım, —

korkunç!"

"Evet. Kocam, New York'un en büyük travma hastanesinde çalışıyor. Cumadan beri üç yüz ağır yaralı, hastaneye sevk edildi."

"Çok meşgul olmalı," dedi Callan hayranlıkla.

"Evet. O zamandan beri görüşemedik. Konuşabildiğim zamanlar da durum çok kötüydü. Patlamadan bu yana yaklaşık iki yüz kişi kaybedildi. Neyse, sen nasılsın? Yarınki büyük şova hazır mısın?"

Sabahleyin kahvaltı toplantısı ile tura başlıyorlardı. Potansiyel yatırımcıları olan kurumların temsilcilerine bir sunuş yapacaklardı.

Meredith, birkaç dakikalık kısa bir konuşmayla Callan Dow'u tanıştıracaktı. Dow, bir sunuş yapacak, ardından şirketin Finans Müdürü Charlie McIntosh konuşacaktı. Bir slayt gösterisi ve kısa bir soru cevap bölümü olacaktı. Öğle yemeğinde her şeye yeni baştan başlayıp, bir başka potansiyel yatırım grubuna sesleneceklerdi. Meredith, hafta sonuna kadar her şeyin Dow'a çok tanıdık geleceğini biliyordu, fakat şimdi, henüz hiçbir şey başlamadan sinirli olması doğaldı. Hepsi çok sıkı çalışmıştı ve sonunda büyük an gelmişti. Meredith hiç kaygılı değildi. Kimin orada olduğunu görmek ve tam bir doğrulukla her şeyi idare etmek, özellikle de iyi karşılanır ve beklediklerinden fazla talep toplarlarsa zevkli olurdu. Fazla talep toplama, satılacak hisselerden daha fazla sipariş anlamına geliyordu. Hedefleri her zaman fazla talepti. Karşılıyabildiklerinden fazla sipariş

borsada yüksek fiyat güvencesi verirdi. Eğer herkese yetecek hisse yoksa, bu durumda "yeşil ayakkabı" olur, yüzde beş ile on arasında fazladan hisse senedi, daha öncekine eklenir, fakat bunların sayısı asla bütün talebi karşılayacak kadar olmazdı. Potansiyel yatırımcıları daha fazlası için aç bırakmak çok arzu edilen bir durumdu. Meredith, Callan'in şirketi ve çalıştığı yatırım bankaları için büyük bir zafer anlamına gelen bu durumun gerçekleşmesini umuyordu.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum," dedi Callan çocuksu ve mahcup bir sesle. "Ama biraz

tedirginim. Kendimi bir bakire gibi hissediyorum."

"Uzun sürmez," diye güldü, Meredith. "Sıra New York'a gelene kadar, profesyonelleşeceğine ve bu işi seveceğine eminim."

Alışkanlık yaratır."

"Eğer öyle diyorsan."

Meredith, ertesi günkü kahvaltı ve öğle yemeği toplantılarında kimlerin olabileceği konusunda ayrıntılar verdi. Öğlen toplantısından sonra, Minneapolis'e uçacaklardı. Aynı gün orada bir akşam toplantısı ve perşembe sabahı için kahvaltı toplantısı programlanmıştı. Sonra, bir başka akşam yemeği toplantısı için Los Angeles'a gidiyorlardı. Son durakları San Francisco'nun ardından Callan eve, Meredith de, hafta sonunda Steve'i görmeyi umarak New York'a dönecekti. Bu arada Steve'le bir hafta gö-

rüşemeyeceklerdi. Her ikisi de ölesiye yorgun olacaktı, ama yine de onunla birlikte olmak istiyordu. Yapılacak bir sürü işi de yanında götürecekti.

"Programını dinlemek bile beni çok yordu," dedi Callan, memnuniyetle. "Eğer herhangi bir uçuşumuz ertelenirse bütün bir anlaşmayı unutabiliriz." Sesi endişeliydi.

"Her şehirde, ihtiyaç duyarsak kullanabileceğimiz yedek düzenlemeler yaptım. Nasıl gideceğini göreceğiz. Bugün buradan çabucak Minneapolis'e atlayacağız." Her zaman olduğu gibi kontrolü tümüyle elinde bulunduruyor, her şeyi düşünüyordu.

İşinde ustalaşmıştı ve bütün son dakika ayrıntılarıyla baş edebi-57

liyordu. Sekreterinden, onun hangi içeceği sevdiğini bile öğrenmişti. Bir şişe Chardonnay tercih ediyordu ve oteldeki odası için bir Sapphire martini, etrafına baktığında takdir duyacağı küçük bir ayrıntıydı. Meredith harika bir kadındı. "Yarın sabahki toplantıda zinde olabilmen için gecenin kalanını dinlenerek geçersen iyi olur," dedi. Sesi, çocukları için endişelenen bir anneyi andırıyordu. Dow, güldü.

"Aslında, bu akşam birlikte yemek yiyeceğimizi umuyordum.

İstersen erken bir saate ayarlayabiliriz. Burada tek başıma oturur ve yarın hakkında endişelenmeyi sürdürürsem, delireceğim."

Meredith uzun süre tereddüt etti. Evde Steve'siz, sessiz bir hafta sonu geçirmişti ve yemek fikri çekici gelmişti.

"Bu konuda kararsızım, ama eğer erken gidersek... Seni geç vakte kadar uyanık tutmak istemiyorum." Dow tekrar güldü ve yemekten hemen sonra odasına gideceğine söz verdi. "Bana karşı, benim çocuklarımla olduğum gibisin. İyi olacağım, söz veriyorum. Dönüp sabaha kadar Martini içeceğim."

"Oh, harika," diye güldü Meredith. "Belki de şişeleri senden saklamalıyım. Sanırım bir uyku hapı verip seni yatırmalıyız. Her şey yolunda gidecek. Bittiğinde Dow Tech ile gurur duyacaksın.

Hepimiz duyacağız."

"Benim için yaptığın her şey için sana minnettarım, Meredith.

Muhteşemsin." Samimi ve alçakgönüllüydü. "Şirketteki herhangi birinden fazla bir şey yapmadım," dedi Meredith, iddiasız bir şekilde. "Bu işte çalışan birçok kişi vardı, analistler, ortaklarım, hepsinin çok yardımı oldu."

"Sermaye Piyasası Kurulu bile bize karşı çok iyiydi," dedi Cal, memnun bir şekilde. Tanıtım yazısı, çok açık seçikti ve şimdiye kadar sorun çıkmamıştı. "Neyse, haydi yemeğe gidelim ve kutlayalım. Muhtemelen haftanın son doğru dürüst yemeği olacak." Cal, şimdiden toplantı yemeklerinin berbatlığını, özellikle de 'lastik tavuklar'ın gelenekselleştiğini duymuştu. Ancak Dow, ne yiyeceklerine önem vermiyordu, tek istediği sunuşların iyi gitmesiydi ve Meredith'in yetenekli ellerinde, iyimser olmaya başlıyordu.

Saat yedi buçukta lobide buluşmayı kararlaştırdılar. Dow, Pump Room'da rezervasyon yaptıracaklarını söylemişti. Burası, Meredith'in Şikago da tercih ettiği yerlendendi. Buraya sık sık gitmekten hoşlanırdı.

Sözleştikleri gibi, saat tam yedi buçukta buluştular. Cal'ın restorana gitmek üzere ayarladığı limuzin dışarda bekliyordu. Her zamanki gibi, iyi giyimli, sağlıklı, yanık tenli ve çok yakışıklıydı. Bir iş

adamından çok bir aktör ya da bir mankeni andırıyordu. Fakat Meredith, buna dikkat etmeyecek kadar

uzun süredir onunla çalışıyordu. Onda en çok hoşlandığı şey parlak zekâsı, hızlı kavrayışı ve kaygısız mizah anlayışıydı. Onunlayken hep iyi vakit geçirmişti.

Restorana giderken, yol boyunca sohbet ettiler. Vardıklarında sakın bir köşe masa seçip biftek ve şarap ısmarladılar. Cal, gülümseyerek ona döndü ve Meredith'in beklemediği bir soru sordu.

"Ee, evli olduğun şu Dr. Kildare'den söz et. Travma işi çok yoğun olmalı. Özellikle de bu hafta sonundaki gibi felaketlerden sonra.

"Çok sık görüşemiyorsunuzdur."

"Haklısın, bazen böyle bir durum yaşıyoruz," diyerek gülümsedi Meredith. "Fakat ben de oldukça meşgul olduğum için, birbirimizi dengeliyoruz."

"Uzun süredir mi evlisin?" Merak ediyor gibiydi, Meredith özel yaşamından hiç söz etmemişti. Cal'ın bütün bildiği Meredith'in profesyonel işleriydi.

"On dört yıldır. Ben Columbia'da ticaret okulundayken evlendik."

Şarapları getiren garson her ikisinin kadehlerini de doldurdu.

"Çocuklarınız var mı?"

"Hayır," şaşırtıcı bir şekilde kesin bir tonla konuşmuştu. Cal, Meredith'in cevabı karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Çok vurgulayarak hayır, dedim gibi geldi. Bu fikrin sana cazip gelmediğini söyleyebilirim." Meredith hakkında merak ettiği çok şey vardı.

"Bu noktada değil. İkimizin de zamanı yok. Hep bir gün olacağını düşündüm... fakat ne zaman olacağını bilemiyorum. Asla olmayabilir."

"Eğer olmazsa hayal kırıklığına uğrar mısın?"

Meredith hakkında daha fazla şey bilmeye can atıyor gibi görünüyordu. Meredith de onunla konuşurken rahattı. İki hafta sonra, daha çok görüşeceklerine göre birbirlerini daha fazla tanımanın bir zararı yoktu.

"Ben uğramam," dedi, Meredith dürüstlükle. "Fakat çocuğumuzun olmaması kocam için hayalkırıklığı yaratabilir. Son zamanlarda bu konuda çok konuşuyor."

"Ya sen? Sen de konuşuyor musun?" diyerek Cal onu sıkıştırdı.

Meredith bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şirketinizin halka açılması, kırmızı ringalar; işte benim konuştuğularım bunlar."

"Bütün bunlar bir şey ima ediyor, değil mi?" Cal gülümsedi.

"Çoğu zaman geceyarılarına, hatta bazen sabah ikilere kadar ofiste çalışırken çocuk sahibi olmanın anlamı nedir anlayamıyorum.

Hastanede işler çığınca arttığında, Steve atmış sekiz saatten yetmiş

iki saate kadar nöbette kalıyor, gerçek bir acil durumda ise çalışmasına sınır koymuyor. Çocukları, bunca işin arasında nereye sığdırabiliriz? Fırsat bulunduğu uzun bir hafta sonuna, ya da yazın kısa bir haftaya mı? Bu çocuklara haksızlık olur. Ya sen? Sen nasıl idare edebiliyorsun? Geçen sefer Kaliforniya'dayken üç çocuğun olduğunu söylemiştin."

"Evet. Anneleri senin gibiydi. Eğlence sektöründe çalışan bir avukattı. Tanıştığımızda Los Angeles'ta çalışıyordu. O zaman orada yaşıyordum. Evlenmek bile istemedi. Benimle evlenmesi için onunla konuştum, daha sonra söylediğine göre 'onu zorladım' ve yıllar önce Silikon Vadisi'nde çalışmak için, San Francisco'ya taşındığımda benimle gelmeyi reddetti."

"Ve bu her şeyin sonu mu oldu?" Meredith, Cal'ın karısının bu kadar sabit fikirli oluşuna şaşırılmıştı. San Francisco, yaşamak için kötü bir yer gibi görünmüyordu ve Los Angeles'taki kadar çok olmasa da, orada da bu sektörde çalışan avukatlar olduğunu sanıyordu. Fakat Callan cevap verirken gülümsedi.

"Hayır, her şeyin sonu olmadı. Gidip geliyordu. Çığınca bir yaşamdı. Asla aynı zamanda aynı kentte olamıyorduk.

Olduğumuzda da birimiz, bir şeye kızmış oluyorduk; birbirimize dokunmuyorduk bile. İlişkimizin tek şaşırtıcı yanı çocuk sahibi olmaya karar verişimizdi. Belki karar vermek tam olarak doğru sözcük

değil. İlki kazayla, diğerk ikisiyse tek çocuğun adil olmayacağı konusundaki ikna çabalarım sonucu oldu." "Ben tek çocuğum," dedi Meredith, keyifle. "Ben de," dedi Callan ve bu cevap Meredith'i şaşırtmadı. Tek çocuk olmanın tipik belirtisi olan bir çeşit şiddet, azim, başarı isteğı vardı onda. "Şimdi tamam, ama çocukken çok eğlenceli değildi. Bizim gibi çok meşgul insanların çocukları için, kardeş sahibi olmak daha iyi diye düşündüm."

"Eşinin bu fikre katılmasına şaşırdım." "Çok hevesliydi. Bir süre için ciddi olarak denedi. Her ikimiz de ilişkimizin iyi gitmesini istedik.

Fakat, sanırım çok gerçekçi değildim. Annelikle fazla ilgili değildi, çocuklarından çok işiyle ilgileniyordu. Bir dadı buldu ve her doğumdan sonra bulabildiğı ilk uçakla hemen Los Angeles'ın yolunu tuttu. Hafta sonlarında eve geldiğinde, anneden çok ziyarete gelen bir teyze gibiydi. Ve sonunda giderek daha seyrek gelmeye başladı. Çok gürültülü ve kafa karıştırıcı olduğunu söylüyordu. Gerçek şu ki çocuklar onu çılgına çeviriyorlardı. Bunu onlara asla söylemedim, elbette." Meredith'e bu durum üzücü gelmişti. Ve kendi yaşamında olmasını kesinlikle istemediğı bir durumdu. Şu anda çocukların nerede olduğunu merak etti ve annelerinin kötü davranışları nedeniyle duygusal olarak ne kadar pahalı bir bedel ödediklerini düşündü.

"Şimdi anneleri nerede?"

"O da ayrı bir hikâye. Bunca şeyin arasında, onun ve ortağının biz tanışmadan önce ve evlendikten sonra, yıllarca yaşadıkları yıllar süren romantik ilişkiyi anlayamamıştım. Bana söyle-61

diğinde, yedi yıldır evliydik. O zamana kadar üç çocuk sahibi olmuşuk ve onları istemişti. Çocukların velayetini gözünü kırpmadan bana verdi. Bir yıl sonra Los Angeles'ı bırakıp Londra'ya taşındılar ve orada bir ofis açtılar. Sekiz yılın ardından boşandık ve birkaç yıl önce evlendiler. Sanırım mutlular. Çocukları olmadığını söylemeye gerek yok.

"Çocukları hiç görüyor mu?"

"Yılda birkaç kez, birkaç günlüğüne gelir. Özellikle müşterileri Los Angeles'ta film çektiklerinde çocukları görmeye gelir. Ve onları her yaz birkaç haftalığına Güney Fransa'ya götürür." Meredith'e kalpsiz biri gibi görünmüştü, çocuklar için üzülmekten kendini alamadı.

"Çocuklar ondan nefret mi ediyor yoksa sadece kalpleri mi kırık?"

"Hiçbiri. Sanırım onu olduğu gibi kabul ettiler. Başka türlüünü bilmiyorlar. Ben genellikle yakınlarındayım. Geç vakitlere kadar çalışmamaya gayret ediyorum. Eğer bir sorunları olursa beni ofisten her zaman arayabiliyorlar. Hafta sonlarımı onlara ayırırım ve her yaz bir ay izne çıkarım onlarla Tahoe'de birlikte olabilmek için. Başlangıçta düşündüğüm şekilde olmasa da oldukça iyi gidiyor. Anne, baba ve bir sürü çocuktan oluşan küçük mükemmel ailelerden biri olacağımızı umuyordum. Bunun yerine ben ve sürü ya da sürü ve ben ... oldu." Cal gülümsedi. "Çoğunlukla hafta sonları beraber, güzel vakit geçiriyoruz."

"Yeniden evlenmediğine şaşırdım," dedi Meredith dürüstçe. "Tek başına üç çocuk büyütme kolay olmasa gerek."

"Bazı açılardan daha kolay," dedi Cal, açıksözlülükle. "Çocukların nasıl yetiştirileceği konusunda birisiyle tartışmak zorunda kalmıyorsun. Neyin doğru, neyin yanlış olduğu konusunda kavgalar olmaz. Bütün kararları kendi başına alıyorsun. Çocuklarla iyi bir ilişkimiz var ve sanıyorum bana saygı duyuyorlar. Dürüst olmak gerekirse, sanırım Charlotte beni iyileştirdi. Asla yeniden bu tür bir ilişki için istekli değilim. Evlilikte inanılmaz bir şekilde yapay ve dürüst olmayan bir şey var."

Özellikle karın evliliğin boyunca iş ortağıyla birlikte olmuşsa. Fakat Meredith, bunu söylemeyecek kadar dikkatliydi. Arkadaş

olabilirlerdi, fakat her şeyin ötesinde o hâlâ bir müşteriydi.

"Sana gerçeği söylediğinde çok incinmiş olmalısın," dedi Meredith, yumuşak bir sesle. "Şaşırdın mı yoksa şüphelenmiş miydin?"

"Bir an için bile şüphelenmedim. Dünyadaki en dürüst kadın olduğumu düşünürdüm. O da, sevgilisinin biz evliyken birlikte olduğu tek 'diğer' adam olmasından dolayı kendiyile gurur duyuyordu, bu konuda uzun süre büyük acı duydum."

"Ya şimdi?" diye sordu Meredith, ilk kadeh şaraplarını bitirip yemeğe başlarken. İlginç bir konuydu ve bir insanın özel yaşamının şaşırtıcı ayrıntılarıydı. Üzücü bir öyküydü. Eğer Steve böyle bir ilişkiye girseydi kendisi çok acı çekerdi. Ancak Steve'in asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Callan'ın karısı tümüyle farklı bir cins gibiydi. "Hâlâ acı duyuyor musun?"

"Acı? Hayır, şimdi değil! Düşündüğümde hâlâ sinirleniyorum. Bu tam olarak eşit bir oyun değildi fakat bazen böyle şeyler oluyor.

Sadece aynı budalalığı yeniden yapmaya istekli değilim. Başımı doğrama tahtasına koyup birine koparması için sunmaya ya da kalbimi parçalamaya niyetim yok. Evlilik, zaman zaman zor bir oyun sahnesi olabilir, Collesseum gibi. Sadece kendimi aslanlara atmak konusunda çok istekli değilim." Kullandığı imajlar ve onlarla çizdiği resim çok katıydı. Sevdiği ve güvendiği kadın, çocuklarının annesi tarafından ihanete uğramıştı ve onu asla affetmeyeceği, olanları tümüyle aklından silip atamayacağı açıktı. Meredith, karısının onu suçlamadığından da emin değildi.

"Çocukların şimdi kaç yaşında?"

Cal bu sorunun hemen ardından gülümsedi. Çocuklarına tutkulu olduğu çok açıktı. "Mary Ellen on dört yaşında, kolay bir yaş

olmadığını eklemeliyim. Bir yıl öncesine kadar mükemmel olduğumu düşünürdü. O zamandan beri IQ'm giderek düşüyor ona göre. Bunadığını düşünüyor. Julie, on iki yaşında ve hâlâ idare ettiğimi düşünüyor. Fakat kendisi de aynı kırmızı bölgeye geçmek üzere. Gelecek yıl hızla başaşağı kaymaya başlayacağım. Andrew, dokuz yaşında ve mucize eseri olarak hâlâ muhteşem olduğumu düşünüyor. Bir gün onlarla tanışmanı isterim, Merrie." Meredith, herhangi bir yönlendirme olmadan onun da, Steve'le aynı kısaltmayı kullanmasına aldırmıştı.

"Ben de isterim. Hoş çocuklarmış gibi görünüyor." Çevrelerinde bir anne figürü olmadan yaşamının, özellikle genç kızlığa geçiş

dönemindeki kızlar için ne kadar zor olabileceğini düşün—meden edemedi. Ne onlar için, ne de Cal için kolaydı. Çok ilgi çekici bir öyküydü. Cal'ın birçok değişik yüzü vardı ve hakkında bilgi edinmek

ilginçti. Sormak istemedi, fakat kız arkadaşı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de bir kez yaralandı mı, geçici ilişkiler zinciri kurmaktan tatmin olan erkeklerdendi. Aynı anda birden fazla kadınla çıkıyor da olabilirdi. Bir kez çok yakınlaştığında, hemen uzaklaştırılan kadınlar. İlk deneyiminden sonra, bağlılık fikrinden hoşlanacak gibi görünmüyordu. Onun için üzüntü duydu.

Fakat Cal yeni bir soru sorarak onu şaşırttı. "Niçin çocuk sahibi olmayı düşünmüyorsun, Meredith? Çocuğu olmayanların bilemeyeceği harika bir deneyimi kaçıırıyorsun."

"Bebek sahibi olmaya hiç zamanım yok. Çok meşgulüm. Karının yaptığını yapmak, bir dadı kiralayıp ofise koşmak istemiyorum.

Çocuklar için doğru olmaz. Açıkçası çocukların full-time anneleri hakettiklerini düşünüyorum. Ama bu duruma katlanamam.

Yaptığım işten büyük zevk alıyorum.

"Gerçekten nedenin bu olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa kocana bağlılık derecesinin bir ifadesi mi?" Meredith soru karşısında afalladı ve çabucak başını sallayarak cevap verdi.

"Steve ve ben iki insanın olabileceği kadar birbirimize bağlıyız. Bu aramızda hiçbir zaman konu olmadı. Tümüyle kariyer ilişkili."

"İlk kez çocuk sahibi olmayı önerdiğimde Charlotte'un söylediği de buydu. Fakat gerçek bambaşkaydı. Onunla asla evlenmek istemeyecek bir adama âşıktı. Benim hakkımdaki duygularından emin olduğunu sanmıyorum. Bir kadın bir erkeğe gerçekten güvendiğinde ondan çocuk sahibi olmak ister. Belki Dr.

Kildare'den ya da ona olan duygularından sandığın kadar emin değilsin, Meredith." Şok edici bir teoriydi ve Meredith bunu duymaktan bile hoşlanmamıştı. Callan inansın ya da inanmasın, bu söylediğinde hiç gerçek payı yoktu.

"Bizim için geçerli olmadığından emin olabilirsin. Biz birbirimizi çok seviyoruz. Ben sadece çocuğa ihtiyacı olmayan kadınlardanım ve bunu bilecek kadar da zekiyim. Muhtemelen iyi bir anne olurdum ama bunun kocama sadakat eksikliği ile ilgisi yok."

"Sana inandığımdan emin değilim, Meredith. Sen bağlı olduğunu düşünebilirsin. Fakat eğer ilişkiye gerçekten güvenirsen, çocuk sahibi olmayı istemek doğaldır." Cal'ın söyledikleri, Meredith'i aniden kızdırmıştı.

"Bunun tamamen saçma olduğunu biliyorsun Cal, böylesine şovenistçe düşündüğüne inanamıyorum. Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, yapmıyorum. Bana itiraf etmene gerek yok. Fakat bu akşam yalnız kaldığında bunun üstünde düşün. Gerçekten, niçin çocuk istemiyorsun?"

"Çünkü son on iki yılımı şu an senin için yaptığım şeye harcadım.

Grupları organize etmek, hukukçularla kırmızı ringaları yazmak, müşterileri tanıtım toplantılarına getirmek. Çocuklarıma ayırabileceğim ne kadar zamanım olacak sanıyorsun?"

"İstedğin kadar. Müşterilerin kollarındaki bebeğin yerini tutmaz, Meredith. Hepimiz gelip geçiciyiz, çocuksa kalıcıdır. Fakat belki de evliliğin değil." Bir bakışta, Meredith'i gücendirdiğini anlayarak konuyu değiştirdi ve sonraki iki saat şirketin halka açılması konusunda konuştular. Meredith'in tüm itirazlarına karşın onu korkutmayı başarmıştı ve genç kadın otel odasına döndüğünde saat ondan sonra hâlâ bu konuyu düşünüyordu.

Söyledikleri komikti. Kadınların her zaman kullandıkları, istemediklerinde ya da hazır olmadıklarında çocuk sahibi olarak korkunç bir hata yapmama gibi geçerli bir nedene sahipti.

Meredith'in kariyeri kendisi için en az Steve'inki kadar önemliydi.

Kendi işi de eşit derecede emek ve dikkat istiyordu. Kendi radikal olarak azaltmak istemedikçe ya da şirketi bırakmadıkça, iş yaşamı ile bebek sahibi olmayı bağdaştırmanın yolu yoktu. Steve bile bunu anlıyordu, Callan Dow'un ise niçin anlamadığını bilemiyordu.

Sadece, kendisinin üç tane çocuğunun olması, herkesin de buna uygun olacağı ve hoşlanacağı anlamına gelmiyordu. Tanrı bilir, karısı bundan asla hoşlanmamıştı. Önce çocuk sahibi olup sonra bir adam için onları terk ederek, bir başka ülkede yeni bir kariyer ve yaşam kurması, Meredith'e daha da kötü geldi. Bir kez çocuk sahibi olduğunda, yapmayı asla düşünemeyeceği bir şeydi bu. Charlotte Dow'un girdiği ve anne olarak sorumluluklarından vazgeçtiği sıkıntıya kendisini hiç sokmamayı tercih ederdi. Bunu yapmaktansa sık sık düşündüğü gibi tüplerini bağlatabilirdi. Fakat bunu yaparsa Steve'in çok üzüleceğini biliyordu.

Callan Dow'u, evliliğine tümüyle sadık olduğuna niçin inandıramadığını anlayamıyordu. Çocuk istememesi, Steve'i sevmediği anlamına gelmiyordu ve bu kolay anlaşılır basit bir gerçektir. Tersine onu çok seviyordu ve kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Gece yatağına döndüğünde Dow'un söylediklerinden dolayı hâlâ üzgündü, karanlıkta düşünerek yarım saat uzandı. Sonra Steve'i aramaya, onu sevdiğini söylemeye karar verdi. Travma bölümünde telefonlara cevap veren hemşire on dakika önce onu gördüğünü fakat nereye gittiğini bilmediğini söyledi. Bir başka kata röntgen filmlerini almaya gitmiş olabilirdi. Çağrısını arayarak otelin numarasını bıraktı. Yirmi dakika sonra, Steve hâlâ aramamıştı.

Meredith, onun tekrar ameliyathaneye dönmüş olabileceğini düşündü ve aramasını beklerken uyuyakaldı, fakat uyurken bile bir sıkıntı, huzursuzluk içini kemiriyordu. Kalbinin derinliklerinde ona tümüyle bağlı olduğunu biliyordu, ona gerçekten âşık ve Steve buna inandığı sürece başkalarının ne düşündüğü önemli değildi. Çocuk istememesinin bu konuyla hiçbir ilgisi olmadığı ve sadece yaşamında başka öncelikleri bulunduğu konusunda kendi kendine güvence verdi. Fakat uyuduğunda bütün gece yatağında dönüp durdu. Rüyasında feryat eden, çılgın atan bir çocuk ordusu tarafından kuşatılmış olan Steve ona bağıırıyordu ve çocuklar onu tırmıklayan küçük şeytanlar gibiydi.

BEŞ

Meredith'in, Callan Dow için düzenlediği tur, mükemmel gitmişti.

Şikago toplantıları her açıdan başarılıydı. Dow'un konuşması beğenilmiş, Finans Müdürünün performansı bile takdir toplamıştı.

İzleyicilerin sorulan isabetli ve zekiceydi, Callan da tam onların duymak istedikleri cevapları vermişti. Minneapolis daha da iyi gitti.

Los Angeles'a gelene kadar, Cal ve Meredith havada uçuyorlardı.

Hisselerin neredeyse tümü için sipariş almışlardı; ihtiyaç duyduklarından daha fazla yatırımcıları olacaktı.

Meredith'in neşesi yerindeydi. Cal'la çok iyi vakit geçirmiş ve Şikago'da evliliği ile ilgili olarak söylediği saçma sapan şeyleri affetmişti. Düşüncelerinin kötü evlilik deneyiminden kaynaklandığına karar vermişti. Her ikisi de bu konudan bir daha söz etmedi. Kentten kente koştururken sakin bir dostluk geliştirdiler. Meredith, bu arada Steve'le ancak iki kez konuşabildi.

Travma bölümünde işler yoluna girmeye başlamış ve bir gece nihayet eve gelebilmişti. Meredith onu görmeyi dört gözle bekliyordu.

Meredith, Los Angeles'ta bir başka akşam yemeği toplantısı daha düzenledi. Ertesi gün üç sunuş ve kahvaltı ile öğle toplantıları arasında iki ana yatırımcı ile özel bir görüşme yaptılar. İşler çok iyi gidiyordu ve Los Angeles'ta ikinci akşam toplantısının ardından, perşembe gecesi San Fransisco'ya uçtular. Onu

çeyrek geçe uçak indiğinde Cal'ı eve, Meredith'i de Fairmont oteline götürmek üzere bekleyen iki araba vardı. Cal önce eve, çocuklarına gitmeyi sonra da Meredith'le Fairmont'taki kahvaltı sunuşunda buluşmayı planlıyordu. Her ikisi de üç yorucu gün geçirmişlerdi fakat sonuç çok verimli olmuştu.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye sordu Cal, endişeyle. Sürekli rolleri değişiyorlardı. Toplantılar ve sunuşlar sırasında Meredith ona dikkat ediyor, yolculuklarda ve toplantı aralarında ise Cal ona ağabeyi gibi davranıyordu. "Seni burada havaalanında bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum." Üç gün gece gündüz birlikte olduktan sonra, kendilerini eski birer arkadaş

gibi hissediyorlardı.

"İdare edeceğimden kuşkun olmasın," diye gülümsedi, Meredith.

"Evine git ve çocuklarıyla eğlen. Ben de otelde sıcak bir duş alıp dinleneceğim. Sabah görüşürüz."

"Saat yedi buçukta geleceğim," diye söz verdi, Cal. Sunuş sekizde başlıyordu. Öğlende bir

toplantıları vardı ve ardından üniversitelerden iki yatırımcıyı göreceklerdi. Günün sonunda çok yorgun olacaktı. "Yarın akşam toplantılardan sonra belki bize yemeğe gelersin."

Meredith, "Hele bir o zaman gelsin," dedi, duyarlı bir sesle,

"şimdiye kadar benden bıkmış gerekirdi. Çocuklarla aranıza girmek istemem. Ayrıca yapacak çok işim var." Her zaman taşıdığı evrak çantası yine yanındaydı.

"Senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Çocuklar seni görmekten hoşlanabilirler."

"Yanna kadar plan yapmayalım," dedi Meredith, havaalanından çıkarırken. "Sabah görüşürüz." Meredith el sallayarak veda etti ve farklı yönere yöneldiler. Otele varır varmaz Steve aradı.

"Eve ne zaman dönüyorsun? Seni özledim."

"Ben de seni özledim, tatlım. Cumartesi sabahı saat yediden önce evde olacağım. Çalışacak mısın?"

"Şimdi çalışıyorum, fakat yarın akşam izinliyim. Cumartesi sabahı yatağa gir ve beni uyandır."

Meredith, "Bütün hafta boyunca aldığım en iyi teklif," dedi gülümseyerek Cal'ın evliliği ile ilgili söylediği çirkin şeylerin hepsini unutmuştu. Onun söylediklerinin kendisine uymadığını biliyordu. Cal, sadece olumsuz biriydi.

"Umarım öyledir. Şu adam seni etkilemiyor değil mi?" "Tabii ki hayır. Tümüyle iş." "Nasıl gidiyor?"

"Mükemmel. New York için sabırsızlanıyorum. Pazartesi Boston, salı günü New York var. Bu arada, Boston'a gitmek için pazar akşamından önce yola çıkmam gerekmiyor. Yaklaşık iki günü birlikte geçirebiliriz.

"Lanet olsun! Bundan korkuyordum. Pazar günü Lucas'ın yerine çalışıyorum."

"Tamam, hiç değilse Cumartesimiz var." "Söyleğim gibi, uçuş

görevlisi ile evli olmaya benziyor. Tek farkı senin bana servis yapmaman."

"İstersen yarın akşam uçaktaki küçük tekila şişelerinden getiririm."

"Sadece kendini getir. Seni görmek için can atıyorum." Her ikisi için de uzun bir hafta olmuştu ve Meredith de onu görme konusunda aynı şekilde istekliydi. Empire State'in bombalanmasının ardından haberleri takip etmişti ve hâlâ yapanları yakalayamadıklarını biliyordu. İlk patlamadan bu yana daha pek çok insan ölmüştü.

Steve'in ve meslektaşlarının yoğun çabalarına rağmen ölü sayısı üç yüzü geçmişti.

Kısa bir süre sonra, Meredith duş almış, yatakta kitap okurken Callan birkaç sıradan soru için aradı.

"Seninle aynı otelde bulunmamak garip geldi, Merrie. Bunun alışkanlığa dönüşmesinden korkuyorum." Sesi sakın ve arkadaş-

çaydı.

"Avrupa'dan sonra, beni son kez gördüğünde sevineceksin, inan bana. Ancak önce, en büyüğü için New York'a gidiyoruz."

"Biliyorum. Bu yüzden de biraz endişeliyim." "Endişeye gerek yok.

Şimdiye kadar her şey mükemmel git-

ti. Şimdi söz dışarda, sokakta. New York'a kadar istediğimizden çok talep toplayacağız ve sunuşları izleyen gün The Wall Street Journal'da, yatırım bankacılığı bölümünde kim kimdir şeklinde bir ilan göreceksin." Anlaşmanın tamamlandığını bildiren ve gruptaki bütün yatırım bankalarının listesini veren bir ilana gönderme yapıyordu.

"Teşekkürler, Meredith" dedi Cal, minnettar bir bakışla. "Bunu sensiz asla beceremezdim."

"Saçma," dedi, Meredith kabaca. Cal bunun üzerine güldü.

Meredith'le çalışmak zevkliydi ve yakında sona ereceği için üzülyordu. "Eve gittiğinde çocuklar nasıldı? Seni gördüklerine mutlu olmalılar." Meredith, anneleri yakınlarında olmadığı için Callan'ın onlar için daha çok şey ifade ettiğini tahmin edebiliyordu.

"Aslında uyuyorlardı. Kahya, demir yumruklu, dediğim dedik birisidir. Disiplinin gerekli olduğunu düşünüyorum. Onları yarın akşam göreceğim. Gitmeden önce ofise de uğramalıyım. Belki sen de benimle gelmek istersin."

"Havaalanı yoluna kadar gelebilirim." First class salonunda oturup çeşitli materyallere bir göz atmayı ve bir sandviç yiyip ardından da uçağa binmeyi planlıyordu.

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz," dedi Cal, tedbirli davranarak.

Biraz uyumasını söyledi, ertesi sabah görüşeceklerdi.

Telefonu kapattıktan sonra Meredith onu düşünerek uzandı. Hoş

bir adamdı, iyi bir arkadaş olma niteliklerine sahipti. Ama onun için bir açıdan üzülyordu. Karısının ihaneti ve ardından terk etmesi ile çok kötü yaralandığı açıktı. Çocuklarını seviyordu, fakat kalbinde başka bir kadına yer olmadığı belliydi. Charlotte onun bu yanını köreltmmişti ve şimdi sekiz yıl sonra hâlâ onu özleyen bir tarafı vardı. Sonuç olarak, Steve ile kendi-sininki gibi bir ilişkiyi anlaması zordu ve bu yüzden de şüpheliydi. Bunu düşünmek, tekrar aklına Steve'i getirdi. Onu çok özlemişti ve cumartesi sabahı görüştüklerinde her ikisi de çok mutlu olacaktı. On dört yılın ardından hâlâ çok özel bir ilişkiye

sahip oldukları için şanslıydılar. Cal'ın, kendisinin Steve'i sevmediği ya da ona çocuk sahibi olma konusunda güvenmediği yönündeki teorisi saçmalıktı. Genelde olduğu gibi Steve'i düşünürken uy uy akaidi ve huzur dolu rüyalar gördü.

Kararlaştırdıkları gibi, ertesi sabah yedi buçukta lobide buluştular.

Biraz hava almak için Huntington Parkı'nda kısa bir yürüyüş yapıp ardından bir fincan kahve için geri döndüler. Meredith, havanın bu kadar soğuk olmasına şaşırılmıştı. Zinde-leştirici serin bir esinti vardı ve bir sis hâlesi, kentin üzerinde asılı duruyordu. Sunuşlarını yaptıkları havasız odalarda oturmak yerine değişiklik olarak dışarı çıkmak iyi gelmişti.

"Sonraki raunda hazır mısınız?" diye sordu Meredith, bir dilim keki paylaşırlarken.

"Her şey hazır. Ya sen? Dow Tech'ten hâlâ bıkmadın mı?" Cal, rahat yatağında geçirdiği bir gece ve çocuklarını görmekten duyduğu mutlulukla enerjik ve canlı görünüyordu.

"Tabii ki Dow Tech'ten bıkmadım," diye gülümsedi Meredith, garson kız ikinci kahvelerini verirken. "Hâlâ fethedilecek yeni dünyalar var." Fakat her ikisi de San Fransis-co'nun kolay geçeceğini biliyordu. Cal'ın kendi kentiydi ve bur-dakiler onun Silikon Vadisi'nde başardıklarının yabancıları değillerdi.

Günün ilk sunuşu iyi gitti. Bundan sonra kısa bir ara verdiler ve Meredith ofisi arama fırsatı bulabildi. Ardından öğle yemeği sunuşunda geleneksel lastik tavuktan yediler. Saat iki buçuğa kadar her şey bitmiş ve toparlanmıştı. Callan saatine göz attı ve ofise gideceğini söyleyerek Meredith'i de kendisine katılmak üzere davet etti.

"Daha erken uçmaya çalışacağım," dedi Meredith. Beş uçağına binebilir ve sabah bire kadar New York'ta olurdu. Bu Steve'in çok hoşuna giderdi.

Fakat otelden havayollarını aradığında uçağın tümüyle dolu olduğunu söylediler. Gece uçağını bekleyecekti. Callan'a otelde kalacağını ve biraz kitap okuyacağını söyledi. Fakat o ısrarla,

| gitmeden önce Palo Alto'ya gelip ofistekileri tekrar görmesini ve zamanı kalırsa eve gelerek çocuklarıyla tanışmasını istedi.

"Yorucu bir haftanın ardından, ben ayak altında yokken yapacak pek çok işin olmalı," diye karşı çıktı, Meredith.

"Senin ayak altında olmanı seviyorum. Bunun dışında önerilere her zaman açığım." Meredith'in fikirlerine büyük saygı duyuyordu ve o da Dow Tech hakkında neredeyse Cal kadar bilgi sahibiydi. Cal, şirketi ve ailesiyle çok gururlanıyor ve her ikisini de Meredith'le paylaşmaktan heyecan duyuyordu. Bu konuda o kadar ısrar etti ki, artık onunla gitmemek kabalık olurdu. Meredith odasına çıkarak valizlerini aldı ve on dakika sonra lobide Cal'a katıldı. Üç buçuktan önce Palo Alto'daydılar. Ofiste-kiler Cal'ı görmekten memnun görünüyor ve toplantılar hakkında bilgi almak istiyorlardı.

"Şimdiye kadar her şey pürüzsüz gitti." Cal, neşeyle gülüm-süyordu. Meredith'e bakarak meslektaşlarına, "Mrs. Whitman'a teşekkürler," dedi. Charlie McIntosh, Fairmont'taki öğle yemeğinin ardından evine gitmişti. Genç bir adam değildi ve sunuşlarla dolu yoğun bir haftadan sonra yorulmuştu. Meredith, Cal'a itiraf etmekten nefret ediyordu ama onun anlaşmayla ilgili aksi yorumlarının ve negatif düşüncelerinin olmaması rahatlatıcıydı.

Charlie'yle çalışmak stresliydi. Ofiste otururlarken Cal bu konudaki düşüncesini söyledi. "Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, Meredith. Şimdiye kadar bizi desteklemesini umuyordum ama şirketi halka açmam konusu onu hâlâ delirtiyor. Çeşitli nedenlerle bu fikre temelden karşı. Bu noktada geri tepiyor. Bu konuda duyguları çok güçlü, çalışmanın onu temsil etmeyecek olmasına güceniyor. Analistler, Sermaye Piyasası Kurulu ve hissedarlarla ilgili bütün işler onun dışında gelişti. Sade bir şekilde, bütün bunlarda hata yaptığımızı düşünüyor. Ve hiç kimsenin, bazen benim bile, onun omuzunun üstünden bakmasını istemiyor. Bu işten çok para kazanacak fakat buna aldırdığını sanmıyorum.

Sadece benim bu işi yapmamı istemiyor."

"Onunla konuşmama izin ver," dedi Meredith. Hâlâ fikrini 73

değiştirebileceğini düşünüyordu. Charlie onları incitecek bir şey söylememiştir fakat fazla yardımcı olduğu da söylenemezdi.

"Konuşmanın iyi bir fikir olduğu konusunda emin değilim," dedi Cal, dikkatle. Charlie'nin Meredith'e küskünlüğü bitmemiştir ve bunu daha da körüklemek istemiyordu. "Yatışıp yatışmayacağını bekleyip görelim, geçişi kendi gerçekleştirebilir. Onu zorlamak istemiyorum." Charlie, babasının arkadaşıydı ve ona büyük saygısı vardı.

"Eğer değişmezse onun davranışlarına dikkat etmelisin," diye uyardı Meredith. "Hissedarların onu çok çekici bulmayabi— lir."

Bu konuda, Cal gibi o da endişeliydi.

"Zavallı, yaşlı Charlie," dedi Cal ve konuyu değiştirdiler.

Meredith'e bazı raporlar gösterdi ve geliştirdiği yeni fikirler üzerinde konuşmaya daldılar. Meredith bir kez daha onun yaratıcılığı ve ileri görüşlülüğünden etkilenmişti. Bu özelliği, onun başarısının önemli bir nedeniydi. Beş buçukta, saatine baktı, iskemlesine rahatça yaslanıp Meredith'e acayip gelen şu soruyu sordu. "Hiç yatırım bankacılığını bırakmayı düşündün mü Meredith?" Bu konuda ender görülür bir şekilde iyiydi. Cal, bunu herkesten daha iyi biliyordu. Fakat onun yüksek teknoloji işine de büyük ilgi duyuyordu. "Bu işte çok başarılı olabilir ve çuvalla para kazanabilirdin."

"Yeterince kazanıyorum," dedi Meredith, utangaç bir gülümsemeyle.

"Burada daha çok kazanabilirsin," dedi, Cal yumuşak bir sesle.

"Eğer bir değişiklik yapmaya karar verirsen, bunu duymaktan memnun olurum. Umarım bunun farkındasındır."

"Çok onurlandım. Fakat şu an için hiçbir yere gitmeye niyetim yok." O ve Steve, hiçbir yere gitmeyi düşünmeyecek kadar New York'a bağlıydılar. Steve, travma bölümünde iyi bir işe sahipti.

Meredith ise Wall Street'le evliydi.

"Düşündüğünden daha gerçek olabilir," dedi Dow, "sizininki gibi tutucu bir şirkette ne kadar yükselebilirsin? Zaten ortaksın ve çok sayıda yaşlı, katı, iyice kökleşmiş eski ortaklar var. Sen asla şirketi yönetemezsin. Bir kadının bunu yapmasına izin vermezler."

"Bir gün verebilirler," dedi, Meredith, sakince. "Zaman değişiyor."

"Diğer işlerde devir değişti bile. Yatırım bankacılığında ilerleme çok daha yavaş oluyor. Bir zamanlar dünyayı yöneten ve hâlâ bazı yerlerde bunu sürdüren centilmenlerin sığınacakları son yer burası.

Sen, özellikle de yüksek teknoloji şirketleri ile çalışmalarında dikkate değer bir yere geldin bile. Fakat hâlâ Paul Black gibi adamları senin yanında gönderiyorlar. Onlar senden daha güçlü.

Sen işi yapıyorsun, zaferi onlar kazanıyor." Bu, Meredith'in yıllardır düşündüğü, fakat Cal'a itiraf etmek istemediği bir şeydi.

"Sen iyi bir konuşmacısın, değil mi, Bay Dow?" dedi gülerek. "Ne yapmamı istiyorsun? Geri dönüp istifa etmemi mi? Bu hoşlarına giderdi."

"Hayır, sanırım biraz aklını karıştırıyorum. İyi bir şey gördüğümde, biraz hareket olsun isterim. Beraber iyi çalışıyoruz, Meredith.

Birçok konuda düşüncelerimiz benziyor. Bunun boşa harcanmasını istemiyorum."

Meredith'in ona katılmaması mümkün değildi. Fakat tam olarak da boşa harcamış sayılmazlardı. "Boşa zaman geçirdiğimizi söyleyemem. Sen ne dersin?" Birlikte çalışarak çok iyi bir sunum gerçekleştirmişlerdi.

"Tabii ki hayır. Sadece beraberliğimiz bittiğinde ne kadar üzüleceğimi düşünüyorum. Önerilerini istemek için seni her gün arayabilirim. Şimdiden tiryakilik krizleri başladı."

Meredith, bu sözler üzerine güldü. "Tanıtımlar bitene kadar benden bıkaçağını söyledim, fakat beni her zaman arayabilirsin."

"Muhtemelen şirketlerini halka açarken inleyen, ağlayıp sızlayan ve ellerini tutman için sana ihtiyaç duyan yeni acemilerle birlikte olacaksın."

"En azından bir süre değil. Birkaç haftalığına hiçbir şeyi 75

kafama takmayacağım. Steve ve ben yaz boyunca birbirimizi çok az görebildik."

"Bunu nasıl başardığınızı merak ediyorum," dedi Cal, hayranlıkla.

"Belki on dört yıl boyunca evli kalmanızın sırrı buradadır. Belki birbirinizi sürekli görmediğiniz için daha iyi yürüyor." Ancak bu şekilde yaşamak kendisi için uygun olmamıştı.

"Steve, bir uçuş görevlisiyle evli olmak gibi diyor."

"Tam olarak değil," dedi Cal gülümseyerek, uzun bir haftanın ardından rahatlamış görünüyordu. Pazar günü Boston'a gitmek üzere yola çıkmadan önce, hafta sonunu çocukları ile birlikte geçirmek için can atıyordu. "Benim küçük canavarlarla erken bir akşam yemeğine ne dersin? Seni zamanında havaalanına yetiştiririm. Sekiz buçuktan önce çıkmamıza gerek yok."

Meredith, erken akşam yemeği önerisine uzun süre direndi, fakat rahatsız etmek istemediği konusunda daha fazla ısrarlı olmak uygunsuz kaçacaktı. Cal'ın arkadaşlığı eğlenceliydi ve çocuklarını da merak ediyordu. "Eve bir yabancıyı getirmeni sorun etmeyeceklerinden emin misin?" diye sordu.

"Tabii. Anneleri gibi iş kadınlarına alışıklar. Ne yaptığımı fazla önemsemmezler. Bu sıralarda kızların ilgindiği tek şey, kısa etekler ve makyaj. Andy'ninki ise benim Ferrari. Onlarla iş hakkında fazla konuşmam."

"Bu da doğru bir tutum. Daha sonra, bunun için bol zamanları olacak."

"Tahoe'den hafta sonu döndük ve çocuklar dün okula başladılar.

Hepsi sabahleyin bundan şikâyet ediyorlardı."

Ofisten birlikte çıktılar, diğerleri çoktan evlerine gitmişti. Cal'ın, San Fransisco'dan gelirlerken kullandığı Ferrari park yerindeydi.

Valizleri hâlâ bagajda duruyordu. Meredith öne geçtiğinde Cal arabanın üstünü açtı.

"Evden sadece beş dakika uzaktayız. Biraz hava alalım," dedi Cal.

Palo Alto'da sıcaklık şehre göre en azından on beş derece daha yüksekti. Ve Meredith üstü açık arabadaki kısa yolculuktan hoşlanmıştı.

Callan, her iki yanı da çitlerle çevrili yola girdiğinde neşeli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Bir düğmeye bastı ve önlerindeki kapı otomatik olarak açıldı. Ardından çok güzel taş bir ev gördü, Meredith. Ön tarafında geniş çim bir alanla, çeşitli yaşlı ağaçlar ve içinde bir sürü çocuğun oynadığı büyük bir yüzme havuzu vardı.

Çocukların bir kısmı da havlularına sarınmış, şezlonglarda oturuyorlardı. Otuzlu yaşlarının ortasında,

hoş görünümlü bir kadın onları gözetiyordu. Altın renkli bir çeşit av köpeği, küçük bir erkek çocuğunun yanından, onun fırlattığı topu getirmek üzere koşmaya başlamıştı. Cennet gibi bir yerdi ve Cal'ın iş yaşamına büyük bir karşıtlık oluşturunuyordu. Bu, onun bulunmaktan hoşlandığı bir ortamdı. İçeri girdiklerinde çocuklar el salladı ve arabayı park ederlerken Meredith, kızlardan birinin kendisini ilgiyle izlediğini fark etti.

Cal, "Selam çocuklar," diye bağırdı ve çim alan boyunca onlara doğru yürümeye başladı. En azından on çocuk vardı. Meredith bir kısmının çocukların arkadaşları olduğunu düşündü, ama yaklaşık yaklaşmaz hangilerinin Callan'ın kiler olduğunu kolayca anladı.

Ona tarif ettiği iki kız, Mary Ellen ve Julie, babalarına komik denecek kadar benziyorlardı

Andy ise babasının küçük bir kopyası gibiydi. Babaları Meredith'i çocuklarla tanıştırdıkları ona başka bir gezegenden gelmiş gibi baktılar.

"Chicago, Minneapolis ve Los Angeles'a düzenlediğimiz tanıtım turundan henüz döndük ve haftaya Avrupa'ya gidiyoruz," diye açıkladı Cal, Andy şüpheli gözlerle Meredith'e bakarken.

"Babamın yeni kız arkadaşı mısın?" Meredith soru karşısında gülümsedi.

Cal ise, "Andy! Böyle bir şey söylemenin kabalık olduğunu biliyorsun," diyerek onu azarladı.

"Ee, öyle mi?" diye ısrar etti, köpek topu getirip onun ayaklarının önüne bırakırken. Fakat Andy topa bakmadı bile. Meredith'i sorgulamak daha çekiciydi. Kız kardeşleri de ilgiyle dinliyor gibiydiler.

"Ben evliyim. Babanla yalnızca iş arkadaşıyız. Kocam bir doktor,"

dedi, güvenli bir yol bulmayı umarak. Arkadaşları yakınlarında bir çember oluşturdular. İki kız bundan pek hoşlan-mamışlardı.

"Ne çeşit bir doktor?" diye sordu Andy. "Çocuklara da bakıyor mu?"

"Bazen. Korkunç kazalar geçirmiş kişilere bakıyor. O bir travma doktoru."

"Bir kez bisikletten düşüp kolumu kırdım," dedi gülümseyerek.

Meredith'in sevimli biri olduğuna ve babasının peşinde ol—

mayabileceğine karar vermişti.

"Canın çok yanmış olmalı," dedi Meredith.

"Çok yandı. Çocukların var mı?"

"Hayır, yok." Meredith, bunun için özür mü dilemesi gerektiğini merak ediyordu. İki kız hâlâ onu seyrediyordu, fakat hiçbiri tanıştırdıklarından beri selam vermenin dışında bir şey söylememişlerdi. Bununla birlikte, uzaklaşmak için de bir adım atmamışlardı. Kardeşlerinin sorduğu sorulara Meredith'in verdiği cevapları dinliyorlar ve durumdan memnun görünüyorlardı.

"Birkaç saat sonra New York'a döneceğim." Onlara güven vermek istiyordu. Kendisini, evli de olsa tehdit olarak gördüklerini hissetmişti ve yakında gideceğinden emin olmalarını sağlamak istedi.

Cal, bir kadeh şarap ikram ederken çocuklar da tekrar arkadaşlarının yanına döndüler. Bir buçuk saat sonra, Meredith evin önündeki taraçaya oturmuş, şarap eşliğinde Cal'la sohbet ederken, son arkadaşları da ayrılan çocuklar üstlerini değiştirmek için yukarı çıktılar.

Meredith, "Çocukların çok güzel," dedi arkalarından, "Ve aynen sana benziyorlar."

"Charlotte her zaman, bebekken bile Andy'nin benim kopyam olduğunu söylerdi. Kızlar da tıpkı anneme benziyorlar. Sanıyorum Charlotte'un onlara bağlanmamasının bir nedeni de bu. Meredith, Cal'ın o zamana kadar söylediklerinin dışında, karısı-

nın çocuklarına düşkün olmamasının pek çok nedeni olduğunu biliyordu. Özellikle bir başka adamla uzun süreli bir ilişkisi olması ve hiçbir zaman çocuk istememesi gibi. "Eve birini getirmeme alışık değilim. Sadece çıktığım bir iki kadınla tanıştılar."

"Niçin?" Meredith buna çok şaşırılmıştı. Bu durum, çocukların kendisi hakkında neden bu kadar şüpheli olduklarını açıklıyordu.

"Yaşamımın bu kısmının onları ilgilendirdiğini düşünmüyorum,"

dedi Cal, açık sözlülükle. "Yaşantımda çocuklarımla tanıştırmayı gerektirecek kadar ciddi kimse olmuyor." Boşandığından bu yana sekiz yıl içinde hiçbir kadınla ciddi bir ilişkiye girmemiş olmasına inanmak zordu. Bu onun hakkında meraklanmasına yol açtı ve daha önce vardığı sonuca geldi. Her ne kadar iyileştiğini iddia etse de karısının ihanetinden sonra sadakat-fobik olmuştu.

Bir süre, akşamın ılıklığının tadını çıkararak dışarda oturdular.

Sonra Cal onu içeri, büyük ve şık oturma odasına davet etti. İngiliz antikaları ve çeşitli sanat çalışmalarıyla doluydu. Birkaç dakika sonra kahya yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Ve saat gibi dakik çocuklar aşağıya inip gözlerini yine ona diktiler. Meredith kendini hayvanat bahçesinde gibi hissediyordu. Ne düşündüklerini merak etmekten kendini alamadı.

Callan kalktı ve onlara doğru yavaşça yürüyerek "Okul nasıldı çocuklar?" diye sordu. Meredith de arkasından onu izliyordu.

"Okuldan nefret ediyorum," dedi Andy hiçbir coşku belirtisi göstermeden. Standart bir cevap gibi görünüyordu ve Julie isteksizce yeni öğretmeninden hoşlandığını söyledi. Mary Ellen hiçbir yorum yapmadı.

Meredith yemek odasına doğru yürürken. "Liseye mi gidiyorsun?"

diye sordu yumuşak bir sesle. Cal kendisinin yanından bir sandalyeyi çekerek Meredith'i buyur etti.

Mary Ellen soğuk bir sesle kısaca, "Birinci sınıftayım," dedi.

Sözcükler, bir çırpıda, somurtkan bir yüzle söylenmişti. Neşeli babasının tam tersiydi. Hoş bir kızdı, fakat coşku ve sıcaklığın 79

eksikliği çekiciliğini azaltıyordu. Meredith'in anlayabildiği kadarıyla, mutsuzdu. Sürekli mi, yoksa babasını beklenmedik bir anda bir kadınla görmekten dolayı mı böyleydi, merak etti.

Yemek boyunca sohbet sıkıcı ve ağırdı. Çocuklar çok az konuşuyor, Callan da fark etmemiş gibi davranıyordu. Meredith sonunda onları da konuşmaya katma çabasından vazgeçti. Bir şey söylemeden açıkça belli etmişlerdi ki, onunla konuşmak, hatta sorularına cevap vermek bile ilgilerini çekmiyordu. Huzurlu bir ilişki kuramamışlardı. Callan bile onları çekmek için çok uğraşmıyordu. Tatlının hemen ardından izin isteyip koşarak merdivenleri çıktılar. Neredeyse birbirlerini devireceklerdi.

Kahya kahve servisi yaparken Cal, özür diler gibi bir tavırla,

"Üzgünüm Meredith," dedi. Meredith gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Çocuklarla yemek yemek stres yaratmıştı. "Sanırım senden dolayı endişelendiler. Genellikle böyle değildir. İyi çocuklardır. Sadece kim olduğunu ya da neden burada olduğunu tam olarak çözemediler. Bu konuda onlarla konuşacağım.

"Budalalık etme," dedi Meredith yumuşak bir sesle, "Eve hiç kadın arkadaşını getirmiyorsan niçin endişelendiklerini merak etmeye gerek yok. Yaptığın biraz acayip değil mi? Çıktığın kadınlar çocuklarını görmek istemiyor mu?" Farklı bir yaşam şekli gibi görünmüştü. Sonunda eve bir kadın getirdiğinde, bu iş arkadaşı bile olsa taş gibi oturuyorsa bunun dezavantaj olduğu açıktı.

"Çıktığım kadınların ne istediği ve ne elde ettikleri iki ayrı hikâye,"

dedi Cal gülümseyerek, "Uzun süre etrafta olmayacak-larsa onları çocuklarla tanıştırmamanın bir yararı yok."

"Bu çok kötü bir açıklama, Cal. Daha başlangıçta nasıl gelişeceğini neden bilebilirsin ki?"

"Çünkü uzun süredir bu böyle oluyor ve muhtemelen uzun bir süre için daha böyle olacak. Eğer fikrimi değiştirirsem daha sonra bunu telafi edebilirim. Birini çocuklara tanıştırdıktan sonra niçin artık görmediğimi açıklamaktan daha kolay. Bunu bilmeleri gerekmiyor."

"Sanırım bununla uğraşmaman, onları senin üzerinde mülki-yetçi yapıyor." Orada küçük katiller gibi oturduklarını söylemenin kibar bir yoluydu bu. Meredith'e rahatsız edici bakışlarıyla delecek gibi bakmışlardı. Kimse bundan hoşlanmazdı. Ama her şeyin ötesinde onlar Cal'in çocuklarıydı ve gerektiği şekilde yetiştirmediğini söylemek kabalık olurdu. Belki hoş çocuklardı. Sağlıklı, güzel ve zeki görünüyorlardı, fakat arkadaş canlısı olmadıkları kesindi.

Gerçekte biraz ipucu ile başta Mary Ellen olmak üzere, hepsinin ondan nefret ettiği anlamıştı. Callan'ın itirazlarına rağmen, günün birinde onu sevdiği için bu duruma katlanması gerekecek kadına acıdı.

Sonra yine işten konuştular ve saat sekiz buçukta programladıkları gibi havaalanına gitmek üzere yola çıktılar. Cal, Meredith'in valizlerini kayıt ettirmesine yardımcı oldu ve first class bekleme salonuna

yürüdüler. Meredith, hoş geçen akşam için teşekkür ederek çocukları ile tanışmaktan memnun olduğunu söyledi.

"Buna inanmak isterdim," dedi Cal, özür diler gibi. "Mükemmel olmadıklarını biliyorum, Merrie. Sanırım onları insanlarla tanıştırmaya başlasam iyi olacak. En azından senin gibi arkadaşlarla."

"Eğer bir tehdit hissetmezlerse uzun vadede onlar için daha kolay olabilir. Benden korkmaları için bir neden yoktu," dedi Meredith samimiyetle. Cal kaşlarını çattı.

"Buna inandıklarından emin değilim. Belki yalan söylediğimi, seninle ilişkim olduğunu düşündüler. Belki kocanla ilgili hikâyeyi uydurduğunu sandılar."

"Niçin böyle bir şey yapayım, Cal?" Meredith. Bu söze şaşırılmıştı.

"Çünkü eğer işine gelirse annelerinin yapacağı türden bir şey bu.

Sonunda evlendiği adam hakkında onlara yalan söyledi. Onlara itiraf etmeden çok önce bu ilişkiden şüpheleniyorlardı. Onlara hiçbir şey söylemeyerek anneleri gibi yapmamaya çalıştım.

"Belki de doğrusu ortada bir yerdedir."

"Bunu denemeliyim." Cal, gülümseyerek iyi yolculuklar diledi ve Meredith'e pazar günü, Boston'da, Ritz Carlton Ote-li'nde buluşacaklarını hatırlattı.

"Gece yarısından önce gelebileceğimi sanmıyorum," dedi Meredith.

"Kocamla biraz zaman geçirmek istiyorum, fakat çalışıyor olursa, bilemem. En azından yarın birlikteyiz ve Pazar günü New York'tan akşam on uçağıyla ayrılacağım."

"Saat yediye kadar otelde olacağım," dedi Cal. "Kocan işe gittikten sonra sıkılırsan gel, birlikte akşam yemeği yiyelim."

"Eğer buna karar verirsem ararım. Umarım iyi bir hafta sonu geçirirsin."

"Yarın önce çocuklarla tenis oynayacağım. Günün kalanını havuzun kenarında uzanarak geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum,"

diye itiraf etti Cal.

"Ben çamaşır yıkamayı planlıyorum."

"Her nedense seni bu işi yaparken gözümde canlandıramıyo-rum, Meredith," diyerek güldü Cal. Meredith, çamaşır ya da bulaşık makinesi başında zaman geçiremeyecek kadar güzel ve göz kamaştırıcı görünüyordu. Onu ev işi yaparken hayal edemiyordu.

"Biri bu işleri de yapmalı. Steve yemekleri yapıyor. Bu yüzden onu suçlayamam."

"Bu adamla bir gün tanışmalıyım. Gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyor, yaşam kurtarıyor, yemek yapıyor.

Mükemmel koca."

"Çok yakın," diye gülümsedi Meredith.

Cal, Meredith'i evrak çantasıyla birlikte bekleme salonunda bıraktı, uçak bir buçuk saat sonra havalandı. Meredith, kalkıştan kısa bir süre sonra, dizüstü bilgisayarını açtı. Fakat sadece bir saat çalıştı.

Daha sonra onu bir kenara bırakıp arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Cal'ı düşünüyordu. Ne tarz bir kadının onu çektiğini hayal edemiyordu. Sadece hoş yüzler ya da mükemmel beyinler mi yoksa aptal güzeller ya da gönül arkadaşları mı? Uzun süreli ilişkilere ve evliliğe olumsuz bakışı yüzünden, çık-tığı kadınları gözünde canlandırmak zordu. Aynı zamanda bu konunun kendisini ilgilendirmediğini de fark etti.

Uzun bir hafta olmuştu ve yorgundu. Steve'i görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Onu düşünürken uykuya

daldı. Yere indiklerinde uçuş

görevlisi onu uyandırdı. Uçaktan ilk inenlerden biriydi. Valizlerini aldı, bir taksiye seslendi. Cumartesi sabahı saat yediye on kala eve giriyordu.

Girişte, valizlerini bıraktı. Kocasını uyandırmamak için parmaklarının ucunda, yatak odasına yürüdü. Steve, her zamanki gibi çıplak, mışıl mışıl uyuyordu. Meredith de üstündekileri çıkardı, yorganın altına, kocasının yanına girdi. Steve, hafifçe dönerek Meredith'i, bütün gece oradaymış gibi kendine doğru çekti. Sonra ne olduğunu fark ederek gözlerini açtı ve

"Dönmüşsün," diye fısıldadı.

Meredith, hafifçe gülümseyerek yaklaştı ve dudaklarını Steve'inkilerle birleştirdi. "Seni özledim." Steve, onu daha da yakınına çekerken sesi boğuk çıkıyordu. "Ben de seni özledim," dedi Meredith. Steve kendisini öperken onun etinin sıcaklığını kendi vücudunda hissediyordu.

Steve, elini yavaşça karısının gövdesinin yumuşak kıvrımlarında gezdirdi. Meredith özlemle, görüşmeydi ne çok zaman geçtiğini fark etti. Bir haftayı geçmişti ve bu her ikisinin de birbirlerini açlıktan ölüncesine özlemeleri için yeterli bir süreydi.

Bundan sonra hiç konuşmadılar. Aralarında sadece, birbirleri için duydukları, sonsuza kadar sürecek bir alev gibi yanan ihtiras vardı.

Her ikisinin de beslediği, istediği, çılgınca ihtiyaç duyduğu bir şeydi bu. Karşılaştıkları günden beri sürüyor ve birlikte geçirdikleri her anı daha değerli kılıyordu. Tekrar konuşmaya başladıklarında, Meredith'in ipeksi sarı saçları, yastığın üzerinde karmakarışık yayılmıştı; kollarını tekrar Steve'e dola-yıp onu öptü.

I 84 ALTI

Rahat, sessiz bir hafta sonu geçirdiler. Zaman zaman uyuyup uyanarak cumartesi günü öğleye kadar yatakta kaldılar.

Kalktıklarında dışarıda yağmur yağıyordu.

Sinemaya gitmeye karar vererek her ikisinin de uzun süredir merak ettiği bir film izlediler. Ardından yağmur altında, yavaşça yürürken mola verip dondurma yediler. Eve döndüklerinde, hamburger yemek için tekrar dışarı çıkmaktan söz ettiler, fakat sonunda, Çin yemeği getirtip video izlemeye karar verdiler.

Hastane, ilk kez onları başbaşa bırakmıştı. Steve çağrıda değildi.

Tanrıya şükür, yeni bir felaket de olmamıştı. Ve aylar sonra ilk kez, Meredith evrak çantasına dokunmadı bile.

Gece saat on birde yatağa dönmüş, birbirlerinin kollarında kıvrılarak uzanmışlardı. Ertesi gün işe döneceği ve Meredith'in gideceği gerçeği Steve'in içini kemiriyordu. Meredith, pazartesi akşamı New York'a Cal'la birlikte dönecekti. İki gün şehirde kalacak, perşembe günü Avrupa'ya gitmek üzere yola çıkacaklardı.

Fakat Steve, o sabaha kadar hastanede olacaktı, görüşebilecekleri bile şüpheliydi. Perşembe günü Edinburgh'a, cuma günü ise Londra'ya gidecek ve hafta sonu orada kalacaktı. Ondaki sonraki pazartesi günü Cenevre, salı günü Paris ve çarşamba günü New York'a geri dönüş. Bu Steve'i on bir gün göremeyeceği anlamına geliyordu. Buna alışmışlardı. Fakat onlara aniden sonsuza dek sürecek gibi göründü.

"Döndüğümde, bir süre hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum,"

dedi Meredith, Steve'in yanında uzanırken. Kollarını Steve'in sırtına dolamıştı.

"Ben de bu sözü tutmanı bekleyeceğim. Ne kadar para kazandığın umurumda bile değil, çok fazla çalışıyorsun ve biz birçok şeyi kaçıırıyoruz. Belki senin için biraz yavaşlama zamanı gelmiştir."

Fakat Meredith ortaklarının böyle düşünmediğini biliyordu. Steve, tekrar bebek sahibi olmak konusunda konuşmak istedi, her ikisi için de çok geç olmadan. Artık zamanı olduğunu düşünüyordu.

Her zaman üç ya da dört çocuk sahibi olmayı istemişti, fakat şimdi bir tanesi bile onu mutlu edecekti. Buna Meredith'in de hak vereceğini sanıyordu. Ve eğer Meredith bebek olduktan sonra işe dönmek isterse bir dadı ya da au-pair tutmaya güçleri yeterdi.

Meredith'in yanında uzanırken bunları düşünüyordu, fakat hiçbir şey söylemedi. Onunla ciddi bir tartışmaya ya da daha kötüsü çatışmaya girmek istemedi. Sadece Meredith'in iyi vakit geçirmesini

istiyordu. Onun çocuk sahibi olmaktan korktuğunu düşündü, karar verip bir adım attığında, Steve onun da seveceğinden emindi.

O akşam birbirlerinin kollarında deliksiz uyudular. Ertesi sabah altıda saatin zili çaldığında, Steve, Meredith'in kollarından sıyrılıp kalkmak istemedi. Fakat saat yediye kadar hastanede olmalıydı.

Ayrıldığında Meredith hâlâ uyuyordu. Hoşça kal diyebilmek için onu hafifçe sarstı. Meredith şaşkınlıkla gözlerini açtı. Her şey çabucak olmuş, geceyi nerede geçirdiğini anlayamamıştı.

"Döndüğünde görüşürüz, Merrie... seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum...seni bu akşam Boston'dan arayacağım."

Steve başını sallayıp onu tekrar öptü. Bir dakika sonra çıkmıştı.

Saboları ve ütüsüz giysileri içinde yaşam kurtarmaya gitmişti.

Diğerleri yok etmeye çalışırken, o yeldeğirmenleriyle savaşıyordu.

Meredith saat sekizde uyandı, kahvesini hazırlayıp gazetesi-85

ni okudu ve evrak çantasını hazırlamaya koyuldu. New York'a, Cal'la birlikte tanıtım toplantısı için geldiklerinde vakti olmayacağından Avrupa yolculuğu için de hazırlığını yaptı. New York'taki sunuşlarda inanılmaz derecede meşgul olacaklardı.

Burası onlar için en önemli kentti ve Avrupa'dan önceki son duraktı. Bu yolculuktan önce, Meredith, hisse senetlerinin tümü için sipariş almak istiyordu.

Öğleden kısa bir süre sonra toplanıp işini bitirmişti ve bundan sonra ne yapacağını bilemedi. Tek başına kalmak ya da müzeye gitmek istemiyordu. Sonunda Boston'a gitmeye karar verdi. Boş

evde tek başına oturmaktansa, Cal'la birlikte akşam yemeği yiyebilirdi.

Saat üçte LaGuardia'ya gitmek üzere bir taksiye atladı. Dört uçağına yetişti ve saat altıda Ritz Carlton'ın lobisinden içeri girdi.

Cal'dan bile önce gelmişti. Resepsiyona geldiğini belirten bir not bıraktı. Saat tam yedide odasındaki telefon çaldı.

"Beni şaşırttın! Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir saattir," Cal'ın sesini duyunca memnuniyetle gülümsedi. O da Meredith'inkini duymaktan hoşnuttu. "Uçuşun nasıl geçti?"

"Sıkıcı. Hafta sonun nasıldı?"

"Dinlendirici. Sinemaya gittik."

"Çamaşır yıkadın mı?"

"Hayır, Steve yaptı," güldü, "beni şımartıyor."

"Sanırım, hepsini uyduruyorsun. Bu kadar iyi bir adam dünyada yoktur... yemek pişirme... çamaşır yıkama, hayat kurtarma... Bizler, ona kıyasla çok tembel kalıyoruz, Meredith. Sanırım, ondan nefret etmeye başlayacağım."

"Oldukça şanslıyım," diye gülümsedi Meredith, "hafta sonun nasıl geçti çocuklarla?"

"Eğlenceli. Cumartesi günü önce tenis oynadık, sonra Andy ile golf oynadım."

"Ben mükemmel bir kocaya sahibim, fakat sen de mükemmel bir babasın." Bununla birlikte Meredith, eğer denemesine izin verirse Steve'in de mükemmel bir baba olacağından emindi.

"Ve sen de mükemmel bir kadınsın." Ses tonu, Meredith'in kızarmasına neden olmuştu. Fakat onun sadece şaka yaptığını biliyordu. Yolculuk sırasında bile, arkadaşça davranmanın ötesinde bir şeye

kalkışmamıştı, bu nedenle ona saygı duyuyordu.

"Hayır. Sadece mükemmel bir bankerim, umarım."

"Süper kadın. Akşam yemeğine ne dersin?"

"İyi fikir." Meredith'in erken gelmesinin nedeni buydu zaten. Bir buçuk saat sonra lobide buluşup makarna ya da pizza yiyebilecekleri bir yer bulmaya karar verdiler. İkisi de giyinmek ya da ayrıntılı bir yemek istemiyordu.

"Blucin giymemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Cal. Meredith cevap verirken rahatlamıştı.

"Hoşuma gider." Sadece pizza yemek için yolculukta giydiği kısa pamuklu elbisesi ve sandaletleri yeterliydi.

Fakat lobide buluştuklarında, Cal reklam fotoğraflarından fırlamış

gibiydi. Blucin pantolon ve kolları kıvrılmış temiz bir gömlek giymişti, ayakkabıları yeni cilalanmıştı ve omzunda bir blazer ceket vardı.

"Hile yapıyorsun," diye azarladı Cal'ı, o Meredith'e hayranlıkla bakarken. Meredith, canlı ve sevimli görünüyordu.

"Sorun ne?"

"Sadece pizzacıya gitmek için fazla şık görünüyorsun. Hayatında hiç tişört giydin mi ya da kötü giyindin mi?" Birbirlerini bu tarzda giyinmiş düşünemiyorlardı.

"En son ne zaman dağınık görünüyordun, Meredith? Birinci sınıftayken belki... ya da daha önce?" Meredith, kendisine geri yönelen komplimana güldü. Otelden gülerek ve konuşarak çıktılar, hızla arkadaş olmuşlardı.

Birkaç blok ötede, küçük bir İtalyan restoranı bulup gecenin geri kalanında yatırım bankacılığı üzerine derin bir sohbete daldılar.

Cal, Meredith'in yaptığı işten büyülenmişti ve onun, mesleğini ne kadar sevdiğini keşfetmeye çalışıyordu. Fakat onun, 87

aynı zamanda Cal'ın işine yönelik de epeyce geniş bir bilgisi vardı.

Bütün gece boyunca, bilgi ve düşüncelerini karşılıklı aktarmaları tıpkı Wimbledon tenis karşılaşmalarını andırıyordu. Sohbetlerinin sona ermesinden hoşnutsuz bir şekilde restoranı en son onlar terk ettiler, fakat her ikisinin de ertesi sabahki sunuştan önce biraz uykuya ihtiyacı vardı.

Meredith, Callan'ın Finans Müdürü Charlie McIntosh'un da o geceyarısından sonra San Francisco'dan geleceğini biliyordu. Her ikisi de onun Boston ve New York'ta, gezilerin son ayağı olan Avrupa'dan önce çalışmaya ısınacağını umuyordu.

"Onunla dün gece telefonda uzun uzun konuştum," dedi Cal, asansörle yukarı çıkarlarken. "Sunuşlarına biraz canlılık katmasını istedim. Umarım, anlamış ve ciddi olduğumu fark etmiştir." dedi.

Fakat sesi buna inanmış gibi gelmiyordu. Onun ne kadar inatçı ve kısa sürede tutum değiştirmesi zor biri olduğunu görmeye başlamıştı. Bir gece önceki telefonda bile, çalışmalarını eleştirmişti.

Ağzında kemiği olan bir köpeğe benziyordu. Callan ne kadar uğraşırsa uğraşsın düşmesine izin vermiyordu. Genç adam, onun bu tutumunun, aralarında kalıcı bir soruna yol açmasından korkmaya başlamıştı. Meredith başını sallayarak dinliyordu, odasının bulunduğu koridora gelmişlerdi.

"Böyle şeyleri tahmin etmek zordur bazen. Belki, fikrini tümüyle değiştirir ve seni şaşırtır. Belki, sonunda senin şirket için kötü değil, mükemmel bir şey yaptığını görür. Hisse senetlerini, diğer şirketleri de elde etmek için kullanabileceğin gerçeği onu ikna edebilir."

"Sanırım, hızla ve çok fazla büyüme de, onun korkusunun bir parçası," dedi Cal düşünceli bir şekilde, Meredith dalmıştı. Charlie kesinlikle çetin bir sorundu.

Birkaç dakika daha bu konuda konuşmayı sürdürdükten sonra Cal, ertesi sabah kahvaltıda Charlie McIntosh'la buluşacaklarını hatırlattı. Meredith, onu kazanmak için her şeyi yapabileceği konusunda söz verdi.

Meredith, odasında Steve'den gelmiş iki mesajla karşılaştı.

Onu aradığında bu kez telefona cevap veren hemşire, Steve'i bulabildi. Sakin bir gece olduğunu ve New York'ta hâlâ yağmur yağdığını söyledi. İnsanlar evlerinde oturup problemlerden uzak kalıyordu.

"Belki eve gidip biraz uyuyabilirsin," dedi. Meredith, gülümseyerek. Hâlâ birlikte geçirdikleri son geceyi ve cumartesi sabahı eve döndüğündeki sevişmelerini düşünüyordu. Onu son gördüğünden bu yana geçen zaman, şimdiden çok uzun görünmüştü. Birbirlerine zaman ve yer ayırmak için günleri ve geceleri aşırı dolu gibi görünüyordu.

"Sen de biraz uyumaya çalış. Bu insanlar seni uzun saatler ayakta tutup ertesi sabah da Dinah Shore olarak onlar için kalbinin derinliklerinden şarkı söylemeni beklemesinler."

"Bana bunun için para ödüyorlar. Neyse, yarın gece evde olacağım, tatlım." En azından kendi yatağında uyuyabilirdi, ne yazık ki Steve orada olmayacaktı. O, acil bir durum olasılığına karşı ofisindeki portatif yatağında uyuyacaktı.

"Seni arayacağım," diye söz verdi, Meredith'in onu görmeye hastaneye geldiği eski günleri düşünerek. Fakat şimdi bunun bir yararı yoktu. Bugünlerde, Meredith ne zaman denediyse Steve onu görmeyecek kadar meşguldü ve çabası moral bozucu ve sinirlendirici olmaktan öteye geçmiyordu. Steve mola verip Meredith'i bulabildiğinde konuşmak daha kolaydı.

Meredith, geç vakte kadar oturup sunuşu yeniden gözden geçirdi.

Cal'ı takdiminde değiştirmek istediği birkaç şey ve Charlie McIntosh'un sunumu için de bazı önerileri vardı.

Fakat Charlie ile ilgili düşüncelerini ertesi gün kahvaltıda onunla ve Cal ile paylaştığında Charlie çileden çıktı. Oysa, Meredith'in önerisi eleştiri değil, Dow Tech sunuşunu geliştirmenin birkaç basit taktiği idi.

"Ne söylemeye çalıştığımı anladığınızdan emin değilim." Onu diğer yana çekmeye çalışarak, sabırla açıkladı. Çok fazla di-renmeyip onun anlayacağını umuyordu. Fakat Charlie savunmadaydı ve Meredith'e karşı açık olarak düşmanca davranıyordu.

"Mükemmel şekilde anladım. Çok zeki olduğunu sanıyorsun, pırıltılı Wall Street bankerisi bayan. Son on dakikada ya da son on haftada söylediğin hiçbir şeye katılmadığımı söylemeliyim. Her şey büyük bir hata ve siz Cal'ın başını döndürdünüz. Dolar işaretleriyle başı döndü ve aptallığından başka hiçbir şey görmüyor." Meredith sadece söylediklerinden değil, saygısız tarzından da şaşkına dönmüştü. Bir solukta her ikisini de aşağılamayı becermişti. Ve Meredith bundan Cal'ın da hoşlanmadığını görebiliyordu.

"Bay McIntosh, şirketin halka açılması gerçeği ile çatışmaya — bir son verirseniz, belki bize yardım etmenin yolunu bulabilirsiniz.

Çünkü siz istesenez de istemesenez de halka açılacak. Callan'ın bizden istediği ve beklediği bu. Şimdi bunun bir parçası olabilirsiniz ya da burada bir kaya gibi oturarak işbirliğini reddedebilirsiniz. Fakat eğer böyle yaparsanız sizi temin ederim ki nehir akmaya devam edecek. Ve siz onu durduramayacaksınız."

McIntosh, Meredith'in söyledikleri ve güçlü kişiliği karşısında şaşırmişti. Callan hesabı ödeyip kahvesini bitirirken bir fırtına bulutu gibiydi. Restorandan ayrılırken bütün söylediği McIntosh ile sunuştan sonra buluşmak istediği, Meredith bunun anlamını tahmin etti. En iyi olasılıkla kızgınlığını gösterecek, belki de işten çıkarmakla tehdit edecekti. Fakat şimdi ne Charlie'yi tehdit etmenin ne yatırım bankerlerini aşağılamanın zamanıydı.

Üçü de sessizlik içinde restoranttan çıktılar. Ve Meredith, kısa bir süre sonra sunuşta onu takdim ederken Finans Müdürünün kısmen yatıştığını ve daha iyi davrandığını fark etti, fakat Callan'ın aynı fikirde olmadığını hissediyordu. Cal, potansiyel yatırımcılar ayrıldığında hâlâ öfkeliydi ve Meredith'le bir sonraki toplantının başlamasından birkaç dakika önce yalnız kaldıklarında, "Seninle böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyor?" diye söylendi. Finans Müdürünün Meredith'le ilgili söylediklerine, kendisini aşağılamasından daha çok kızdı.

"O sadece değişime direnen ve çabuk sinirlenen yaşlı bir adam, Cal. Senin bu konuda yapabileceğin çok fazla şey yok. Onu kazanmayı deneyebilirsin, bunu yaptığını da biliyorum. Fakat hâlâ ikna olmadı, tanıtım toplantılarından sonra ne yapacağına karar vermelisin. Ama şimdi sorun çıkarmanın zamanı değil. New York'ta mükemmel bir toplantı yapmalıyız ve Avrupa'da bir haftalık bir çalışma bizi bekliyor."

"Bunu biliyorum," dedi Callan. Hâlâ kızgındı. Kendini eli kolu bağlanmış hissediyordu ve Charlie McIntosh da bunun farkındaydı.

Öğle yemeği ile ikinci sunuşa geçtiler ve öğleden sonra, üçü birlikte New York'a uçtular. Meredith, McIntosh'un söyledikleri için pişmanlık duyup duymadığını merak ediyordu. Fakat o, Meredith'ten özür dilemeye niyetli görünmüyordu.

Callan, saat altıda New York'a varana kadar fazla konuşmadı, kızgınlığı henüz geçmemişti. Meredith, Finans Müdürünün düştüğü duruma üzüldü. Kendini kötü bir duruma sokmuştu ve Callan'ın bu işi

bitirmek istediğini seziyordu.

Meredith bir limuzin kiralayarak onlarla birlikte otele gitti.

Regency'de kalıyorlardı onları bıraktıktan sonra aynı arabayla evine devam etti. Steve'in o gece çalışıyor olmasına rağmen yine de evde olmak ve Avrupa'ya gitmeden önce kendine biraz vakit ayırabilmek güzeldi.

Salı günkü sunuş oldukça iyi gitti. İlk günün sonunda, karşılayabileceklerinden daha fazla talep oldu. Yatırımcılar daha fazla hisse için bağrışıyorlardı. Bu da tam olarak onların istediği bir durumdu. O zaman bile Charlie McIntosh pes etmedi ve son sunuştan dönerken fırtına gibi esti. Meredith, Cal'ı sakinleştirmek için, akşam yemeğini birlikte yemeyi önerdi.

Meredith, Callan'ı "21" e götürdü ve uzun süre Finans Müdürünün yarattığı ciddi problem üzerine konuştular.

"Onun desteğine ihtiyacın yok, Cal, fakat tabii ki desteğine sahip olmak hoş olurdu," dedi duyarlı bir şekilde.

"Yemin ederim, Avrupa'da da beni deli ederse ya da birini uzaklaştırırsa sunuşun ortasında onu yere sereceğim."

I 91 92 "Tabii, yatırımcılarımız için çok etkileyici olurdu," dedi Meredith, gülerek. Cal'a uygun bir davranış değildi. Fakat baş ağrısı olmayı sürdüren Finans Müdürüne kızgınlığı da anlaşılabilirdi. Bir süre sonra halka sunumun başarısı kişisel kızgınlıklardan ağır bastı ve Cal'ın keyfi yerine geldi.

"Benim yerimde olsan onunla nasıl baş ederdin?" diye sordu Cal, yemeğini bitirirken. Bütün gece konuştukları konu buydu.

Meredith'in öğütlerine, sakin düşünmesine ve duyarlı kararlarına saygı duyuyordu. Meredith konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika düşündü.

"Sanırım, onu öldürürdüm. Zehirlerdim belki. Çok fazla nane şekeri yiyor. Sanırım bunlara siyanür tableti koymak akıllıca olurdu." Meredith tüm bunları o kadar ciddi söylemişti ki, Cal bir an ciddi olduğunu sandı, ardından Meredith'in söylediklerine güldü. Meredith o an için konuyu eğlenceli bir hale dönüştürmüştü.

"Tamam, Avrupa'dan dönene kadar bu konuda sakin olacağım."

"Başka şansın olduğunu sanmıyorum. Kaliforniya'ya döndüğünde meseleyi halledersin.

"Etmem de gerekiyor."

"Bu arada, kutlama yapmalıyız. New York'ta fırtına gibiydik."

Başarılarının ışığında Finans Müdürü ile olan problemleri geçici olarak uzaklaşıp siliniyordu. Ertesi gün ve gece bazı özel yatırımcılarla toplantıları vardı ve sonra Avrupa'ya gideceklerdi.

"Ayrılmadan önce kocanı görme şansın olacak mı?" diye sordu Cal ilgiyle. Onun ne kadar çok zamanını aldığını ve giderek ona nasıl bağımlı hale geldiğini anlamaya başlıyordu. Kendini biraz suçlu hissetti.

"Hayır. O işten çıkana kadar, kentin merkezinde sizinle toplantım var. Eğer şansım varsa havaalanına gitmeden önce valizlerimi almak için eve uğradığımda bir an görebilirim."

"Bu ne biçim bir yaşam, dostum. Nasıl evli kalmayı başardığınızı anlayamıyorum."

"Birbirimizi seviyoruz," dedi Meredith, içtenlikle. Ardından ona takılmak istedi, "Onun çocuğunu istemememe rağmen."

"Beni teorimi yeniden gözden geçirmeye zorluyorsun. Mükemmel bir evliliğiniz olduğunu düşünmeye başlayacağım. Belki de çocuğunuz olmadığı için. Kim bilebilir ki?"

"Hangimiz ilişkiler hakkında bir şey biliyoruz? Bazen her şeyin bir şans işi olduğunu ya da piyango gibi bir şey olduğunu düşünüyorum. Pratik olarak neredeyse görüşemediğimiz bir yaşam sürdürdüğümüz halde, Steve ile benim on dört yıldır birbirimiz için çıldırdığımızı kim tahmin edebilir? Evlendiğimizde, Vermont'ta kırsal kesimde, aile doktoru olarak pratik yapmak istiyordu. Ben de hukuk fakültesine gitmeyi düşünüyordum.

Bundan sonra bildiğim tek şey, o travma bölümüne, ben de Wall Street'e âşık olduk ve New York'ta yaşamamız gerekti. Olaylar, hiçbir zaman beklendiği gibi gelişmiyor. Belki de böylesi daha iyi.

En azından bazı durumlarda." Callan'ın yaşamı da beklediği gibi gitmemişti. Meredith bazen, kimse umduğu gibi bir yaşama sahip olabilir mi? diye merak ederdi. "Ben muhtemelen Vermont'ta ölesiye sıkılacaktım ve yıllar önce ilişkimiz bitebilirdi. Neden olduğunu bilmiyorum ama bu tarz bizim için çok uygun."

"Çok şanslısın, Merrie."

"Evet, biliyorum," dedi Meredith yumuşak bir ses tonuyla, "Günün birinde onunla tanışmalısın."

"Profesyonel alanında olmaz, umarım. Belki Avrupa'dan döndüğümüzde birlikte yemek yiyebiliriz."

"Bundan hoşlanacağıma eminim. Yaptığın işe yabancı değil. Aslında bana, yaptığınız ürünlerin ne kadar iyi olduğunu ilk söyleyen o oldu."

"Mükemmel biri olduğuna eminim," dedi Cal, gülümseyerek hesabı öderken. Restorandan ayrılıp yavaşça otele doğru yürüdüler.

Meredith onu bıraktıktan sonra bir taksiye atlayarak evine döndü.

Ertesi sabah, şehir merkezinde yatırımcılarla bir toplantının 93

ardından Meredith'in bazı ortaklarıyla öğle yemeği yediler. Günü, bir grup yatırımcı ile görüşerek bitirdiler. Ortakları onu başarılı girişiminden dolayı kutladıklarında, mümkün olduğu kadar halka sunum işinde başarıyı Meredith'e maletmeye çalışmıştı, fakat onlar Meredith'e takdirlerini sunmak yerine Cal'la konuşmayı tercih etmişlerdi. Meredith kendisinden bekleneni yapmıştı, bunun için onu kutlamaya gerek yoktu. Cal, otelden valizlerini alıp havaalanına giderken bu konudaki kızgınlığını açıkladı.

"Sana çok fazla gül atmayacaklar." Meredith adına canı sıkındı.

"Onlar da benim yaptıklarımı yaparlardı. Bunu biliyorlar. Seni müşteri olarak getiren Paul Black'ın daha önemli olduğunu düşünüyorlar."

"Biraz sıkıcı, değil mi? O, sadece başlangıç bağlantısını kurdu, kalan her şeyi sen yaptın."

"Bu, işin doğasında var. Yatırım bankacıları arasında kahramanlar yok."

"Minnettarlık da yok."

"Bunu beklemiyorum da. Bu anlaşmadan çok para kazanacağım."

"Hepimiz kazanacağız."

"Sadece paraya önem vermediğini biliyorum. Bu işi yapmanın tek nedeninin bu olduğunu söyleyemezsin. Yapıyorsun, çünkü halka açtığın şirketlere inanıyorsun ve yaptığın işi seviyorsun." Bu yüzden ona büyük saygısı vardı ve diğerlerinin de aynı saygıyı göstermesini onun canını sıkıyordu.

"Hepsi doğru. Fakat bu işte fazla romantizm yoktur. Birçok şeyi yapabileceğimi biliyorlardı. Onlar da yapardı. Bana öpücük göndermelerinin gerektiğini düşünmezler."

"Sanırım sana karşı daha sertler. Kadın olduğun için onlara bir şey ispatlaman gerekiyormuş gibi düşünüyorlar. Bir erkek kadar iyi, zeki ya da yetenekli olduğunu onlara sık sık hatırlatmalısın. Bunda yanlış bir şey var, Meredith. Çoğundan çok daha zekisin. Paul Black'tan kesinlikle daha zekisin. Aslında o hiç-

bir şey, çok konuşuyor ve sosyal ilişkileri sayesinde değerli görünüyor. Sadece bir gökgürültüsü." Meredith, Cal'm tanımlamasına güldü.

"Fark ettiğin için, her iki açıdan da teşekkür ederim. Fakat bu iş, onun gibilerle doludur."

"Senin gibilerin sayısı ise az. Seninle çalışırken mükemmel vakit geçirdim." Bunun da ötesinde, Cal ondan gerçekten hoşlanmaya başlıyor, temsil ettiği şeye hayranlık duyuyordu. Ona göre, Meredith, onurlu, saygıdeğer ve sadık biriydi. Çok başarılı ve çok hoş biriydi. Kocasının hakkındaki olumlu yaklaşımından da etkilenmişti.

"Ben de seninle çalışırken mükemmel zaman geçirdim. Bu iyi bir şey Cal, çünkü bir hafta daha birlikteyiz," diyerek güldü Meredith.

Birkaç dakika sonra, otelden Charlie McIntosh'u ve Cal'ın valizlerini aldılar. Sonra Meredith'in evine gittiler. Valizleri koridorda duruyordu. Meredith, bir solukta yukarı çıkıp beş

dakika içinde geri döndü. Steve, bir toplantı için hastaneye gittiğini ve Meredith'i kaçırdığı için üzgün olduğunu belirten bir not bırakmıştı. Meredith görüşemedikleri için kendisinin de üzgün olduğunu ve onu sevdiğini yazdı."

"Steve'i gördün mü?" diye ilgiyle sordu Cal. Meredith merdivenlerden aşağı inerken endişelenmeye başlamıştı bile.

Meredith, onun için küçük bir kız kardeş gibiydi.

"Hayır, bir toplantı için hastaneye gitmesi gerekmiş. Sorun değil, onu görmeyi pek ummuyordum." Hayal kırıklığına uğramış, ama şaşırmamıştı. Sürdürdükleri yaşamın doğası böyleydi ve bu duruma Cal'ın bir zamanlar olduğundan daha fazla alışıkta.

"Üzuldüm, hayalkırıklığına uğradığına iddiaya girerim."

"Bir hafta sonra görüşeceğiz," diyerek gülümsedi Meredith. "Geri döndüğümüzde bir süreliğine izin bile alabilirim. Birkaç günlüğüne işinden uzaklaşabilirse Vermont'a gidebilir, olmazsa başka bir yerde uzun bir hafta sonu geçirebiliriz.

"Hafta sonu için bizimle Londra'da buluşamaması çok kötü."

"Paris'e getirmek için uğraştım," diyerek gülümsedi, Meredith.

"Fakat önümüzdeki hafta Dallas'a gidecek olan bölüm şefinin yerine çalışacak."

"Bu berbat yaşantıya nasıl dayandığını bilemiyorum. Bu hafta sonu, birlikte Londra'da tiyatroya ya da Anabel'in Yeri'ne gidebiliriz.

Danstan hoşlanır mısınız?" Cal'in bu sorusu üzerine Charlie McIntosh camdan dışarı baktı; iğrenmiş görünüyordu. İşi eğlence ile karıştırmak en azından Cal için, Charlie'nin onayladığı bir şey değildi. Hele söz konusu Meredith ise.

"Dansı severim," dedi Meredith, gülümseyerek. Davetten etkilenmiş olduğu kadar, Charlie'nin açık tepkisini de eğlenceli bulmuştu. Onu şoke etmek kendisini neşelendirmişti. "Ve tiyatroyu da severim."

"Her ikisine de gideriz o halde." Cal, ona çektirdiği tüm sıkıntılara karşın biraz eğlence borçlu olduğunu düşünmüştü. Ve Londra'da, Charlie dışında yalnız olacaktı.

Havaalanına gittiklerinde üçü birlikte, bazı gazetelere baktılar.

Edinburg uçağına binene kadar hepsi yorulmuştu. Uçak Londra'da duracaktı. Fakat, Charlie ile Cal yemeklerini yer yemez ışıkları söndürüp battaniyelerinin altına yerleştiler. Cal ve Meredith yan yana Charlie ise hemen arkalarında oturuyordu. Cal koltuğunu mümkün olduğu kadar arkaya yatırırken, Meredith evrak çantası için öne uzandı.

Uçağın içi karartılmıştı. Cal yumuşak bir sesle, "Merrie, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Biraz okumayı düşünüyorum."

"Bırak şunu!" derken nazikti. "Biraz uykuya ihtiyacın var. Işığı söndürmeni istiyorum."

"Bana 'emir' mi veriyorsun?" Sesi keyifliydi, "Bu yeni bir şey."

"Belki biri sana bunu daha sık söylemeli. Haydi, bu gecelik vazgeç."

Işığı söndür." Meredith bir an için duraksadı, sonra onun haklı olabileceğine karar verdi. İş yarına kadar bekleyebilirdi. Sessizce uzanıp ışığı söndürdü. "Afferin. Sabah hâlâ orada olacak, merak etme." Sesinin tonu nazik ve babacandı. Meredith onun çocuklarıyla ilişkisini hayal edebildi. İçgüdüsel olarak, onun iyi bir baba olduğunu biliyordu.

"Sabahleyin hâlâ orada olması benim her zaman korktuğum bir şey," dedi Meredith, yumuşak bir sesle. "İş perisinin geceleyin ortaya çıkıp benim için çalışmasını tercih ederim."

"İş perisi sensin, Merrie. Fakat periler de bazen dinlenmeye ihtiyaç duyar." Cal'ın onu Londra'da eğlendirme konusundaki kararlılığı arttı. Bunu hakediyordu. Onun için uzun süredir, belki de hiçbir

zaman kimsenin yapmadığını yapmıştı.

Meredith de koltuğunu onunki gibi arkaya yatırdı, başının arkasına bir yastık koyup battaniyeyi üstüne çekti. Cal'ın yanına sessizce uzandı.

"Uçaklarda uyuyabilir misin?" diye sordu Cal, fısıldıyarak. Uyku partisindeki iki çocuk gibiydiler.

"Bazen. Evrak çantamda ne kadar iş olduğuna bağlı," diyerek gülümsedi Meredith.

"Onu New York'ta bırakmış, tatile gidiyormuş gibi yap." Meredith bu fikre güldü ve fısıldadı:

"Tatile nereye giderdim?"

"Güney Fransa'ya ne dersin?.. Saint-Tropez... nasıl fikir?" Hâlâ fısıldıyordu, Meredith gülümsedi.

"Bu da mı bir emir?" diye fısıldayarak karşılık verdi Meredith.

"Evet... şimdi, sessiz ol ve sadece tatili düşün." Meredith'i en çok şaşırtan bu isteğe uyması oldu. Gözleri kapalı uzanmış, gözünde Güney Fransa'yı canlandırıyor. Küçük liman, dar, rüzgârlı caddeler, Akdeniz, çiçek pazarı. Cal tekrar Meredith'e baktığında mışıl mışıl uyuyordu. Battaniyesini düzelterek üstünü iyice örttü.

Uçak, Londra'da durduktan sonra Edinburgh'a doğru havalandı.

Meredith, yolculuğun büyük bölümünde uyumuş olmasına şaşırmişti. Vardıklarında İskoçya'da sabahtı. Doğrudan yatırım kuruluşlarının temsilcilerine sunuş yapacakları yere gittiler. Bu, turun alışıl gelmiş işlerindendi.

Hemen hemen iki hafta olmuş ve işler şimdiye kadar çok iyi gitmişti. Meredith, New York'taki ofisinden, hisselerle bire on talep olduğunu belirten bir faks aldıklarında mest olmuştu. Bu, hisse senetlerine ihtiyaç duyduklarından on kat daha fazla talep olduğu anlamına geliyordu.

Akşam olduğunda harekete hazırdılar ve o gece Londra'ya uçtular.

Claridge's Oteli'ne varana kadar, hiç yorulmak bilmeyen Callan bile tükenmişti. Bütün gece uçtukten sonra, çok uzun bir gün olmuştu. Ve ertesi sabah, Londra'daki sunuşları için yeniden zinde olmalıydılar. Callan her şeyden memnundu. Tur, hayal ettiğinden bile iyi gidiyordu ve bunun için Meredith'e teşekkür borçluydu.

"Bu akşam ne yapıyorsun, Meredith?" diye sordu Cal, otelde kayıt yaptıırırken. Üniformalı resepsiyon görevlisi odalarını gösterdi.

Charlie McIntosh bir başka kattaydı fakat onların odaları yan yanaydı.

"Ne mi yapıyorum?" dedi Meredith. "Uyumak istiyorum. Seni bilemiyorum, ama ben çok yorgunum. Dinlenmek ve yarın her şeyi berbat etmemek istiyorum."

"Böyle bir tehlike yok. Bir şey yemek için dışarı çıkmak ister misin?"

Cal'm da kendisi kadar yorgun olmasına rağmen dışarı çıkmak istemesi şaşırtıcıydı. Callan Dow, bütün gün sıkı çalışıp gece dışarı çıkmayı sevenlerdendi.

"Bu akşam değil, teşekkürler. Oda servisi isteyip ardından da kafayı vurup yatacağım."

"Parti yorgunu gibisin. Peki, yarın akşam, Harry'nin barında bir akşam yemeği ve ardından Annabel'in Yeri'ne gitmeye ne dersin?"

"Bu enerjiyi nereden alıyorsun Cal? Hiç yorulmaz mısın?"

"Şu konuşana bakın. Asla durmuyorsun." Cal'm cevabında gizli bir hayranlık vardı.

"Sanırım, şimdi durdum," dedi Meredith. Yorgun görünüyordu.

Zaman farkı, yorucu bir gün ve uzun uçuş Meredith'i etkilemişti.

Kapı görevlisi, Meredith'in evrak çantasıyla valizini odaya bırakıp Cal'in kendi odasına geçmesi için

geri çekildiğinde Meredith, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Odası klasik tarzda döşenmişti ve çok hoştu. Cal'inkinde soluk mavi tafta ile çiçekli kreton kullanılmıştı ve her ikisi de yakın zamanda yeniden dekore edilmiş gibiydi. Fakat Meredith, o kadar yorgundu ki, bir saman yığnında bile uyuşma mutlu olabilirdi, ertesi gün zinde olmak istiyordu. İlk sunuşları sabah sekizdeydi. Burada kendini New York'ta olduğu kadar baskı altında hissetmiyordu. Avrupa pazarı onları daha az ilgilendiriyordu. Geleneksel olarak Avrupa yatırımlarını aşağıda tutmaya çalışıldardı. Uzun vadede onların katılımını sağlamak önemliydi. Fakat hisse senetlerinin büyük bölümünü öncelikli olarak Amerikalı yatırımcılara ayırmayı tercih ederlerdi. Çünkü onlar senetleri daha sık döndürür ve daha çok kazandırıldardı.

Cal, valizleri geldikten sonra yeniden Meredith'in odasına gitti.

Onu dışarı çıkarmayı bir kez daha denedi, fakat Meredith, 99

bu gece otelde kalmaya kararlıydı. Bir süre sonra kapanan kapının sesini duyduğunda gözleri kapanmak üzereydi. Sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti. Ertesi gün kahvaltıda dinlenmiş görünüyordu ve oldukça neşeliydi.

"Dün gece ne yaptın?" diye sordu Meredith, kahveyle çörek yerken.

Finans Müdürü henüz onlara katılmamıştı.

"Bazı eski arkadaşları buldum. Burada birçok kişiyi tanıyorum, bazıları, eski eşimle ortak dostlarımız."

"Ben ölü gibi uyduğumda saat dokuz bile olmamıştı," dedi Meredith, gülümseyerek.

"Bu akşam daha iyi geçecek," dedi Cal, Charlie McIntosh oldukça mazbut bir ruh hali içinde onlara katılırken. Charlie, sosis ve yumurta ısmarlarken arkadaşça bir sohbetin içine girdiler.

Öğlende özel yatırımcılarla toplandılar. Saat birde, öğlen yemeği ile birlikte sunuşa geçtiler. Dörde doğru işlerini bitirip üçü de otele dönmüşlerdi. Charlie, hafta sonunu arkadaşlarıyla birlikte Fransa'da geçirmeyi planlıyordu. Pazar gecesini Cenevre'de tekrar buluşacaklardı. Aynılmadan önce alışık olmadıkları cömert bir jestle, hoş bir hafta sonu diledi ve bu Meredith'e Charlie'nin biraz yumuşadığı izlenimini verdi. "Şehirde bir geceye hazır mısınız?" diye sordu Cal, Meredith'in odasına doğru yürürlerken. Saat beşe geliyordu. Harry'nin barında saat sekiz için yer ayırtmışlardı ve yemekten sonra Annabel'in Yeri'ne dansa gideceklerdi.

"Zamanını benimle geçirmek istediğinden emin misin?" diye sordu Meredith, rahat bir tavırla. "Flörtünle çıksan daha çok eğlenirsin."

Şimdiye kadar kardeş gibi olmuşlardı ve bu her ikisinin de hoşuna gidiyor gibiydi.

"Her zaman iyi bir arkadaşla birlikte olmayı tercih ederim," dedi Cal, gülümseyerek. Koridorda durup öğleden sonrası hakkında konuşmayı sürdürdüler. Toplantılar umduklarından bile daha iyi gitmişti.

"Charlie'nin de burada daha verimli olduğunu düşünüyorum,"

dedi Meredith, sevecen bir sesle. Charlie McIntosh, en ateşli zamanlarında bile bir ateş topu olmaktan uzaktı ama en azından Los Angeles ve New York'taki saldırganlığı geçmişti. Cal da memnun bir ifadeyle, bunu fark ettiğini söyledi.

"İsınmasının bu kadar zaman alması yazık." Cal bu söz üzerine bir yorum yapmadı ve birkaç dakika içinde kendi odalarına çekildiler.

Cal, sekize çeyrek kala onu alacaktı. Bu da Meredith'e, gevşeyip rahatlaması ve banyo yapması için

yeterli zamanı veriyordu. Duş

alırken telefonun sesini duydu.

Havluya sarınıp ıslak saçlarla telefona koştu. Karşı taraftan gelen sesi tanıyarak gülümsedi, Steve'di.

"Nasıl gidiyor, tatlım?" dedi Steve, neşesi yerindeydi. New York'ta sıradan bir cuma günüydü.

"Her şey mükemmel," diye cevap verdi Meredith, neşeyle gülümseyerek. Klimalı odada havluyu kendine doğru bastırdı.

"Hemen hemen bitiriyoruz. Bire on sattık. Yeşil ayakkabı olacağı açık." Bunun anlamının yüzde beş-on oranında fazladan hisse senedi sürmek olduğunu biliyordu. Meredith'in Wall Stre-et'teki bir düzine yılı bulan kariyerinin ardından, jargon Steve'e yabancı değildi. "Callan çok memnun," dedi Meredith.

"Finans Müdürü başınızı ağrıtmaya devam ediyor mu?" diye sordu Steve ilgiyle.

"Artık daha iyi. Hatta bugün gülümsedi. Hafta sonunu Fransa'da arkadaşlarıyla geçirecek. Ensemizden ayrılması hoş." Çoğu zaman etraflarında dolanan huysuz bir büyükbaba gibiydi. Fakat Steve bunu duymaktan hoşlanmadı.

"Bu senin Dow'la yalnız kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Hemen hemen. Londra'daki sekiz milyon insanı saymazsan.

Sanırım yeterince güvenli." Steve'in ilgisinden memnundu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sana asılıyor mu, Merrie, söyle."

"Tabii ki hayır. Bunu yapmayacak kadar zeki. Ve şimdiye kadar iyi arkadaş olduk. Zaten böyle turlardan sonra ya iyi arkadaş olursun ya da bir daha yüz yüze bakmak istemezsin. İyi bir dost ve sanırım iyi bir arkadaş olarak kalacak. Umarım bir gün tanışırsınız."

"Tamam.. Niye bilmiyorum, ama ona güvenmiyorum. Hafta sonunda, Londra'da yanında ben olmak isterdim."

"O halde gel," diye takıldı Meredith, "Önümüzdeki hafta Paris'e gelebilirsin."

"Çok komik. Burada kapana kısıldığımı biliyorsun. Sadece mümkün olduğu kadar çabuk dön. Hafta sonunda ne yapıyorsun?"

"Etrafi dolaşacağım. Sanırım yarın biraz alışveriş yaparım. Cal ile bu gece Harry'nin barında yemek yiyeceğiz." Steve'in alışılmadık tavrı yüzünden, yemekten sonra dansa gideceklerini söylememiştir.

Kötü bir yanı olmadığını biliyordu, fakat boş yere telaş etse de, Steve'i üzmenin bir anlamı yoktu. Cal mükemmel bir centilmendi.

"Eğer sarhoş olursa, bir taksiye atla. Risk alma."

"Tatlım, endişelenmeyi bırak, kimse sarhoş olmayacak. Yemek yiyip döneceğiz, hepsi bu. Oda servisinden daha iyi olduğunu sen de kabul edersin. Mesele yapmaya değmez."

"Tamam," dedi Steve, yatışmış bir sesle. Fakat hâlâ tümüyle ikna olmamıştı. Duyduklarına ve okuduklarına göre bu adam çok genç, çok başarılı ve çok yakışıklıydı. Ve hiçbir erkek karısına duyarsız kalamazdı. Bununla birlikte, Callan hakkında şüpheleri olsa da, karısına güveni sonsuzdu.

"Ya sen, bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu Meredith.

"Uyuyacağım. Yarın yine çalışıyorum. Bu hafta sonu yapacak başka bir şeyim yok. Ama en azından gelecek hafta sonu izinliyim.

Seninle birlikte olabilmek için değiştirdim."

"Niye bir yere gitmiyoruz?" diye sordu Meredith. Bu olasılık onu mutlu etmişti.

"Bakalım."

Konuşmalarının ardından Meredith banyoya döndü. Su, o zamana kadar soğumuştur. Sıcak su musluğunu açtı ve Steve'i düşünerek küvete girdi. Bunca yıldan sonra nedensiz de olsa kocasının onu kıskanması sevimli gelmişti. Meredith, Steve'e en ufak bir sadakatsizlik etmemiştir ve onu seviyordu. Tıpkı onun Meredith'i sevdiği gibi.

Callan, sekize doğru onu almaya geldiğinde, kısa siyah kokteyl elbisesini ve yüksek topuklu gece ayakkabılarını giymiş, inci kolyesini takmıştı. Makyajı tamamlanmıştı ve saçları altın gibi parlıyordu. Çok güzel ve çarpıcıydı. Cal ona bakmak için bir adım geri attı, çok etkilenmişti. Genellikle bir banker havası taşırdı. Fakat bu gece genç ve seksi görünüyordu. Küçük siyah kokteyl elbisesi, sırtının güzelliğini açığa çıkartmıştı.

"Vaav! Çok güzel olduğunuzu söylemek zorundayım, Bayan Whitman. Belki de toplantılarda da bu elbiseyi giymelisin. Bunu yapsaydın, bire yüz satardık."

"Teşekkürler, Callan," dedi Meredith, hafifçe kızararak. Giyinip kuşanmak ve Callan'la çıkmak hoş bir değişiklikti.

Harry'nin yeri, son moda giyinmiş ünlü isimler ve aristokratlarla doluydu. Burası, Londra'nın en seçkin restoranlarından biri olmayı hâlâ sürdürüyordu ve halka açık bir yerden çok, evde verilen bir akşam yemeği partisine benziyordu.

Barda birer içki içip masalarına geçtiler. Meredith, yan masalarda oturanları tanımıştı. Bir masada, önemli uluslararası bankerler vardı; kimi İngiliz, kimi Fransız, biri Suudi ve ikisi Bahreynli.

Sağdaki masada iki film yıldızı ve bir yönetmen ile tanınmış bir İtalyan prensi vardı. Yıldızlarla dolu bir topluluktu ve orada Cal'la birlikte olmak eğlenceliydi.

Bu kez, işten konuşmadılar. Sadece bir cuma gecesi yemeğe çıkmış

iki arkadaşları. Meredith'in evli olması ve Cal'ın bir müşteri olması gerçeği gözardı edilirse, sevgili gibiydiler. Hatta, birçok açıdan daha iyiydiler. İkisi de sonunda ne olacağı ya da birbirleri üzerinde yarattıkları izlenim, niyetleri ve gündemleri konusunda endişeli değildi. Sadece, geceyi eğlenerek geçiren bir çifttiler.

"Steve oldukça açık fikirli biri olmalı," diye yorum yaptı Callan, garson tatlıyla birlikte kadehlerine Chateau d'Yquem doldururken.

Bu, Meredith'in her zaman sevdiği tatlı bir içkiydi ve yudumlandığında tadı sıvı altın gibiydi.

"Niçin böyle düşünüyorsun?"

"Karımın başka biriyle akşam yemeğine ve dansa gitmesini isteyeceğimi sanmıyorum. Charlotte'a hiç bu kadar güvenmedim."

Her ikisi de karısı hakkında yanılmadığını biliyorlardı.

Meredith, "Steve bunda endişelenecek bir şey olmadığını biliyor."

Ben güvenebileceği biriyim," dedi gülümseyerek. Bu arada, kırmızı giysili, koyu renk saçlı, çok şık bir kadının restorana girdiğini fark ettiler. Birçok kişi onu tanıyor gibiydi. Meredith'e de yabancı gelmedi, fakat kim olduğunu çıkaramamıştı. Sonunda kadının neşeli tavırlarını izlerken Cal'a onu tanıyıp tanımadığını sordu. Cal, kadına uzun bir süre baktı. "Bir aktris mi?" dedi Meredith.

Mankenlik için çok yaşlıydı fakat gençliğinde yapmış olabilirdi.

"Hayır, bir avukat," dedi Cal, kadına son bir bakış fırlatarak.

Meredith'e döndüğünde bitkin bir ifadesi vardı.

"Onu tanıyor musun? Benim gözüm ısırtıyor, fakat nereden olduğunu hatırlayamıyorum." Meredith, hafızasını zorluyordu.

"Onu W'da, çeşitli dergilerde görmüşsündür. Çok sosyal ve tanınan biridir. Müşterilerinin çoğu önemli insanlardır. Jet sosyete arasında dolaşır," dedi Cal, önemsemeden.

"Kim o, peki ?" Meredith şaşırmişti. Cal ilgisiz görünmeye çalıştı fakat aniden gözlerinde sert bir ifadeyle cevap verdi.

"Eski karım." Gözlerini Meredith'in tam karşısındaki masaya dikmişti. Pek memnun görünmüyordu.

"Üzgünüm," dedi Meredith. Cal'a istemediği bir şekilde geçmişi hatırlattığını fark etti. Eski karısıyla karşılaşmaları büyük şanssızlıktı.

"Üzülme gerek yok. Artık ilişkilerimiz iyi. Çocukları her ziyarete geldiğinde onu görüyorum." Fakat Meredith, Cal ne kadar saklarsa saklasın, ilişkinin onun için sancılı olduğunu sezebiliyordu.

Birbirlerine selam verip vermeyeceklerini merak ederken kırmızılı kadın masalarının yanında belirdi. Kulakların-daki ve parmaklarındaki elmaslar gibi ışıltılı bir gülüşle Cal'ın elini sıktı.

"Selam, Charlotte," dedi Cal kısaca, "Nasılsın?"

"İyiyim. Dünyanın bu köşesinde ne yapıyorsun?" Basit siyah elbisesi ve inci kolyesi içindeki Meredith'e bir göz attı. Şık genç 1 "1 • i •• * •• •• -t •• g ••

banker aniden önemsiz gözüküyordu.

"İş için buradayım. Ve bu, bayan Meredith Whitman," diye tanıştırdı, Cal. Bir dakika sonra Charlotte, çocuklarını sorma zahmetine bile katlanmadan arkadaşlarının yanına dönerek özel partiye katıldı. Meredith bundan çok etkilemişti, Callan'a bir şeyler söyledi. O, omuzlarını silkerek Meredith'e hoşnutsuz bir gülüşle baktı. "Sana söyledim, çocuklar onun tarzı değil. O ışıltıdan, jet sosyeteden, işten, mükemmellikten hoşlanır. Bütün ilgilendiği, temsil ettiği yıldızlardır. Burada çok mutlu." Meredith, Cal'ın onu gördüğü için ne kadar üzülüğünü merak etmişti. Fakat bu konuda soru sorarak baskı yapmak istemedi.

"Çok çarpıcı biri," dedi Meredith ve çok güzeldi. Cal'ın ne tür kadınlardan hoşlandığı hakkında ipucu veriyordu. Görünüşü başdöndürücüydü ve Cal'ın söylediklerinden aynı zamanda zeki biri olduğu da anlaşılıyordu. Bunlar önemli şeylerdi, tıpkı birtakım değerler; doğruluk, dürüstlük gibi. Cal'ın anlattıklarından bunların onda eksik olduğu görülüyordu. "Çocukken manken-miş. İlgiyi üstünde toplamak, para, bunların sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Ve bunları sürdürebileceği bir iş seçti. Çok iyi bir avukat ve eğlence dünyasını seviyor. Bütün küçük film yıldızlarına hayran. Sanırım onlar aracılığıyla yaşıyor ve hepsi onun için deli oluyor. Belki kendi çocuklarıyla ilgilenmemesinin nedeni bu.

Müşterilerini çocukları gibi görüyor. Müşterileri onun çocukları ve bütün heyecanını onlardan alıyor."

"Bir anlamda benim gibi," diyerek sırttı Meredith. "Müşterilerim benim çocuklarımdır. Senin olduğun gibi. Her şeyi hazırlar ve sonra seni dünyaya çok fazla para ve büyük başarılar kazanmaya gönderirim." Cal, benzetmeye güldü ve başını salladı.

"Sanırım bunun ötesinde. Meredith, açık olanın dışında bundan kazancın nedir?" Her ikisi de bu anlaşmadan çok fazla para kazanacağını biliyorlardı. Fakat Cal tek nedenin para olmadığını farkındaydı. Meredith yaptığı işi seviyordu ve bu işte mü-

kemmeldi. Birlikte çalışırlarken, özellikle de son zamanlarda ondan çok fazla etkilenmişti.

"Yaptığım işi seviyorum," dedi. Cal'ın sorusuna cevap olarak.

"Müşterilerim benim çocuklarım, diyebilirim. Başka çocuğa ihtiyacım yok. Gereken her şeyi onlardan ve Steve'den alabiliyorum."

"İnan bana, aynı şey değil. Çok önemli bir şeyi kaçırıyor-sun." Önce salon boyunca, ardından Charlotte'un oturduğu masaya göz gezdirdi. "O da. Neyi kaçırdığını asla anlamadı. Bu onun durumunda bir suç. En azından senin bir çocuğun yok ve kararınla kendin ya da Steve dışında kimseyi incitmiyorsun. Fakat o yalnızca bir şeyler kaçırmıyor. Çocuklarımızı gerçek bir anneden yoksun bırakarak onlara zarar da veriyor."

"Belki yeniden evlenmenin zamanı gelmiştir," dedi Meredith, cesaretle. "Sadece kendin değil, çocukların için de."

"Mükemmel. Ya sonra? Onları yeniden boşanma ile yüzyüze getirmek için mi? En azından geçen sefer, ikisi neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüler. En büyükleri, Mary Ellen altı yaşındaydı ve kalbi kırıldı, fakat Julie dört, Andy ise henüz iki yaşındaydı ve daha kolay atlattılar."

"Niçin gelçcek sefer de boşanacağını düşünüyorsun, Cal? Geçen seferden bi* ders almadın mı?"

Cal, "Evet, yeniden evlenmeme dersi," diyerek güldü, fakat sözlerinde bir şakadan çok üzüntü ve tazelenmiş acılar vardı.

"Ayrıca güvenmemeyi ve aptal olmamayı. Charlotte benden aldıklarıyla Londra'da iş kurdu."

"Şanslıymış."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi, hesap için işaret ederken.

"Bunun yanısıra," dedi eğlenerek, "Çocuklarım yeniden evlenmeme izin vermez. Beni sadece kendileri için istedikleri konusunda çok netler."

"Bu adil değil, ne onlar ne de senin için."

"Benim için gayet iyi. Üç küçük koruyucu melek gibiler. Kendimi budala yerine koymamdan ya da aptalca bir şey yapmamdan koruyorlar."

"Bu kadar olumsuz olmak ya da bu kadar korkak olmak için fazla zekisin, Cal." Meredith bir arkadaş olarak konuşuyordu ve Cal da bunu biliyordu.

"Bana niçin evliliği methediyorsun?" Neden üstelediğini merak etmişti.

"Çünkü mükemmel bir şey olduğunu düşünüyorum. Yaptığım en iyi şey."

"O halde çok şanslısın," dedi Cal, sıcak bir gülümsemeyle. Ve yeniden rahatladı. "Tabii Steve de. Haydi arkadaşım, haydi dansa gidelim." Meredith'in elini tuttu ve eski karısının oturduğu tarafa bakmadan restoranın dışına çıkardı. Bu, onun için kapanmış bir defterdi. Meredith, sokağa çıktıklarında rahatlamıştı. Cal'ın gerilimini fark etmiş ve onun acısını kendinde de hissetmişti. Kaç tane çocukları olursa olsun, Cal'ın eski karısına karşı sıcak duygular beslemediği açıktı.

Annabel'in yerine, Cal'ın kiraladığı özel sürücülü Daimler marka araba ile giderken neşeyle sohbet ettiler. Vardıklarında, Meredith burayı çok beğendi. Cal, her ikisi için de şampanya ısmarlayıp Meredith'i dansa davet etti. Masalarına döndüklerinde bir saat çabucak uçup gitmişti. Meredith, Cal ile mükemmel zaman geçiriyordu. Cal çok iyi bir dansçıydı ve onunla birlikte olmak Meredith'e zevk veriyordu. Bir yandan da onun eski yaralarının tümüyle kapanmamış olmasına üzülmüyordu. Kötü bir şekilde yaralanmış olmasına karşın birçok açıdan son derece çekici biriydi.

Meredith, Cal'ın kendisine izin verdiğinden çok daha fazlasını hak ettiğini düşündü. Yalnızca iş ve çocuklar, onun gibi bir erkeğe yeterli değildi ve yaşamında başka ne olduğunu bilmiyordu.

Birlikte seyahat ettikleri onca zamanda Cal hiçbir zaman bir kız arkadaştan ya da beraber olduğu birinden söz etmemişti.

Eğlenmek için, çalışmak ve bir yatırım bankeri ile dansa gitmek dışında ne yaptığını merak etmekten kendini alamadı.

Annabel'in yerinde, sabahın ikisine kadar eğlendikten sonra otellerine döndüler. Gülüyorlardı, mutlu, yorgun ve rahatlamışlardı. Ve Meredith arkadaşlıktan başka bir şey düşünmeden

f.1 II 108 onunla bütün gece rahatlıkla dans edebilirdi. Cal onu kollarında yumuşak bir şekilde hareket ettiriyor, hızlı ya da yavaş danslarda çizginin ötesine geçmeden ve asla çok yakın olmadan, birlikte mükemmel bir çift oluşturuyorlardı. Meredith, bir an için bile kendini onun yanında rahatsız hissetmemişti. Aslında kendini ona, eskisine göre daha yakın buluyordu. Charlotte'u Harry'nin barında görmek ve Cal'ın ona karşı tepkisini izlemek, geçmişi hakkında ilginç bir gözlem olmuştu.

"Yarın programında ne var?" diye sordu Cal, Meredith'i odasının kapısında bırakırken.

"Biraz alışveriş yapmayı düşünüyorum. Buradaki antika dükkânlarını severim."

"Ben de," dedi Cal çabucak, "Benim de sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır." Fakat Meredith onun evinde gördüğü hazineleri hatırladı. "Daha iyi yerlere gitmeyi tercih edebilirsin. Ben sadece biraz dolaşacağım."

"Daha iyi bir şey düşünemiyorum." Mutluluğu sesine yansıtıyordu,

"Bu gece harika vakit geçirdim. Sen çok iyi bir arkadaşınsın, Meredith." Fakat eski karısı kadar alımlı ve çarpıcı değildi.

Charlotte'un tümüyle farklı bir tarzı vardı. Karşılaştığında, Callan onu sıkıcı bulabilirdi. Eski karısından daha muhafazakârdı.

Fakat aynı zamanda çok daha gerçektir.

"Ben de iyi vakit geçirdim. Teşekkürler, Cal. Yemek muhteşemdi ve dans da çok eğlendim. Steve'le hiçbir zaman dansa gitmeyiz. Her zaman çok yorgun olur ya da başka bir bahane çıkar. Yılların ardından, operatörlerin dansa gitmediği sonucuna vardım. Çok eğlendim. Teşekkür ederim." Sıcak ve içtendi.

"New York'a seni dansa götürmeye gelirim. Yeni Ginger Rogers ve Fred Astaire olabiliriz, dans partneri ve iyi dostlar." Bu benzetme Meredith'i güldürdü ve Cal'a iyi geceler diledikten sonra, oda kapısını kapattı. Yorgundu, fakat mükemmel vakit geçirmişti.

Gözü, telefona takıldığında, kırmızı mesaj ışığının yandığını gördü.

Santralden Steve'in üç kez aradığını söyle-

diler, fakat telefonla konuşamayacak kadar yorgundu ve onu ertesi sabah aramaya karar verdi.

Elbisesini iskemleye attı, ayakkabılarını ayağından fırlattı, dişlerini fırçalayıp alelacele geceliğini giydi ve kendini yatağa fırlattı.

Sabah sekizde telefonun sesiyle uyandı. Arayan, Steve'di.

"Bütün gece neredeydin?" Sesi bu kez kızgın geliyordu.

"Sana Cal'la çıkacağımı söyledim." Yarı uykudaydı, esnedi.

"Kaçta döndün? Sabahın dördünde mi?"

"Hayır. İki. Önce yemeğe çıktık, ardından da bir şeyler içmeye gittik." Ondan gizlisi saklısı yoktu. Annabel'in Yeri'nden söz etmeyi daha önce de düşünmüş, fakat Steve'i endişelendirmek istememişti.

"Onunla dans ettin mi?"

"Hayır, garsonlarla ettim. Tabii ki, onunla dans ettim, budala. Bu büyük bir mesele değil."

"Benim için öyle." Sesi, hırçın bir çocuk gibi geliyordu. Bu durum, Meredith'i eğlendirdi. Steve, dansa gitmiş olsalar da, bir adamla birlikte diye endişelenmeyecek kadar iyi tanıyordu onu.

"Fakat olmamalı. Tümüyle saygıdeğer bir geceydi. Eski karısıyla karşılaştık."

"Eğlenceli olmalı. Her neyse. Eğer aptalca davrandıysam özür dilerim. Seni özlüyorum ve bir başka adamla yolculuk yapmandan hoşlanmıyorum."

"Bundan böyle yalnızca kadın müşterilerle çalışacağım, söz veriyorum. Şirkette de bunu duyuracağım."

"Tamam, tamam, ben bir dangalağım. Ama seni seviyorum. Ve yakışıklı, bekâr erkeklerle seyahat etmek için fazla güzelsin."

"O, mükemmel bir centilmen, sevgilim, güven bana." Artık uyanmış ve Steve'in rahatsız olmasına üzülmişti. Onu hem kızdırmış hem de üzümüştü. Birbirlerini bilerek kıskandırmak, hiç oynamadıkları bir oyundu. "Bir daha dansa gitmeyeceğimize söz veriyorum. Sadece bir kerelik bir şeydi. Her ikimiz de hafta sonu burada mahsurduk ve çok çalıştığımızı biliyorsun. Sanırım 709

başarımızı kutlamak istedik, fakat tümüyle zararsızdı, sadece iyi arkadaşız. Gördüğünde ondan sen de hoşlanacaksın."

"Tamam, üzgünüm, Merrie. İstedğini yap. Sana güveniyorum.

Bugünkü planın nedir?"

"Fazla bir şey yok. Biraz alışveriş yapacağım ve tiyatro bileti alacağım." Londra'ya gelip de tiyatro izlememek olmazdı ve Meredith her seferinde bunun için vakit ayırırdı. "Yarın akşam Cenevre'ye, tekrar işe dönüyoruz."

"Yakında eve döneceğin için memnunum." Steve'in sesindeki endişe Meredith'i duygulandırmıştı. Steve, asla üzme istemeyeceği kadar iyi biriydi.

"Çocuk sahibi olmak konusunda beni ikna etmeye çalışıyor."

"Umarım kendisinden değildir," Steve'in sesi hâlâ endişeliydi ama Meredith bu kez güldü. "Hayır, senden. Ne kadar şanslı olduğumuzu söyleyip duruyor. Sanırım eski karısından ağzı fena yanmış. Boşanalı sekiz yıl olmuş ama yarası hâlâ ağır. Eski karısını görmeliydin. Nefis biri, fakat bütün yaşamı işi. Burada yaşıyor.

Cal'ı çocuklarla bırakıp ortağıyla gitmiş." "Hoş kadın. Bir ara bu adama bir göz atmalıyım." "Kısa, şişman, çirkin ve siğilleri var."

"Evet ve Gary Cooper'a benziyor. Bu kısmını hatırlıyorum ama Gary Cooper'ın siğilleri olduğunu hatırlamıyorum." "Belki hiç bu kadar yakından bakmadın." "Sen de bakma. Bir an önce eve dön hayatım, seni özledim." Callan Dow, onu tuhaf bir şekilde ürkütüyordu. Bu, Steve için alışılmış bir şey değildi. Meredith'in çalıştığı insanlarla ilgilenmezdi bile. Belki onunla ilgili çok şey okuduğu için bu kez farklı olmuştu. Gazeteler, sürekli Callan 'in çekiciliğinden, şıklığından ve finans işindeki büyücülüğünden sözediyordu. Bunların hepsi doğrudu, fakat o da herkes gibi bir insandı. Ve Meredith kocasına âşıkı.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu, Meredith. "Bilmiyorum. Sabah dokuzaya kadar izinliyim. Şimdi saat üç. Fakat sen burada yokken her şey çok sıkıcı."

"Gelecek hafta evde olacağım. Bütün hafta sonu birlikte olabiliriz."

"Seni göreceğim anı ipele çekiyorum," dedi Steve, kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu nedense. Sesi, Meredith'e huzursuz geldi. Belki gerçekten kıskanmış ve Callan'la yolculuğu onu korkutmuştu. Meredith, dansa gittiklerini söylediğine neredeyse pişman olacaktı. Fakat ona hiçbir zaman yalan söylemezdi, Steve de bunu bilirdi. "Eğlenceli alışverişler. Otele döndüğünde beni ara."

"Arayacağım," diye söz verdi Meredith. Bunu söylerken içtendi, fakat dükkânları gezerken saat altı olmuştu ve önce yemek, ardından da tiyatro için koşturdular.

Rule's tiyatrosunda özel bir locaya oturdular. Romeo ve Juliet'in yeni yorumunu izlemek için sabırsızlanıyorlardı. Oyun bütünüyle hoşlarına gitti, ardından bir şeyler içmek için Cal'ın üyesi olduğu Mark's Club'a gittiler. Döndüklerinde Meredith, Steve'i aramak için çok yorgundu.

Onu pazar öğleden sonra, Heathrow havaalanına doğru yola çıkmadan önce aradı. Fakat, Steve dışarı çıkmıştı. Cenevre'den yeniden ulaşmayı denedi. Ancak, Steve çoktan işe başlamıştı bile.

Meredith, aramaktan vazgeçip Callan ve Charlie McIntosh ile yemek yedi ve erkenden yattı. Ertesi sabah, sunuşlarını İsviçreli yatırımcılar için yaptılar. Charlie, şimdiye kadarkinden çok daha iyi bir ruh hali içindeydi ve toplantıdan sonra Meredith'e uygarca davrandı. Callan bunu görmekten memnundu.

Saat dörtte, Paris uçağında idiler. Ve sürpriz bir şekilde, yolculuk boyunca üçü de kafa dengi olmuşlardı, bu Meredith'in, Charlie'nin sonunda yaptıklarının akıllıca olduğunu anlamaya başladığını düşünmesine yol açtı. Charlie'nin Meredith'e karşı olan kibarlığı Paris uçağındaki iki martinden sonra daha da arttı.

Akşam yemeğine kadar Ritz'e varmışlardı ve Meredith tek söz söyleyemeden Callan, Tour d'Argent'da yer ayırttığını bildirdi.

Charlie'nin başka planları vardı ve Meredith, yolculuk 111

için aldığı diğer gece giysisini, gözlerinin rengindeki soluk yeşil, ipek olanı giydi. Ritz'in barında görüldüğünde, birçok baş ona doğru dönmüştü ve Callan mutlulukla gülümsüyordu.

"Mükemmel görünüyorsun, Meredith" dedi Cal, hiç tereddüt etmeden.

"Teşekkür ederim."

Yemek, tahmin edilebileceği gibi, harikaydı ama mükemmel yemeğe ve zarif ortama rağmen gecenin çoğunu iş konuşarak geçirdiler. Meredith onu ertesi günkü sunuş için hazırlamak istiyordu. Fransızlar her zaman kolay olmazdı. Fakat sunumları şimdiden önemli Fransız yatırımcılara ulaşmıştı ve herkes gibi onlar da Callan'ın zaferine katılmak için çok istekliydiler. Meredith, Fransızlarla herhangi bir problem olacağını sanmıyordu.

Araba onları otele geri getirdikten sonra, biraz hava almak için Vendôme çevresinde yürüyüşe çıktılar. Eylül ortasında, çok güzel, ılık bir akşamdı. Dönüşte, Meredith ince elbisesinin altında üşüyünce, Callan ceketini onun omuzlarına örttü. Cal'in kullandığı koku vardı üstünde. Kuyumcu vitrinlerine göz atarken konuşma ve gülüşmeleriyle mutlu bir çifti andırıyorlardı. Çok hoş bir gece geçirmişlerdi. Ertesi günkü sunuşlarından sonra Paris'te bir gece daha geçirecekler, perşembe erkenden New York'a geri uçup Meredith'in ortaklarıyla hisse senetlerinin fiyatları konusunda son bir toplantı yapacaklardı. Ertesi gün satış yapılabilir ve bütün hisse senetleri satıldıktan sonra Sendika işi bitirebilir ve Meredith'le Callan'ın birlikte çalışmaları da sona ererdi. Otele doğru, Paris'in en zarif meydanı boyunca yürürken çalışmaları Callan'a şimdiden nostaljik gelmeye başlamıştı. "Seninle her gün konuşmadan ne yapacağım, Meredith?" "Hisse sahipleriyle ve onların istekleriyle, beni düşünemeyecek kadar meşgul olacaksın."

"Yuvadan uçmaya zorlanan bir yavru gibi hissediyorum kendimi şimdi," dedi Boucheron'u geçerlerken ve Meredith zümrüt bir kolyeye hayranlıkla baktı.

"Benimle karşılaşmadan önce de çok başarılıydın." Kendinden emindi, gülerek Cal'ın ceketini daha sıkı sardı. "Ayrıca Charlie ile konuşabilirsin."

"Düşüncesi bile korkunç," dedi Callan, beyaz gömleği, lacivert kravatı ile her zamankinden de yakışıklı görünüyordu. Her zaman kusursuz ve çok şık görünüyordu. Silicon Vadisi'nde başarılı bir yönetici olmaktan çok bir manken gibiydi. Meredith yıllar önce onun ve Charlotte'un kimbilir ne kadar şık bir çift olduklarını düşündü. Callan çok güzel ve çekici kadınlar için uygun bir adamdı ve onunla birlikte görünmek hoştu. Dışarı çıktıklarında, insanlar hep onlara bakıyordu. "Her neyse, dostum, seni özleyeceğim."

"Bir sorunun olduğunda, bedava önerilerim için beni arayabilirsin."

"Eğer seni bulabilirsem. Uzakta ya da telefona cevap veremeyecek kadar meşgul değilsen." Sesi, şimdiden özlemle doluydu. Meredith gülümserken, o gerçekten üzgün görünüyordu.

"Ofis her zaman beni nerede bulacağını bilir," diye güvence verdi Meredith. Ritz'in merdivenlerini

çıkılmış, lobiye giriyorlardı.

Mücevher ve hediyelik eşya dolu vitrinlerin bulunduğu uzun bir koridordan geçtiler. Cal, Meredith'i odasına bıraktı, ceketini geri alırken gözlerinde hüznü vardı. Hoş bir gece daha geçirmişler, ertesi gün Lucas Carton'da akşam yemeği için anlaşmışlardı. Fakat bu kez, hesabı Meredith kendi şirketi adına ödeyecekti. Daha önce gittikleri yerlerde hesabı hep Cal ödemişti ve hepsi de çok etkileyici yerlerdi. Akşam yemeklerini dört yıldızlı, tanınmış restoranlarda yemekten hoşlanıyordu ve zorunlu olmasa da hesabı ödemekten kaçınıyordu.

Ertesi gün, Charlie McIntos'la yeniden buluşup son sunuşlarını gerçekleştirdiler. Fransızlar da diğerleri gibi Dow Tech'e yatırım yapmak konusunda çok iştahlıydılar. Sonuçlar, Callan için umutlarının, analistler için ise tahminlerinin çok ötesindeydi.

Senetler, perşembe günü ilk kez işleme konduğunda, etkileyici 113

bir giriş yapacaklardı. The Wall Street Journal, anlaşmayı imzalayan yatırım bankalarının hepsinin etkileyici isimler olduğunu yazacaktı. Meredith, Cal'a "en büyüklerin usule aykırı,"

olduğunu açıkladı. Bunun anlamı bazı büyük firmaların yüksek teknoloji ürünleri alanında, uzmanlaşmış daha küçük firmaların altında görünmeye istekli olmaları ve daha az senet almaları konusunda anlaşmış olmalarıydı. Çok heyecanlı bir anlaşmanın işaretiydi bu ve onlar için çok prestijli olabilirdi. Bu, Meredith'in, Cal için üstesinden geldiği bir başka hedefti.

Saat beşte otele döneceklerdi, o arada bir zafer kutlamasını hakettikleri açıktı. Artık, turları resmen bitmişti. Meredith'in bu firma için ön gördüğü her şey gerçekleşmişti, Charlie McIntosh bile gülümsüyordu. Her ne kadar Cal'la, yaptığı iş konusunda aynı fikirde değilse de işin iyi yapıldığını ve tümüyle başarılı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Hatta Cal'a, Meredith'in olağanüstü yetenekli bir kadın olduğunu söyledi. Birkaç dakika sonra onlardan ayrılması gerekiyordu. Sekiz uçağıyla Kaliforniya'ya dönüyordu. Cal, ertesi gün, Meredith'in ofisinde, ortaklarıyla son bir toplantı yapmak için onunla New York'a uçacaktı. Ve o zamana kadar tanıtımlarının Sermaye Piyasası Kurulu tarafından onaylanacağını umuyorlardı.

Meredith, Lucas Carton'daki yemek için siyah takımını giydi.

Telaşsız bir akşam ve olağanüstü bir yemektir. Cal, çocuklarıyla konuştuğunu ve iyi olduklarını söyledi, eve dönmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı.

"Steve de öyle," dedi Meredith, kahveyle birlikte brendi içerken.

"Muhteşem bir iş başardık." Memnun görünüyordu ve Cal adma mutluydu. Yaptığı işi seviyordu, ayrıca Cal'la yolculuk etmek eğlenceli olmuştu. Onunla vakit geçirmek diğer birçok müşteriye kıyasla çok daha zevkliydi. Birlikte iyi çalışmışlardı ve ortak birçok noktalan vardı. Finans dünyası hakkında birçok görüşü paylaşıyorlardı ve Meredith çalıştığı yüksek teknoloji şirketleri hakkında her zaman heyecanlı olurdu. Son beş yılda bu konuda oldukça uzmanlaşmıştı. Callan'ı da olduk-

ça etkileyen işini iyi biliyordu. Callan, yatırım bankacılığı konusunda çok eksiği olduğunun farkındaydı, fakat Meredith onu tüm halka açılma işlemleri ve yatırım bankacılığı dünyası hakkında eğitmişti. Bu yüzden Cal ona büyük bir hayranlık duyuyordu.

"Ee, bundan sonra ne yapacaksın?" diye sordu Cal, brandile-rini yudumlarlarken.

"Bir sonraki halka açılma işi önüme gelir. Yine aynı oyun. Ya sen?"

"Şimdi heyecan için ne yapacaksın?" Meredith, onu kızdırmak istiyordu. Mükemmel bir dostluk geliştirmişlerdi, ve Cal'ın bundan sonra ne yapacağı konusunda yeterince fikir sahibiydi. Cal, yüksek teknolojik tıbbi ürünlere yeni bir zincir katmak istediği konusunda Meredith'le konuşmuştu bile.

"Gerçekte, başka bir şirket daha istiyorum," diye itiraf etti. "Birkaç yıl sonra Dow Tech bugünkünden on kat daha büyük olacak."

Bunu hesaplıyor ve çalışmasını buna göre planlıyordu.

"Buna memnun olurum." Meredith heyecanla gülümsüyordu. Bu konuda konuştular, Cal ona yeni düşüncelerinden hiç sö-

zetmemişti. İyi fikirlerle doluydu ve yeni hedefler için çalışmak istiyordu. Başarılarıyla yetinecek biri değildi ve Meredith, Cal'ın bu yanından hoşlanırdı. Kendisi de öyleydi. Benzer tutkulara sahiptiler.

Otele döndüklerinde hâlâ Cal'ın fikirleri üzerine konuşuyorlardı.

Bir süre barda oturdular. Cal bir brandi daha aldı fakat Meredith yalnızca yanında oturmakla yetindi. Ertesi gün New York'a uçtuklarında başı ağrısının istemiyordu.

Yan yana oturmuş geceyarısına kadar sohbet ederlerken Cal, rahat ve sakin görünüyordu. Her zaman konuşacak, paylaşacak ve tartışacak bir şeyleri oluyordu. Birçok konu hakkında fikir birliği içindeydiler. Ancak bazen zıtlıyor ve farklı fikirleri savunuyorlardı. Onunla çekişmek Cal'ın hoşuna gidiyordu.

Meredith'e hayranlık dolu bir bakışla, çok az insanın hoşlanacağı ya da anlayabileceği bir dünyayı paylaştıklarını söyledi.

"Steve'le bütün bunlar hakkında konuşur musunuz?" diye 775

merakla sordu. Başka hiçbir kadınla bu şekilde konuşmamıştı. Cal, kendi alanında bunun çok zor olduğunu farkındaydı.

"Bazılarını. Yüksek teknoloji işini değil. Fakat Steve, yatırım bankacılığı ve nasıl çalıştığı konusunda oldukça bilgilidir. Halka açılmalar, kırmızı ringalar gibi konularda konuştuğunda birçok kişiyi etkiler. Bazıları doktor değil de banker olduğunu sanır."

Meredith bunları söylerken gülümsedi.

"Onun hâlâ çok şanslı bir insan olduğunu düşünüyorum ve umarım bunun farkındadır."

"Farkında," diye gülümsedi tekrar Meredith. "Ben de şanslıyım."

Çok farklıyız, fakat iyi gidiyor. Belki de uzun süredir birlikte olduğumuz için. Yaşamımın yarısını onunla geçirdim." Otuzyediyinin ondördünde onunla birlikte olmuştu ve bu oldukça etkileyiciydi.

"Bense," dedi Cal, "sadece bunun yarısı kadar bir süre evli kaldım."

Ve kendimi Vietnam'a gönderilmiş, Viet Konglar tarafından tutsak alınmış gibi hissettim. Gerçekte Da Nang'da geçirdiğim iki yılda, Charlotte ile birlikte olduğum süreden daha fazla eğlendim."

Meredith, nedenini anlayabiliyor ve onun için üzüntü duyuyordu.

"En azından üç harika çocuğun olmuş."

"Evet. Bunun için ona minnettarım. Bazen ondan olduklarına inanmak çok zor oluyor. Onlarla çok ilgisiz görünüyor, fakat bu onun tercihi." Bu Meredith'i şaşırtmadı. Barda karşılaştıklarında çok sıcak biri gibi görünmemişti. Güzel, çekici fakat buz gibi soğuktu. Bu, Meredith'e, Callan'ın karısına âşık olduğu zaman bir kadında ne aradığını düşündürdü. Sadece görüntü mü önemliydi o zamanlar? Belki de hâlâ öyleydi.

O gece, barda konuşarak uzun süre oturdular, son dakikalarını paylaşıyorlardı. Ertesi gün tekrar kendi hayatlarına, ofislerine, onlar için önemli insanlara, Cal çocuklara, Meredith Steve'e, döneceklerdi. Bu son gecede, ortak zaferlerini ve paylaştıkları ortak dünyayı kutluyorlardı.

Cal eline dokunmasının Meredith'i şaşırtmayacağını biliyordu. Gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. "Bütün bunların benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. İnanılmaz bir iş

basardın Meredith ve harika bir arkadaş oldun."

"Seninle çalışmak eğlenceliydi, Cal." Yolculuk, seninle gülmek, halka açılmaktan çocuk sahibi olmaya kadar her konuda konuşmak da. Ayrıca Meredith ondan birçok şey de öğrenmişti.

"Umarım, tekrar birlikte çalışma şansımız olur," dedi Cal.

Bakışlarında hüznün vardı.

"Yeni bir şirket konusunda ciddiysen, sana bazı tanıtım yazıları yollayabilirim. Uygun bir tane bulmak için bakacağım."

"Charlie'nin itirazlarına rağmen, bunu yapmak için yeterli bir neden," dedi Cal, gülümseyerek. Kısa bir süre sonra, Meredith'i odasına bıraktı. Her zamanki gibi kapısının önünde bırakırken, bir an, bir şey söyleyecekmiş gibi oyalandı, sonra durdu. Meredith, ağır pirinç anahtarla kapıyı açarken, "İyi geceler, Meredith," dedi.

Bunun üzerine Meredith, bir söz ya da açıklama yapmadan ona doğru uzanıp yanağından öptü, dönüp odasına girdi.

Meredith, uzaklaşırken, yumuşak bir sesle, "İyi geceler Cal," dedi.

Sessizce kapıyı kapattı. Uzun bir süre iskemleye oturdu, camdan dışarıp bakarak Cal'ı düşündü. Son birkaç haftada çok şey olmuştu.

Tekrar birlikte çalışsınlar ya da çalışmasınlar, Cal, her zaman arkadaşı olacaktı.

Perşembe günü, New York'a uçuş çok kısa geldi. Cal uyumuş, Meredith ise çalışmıştı. Paris'ten ayrılmadan önce ofisten, bir yığın faks almıştı. Kennedy havaalanına indiklerinde hâlâ bunları inceliyordu.

Cal, uyanıp uykulu gözlerle Meredith'e gülümsedi. Pencereden dışarı bir göz attığında iniş tekerleri henüz piste değiyordu.

"Saat kaç?" diye sordu Cal, esneyerek.

"Yerel saatle iki. Bizi ofiste saat dörtte bekliyorlar." Gümrükten geçip, valizleri almanın ve kente gitmek üzere bir limu-zin kiralamanın zaman alacağını biliyordu. "Herkes seni tebrik etmek istiyor."

"Umarım asıl seni kutlamaları gerektiğinin farkındadırlar." Cal, zaman zaman Meredith hakkında endişeleniyordu. Paul Black'm onu takdir etmediğini kendi gözleriyle görmüştü. Diğer ortaklarının ondan daha zeki olup olmadıklarını merak ediyordu.

"Farkındalar," diyerek gülümsedi Meredith, kâğıtları evrak çantasına kaydırırken.

Fakat saat dörtte, fiyatlandırma toplantısında diğer ortaklarla karşılaştıklarında, herkes Cal'in elini sıkıp onu ve birbirlerini kutladı. Konferans salonundaki zihni karışık insanlar arasında Meredith tümüyle unutulmuştu. Paul Black, Meredith'in iyi bir iş

yaptığını belirtti. Fakat diğerlerinin çoğu Callan'la konuşmak istiyordu. Buna alışık olan Meredith şaşırmadı. Bir çeşit yaşlı erkekler topluluğu gibi, kadınların bilmesini istemedikleri gizli bir kardeşlik içindeydiler. Bu gerçek ışığında kendini ortak yapmaları ona çok şey ifade etmişti. Fakat yolculukları sırasında yaptıkları birçok sohbetin birinde Callan'ın ifade ettiği gibi, Meredith kızsada da kızsada da bu şirkette önünün çok açık olduğu kuşkuluydu. O ise şimdilik buna inanmayı reddediyordu.

"Meredith sözü edilmesi gereken tek kişi," dedi Callan. "O, bu işi başaran bir sihirbaz, harika biri." Bunu birkaç kez tekrarlamasına rağmen kimsenin duyduklarıyla ilgilenmemesi Callan'ı öfkeliendirdi. Aracı bankalarla yaptıkları bir telefon konferansı ile toplantıya ara verdiler. Meredith herkese anlaşmanın SEC

tarafından onaylandığını duyurdu. Bu, sabahleyin borsa açıldığında etkisini gösterirdi. Hepsi talebin fazla olacağını duymaktan memnundu. Kalan tek şey her hissenin fiyatı ve sunumun büyüklüğü konusunda karar vermektir. Callan kırmızı ringada işaret edilen hisse senedi sayısına sadık kalmaya ve fiyatı tanıtım yazısındaki rakamın yüzde yirmisi üzerinde belirlemeye karar verdi. Böylece çok fazla istek ile keskin ve hızlı bir yükseliş

sağlanabilirdi. Meredith bunu, "Masada bir şey bırakmak," şeklinde açıkladı. Bunun sunum konusunda herkesin kendini iyi hissetmesini sağlayacağını ve aracılardan aradan çekilmesine izin

vereceğini biliyordu. Mükemmel bir anlaşmaydı ve ideal sonuca ulaşmışlardı. Callan'ın bu başarıdan baştan sona Meredith'in sorumlu olduğu konusunda hiç kuşkusu yoktu

İki saat sonra onu limuzinle evine bırakırken bu konudaki fikrini söyledi. Kaliforniya'ya dönmek üzere havaalanına gidiyordu. İş

tamamlanmıştı. Talep bire on bir olmuştu. Ertesi gün yürürlüğe girecek ve The Wall Street Journal'da yayınlanacaktı. Görev tamamlanmıştı. Fakat Callan hâlâ Meredith'in zaferden adil bir pay aldığını düşünmüyordu.

"Toplantıda seni görmezden geldiler, Merrie," dedi Cal, sinirli bir şekilde. "Bu adamların sorunu nedir?"

"Bu onların tarzı, başka bir anlamı yok. Ne yaptığının farkındalar, sadece bunu dillendirmiyorlar."

"Saçma. Seni garantiye almışlar, bunu biliyorsun. Bu işi berbat edebilirdin, yarım yamalak yapabiliirdin, bunların hiçbiri olmadı.

Her aşamada, birinci sınıf bir iş çıkardın. Eğer sen olmasaydın bire on yapabileceğimize inanmıyorum. En azından bunu söyleyebilirlerdi."

"Önemli değil," dedi Meredith, kısaca.

"Benden daha iyisin o halde. Senin yerinde olsam çılgına dönerdim.

Bu sunuşta bir Truvalı gibi çalıştın. Seni omuzlarında taşımalıydılar." Gerçekten kızgındı, Meredith ise evinin bulunduğu binaya geldiklerinde gülümsüyordu.

"Benim için sorun değil, Cal. Gerçekten. Ben yetişkin biriyim. Beni tek ilgilendiren şey sonuçlar. Beni pohpohlamalarına ihtiyacım yok.

Bu benim işim."

Cal onunla ilgili olarak yeterince yaygara koparmıştı, daha fazla üstelemeye gerek yoktu. Senetler de iyi fiyat yapmıştı ve Meredith sunuş fiyatının en azından yüzde yirmi üstüne çıkmalarını bekliyordu. Her şey tam istediği gibi gitmişti. Cal, ona üs-tünkörü bir teşekkürden daha fazlasını borçlu olduklarını hissediyordu.

Limuzin ön kapıda durduğunda, kapıcı sürücüden Meredith'in valizlerini aldı. Meredith gülümseyerek, "İyi uçuşlar," dedi

"Seni özleyeceğim," dedi Cal, üzgün bir ifadeyle.

"Ben de seni özleyeceğim. Yarın seans başladığında seni ararım.

Seni gelişmelerden haberdar etmeye devam edeceğim." Arabadan çıkmadan önce bir an durakladı ve Cal, Meredith'in elini tuttu.

"Her şey için çok teşekkürler." Aralarında duygusal bir an yaşanmıştı. Meredith onun en büyük rüyasını gerçekleştirmesine yardımcı olmuştu ve Cal için bunun anlamı çok büyüktü. "Kendine dikkat et. Senin şu şanslı adamına da, ona, her ikinizin de Kaliforniya'da bir arkadaşı olduğunu söyle."

"Teşekkürler, Cal." Meredith, arabadan çıkarken Cal'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Kapının girişinde durdu ve arabanın havaalanına gitmek üzere hareket edişini izleyerek el salladı.

Merdivenleri çıkarken kendini garip hissetti, düşkürlüğüne uğramış gibiydi. Ev her zamankinden daha boş geldi.

Steve, o akşam hastanede olacağını belirten bir not bırakmıştı.

Ertesi gün, Meredith ofisten dönene kadar evde olacağına söz veriyordu. "Eve hoşgeldin... Seni seviyorum." Meredith, notu gülümseyerek okudu.

Steve'i göremediğine üzülmemişti, buna alıştı. Zamanım gelen postayı okuyarak, kâğıtlarını sıraya koyarak ve çamaşır yıkayarak geçirebilirdi. Aynı gece, Steve aradığında, mutlu bir şekilde yatağına uzanmış, kitap okuyordu. Telefon çaldığında yataktan atladı.

"Eve hoşgeldin, Merrie. Orada, seninle olamadığım için üzgünüm."

"Üzülme, zaten yorgunum ve erken yatacağım." Meredith için zaman, Fransa'ya göre, altı saat ilerde, sabahın beşiydi. "İşler nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi çılgınca. İki trafik kazası, alışılmış çete kavgaları ve metronun önüne atlayan bir kaçık."

"Senin dünyanda sıradan bir gece gibi görünüyor," diye gülümsedi Meredith. Steve için alışılmış işlerdi.

"Evet. Bu gece çok kötü geçmeyecek gibi. Yarın evde olacağım. Sen nasılsın, her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece biraz yorgunum ve moralim bozuk." Zaman zaman, iş gezilerinin ardından eve döndüğünde yaşadığı bir şeydi. Evde olmak güzel olmasına karşın düş kırıklığına uğratan bir şey vardı.

Bebeği yuvayı terk edip uçmuştu ve bir sonraki sefere kadar işi bitmişti. Fakat arada bir boşluk olacaktı.

Meredith, o geceyi uyur uyanık geçirdi ve tam olarak dinlenemedi.

Ertesi gün ofise gittiğinde, cuma günü The Wall Street Journal'da yer alacak duyurunun taslağını gördü. Tümüyle düşündüğü gibi olmuştu. Kendi isimleri, tanıtımın sorumlusu olduklarını gösterir şekilde soldaydı. Senetlerin durumunu görmek için ofise tam zamanında gitmişti.

Fiyatlar şimdiden yükselmeye başlamıştı ve herkes Dow Tech'ten söz ediyordu. Fakat yükseliş, fiyatları daha yüksek tutmadığı için onu budala gibi gösterecek kadar da hızlı ve aşın değildi. Bu, bir şirketi halka açtığında herkesin isteyeceği bir şeydi. Cal aradığında, Meredith, gelişmelerden duyduğu büyük memnuniyetle masasında oturuyordu.

"Ee, bir sonraki durağımız neresi, Meredith?" Sonraki şehir için hazırım." Cal'ın esprisi Meredith'i gülümsetti.

"Ben de. Bittiğine inanamıyorum. Dönüp baktığımda her şey çok kolay görünüyor." Bunları söylerken gülümsedi, her şey pürüzsüz gitmişti.

"Evet çocuk doğurmak gibi. Kolay gözüküyor, çünkü her şey yolunda gitti. Tekrar teşekkür ederim. Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum."

"Bir şeyler bulursun." Cal'ın, üstünde çokça konuştukları birçok yeni projesi vardı. "Steve nasıldı?" diye sordu Cal, nazik bir tavrıyla.

Şimdi iki eski arkadaş gibiydiler.

"Onu henüz görmedim, çalışıyor. Hafta sonu izin alacak, evrak çantamı kilitleyeceğini söylüyor."

"Bunun için onu suçlayamam. Ben de olsam aynısını yapardım.

Seni dansa götürmesini iste." Meredith bu söz üzerine güldü. Steve, Callan gibi bir Fred Astaire değildi. Aslında danstan nefret eder, evde oturup bir kadeh şarapla televizyon izlemeyi tercih ederdi.

"Korkarım bu onun tarzı değil. Yarın muhtemelen bir filme gideriz.

Ona daha uygun. Ya sen? Çocuklar nasıl?"

"Mükemmel. Beni özlediklerini bile sanmıyorum." Cal ve Meredith kamptan ya da yatılı okuldan eve dönmüş, ne yapacaklarını bilemeyen iki çocuk gibiydiler. "Bütün hafta sonu bana işkence yapmak için bir sürü şey planlamışlar. Kızlar onları şehre götürmemi istiyor, Andy'yi ise futbol çalışmasına götürmem gerek.

Çok heyecanlı." Her ikisinin de yaşamı da oldukça sakin görünüyordu, ama Callan için bu durumun sürekli olduğundan şüpheliydi. Charlotte bunun en iyi göstergesiydi.

"Bu hafta sonu için büyük sosyal olaylar yok mu?" Meredith'in onun hakkındaki merakı sürüyordu. Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra, bu ilgi azalmak yerine artmıştı.

"Kilisede bingo oynamak gibi mi?" diye takıldı Cal. "Bunu daha çok salı günleri yaparım."

"Evet. Ben de," diye güldü, Meredith. "Aslında gelecek hafta halka açılma konusunda yeni bir müşteri

ile toplantı yapacağım.

Boston'da, oldukça ilginç görünen küçük bir yüksek teknoloji ürünleri firması.

"Bir günden kısa bir süre yok oldum ve şimdiden bana ihanet ediyorsun. Artık mahmuzlarını bir kenara kaldıracağını ve bizim anılarımızla yaşayacağını umuyordum." Sesi de sözleri gibi şairaneydi.

"Anılardan söz etmişken, Charlie ne yapıyor? Yuvaya döndüğü için mutlu mu?"

"Emin değilim," dedi Cal, alçak sesle, "bu öğleden sonra benimle toplantısı var ve bir şeylerin patlak vereceğini hissediyorum. Halka açılmamıza takmıştı, biliyorsun, bu sır değil."

"Charlie, sırlarını pek saklayamıyor, değil mi?" diyerek güldü Meredith. Onu özlememişti. Son anlara kadar ters davranmış, buna rağmen ayrıldıklarında o bile bir an canayakın gelmişti. Tüm sürecin hiç kimsenin beklemediği kadar iyi gittiğini o da inkâr edemezdi.

"Peki, iyi bir hafta sonu dilerim Meredith, iyice dinlenmeyi hak ettin."

"Sen de Cal."

"Gelecek hafta arar ve işlerin nasıl gittiğine bakarım," diye söz verdi, Cal.

Meredith, telefonu kapattıktan sonra bütün öğleden sonrayı ofiste işlerle oyalanarak geçirdi. Eve döndüğünde saat altıyı bulmuştu ve Steve onu bekliyordu. Odaya girer girmez, Meredith'in ayaklarını yerden kesip çevresinde döndürerek öptü. "Seni özledim." "Sadece bir haftalığına gittim, seni küçük sersem."

"Bana çok daha uzun geldi." Steve gülümseyerek onu tekrar öptü.

İkisine de şarap koydu ve koyu bir sohbeta daldılar. Steve, bir yandan da yemek hazırlıyordu. Meredith'le konuşmaya, onu görmeye ve gece yanında yatmaya günlerdir hasretti.

Makarna, salata ve sarımsaklı ekmekten oluşan yemeğin ortalarına doğru Steve, Meredith'e karşı tutkuyla doldu ve yemeğin kalanına dokunmadılar bile. Meredith'i yatak odasına taşıdı ve o gece bir daha yataktan kalkmadılar. Ertesi gün Meredith kalktığına kalan yemeği atıp bulaşıkları makineye yerleştirdi. The Wall Street Journal'a göz atarken Steve hâlâ uyuyordu. Liste olması gerektiği gibi çıkmıştı.

Meredith, ofise gitmek üzere sessizce evden ayrıldı. Öğlende, ofisten aradığında Steve yeni uyanmıştı ve Meredith bu kez eve erken gelebilmeyi başardı. Steve yemeği hazırlamış, onu bekliyordu. Yemeğin ardından her ikisinin de izlemek istediği bir filmi görmek için sinemaya gittiler.

Her açıdan çok huzurlu bir hafta sonu olmuştu. Parkta yaptıkları uzun yürüyüşlerde konuşup güldüler. Hava hâlâ bahar gibi, sıcak ve aydınlıktı. New York'ta, alıştıkları gibi hoş bir eylül ayı geçiriyorlardı.

Cumartesi gecesini, yemek için her ikisinin de sevdiği yakın bir restorana gittiler. Geçen cumartesi akşamı Callan'la gittikleri yerden çok farklıydı, fakat Meredith'in tercihi. Steve ile aylar sonra ilk kez, birlikte kesintisiz vakit geçirmeyi başarmışlardı. Steve, bütün hafta sonu izinliydi. Meredith de söz verdiği gibi çantasına dokunmamıştı. Her şey mükemmeldi. Pazartesi sabahı, Meredith işe gitmek için ayrıldığında Steve de her zamanki giysileri içinde hastaneye doğru yola çıktı. Bu kez nöbeti iki gün sürecek. Bir kısmında hastanede çağrıda, diğer bölümünde ise aktif olarak görevde olacaktı. Her ikisinin de önlerinde kolay bir hafta vardı. En azından Meredith için böyle olduğu söylenebilirdi. Steve, asla neler olacağını tam olarak tahmin edemezdi.

Meredith, ofise varır varmaz Dow Tech'in hisse senetlerini

!!

kontrol etti. Hâlâ iyi gittiği için memnun olmuştu. Tekrar kutlamak için, Cal'la konuşmayı düşünürken sekreteri aradı.

"Callan Dow hatta, Bayan Whitman," dedi enerjik bir sesle.

Meredith, yaptığı işi bırakıp telefona uzandı.

"Merhaba. Ben de tam aramak üzereydim. Senetler hâlâ yükseliyor." Açılıştan hemen sonra, kendisi için de Sermaye Piyasası Kurulu'nun izin verdiği oranda hisse senedi almıştı. Artık konuyla kendi çıkarları açısından da ilgileniyordu. "Kaliforniya'dan ne haber?"

"İyi," dedi Cal, bir an için Meredith'e değişik gelen bir sesle.

"Burada durum değişiyor." Cuma'dan beri birçok şey olmuştu, ama çocuklarıyla çok meşgul olduğu için hafta sonu aramaya fırsat bulamamıştı. "Bu ne demek oluyor?" diye sordu Meredith, şaşkın ve meraklı bir sesle.

"Charlie, cuma günü istifasını verdi. Bu problem yaratabilir, hissedarların keyfini kaçıracaktır ya da bir davayı tetikleyebilir. Ama kötü bir şey olmayacağını umuyorum. Uzun, ciddi bir konuşma yaptık. Şirketin halka açılması gerçeğini hazmedememiş-ti.

Hissedarlarla uğraşmak istemedi ve başka bir şirket alma isteğime de karşıydı. Oldukça da dürüsttü bu konuda. Bana, uyum sağlamak için çok yaşlı olduğunu söyledi. Aslında ben de, doğru 1 1 • w • • 1

||
karar verdiğini düşünüyorum."

Meredith düşünceli sesle, "Senin için daha iyi olabilir, Cal. Çok uzun bir geçmişiniz olduğunu biliyorum, ama sana uyacak ve seninle birlikte büyümeye hazır, coşkulu birini bulmalısın."

"Benim istediğim de bu," dedi Cal, kısaca.

"Aklında biri var mı? Sana ne kadar süre verdi?"

Her iki soruya cevapları, sırasıyla, "evet" ve "iki hafta" şeklinde oldu.

"Pek cömertçe verilmiş bir zaman sayılmaz."

"Gerçeği söylemek gerekirse, kararını yolculuktan önce verdiğini sanıyorum, bana söylemek için geri dönmemizi bekledi. Gitme kararını verdikten sonra etrafta fazla kalmak istemez." Callan, gitmenin onun için de zor olduğunu biliyordu. Charlie, 125

I 126

Dow Tech'i ve onun temsil ettiği şeyleri sevmişti. Callan, bunu Merrie'den daha iyi anlıyordu.

"Ee, iş için kimi düşünüyorsun? Dışardan mı yoksa şirketten birini mi?" diye sordu dalgın bir şekilde, onun için uygun birini tanıyıp tanımadığını düşünerek. Fakat hazırlıksızdı.

"Dışarıdan." Masasında oturmuş gülümsüyordu. Meredith bunu göremedi elbette. "Fikrimi nasıl bulduğunu bilmek isterim," dedi Cal.

"Onu tanıyor muyum?" diye merakla sordu Meredith. Dow Tech'le bir anne gibi ilgiliydi. Cal'ın, kendisini önerileri için araması da onu duygulandırmıştı.

"Kesinlikle. Bu kişi Charlie'nin yeri için biçilmiş kaftan." "Meraktan ölüyorum, Cal," dedi Meredith, gülümseyerek. "Kim bu?"

"Git aynaya bak, Merrie," dedi Cal ve Meredith, onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken uzunca bir sessizlik oldu. "Bunun anlamı nedir?" Meredith çok şaşırmıştı. "Bizim yeni Finans Müdürümüz

olmanı istiyorum, Meredith. Sen tam olarak şirketin ve benim ihtiyaç duyduğumuz kişisin... Sende benim sahip olduğum vizyonun aynısı var, şirket için hedeflerimiz ortak. İş

hakkında bilmen gereken her şeyi biliyorsun. Bütün sırlarımı ve gelecekle ilgili planlarımı seninle paylaştım. Merrie, sen mükemmelsin."

Meredith başlangıçta Cal'ın şaka yaptığını sandı. En azından Öyle umdu. Çok gurur duymuştu, ama imkânsızdı. Halen bir işi, evi, kocası vardı ve şimdi New York'u terk etmesinin yolu yoktu. Steve ne yapardı?

"Yıllardır bana yapılan en hoş teklif bu, Cal." Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama başka çaresi de yoktu. "Ancak bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Niçin?" Hayır cevabını kabul edecek kadar güçlü görünmüyordu.

"İstersen tabii ki yapabilirsin." Eğer kabul etmezse, kendini aşağılanmış hissedecekmiş gibi konuşuyordu.

"Ben bir yatırım bankeriyim ve etkin bir finans şefi olabilmek için işin hakkında yeterli bilgiye sahip değilim. Charlie, bu konuda benden çok fazla şey biliyor. Ayrıca şirketin ortağım ve burada çalışan bir kocam var. Her şeyi bırakıp Kaliforniya'ya taşmamam."

"İnsanlar bunu her zaman yapıyor, Meredith, biliyorsun.

Kariyerlerini, işlerini, alanlarını değiştiriyorlar. Yaşam, değişme ve büyüme üzerine kurulu. Bu işte harika olacaksın. Bulduğun yerde, bir çıkmaz sokağa doğru gittiğinin sen de farkındasın.

Oradaki bütün duvarlarda yazılı bu. Seni takdir etmiyorlar, ne kadar sıradışı olduğun konusunda hiç bir fikirleri yok, ama benim var. Benim için çok değerlisin ve eğer budalaca konuşmama izin verirsen, çuval dolusu para kazanacağımı söyleyebilirim. Senin için mükemmel olabilir. Steve de, burada travma bölümünde iş

bulabilir. San Francisco General, ülkenin en iyi travma bölümüne sahip. Bütün itirazların bunlar mı?" Meredith dinlerken bir an güçlü bir şekilde etkilenmişti.

"Bazıları. Fakat şak diye karar veremem. Steve'le konuşmalıyım.

Burada mükemmel bir işi var."

"İkinci adam olarak. Burada birinci kişi olma fırsatı bulabilir. Niçin onunla konuşmuyorsun?"

"Ne söylemek için? On iki yılımı verdiğim kariyerimi bırakıyorum ve senin de her şeyi bırakıp beni izlemeni istiyorum, demek için mi? Bu çok büyük bir karar." Cevap verirken nefesi kesilmişti. Cal, onu gerçekten şaşkına çevirmişti.

"Bunu biliyorum, Meredith. Senin düşüncesizce davranmanı beklemiyorum. Fakat arkadaşın olarak, sana, bunun basma gelebilecek en iyi şey olduğunu söyleyebilirim. Niçin bu hafta gelip benimle

konuşmuyorsun?"

"Gelemem," dedi Meredith, panikle. Cal, Meredith'in sesini ilk kez böyle duyuyordu.

"Niçin?" Bir şey istediği zaman asla vazgeçmezdi. Meredith, üstüne doğru bir ekspres tren geliyormuş gibi hissetti. Callan Dow'un bu kadar başarılı olmasının nedenleri vardı. Bir şey istediği zaman elde edene kadar peşini bırakmıyordu.

"Bu hafta toplantım var," dedi Meredith, güçsüz bir sesle.

"O halde haftaya ya da hafta sonu gel. Fakat en azından bu konuyu tartışalım."

"İşi de şirketi de biliyorum, Cal. Seni de tanıyorum. Bunlar problem değil. Beni elde etmek için uğraşmana gerek yok. Fakat burada bir yaşantım var."

"Burada daha iyisi olacak. Benim bu konuda Steve'le konuşmamı ister misin?"

"Hayır, kendim konuşurum. Fakat benim ya da senin çılgın olduğumuzu düşünecek." Sesi endişe doluydu. Steve'in burada son derece mutlu olduğunu biliyor, bu da Meredith'i korkutuyordu.

Onun haklı itirazlarını dinlemek istemiyordu.

"Belki çılgınım, fakat bu yıllardır sahip olduğum en iyi fikir. Charlie McIntosh'un bana büyük bir iyilik yaptığını düşünüyorum."

"Sanırım yaptığıyla benim yaşantımı alt üst etti," dedi Meredith gülerek, sonunda nefesini tutmayı başarmıştı. Cal, sürprizlerle dolu biriydi.

"Bir kalemde çizip atma. Steve'le konuş ve onun da fikrini al."

Anlattıklarına göre akıllı biri olmalı. Muazzam bir fırsat olduğunu görebilir. Meredith, sana şirketin yüzde birine sahip olma seçeneği vermek istiyorum. Sana çok fazla ödeyebilirim." Sözünü ettiği hisse senedi seçeneği ile ücret konusunda kuşkuya gerek yoktu. Çok cazip bir teklifti. Fakat New York'ta bir göz önüne almaları gereken yaşantıları ve Steve'in bir işi vardı. Palo Alto, sahip oldukları ve tanıdıkları her şeyin bulunduğu Manhattan' dan kilometrelerce uzaktaydı.

"Cal, teklifin mükemmel. Fakat bilemiyorum. Steve'in travma ünitesini bırakmasının kolay olacağını sanmıyorum. Bunu ona sormak bile istemem. Ona karşı hiç adilce olmaz."

"Ya ayakkabı diğer ayakta olsaydı, o taşınmayı da içeren ola-

ğanüstü bir öneri alsaydı, gitmez miydin, Meredith?" Cal'inf ateşle oynadığının farkındaydı.

"O bana bunu sormazdı bile. Çok ince ve düşünceli biridir."

"Bunun incelikle ilgisi yok, Merrie, bu iş, büyük bir iş. Her ikiniz için de gerçek anlamda para kazanmak ve iyi bir yaşantıya sahip olmak için bir fırsat."

"Steve'le konuşacağım," dedi Meredith, son olarak. "Fakat fazla umutlanma. Burada iyi bir işi olduğu ve başka bir yere taşınmak istemeyebileceği gerçeğine saygı duymalıyım. Kaliforniya'da, şu anda aklına gelmeyen uygun birini bulabilirsin."

"Benim grubumda hiç kimse senin yerini tutamaz, Merrie. Charlie bile seninle konuşmamı önerdi. Birlikte yaptığımız bunca şeyden sonra beni hayal kınklığına uğratamazsın. Bu benim bebeğim, Merrie, biraz senin de sayılır. Şimdikinden daha iyi bir duruma gelmesi için bana yardım etmek istemez misin?"

"Kendimi suçlu hissettirmeye son ver," dedi Meredith, gülerek,

"Korkunçsun."

"Sadece buraya gelip benimle bu konuda konuşmanı istiyorum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu hafta karar verir misin, Merrie?"

"Steve'le bu konuyu konuşmalıyım. Şimdi hastanede fakat çarşamba günü evde olur. Bu konuyu telefonda konuşmak istemiyorum."

"Bu kadar uzun süre bekleyemem. Onu görmeye git. Çarşamba günü karar vermiş olursun."

"Ortaklarıma ne söyleyeceğim?" Yine her şeyi bırakıp Kaliforniya'ya gitme fikri ile telaşlanmıştı. Durum ürkütücü bir hal almaya başlamıştı. Fakat ilgi çekiciydi.

"Onlara tatile ihtiyacın olduğunu söyle. Bunu hak ettin."

"Yalan söylemekten nefret ederim, Cal."

"Ah Tanrı aşkına, öyleyse onlara gerçeği söyle. Senin değerini bilmiyorlar ve seni hak etmiyorlar. Ben ediyorum ve sen Kaliforniya'ya beni görmeye geliyorsun."

"Bu hoşlarına gidecek, Cal."

"Bu gerçek, biliyorsun Merrie. Onlar da biliyorlar. Şimdi hastaneye git ve kocanla konuş ve bu akşam beni ara."

"Beni zorlama."

"Buraya en azından konuşmak için gelmeye karar verene kadar seni zorlayacağım. Bana bu kadarını borçlusun."

"Kocama da çok şey borçluyum, Cal. İşime öyle geldiği için kariyerini kökünden söküp atarak, Kaliforniya'ya yerleşmesini söyleyemem. Bana bunu unutmamı söyleyebilir."

"Eğer sözünü ettiğin kişi değilse. Onun sana sürpriz yapabileceğini düşünüyorum."

Meredith, kocasıyla saat dokuzda kafeteryada buluştuğunda, yaptı da. Meredith, Cal'in teklifini söylerken yarı çılgın durumdaydı, dili sürçüyordu. Steve, ağırbaşlı bir şekilde Meredith'e baktı.

"İstedığın bu mu Merrie?" diye sordu dobraca. "Ne istediğimi bilmiyorum, tatlım." Meredith, içtenlikle konuşuyordu. "Çok iyi bir teklif ve şirketi çok heyecan verici. Fakat yaşantımız burada. On iki yıldır şu an bulunduğum yerdeyim. Wall Strett'in önemli yatırım bankalarından birinde ortak olmaktan hoşnutum. Sen burada mükemmel bir işe sahipsin. Sana her şeyi bırakıp Kaliforniya'ya taşınmayı önermek adil değil."

"Uzun vadede her ikimiz için de iyiye niçin olmasın? Oradan hoşlanabiliriz." Meredith'i, Wall Strett'ten uzaklaştırabileceğini düşündüğü anda, aklından sonunda çocuk sahibi olmak isteyebileceği fikri geçmişti. Kaliforniya bir aile için mükemmel olabilirdi.

"Oraya taşınmaya gerçekten istekli misin?" diye sordu Meredith.

Steve'in söyledikleri onu şaşırtmıştı.

"Bir iş bulabilirsem neden olmasın? Bulamamam için de bir neden göremiyorum. Kaliforniya'da da insanlar birbirini vuruyor. Çeteler bile var," dedi Steve, gülümseyerek. Meredith'in beklediğinden çok daha iyi karşılamıştı. Hatta kendisinden bile daha coşkulu görünüyordu. Meredith hâlâ tereddüt ediyordu. Yeni bir kariyer onun için büyük bir değişiklikti. Bununla birlikte Cal'ın teklifi çok cazipti. "Niçin en azından onunla konuşmaya gitmiyorsun?"

"O da bunu istiyor." Meredith tedirgindi, fakat Steve kararlı görünüyordu. Onun adına heyecanlanmıştı.

"Bence de iyi olur. Ne zaman karar vermeni bekliyor?"

"Çarşamba. Yarın yeni bir müşteri ile toplantım var."

"Öyleyse git. Eğer hoşlanırsan cuma günü seninle buluşmak üzere oraya uçarım. Bu hafta sonu yine izinliyim."

"Bunu nasıl becerdin?" Meredith merakla bakıyordu Cal'ın teklifine bu kadar açık olmasından

duygulanmıştı. Steve'in, Meredith için en iyisini istediği açıktı, bunun için kendini feda etmeye hazırdı.

"Hafta sonu birlikte olabilmek için ruhumu sattım, Merrie. İyi de yapmışım. Oradayken belki bazı hastanelerle konuşabiliriz. Onun bazı bağlantıları olmalı. Ben de burada eğitim görmüş, Stanford'da yaşayan birkaç kişi tanıyorum.

"İnanılmazsın, hayatım," dedi Meredith, elini tutmak üzere masanın öbür yanına uzanırken. Steve, Cal'a anlattığından da mükemmeldi.

"Sen de. Eve git ve onu ara."

"Yarın arayabilirim," dedi Meredith, fakat eve varır varmaz telefona koştı. Cal, onun sesini duyduğu için heyecanlanmıştı.

"Ee, Steve ne dedi?"

"Gelip seni görmemi istiyor. İnanılmaz biri. Taşınmaya bile karşı değil."

"Çünkü zeki bir adam ve duyduğu anda iyi bir anlaşmayı kavırıyor.

Seni de seviyor."

"Ben de onu seviyorum. Hayatta bunu yapmaya istekli en dürüst adam olmalı. Eğer istersem hafta sonunda benimle buluşmak üzere oraya gelebileceğini söyledi, böylece etrafa bakabileceğiz.

Stanford'da bazı tanıdıkları var."

"Bu konuda ben de yardımcı olabilirim, Merrie. Hastanelerde bir sürü tanıdığım var. O, burada istediği işi bulabilir, sen benim Finans Müdürüm olursun ve böylece hepimiz mutlu yaşayabiliriz."

"Her şeyi çok basitleştiriyorsun." Gerçekte, iki kariyeri ülkenin bir ucundan ötekine taşımak kolay değildi ama belki Cal haklıydı; her şey düşündüğü kadar zor olmayabilirdi. Meredith ne düşüneceğini tam olarak bilemiyordu. Başlangıçta ona çok büyük gelen engeller teker teker çözülmüyordu, şimdi gerçekten istediğinin ne olduğuna karar vermeliydi. Fakat önce Cal'la konuşmalıydı.

"Eğer istersen basit olabilir, Meredith. Kararın doğruysa basit olacaktır." Cal kendinden emindi. "Ee, ne zaman geliyorsun, yarına ne dersin?"

"Yeni bir müşteri ile buluşmalıyım," diye hatırlattı. — "Onun zamanını boşa harcıyor olabilirsin, En azından böyle olmasını umuyorum."

"Henüz bilmiyoruz, değil mi?" dedi Meredith, kesin bir şekilde.

Hâlâ New York'taki ortaklarına karşı sorumlulukları vardı ve buna saygı duyuyordu. "Çarşamba'ya ne dersin? Orada seninle üç gün geçirebilirim istersen. Haftanın kalanı oldukça boş."

"Mükemmel görünüyor," dedi Cal, memnun bir şekilde, Meredith de memnundu. Her şey çok hızlı geliyordu, bu yüzden de biraz ürkütücüydü. "Ne zaman geleceğini bildirirsen seni havaalanından alırım."

"Büyük bir hata yapmadığına emin misin, Cal? Sadece başarılı bir halka açılma gerçekleştirmemiz, senin için iyi bir Finans Müdürü olacağım anlamına gelmez." Daha önce buna benzer bir iş yapmamıştı. Fakat Dow Tech hakkında çok şey biliyor ve şirketi seviyordu.

"Bana güven, Meredith. Ne yaptığımı biliyorum. Yetenek, gördüğümde tanıdığım bir şeydir ve yıllardır bu kadar etkilenmedim. Bunu dikkate alacağını düşünseydim Charlie istifa ettiğinde onu öperdim. Bu bana yapılan en büyük iyilik." "Çok heyecanlanma, önce konuşalım." "Çok konuşacağız, söz veriyorum."

Buraya geldiğinde öğrenmek istediğin her şeyi sor, Merrie. Senden gizlim yok." Meredith, Cal'ın bu özelliğinden hoşlanıyordu. Dürüst, doğru ve parlak zekâlıydı. Mükemmel bir birleşimdi ve Meredith şimdiden birlikte iyi çalışacaklarını biliyordu. Fakat yine de çok büyük bir karardı ve bunu isteyecek kadar nazik olsa da, Steve'in kariyerini kendisi için tehlikeye atmasını istemiyordu. Onun mutluluğu Meredith için yaşamsal değer taşıyordu. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi Cal.

"Bu kadar kısa sürede tekrar görüşeceğimizi ummazdım," dedi Meredith, gülümseyerek. Çok çabuk ve beklenmedik olmuştu.

Halka açılmanın ve turların böyle bir sonuç verebileceğini asla düşünmemişti. Onun için şans gibi görünüyordu. Fakat hâlâ endişeliydi. Hepsi için doğru karar almak istiyordu ve bu ağır bir sorumluluktu.

"Seni ancak başka bir şirketi halka açtığımda görebileceğimden korkuyordum. Bu mükemmel bir haber, Merrie. Sen ve ben beraber müthiş bir iş başardık."

"Başardık, değil mi?" diyerek gülümsedi. Hisse senetlerinin yükselişi hâlâ memnun ediciydi. "Kaliforniya'ya geldiğimde ne olacağına bakalım."

"Mumları yakmaya başlayacağım, Meredith... ya da yağmur dansı yapmaya ya da benzeri bir şey. Seni bu işe sokmak için en müthiş

konuşmamı yapacağım. Umarım bunun farkındasındır."

"Şüphem olabilir." Meredith tekrar güldü. Cal, cevap olarak hayır kabul edecek cinsten biri değildi. Meredith, oraya gitmesine izin verdiği için kocasına müteşekkirdi. Onun için birçok şeyi feda etmek anlamına gelebileceği halde, kendisini bu konuda cesaretlendirerek inanılmaz bir incelik göstermişti. Karısı uğruna her şeyi değiştirmeye istekliydi. Meredith, bu yüzden onu daha çok sevdiğini hissetti.

"Çarşambaya görüşürüz." Cal, telefonu kapatırken neşeliydi.

Konuşmanın ardından Meredith, gözlerini telefona dikip sessizce oturmayı sürdürdü. Kaliforniya'da neler olabileceğini merak ediyordu.

DOKUZ

Çarşamba günü, Kaliforniya uçuşu rahat geçti. Meredith, uçaktan her zamanki evrak çantasıyla inerken Cal, kapıya dayanmış onu bekliyordu. Meredith'i görür görmez yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Burada dururken bir an paniğe kapıldım. Aniden fikrini değiştirdiğini ve haber vermeye korktuğunu düşündüm."

Meredith'i gördüğü için artık rahatlamıştı.

"Asla böyle bir şey yapmam," dedi Meredith, şaşkın bir şekilde, Cal ağır evrak çantasını almak için uzanırken.

"Biliyorum. Çocukken de böyle hissedirdim. Her zaman babamın sirk biletlerini kaybedeceğinden korkardım. Asla kaybetmedi fakat ben her zaman endişelendim."

"Neyse, işte buradayım." Yolda çok düşünmüştü ve hâlâ Steve'in işini bırakmasını nasıl isteyebileceğini bilemiyordu. Callan'ın teklifinden çok kafasını meşgul eden buydu. Meredith, şirketin ne kadar sağlam olduğunu biliyordu ve Cal, seçeneklerini ona daha önceden sunmuştu. Fakat onun temel endişesi Steve'di. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi. Cal'ın teklifi ve Steve'in istekliliği karşısında hâlâ şaşkındı.

"Bunu önceden düşünmeliydim. Fakat Charlie'nin istifa edeceği aklımdan bile geçmedi." Cal, hâlâ hissedarlarla sorun çıkabileceğinden endişeleniyordu fakat Charlie'nin kontratında ayrılamayacağına ilişkin bir madde yoktu. Charlie, toplantılar sıra-sında ayrılması şirketi olumsuz etkileyebileceği için Kaliforniya'ya dönene kadar beklemişti. "Meredith, eğer kabul edersen bu kariyerindeki en önemli karar olabilir. Hiçbir zaman da pişman olmazsın. Burayla ilgim olmasaydı ve senin yalnızca arkadaşın olsaydım, bunu kabul etmemenin aptalca olacağını söylerdim."

"Biliyorum. Fakat bu, çok büyük bir değişim. Sadece kariyerimde değil, Kaliforniya'ya taşınmak da büyük bir karar."

"Steve hakkında endişelendiğini biliyorum," dedi Cal, bagaj kontrolden Meredith'in valizlerini alırken. "Fakat burada mükemmel hastaneler var. San Francisco General'da onun için bazı tanıdıklar buldum bile. Sen de Stanford'da arkadaşları olduğunu söylemiştin. Ayrıca UC Hastanesi ve Oakland'da çok iyi bir travma hastanesi var. İlgisini çekecek bir yer mutlaka çıkacaktır." Cal, çok heyecanlıydı. Ofisine dönerlerken Meredith'in onun için ne kadar önemli olduğu konusunda hiç durmadan konuştu. Meredith de onun gibi bu fikre gönül vermişti. Kariyeri açısından bu, hayatının fırsatıydı.

Öğleden sonra, saat ikiyi gösterdiğinde hâlâ konuşuyorlardı.

Yemek için bile durmamışlardı. Sekreteri sonunda onlara birer sandviç getirdi. İşlerine karşı aynı şevk ve tutkuya sahiptiler, ilkeleri benzeşiyordu. Yaptıkları işe karşı aşkları, yalnızca yaratıcı değil, takıntısaldı da. Öğleden sonralarının kalanını yeni tanı cihazlarıyla yeni ürünleri konuşmakla geçirdiler.

"Meredith," dedi Cal, daha sonra ciddiyetle. "Bunu sensiz yapamam."

"Tabii ki, yapabilirsin," diye itiraz etti Meredith. Ama geldiğinden beri duyduğu her şey onu fazlasıyla memnun etmişti.

"Evet, ama sensiz yapmak istemiyorum. Burada her şeyi benimle paylaşmanı istiyorum."

"İşin gerçeği," diye içini çekti Meredith, "ben de burada olmak istiyorum. Fakat bunu yapmaya hakkım var mı bilmiyorum."

Kendisini kişisel yaşamı ile önemli bir kariyer kararı arasında parçalanmış hissediyordu. Cal, yerel hastanelerin onun 135

için ne kadar iyi olacağını söylese de, Steve için hâlâ endişeliydi.

Uluslararası üne sahip travma ünitesinde ikinci adam olarak sağlam bir pozisyonu vardı. Hiçbiri, bir gün, birinci adam olacağından kuşku duymuyordu. Bu, er ya da geç gerçekleşecekti.

Harvey Lucas, yıllardır travma işinden emekli olup araştırmaya geçmekten söz ediyordu ve Steve son zamanlarda Lucas'm buna yaklaştığına inanıyordu. Yorgundu, kalbiyle ilgili problemleri vardı ve travma ünitesi ona artık ağır geliyordu. Travmada insan kendini tüketirdi, bu tür bir baskıyla sonsuza dek yaşanmazdı. "Steve'e bu konuda ciddi olarak düşünmesi için bir şans vermeliyim," dedi Meredith. "Bu kararda son söz Steve'in."

"Eğer gerekiyorsa, ona bir iş bulacağım, Meredith. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni henüz kazanmadın," dedi Meredith, yorgun bir sesle. O da bunu Cal kadar çok istiyordu. Şirketi seviyordu ve beraber iyi çalışıyorlardı. Fırsat verildiğinde onun için önemli şeyler yapabilirdi. Cal onu inandırmıştı. Şimdi asıl sorun Steve'di. İşyerini bırakacağı için bile kendini eskisi kadar suçlu hissetmiyordu. Cal haklıydı, onu gerçekten takdir etmiyorlardı. Bu konuda kızgınlıktan köpürme de, çok içerliyordu. Oysa Dow Tech'te Cal'ın söylediği gibi Meredith için sınır gökyüzüydü.

"Ne düşünüyorsun, Merrie? Kabul edecek misin?" Bütün öğleden sonra baskı yapmamaya çalışmıştı, fakat onun için kendini tutmak zordu. Meredith'in işi almasını çok fazla istiyordu.

Karşılaştıklarında, Charlie McIntosh'un da işi kabul etmesi için kendisini teşvik etmesi Meredith'i şaşırttı. Şirkete verilen yeni yönde onun çok yararlı olacağını söylüyordu. "Eğer buraya gelersen pişman olmazsın." Yolculuk süresindeki tavırlarının tersine, şimdi eski bir arkadaş gibi konuşuyordu. "Şirketi zaten tanıyorsun, Meredith. Burada sürprizle karşılaşmazsın," Meredith'e kibarca gülümsedi. "Cal mükemmel biri ve onunla çalışmak çok zevkli."

Ondan şirketin patronu gibi değil de oğlu ya da yeğeni gibi söz ediyordu.

"Halka açık bir şirkette hiç çalışmadım, nereden başlayaca-

ğımı da bilemiyorum. Ayrıca, hissedarlar ve hisse fiyatlarının hareketleri hakkında endişelenmek için çok yaşıyorum. Fakat siz, ikiniz de bunu eğlenceli bulacak kadar gençsiniz." Kararı ile ferahlamış görünüyordu. "Umarım işi kabul edersin," diye ısrar etti. Meredith, bu kadar istenir ve takdir görülürken kendini çok fazla baskı altında hissetmedi. Burada ona gerçekten ihtiyaç duyuluyordu.

Cal, onu akşam yemeğine davet etti, fakat Meredith, daha ciddi düşünebilmek için tek başına kalmak istiyordu. Oda servisinden yağda pişmiş yumurta istedi ve Steve'i hastaneden aradığında, şans eseri onu bulabildi.

"Ee, nasıl gidiyor?"

"Mükemmel, maalesef." Meredith'in sesi eziyet çekiyormuş gibi çıkıyordu. Bütün gece aldığı teklifin

olumlu ve olumsuz yanlarını tartmış, akli daha da karışmıştı. Bir tarafı bu fırsatı değerlendirmek isterken, diğer tarafı New York'ta kalmasını ve yaptığı işi Steve'e borçlu olduğunu söylüyordu. Bu konuyu tartışma fikri bile kendini suçlu hissetmesine yol açıyordu. Fakat buraya kadar gelmişti ve bunu yapmalıydı. "Muhteşem görünüyor. İşten hoşlandım fakat Kaliforniya'da yaşamın nasıl olabileceği konusunda bir fikrim yok.

Bu iş benim için gerçek bir piyango. Peki ya sen, sen bu konuda ne düşünüyorsun?

"Gerçekten, denemen gerekir, diye düşünüyorum," dedi Steve, adil olmak istiyordu. "Sana oraya gitmen gerektiğini söyledim."

"Fakat ya sen? Eğer bu işe girersem, sen ne yapacaksın?"

"Bir başka travma ünitesi bulurum," dedi Steve, önemsemeden.

Karar hakkında onun kadar duygusal olmaması Meredith'i şaşırtmıştı.

"Fakat ya buradan hoşlanmazsan?" Yaşadıkları yer sanat merkeziydi ve San Francisco'dan çok daha büyüktü. Birçok açıdan San Francisco taşra gibi görünüyordu. Cal, yaşam kalitesi açısından Kaliforniya'nın daha iyi olduğunu söylese de iki kenti karşılaştırmak olanaksızdı. Steve de, Meredith de kolej zamanlarından beri New York'a âşıktılar.

"Benim gelip bir göz atmamı ister misin?" diye sordu Steve, duyarlı bir sesle. "Sanırım bu karar verebilmemizin için tek yol, öyle değil mi? Yarın işten sonra bir uçağa atlayıp geleceğim. Etrafa bir bakıp travma ünitelerinde kimlerle konuşmak gerektiğini görelim.

Pazartesi de izin alabilirsem daha çok zamanımız olur ve en azından ne üzerine konuştuğumuzu biliriz."

"Seni seviyorum, hayatım." Meredith'in gözleri yaşla dolmuştu.

Steve, sorunlar ne kadar büyük olursa olsun, işleri onun için kolaylaştırmakta kararlıydı. "Eğer gelirsen bu beni çok mutlu eder, Steve."

"Tamam, o halde geleceğim. Bu arada, sen işe başlamadan önce, şu adama da bir göz atıp yakışıklı olmadığından emin olmalıyım.

Bütün bunların Gary Cooper için olmadığını bilmek istiyorum."

Meredith, Steve'in yarı şaka yaptığını biliyordu. Steve de aslında endişelenecek bir şey olmadığını farkındaydı. Birlikte sağlam, mutlu bir ilişkileri vardı ve hiçbir şey bunu tehlikeye atamazdı.

Meredith bundan kesinlikle emindi.

"Beni çeken bu değil," dedi Meredith hemen. "Sadece büyük bir şirket ve o da birlikte çalışmak için iyi biri. Dürüst, muazzam bir enerjisi ve gelecek için olağanüstü fikirleri var. Gelecek iki yıl içinde şirketin büyüklüğünü ve etkisini üçe katlayacağını düşünüyorum. Kârı saymıyorum."

"O halde çok ciddi düşünmelisin, Merrie. Yarın gece orada olacağım. Sadece seni nerede bulabileceğimi söyle."

"Uçuş saatini bana bildir, seni havaalanından alırım ve Steve..." Bir an için tereddüt etti, kendisi için en iyisini isteyen Steve'i her zamankinden de çok seviyordu. Aklını başından alacak şekilde bencillikten uzak ve mükemmel olması onda her zaman sevdiği şeylerdi. Ayrıca zekiydi, müthiş bir mizah anlayışı vardı; çok çalışkandı ve yaptığı işe gerçekten önem verirdi. Gördüğü en iyi vücuda sahipti ve onu hâlâ inanılmaz derecede seksi buluyordu.

İşleri ne kadar farklı olursa olsun, mükemmel bir çift oluşturuyorlardı. Ayrıca Meredith bu durumdan hoşlanıyordu.

Kariyerlerinin böylesine farklı olması onları canlı kılıyordu.

"Teşekkürler, tatlım, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin," dedi Meredith, sevecen bir sesle.

"Dinle, belki de bu bizim başımıza gelen en iyi şey olabilir. Belki Kaliforniya'da çocuk sahibi

olmaya bile karar verebiliriz."

Meredith, yorum yapmadı ve Steve de onu zorlamadı. Meredith, Steve'in işi ve Cal'ın şirketi için düşünürken bile yeterince zorlanıyordu. Buna bir de bebekleri eklemeye gerek yoktu.

Telefonu kapatırken dayanılmaz bir gücün onu ileri doğru yönelttiği ve bu değişikliğin olması gerektiği gibi bir hisse kapıldı.

Ürkütücü fakat aynı zamanda inanılmaz derecede çekiciydi.

Meredith, perşembe gününü de Cal'la geçirdi. Toplantılarda onu izledi, personelle konuştu. Cal'ın organizasyonu ve çalışanları hakkında daha önce olmadığı kadar fikir sahibi oldu ve o ana kadar gördüğü her şeyden hoşlandı. Öğleden sonra kendi ofisiyle bağlantı kurdu, fakat çok fazla bir şey olmamıştı ve ne yaptığına dair en ufak bir fikirleri yoktu. Onlara bazı aile meseleleri için uzağa gitmesi gerektiğini söylemişti.

"Bu akşam eve yemeğe gelmek ister misin?" diye sordu Cal, altıda bir araya geldiklerinde. Diğerleri gitmişti, Meredith burada çoğu insanın, onların New York'ta yaptıkları gibi geç saatlere kadar çalışmadıklarını fark etti. Meredith'in ofisinde saat dokuzda, ona, hatta bazen daha da geç saatlere kadar insanları görmek alışılmış

bir şeydi. Fakat Cal'ın başlangıçta işaret ettiği gibi Kaliforniya'da yaşam kalitesi farklıydı. İnsanlar sağlıklarına, özel yaşamlarına, izinlerine daha fazla dikkat ediyorlardı. İşten sonra eve gidiyor, tenis oynuyor ya da egzersiz yapıyorlardı. Burada yaşam daha sağlıklı, daha mutlu, daha dengeli görünüyordu. New York'ta, iş

dünyasında karşılaştığı insanlar çok tekdüze bir yaşam sürüyorlardı. Soluk, yorgun, stresliydi. Çoğu zaman çılgın gibi ve sağlıksız görünüyorlardı. Burası, çok farklıydı.

"Yemeğe gelmek isterdim fakat saat dokuzda Steve'i almalıyım,"

diye açıkladı Meredith. "Yemeğini mahvetmek istemem." İkisi de gülümsedi, şimdiden kolay, yakın, rahat bir ilişkileri 139

vardı. Yolda geçirdikleri onca zamandan sonra şimdi de şirketin tüm detaylarını birlikte keşfetmek, neredeyse evli olmak gibi bir şeydi.

"Çocuklarla yemeği erken yiyeceğiz zaten. Seni havaalanına da götürebilirim."

"Buna gerek yok, taksiyle giderim. Zaten hemen otele dönüp konuşacağız." Cal Steve için, ertesi güne San Francisco Gene-ral'da ve Oakland'de daha önce söz ettiği bir başka hastanede randevu ayarlamıştı. Meredith, Steve'in de Stanford'daki arkadaşlarını aradığını biliyordu. Cuma günü, Steve yoğun bir gün geçirirken, Meredith de, Cal'la birlikte bazı önemli müşterilerle buluşacaktı.

Cal, Meredith'i onlarla tanıştırmak istediğini söylemişti. Bu arada senetler, borsada roket gibi fırlamıştı. Meredith'i de şirkete katabilirse Cal için her şey mükemmel olacaktı.

"Niçin benimle eve gelmiyorsun? Barbeküde hamburger ve sosisli sandviç yapacağım." Bu, onun yaşantısının, Meredith'i her zaman meraklandırın öteki yüzüydü. Onda gördüğü iş dehasından ve diğer insanların gördüğü genç yüksek teknoloji kralından çok farklıydı. Onu arka bahçesinde barbekü yaparken düşünmek Meredith'e eğlenceli gelmişti.

"Tamam, geleceğim," dedi. "Eğer çocukların sorun yapmayacağını düşünüyorsan." Daha önceki ziyaretinde gördüğü soğuk karşılamayı unutmamıştı.

"Sorun olmayacak," diye güvence verdi Meredith'e. Gecenin büyük bölümünde olmadı da. Andy onu hatırladı ve bu kez gülümseyerek elini sıktı. Kocasının doktor olduğunu bile hatırladı. Julie ona karşı yine soğuk fakat daha nazikti, yolculuğunun nasıl geçtiğini bile sordu ve babasının Paris'ten mükemmel bir süveter getirdiğini söyledi. Meredith onu seçmesinde Cal'a yardım ettiğini söylemedi ama çocuğun beğenmesine içten içe memnun olmuştu. Mary Ellen hâlâ direniyordu. Meredith'i babasıyla beraber arabadan inerken görür görmez sıkkın bir ifadeyle baktı ve hemen ardından merdivenlerden odasına doğru kayboldu. Aşağıya yemek zamanı indi ve sadece yarım hamburger yiyecek kadar oturduktan sonra yapması gereken ev ödevleri olduğunu söyleyerek tekrar yukarı çıktı. Meredith, Londra'da annesiyle karşılaştıklarını söylediğinde şaşırılmış görüldü fakat memnun olmadı. Bunun bir etkisi olduysa eğer, Meredith için olumsuzdu.

"Annesiyle pek iyi geçinemez," diye açıkladı Cal, çocuklar arka bahçede kurulan masayı terk ettiklerinde. Cal ve Meredith o sırada kahve içiyorlardı ve hoş, genç kahya kadın masayı temizlerken çocuklara da göz kulak oluyordu. Cal, kahyanın Tanrının bir lütfü olarak yıllardır yanlarında çalıştığını söyledi. "Sanırım Charlotte giderek yaşlandığı için kendini, Mary Ellen ile bir çeşit rekabet halinde hissediyor, bu da Mary için zor oluyor. Charlotte, bırakıp gittiğinde en zor günleri o yaşamıştı. O zaman altı yaşındaydı ve onun için hiç kolay olmadı." Meredith, o an onun için üzüntü duydu. Ona karşı çok konuksever ve nazik olmasa da, acı çektiği açıktı. Belki de sonuç olarak kadınlardan kuşku duymaya başlamıştı. Charlotte, kimsenin rüyalarındaki anneye benzemiyordu.

Tekrar işi konuştular. Çocuklar bir daha ortaya çıkmamıştı. Cal, yüzmeye gittiğinde, Meredith onu izledi. Uzun, güçlü bir vücudu vardı, kolejdeyken yüzme takımındaydı. Elli bir yaşından daha genç

görünüyordu ve çok çekici olduğu da inkâr edilemezdi. Fakat Meredith'in aklı, Steve'deydi, onun için kaygılanıyordu. Onu havalanından alma zamanı geldiğinde, Cal Meredith'i götürme konusundaki teklifini yineledi. Ancak Meredith, taksiye binmek konusunda ısrarlıydı. Cal, Steve ile Meredith'in konuşacak çok şeyleri olduğunu düşünerek zorlamadı.

Cal, ertesi gece için onları yemeğe davet etti. Meredith, Steve'in onunla tanışmayı çok isteyeceğini söyleyerek kabul etti. Nedenini söylememiştir. Steve, çoğunlukla takılıyor da olsa, onun hakkında sıkıntılıydı. Meredith, Steve'in Cal'la tanışmasının birçok açıdan önemli olduğunu düşünüyordu. Steve'in sezgi ve fikirlerine güvenirdi. İkisinin birbirlerinden hoşlanacağını umuyordu ve her ikisine de farklı nedenlerden saygı duyuyordu.

Meredith, onu karşılamak için geldiğinde, Steve, haki renkli kırışık pantolonu ve asla ütülenmemiş gibi duran gömleğiyle kapıda görüldü. Ayağında, iş sırasında giydiği sabolar vardı. Hastaneden doğruca havaalanına gittiği belliydi. Dirseklerinde delikler bulunan eski tüvit ceketi de yanındaydı. Onu gördüğünüzde, yatılı okuldan gelen çocuğunuzun, götürdüğü düzgün giysileri ne yaptığını merak eder gibi bir duyguya kapılırdınız.

"Ne diye getirdin bu ceketi?" diye sordu, Meredith. Ceketi iki yıl önce, banyoya saklamıştı. Fakat ne yaparsa yapsın, Steve her zaman onu bulmayı başarmıştı. Meredith, bir onun en sevdiği pantolonunu attığı ve Steve'in söylenmelerinin sonu gelmediği için ceketi de atmaya cesaret edememişti.

Fakat, San Francisco'ya bu kalıntıyı getirdiğine inanamıyor-du.

"Nesi var?" Meredith'in sorusuyla eğlenmiş görünüyordu. "Kıyafet zorunluluğu olan bir baloya gitmiyoruz, değil mi?"

"Hayır, fakat yarın akşam Callan Dow'un evine, yemeğe gidiyoruz.

Umarım başka bir ceket daha getirmişsindir." Başkalarına aptalca görünen fakat evli insanların sıkça yaptığı türden bir konuşmaydı.

"Meraklanma. Erkekler böyle şeyleri anlarlar. Bu cekte kişisellik ve tarih var." Yeni giysilerden nefret ederdi ve Meredith'in pantolonların ütülü olması gerektiği konusundaki ısrarını anlayamazdı. İşyerinde zamanının çoğunu ütüsüz giysilerle geçiriyordu ve diğer zamanlar da onun için farklı değildi. Giysileri, her zaman çok temiz, fakat kırışık olurdu.

"Sanırım, kişisellik ve tarih üzerine yapılan bu küçük konuşma, başka bir ceket getirmediğin anlamına geliyor."

"Doğru." Meredith'i öpmek üzere eğilirken sırtıyordu. Yanında getirdiği tek valizi aldılar. İçi tuğlayla dolu gibiydi.

"Tanrım, ne getirdin, bowling topu mu?"

"Hayır, diye gülümsedi. "Okuyacak bir şeyler." Bir yığın yeni tıp kitabını yanına almadan asla bir yere gitmezdi. Gelişmeleri kaçırmamak için okumak gerektiğini düşünürdü. Gerçekte dikkat ettiği tek şey buydu. Steve mükemmel bir doktordu, fakat Cal'ın tersine giyim kuşam düşkünü biri değildi. Cal ise, kendi alanında olduğu kadar kusursuz görünümü ve şıklığıyla da kıyaslama kabul etmez biriydi. İki erkek, ancak bu kadar farklı olabilirdi.

"Ee, nasıl gidiyor, yeni bir şey var mı bugün?" Steve'in orada bulunmaktan hoşnut görünmesi Meredith'i sevindirmişti.

"Yeni bir şey yok, her zamanki gibi iyi," diye mutlulukla gülümsedi. Yol boyunca, coşkuyla Cal'ın şirketi hakkında konuştu.

Sonra da odalarında oturup gece yarısına kadar yeni bir yaşam konusundaki görüşlerini paylaştılar.

Ertesi gün, Meredith, Cal ve müşterileri ile buluşacaktı. Steve çeşitli randevularına gitmek üzere bir araba kiraladı. Meredith, bir araba ve sürücü bulmasını istemişti, fakat bu Steve'in tarzı değildi. Bir çift haritayla gideceği hastaneleri bulabilirdi. Öpüşüp günün sonunda otelde buluşmak üzere sözleştiler. Meredith, kocasına iyi şanslar diledi ve Callan'la buluşmak üzere Dow Tech'e koşturdu.

Meredith için, Cal'la birlikte geçirdiği bir başka sıradışı gündü. Üç önemli müşteriye ziyaret ettiler ve ürettikleri tanı cihazlarının mükemmel bir kullanıcısı olan bir hastaneye gittiler. Meredith için büyüleyici bir öğleden sonraydı ve Cal onun tepkisinden memnun olmuştu. Günün sonunda ayrılırken Cal, saat yedi buçukta evinde olacaklarını hatırlattı. "Steve'le buluşmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Şimdiden eski bir arkadaşım gibi hissediyorum," dedi sıcak bir tarzda. Yolculukları boyunca Meredith, ondan o kadar çok söz etmişti ki Callan onu tanıyor gibiydi.

Meredith, otele döndüğünde Steve ferahlamıştı ve sürpriz bir şekilde coşkuluydu. Gördüğü üç hastaneden de etkilenmişti ve sadece çok ağır travma vakalarına bakan bir dördüncü hastanenin referansı verilmişti. Açıklı ki orası da, şu an çalıştığı yere benzer bir işleyişe sahipti ve pazartesi günü orayı ziyaret etmek için can atıyordu. Şimdiden müdür ile bir randevu almıştı. Gitti-

. ği hastaneler ilginçti ve onunla çok ilgilenmişlerdi fakat ona uygun açık kadroları yoktu. Referanslarından çok etkilenmişler ve herhangi bir kadro boşluğu için akıllarında tutacaklarına söz vermişlerdi. Fakat ona en üst düzey kadro dışında bir iş teklif edebilmeleri için çok kıdemli ve çok deneyimliydi. Bu kadroları ise en azından şimdilik doluydu. Steve bunların hepsinde mutlu olabileceğini söyledi fakat umutlarını pazartesi ziyaret edeceği East Bay'daki hastaneye bağlamıştı.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diyerek gülümsedi Meredith, her ikisi de iyi bir gün geçirmişlerdi ve Meredith, onun oldukça po— zitif bir yaklaşım içinde olduğunu görebiliyordu.

"San Francisco'yu sevdiğimi düşünüyorum." Mutlulukla gü-

lümsüyordu. "Bu kent küçük bir mücevher gibi insanları da çok hoş, New York'takinden çok farklı. Bir şeylerini çalacakmışsın gibi bakmıyorlar. Burada travma ünitesinde bile insanlar daha sakin .

Oakland'deki biraz farklı, ben oraya gitmeden iki dakika önce vurulan altı kişiyi getirmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse burayı sevdim, Merrie. Seni çeken şeyin ne olduğunu görebiliyorum."

Meredith aniden, tümüyle yeni bir yaşamın önlerinde açıldığını hissetti. Bu çok heyecan vericiydi. Tek problem, Steve'in henüz bir iş bulamamasıydı, fakat pazartesi günü East Bay'de bir hastaneye daha görüşecekti. Bu hastanede iş bulma umudu olmasına karşın telefonda bir yorum yapmamışlardı. Daha önce özgeçmişini fakslamıştı, ancak yüzyüze görüşmeleri de gerekiyordu

"Nerede yaşamak istersin?" diye sordu Steve, karar verilmiş ya da karara varmaya çok yakınlaşmış gibi. "Şehrin içinde mi, dışında mı? Ben aslında şehir dışında yaşamayı tercih ederim, gidip gelmeyi önemsemem."

"Şehir dışı benim için daha kolay olur, fakat sana bağlı. İş yerinde benden daha çok ve daha sık,

çalgın saatler geçiren sensin.

"Bakalım. Banliyölerde oturma fikri hoş ve..." Steve, dramatik bir şekilde ara verdi. Meredith'in tepkisini yakalayabil-mek için dikkatle gözlerini inceliyordu. "Sanırım burası çocuk yetiştirmek için mükemmel bir yer olabilir. New York'tan çok daha iyi ve oradaki gibi tehlikede olmayacaksın, sürekli yolculuklar ve umarım geceyarılarına kadar çalışmalar da olmayacak. Çocuk sahibi olmak için, doğru zaman ve doğru yer olabilir ." Steve, cevabı beklerken soluğunu tutmuştu. Meredith, uzun bir süre duraksadı, söyleyeceklerini tartıyor gibiydi.

"Belki," sonunda söylediği buydu. Fakat Meredith, henüz bir tartışmaya girmek istemiyordu. Düşünülecek diğer birçok faktör vardı. "Sadece 'belki' mi? Eğer bu işi yaparsak, Merrie, burası bunun için mükemmel. Kaliforniya'da çocuk olmaktan daha iyi bir şey olabilir mi?"

"Başka bir anne babanın," diyerek gülümsedi Meredith, sonra biraz rahatladı. Ne zaman çocuk sahibi olma konusu geçse kendini gergin hissediyordu. Ama, burada çok kötü bir fikir olmayabileceğini o da itiraf etmeliydi.

Her ikisi de keyifliydi ve saat yediyi çeyrek geçe Cal'ın evine gitmek üzere yola çıktılar. Tam yedi buçukta oraya varmışlardı.

Cal, onları bahçede, havuzun yanında margarita ve havyar ile bekliyordu. Çocuklar havuzdan henüz çıkmışlardı. Cal, jilet gibi ütülenmiş mavi gömleği ve bej rengi bol gabardin, bol pantolonu ile her zamanki gibi rahat ve yakışıklı görünüyordu. Çıplak ayaklarında Gucci marka düz, deri ayakkabılar vardı. Steve, eski, çizgili bir gömlek ve Meredith'in nefret ettiği, dikişleri görünen tüvit ceketini giymişti. İki adam, el sıkışıp birbirlerini selamlarken Meredith, Kaliforniya için yola çıkmadan önce keşke onun valizini hazırlamış olsaydım, diye düşündü ve gelecek sefer bunu yapacağına yemin etti. Cal, birlikte geçirdikleri zaman boyunca Meredith'in sürekli ondan söz ettiğini ve bu yüzden tanışmayı dört gözle beklediğini söyledi.

"Karın senin adına, tek kişilik bir orkestra gibi, Steve. Umarım bunu biliyorsundur. Senden söz etmektan hiç bıkmadı." Bu doğrudu ve Steve'i memnun etmişti.

Sohbet rahat bir havada geçiyordu ve değişik konular etrafın-145

da kolayca ilerliyordu. Sonunda Cal, Steve'e gördüğü hastaneleri nasıl bulduğunu sordu ve konuşmayı Cal'ın yüksek teknolojik tanı cihazlarından söz ederek bitirdiler. Steve eleşirel bir değerlendirme yaptı, Cal'ın iki makinesini çok övdü ve ona doktor gözüyle bazı ilginç fikirler vererek önerilerde bulundu. Cal duyduklarından çok memnun olmuştu.

Bir saat sonra, içeri, yemek odasına geçtiklerinde Cal'ın ikram ettiği Mouton-Rothchild Bordeaux, Steve'i çok etkiledi. Sa at on bir olduğunda, sohbetleri brendi eşliğinde hâlâ sürüyordu.

Ayrıldıklarında neredeyse geceyarısı olmuştu. Meredith gecenin iyi gittiğini düşündü. İki erkek de birbirinden hoşlanmış

görünüyordu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Meredith, Steve arabayı otele doğru sürerken. Onun değerlendirmesini merak ediyordu.

"Çok parlak bir adam. Haklısın, yakışıklı biri de, fakat bir süre sonra bunu düşünmüyorsun. Birçok yenilikçi fikri ve yapmak istediği pekçok şey var, dikkatin onun düşüncelerine odaklanıyor ve fantazi kıyafetiyle film yıldızı gibi bakışlarını unutuyorsun.

Ondan niçin hoşlandığını anlayabiliyorum." Ardından karısına mahcup bir tavırla gülümsedi. "Ceket için üzgünüm, Merrie.

Gelecek sefere daha iyi bir tane getiririm."

"Kimin umurunda?" Meredith, sevdiği adama gülümsedi. Onunla gurur duyuyor ve çok seviyordu. Cal'dan hoşlandığına da memnun olmuştu. Steve'in daha sonra söyledikleri onu şaşırttı. "İşi almalısın.

Yoksa kendini affedebileceğini sanmıyorum. Buraya gelseydin ne olurdu diye her zaman merak edeceksin. Tatlım, bunu denemelisin."

"Akıl almaz bir adamsın. Ya sen ne yapacaksın?" "Bir şey bulacağım. Dolu yer var. Benim için bir iş çıkar." Bir süre sonra çıkacağından emindi. "Şimdi, asıl konu senin için. Mutlu olmanı istiyorum." Steve bunu söylerken Meredith'in gözlerinde yaşlar vardı. Steve ona karşı çok iyi ve çok nazikti.

"Senin durumun netleşmeden bir karar vermeyeceğim. Bu, sen ne kadar fedakarca düşünsen de sadece beni değil, her ikimizi ilgilendiriyor."

"Pazartesi ne olacağına bakalım. Bu arada, hafta sonu iyi vakit geçirelim." Cal, ertesi gün için, şehirde bir gezinti yapmayı önermiş, fakat Steve bu öneriyi, şehri kendileri keşfetmek istediklerini söyleyerek reddetmişti. Pazar öğleden sonra yüzmek ve çocuklarla birlikte yemek yemek üzere anlaşmışlardı. Cal onlara barbekü yapacaktı. Fakat Steve ile Meredith bundan önce şehirde dolaşmayı dört gözle bekliyorlardı.

Cumartesi günü, Marin'e gittiler ve kiraladıkları üstü açık araba ile Golden Gate köprüsünü geçtiler. Sausalito'da öğle yemeğinin ardından, dükkânları dolaştılar ve akşam yemeği için de Scoma'ya gittiler. Manzara nefes kesiciydi. Ardından San Francisco'yu dolaşp Fisherman's Wharf'ta İrlanda kahvesi içtiler. Steve, Meredith'i manzarayı görmek için Mark tepesine çıkarttı, sonra Peninsula'ya döndüler ve kent hakkında konuştular. Cal, Pacific Heights'in yaşamak için iyi bir yer olacağını söylemişti. Bir göz atmak üzere arabayı oraya doğru sürdüler. Victorya dönemi tuğla evleri, rengarenk sıvalarıyla düzgün, hoş bir yerdi. Her yer temiz ve fevkalade düzenliydi. Steve, kente âşık oldu.

Pazar sabahı, Stanford kampusunu ziyaret edip Palo Alto'da gezindiler. Her ikisi de gördüklerinden çok fazla etkilenmişlerdi.

Öğleden sonra Cal'ın evine gittiler ve havuzdakilere katıldılar.

Meredith, Callan ile sohbet ederken, Steve, havuzda çocuklarla Marco Polo oynamaya başladı.

"Sanırım bir değişim yaptın," dedi Meredith, yumuşak bir ifade ile, Steve'i izlerlerken. "San Francisco'yu seviyor."

"Ya sen, Merrie?"

"Şirketini ve işi seviyorum," diyerek gülümsedi Meredith. Cal'ın önerdiği işle kuzey kutbunda bile mutlu olabilirdi.

"Sen de, benim gibi bir işkoliksin. Durumumuz ümitsiz."

Çocuklarıyla oynayan Steve'e baktı ve tekrar gülümsedi. "Hoş

bir adam, Merrie. Haklıydın. Çok iyi bir doktor olduğunu da duyuyorum." Gönderdiği hastanelere önermeden önce nazik araştırma yapmıştı. "İş arama durumu nasıl gidiyor?"

"Henüz bir sonuç yok. Hastanelerden hiçbirinin onun için boş

kadrosu yok, fakat çok fazla paniğe gerek yok. Pazartesi günü East Bay'de bir görüşmesi daha var."

"Umarım, işe yarar," dedi Cal, coşkulu bir sesle. Her kelimesinde içtendi. Meredith'in gelip kendisine katılması konusunda her zamankinden daha istekliydi. Son üç gün, Meredith hakkında düşündükleri doğrulanmıştı.

"Ben de," dedi Meredith, sessizce, Steve topu Mary Ellen'a fırlatırken. Mary Ellen memnuniyetle bağıırıyordu. Meredith'e karşı dikkatli davranan çocuklar kocasına açılmakta sakınca görmemişlerdi. Fakat Meredith, çocukların yanında asla çok rahat olamamış, onlar da bunu sezmişlerdi.

Sakin geçen bir öğleden sonranın ardından Steve, Cal ve Meredith, o gece, uzun ve ilginç bir tartışma içine girdiler. Çoğunlukla politika ve iş yaşamı üzerindeki etkileri hakkında konuştular.

Steve'in açtığı tıpla ilgili konularda da saatlerce görüş alışverişi yaptılar. Ayrılırlarken Cal, ona ertesi günkü görüşmesinde iyi şanslar dileyerek, Merrie'ye sabahleyin görüşeceklerini hatırlattı.

Öğle vakti, Meredith, Cal'ın ofisindeyken Steve aradı, sesi neşeli geliyordu.

"Ne haber?" diye sordu Meredith, afallamış bir halde. Telefon çaldığında bazı tasarımlar üzerinde çalışıyorlardı.

"Hoşlanabileceğin bazı haberler var." "Nedir?" diye sordu Meredith, gülümseyerek. Cal dikkatle onu izliyordu.

"Artık burada bir işim var. Tahmin ediyorum, senin de. Beni ocağın birinde istiyorlar. Travma başhekimini ayrılıyormuş. Referansımı kontrol edecekler ve onların yeni travma bölüm şefi olacağım. Ne dersin?"

"Harika!" Bunu söylerken gözleri Cal'inkilerle karşılaştı.

"kutlarım, tatlım!" Sevincinden neredeyse dili tutulacaktı. Küçük bir çabayla, her şey yerli yerine oturuyor, işler yoluna giriyordu.

Bu, besbelli bir kısmetti.

"Ben de seni kutlarım. Cal'a kabul ettiğini söyleyecek misin?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Meredith, esrarlı bir şekilde. Eğer kabul ederse, Steve için bir sorun olmayacağından emin olmak istiyordu. Neyse ki, şimdi her ikisinin de önünde mükemmel işler vardı.

Bu, Meredith'in omuzlarından on ton yük kaldırmış gibiydi.

Artık Cal'ın sunduğu, kendisinin de can attığı işi almakta serbestti.

"Eğer işi kabul ettiğini sen söylemezsen, ben söyleyeceğim. Haydi, tatlım, bunu hak ediyorsun."

"Teşekkürler, Steve," dedi Meredith, kendini minnettar ve mutlu hissediyordu. Bu kez tümüyle rahatlamıştı.

Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra hâlâ gülümsüyordu. Cal, endişeli bir ifade ile onu izlemekteydi.

"Umut verici bir şey gibi."

"Daha da iyisi," diyerek mutlulukla gülümsedi Meredith. "Steve iş

buldu." Cal gülümserken yüzü aydınlandı, Meredith kadar o da rahatlamıştı.

"Bu bize ne getirir, Merie?"

"Ne getirmesini istersin?" diye sordu Meredith. Gözleri bir an için bile Cal'dan ayrılmıyordu. Fred Astaire ile yeniden dans etmek gibiydi, mükemmel uyum sağlamışlardı.

"Seni Dow Tech'in yeni Finans Müdürü yapmasını isterim, kabul edecek misin?"

Meredith, yavaşça başıyla onayladı. Şimdi emindi. Evlenmek gibi bir şeydi bu; büyük bir adım, önemli bir bağlılık sözü. "Eğer istediğin buysa edeceğim."

"Çok istediğimi biliyorsun, Meredith." Cal elini uzatarak Meredith'inkini sıktı. "Bu bir anlaşma mı?"

"Evet. Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Meredith. Her şey çok çabuk olmuştu. İki hafta önce, birlikte tanıtım gezisin-149

deydiler ve şimdi Meredith onun çalışanı olmuş, Kaliforniya'ya taşınıyordu.

"Ben de inanamıyorum." Cal, ofisindeki ufak bara gidip bir şişe şampanya ile iki kadeh aldı. Döndüğünde ağzı kulaklarına varıyordu. "Haydi kutlayalım. Yıllardır, belki de ömrüm boyunca aldığım en iyi haber bu."

Kadeh tokuşturup kutladılar. Rahatlamış bir şekilde oturup şampanya içerken bir süre havadan sudan sohbet ettiler. Sonra tekrar ayrıntıları değerlendirmeye başladılar.

"Ne zaman başlamamı istiyorsun, Cal?" Charlie McIntosh'un, —

Cal'a iki hafta süre verdiğini biliyordu. Fakat kendisinin işe başlayacağını ve bazı hazırlıklar için zamana gerek duyacağını öğrendikten sonra Charlie'nin bir süre daha kalabileceğini düşünmüştü. İki hafta sonrası, ekimin sekizine geliyordu. Bu da Meredith'in toparlanabilmesi için yeterli bir süre

değildi. Şirketine biraz zaman vermesi gerekiyordu. En azından bir aya gereksinimi vardı. New York'taki dairesini de satmalıydı. Steve, kendisini East Bay'de ocağın birinde beklediklerini söylemişti. Bu onun için de uygundu.

"En geç ekimin on beşi," diye cevap verdi Cal, sakın bir sesle.

Meredith şaka yaptığını sanarak güldü.

"Çok komik, ben ciddiyim. Steve'in, Noel'den hatta yılbaşından önce gelmesi mümkün değil."

"Bu olanaksız," dedi Cal. Daha önce çalışırken gördüğü kurnaz iş

adamı yanı öne çıkmıştı. Şimdi kendisinin ve Dow Tech'in çıkarlarını düşünüyordu. Meredith'in Kaliforniya'ya gelmesi için üç ay beklemeye niyeti yoktu. "Charlie fazladan bugün bile kalmayacağını söyledi. Tatsız, fakat Charlie bu. Çekip gitmek için sabırsızlanıyor. O ve kansı iki aylık bir Asya turu planladılar bile.

"Üç hafta sonra burada olmama olanak yok, Cal. Bu çılgınca bir şey." Meredith çok şaşırmıştı ve Steve'den iki buçuk ay uzak kalmak istemiyordu. Her ikisi için de hoş olmayacaktı. Fakat Dow Tech'in ve Callan'ın çıkarlarını da düşünmek zorundaydı.

"Finans Müdürü olmadan çalışamam. İki hafta sonra Charlie ayrıldığında burada olmanı istiyorum. Finans şefim olmadan bir hafta idare edebilirim fakat daha fazla değil. Mümkün olduğu kadar çabuk gelmelisin. Steve, hafta sonları gelebilir ya da sen gidebilirsin. Üzgünüm, Merrie. Bunu yapmaktan nefret ediyorum, fakat sana ihtiyacım var." Meredith işin bu tarafından hoşlanmıyordu, fakat yıl sonuna kadar evliliklerinin iki ayrı yakada süreceğini Steve'e söylemek hiç hoş değildi. Öte yandan Cal, taviz verecek gibi görünmüyordu. "Tabii sana bir anlaşma ikramiyesi vereceğim.

Umarım iki yüz elli bin dolar kötü haberin etkisini yumuşatır."

Tartışmaya yer bırakmamıştı. Callan Dow ne yaptığını biliyordu.

"Burada, Palo Alto'da sana üç aylığına, eğer gerekirse daha uzun bir süre için masraflarını şirketin karşılayacağı bir de daire vereceğim. Bu sana nerede yaşamak istediğine karar vermen ve istediğin gibi bir ev bulman için yeterli zamanı sağlar." Meredith'in isteyebileceğinden de fazlasını veriyordu.

"Hepsi çok cömertçe, Cal. Sadece beni bu kadar çabuk istemene biraz şaşırdım. Bunu beklemiyordum." Cömertlikten de öte, mükemmel denebilecek ikramiyeye rağmen hâlâ endişeliydi.

"Charlie'nin bana iki hafta vereceğini beklemiyordum. Seni zorladığım için üzgünüm, Meredith. Fakat bu hepimiz için gerekli.

Ayın on beşi diyelim mi?"

"Sanırım, başka çaremiz yok. Steve'in çalışmadığı hafta sonları New York'a uçanım. İzindeyken hafta araları o gelebilir. Bu şekilde çözebiliriz." Fakat Steve'in ne söyleyeceği konusunda endişeliydi.

Saat dörtte onunla otelde buluşacaktı ve altı uçağıyla Ne w York'a döneceklerdi.

Meredith ayrılırken, Cal onu kucaklayarak yardım edebileceğı bir şey olursa haber vermesini istedi. Meredith de, gelmeden önce herhangi bir bilgiye ihtiyacı olursa aramasını söyleyince, Cal güldü.

"Şaka mı yapıyorsun? Önümüzdeki üç hafta boyunca her on dakikada bir arayacağım. Umarım senin açısından her şey yolun-757

da gider." Cal, Meredith'in ortaklarının üzüleceğini biliyordu fakat bunu hakketmişlerdi. Meredith'in ise gerçekten endişelendiğı tek kişi kocasıydı. Ayrı yaşayacakları zor bir dönem olacaktı. Meredith buna pek istekli değildi. Steve'in de aynı şekilde düşünceğini biliyordu.

"Fakat her zamanki gibi Steve, ona sürpriz yaptı. "Tatlım, eğer gerekiyorsa hemen başlamalısın. İşin beklemez, zaten kısa bir süre sonra ben de orada olacağım." Meredith, ona bir kez daha, olağanüstü biri olduğunu söyledi.

Uçakta bu konuyu tekrar konuştular. Steve, dairenin satış iş-

lerini üstlenmiş ve bulabileceğı her birkaç günlük boşlukta oraya uçacağına dair güvence vermişti.

Rocky Dağı'nın üstünde uçarlarken Steve, elinde bir bardak şarapla, "Cal'dan düşündüğümünden çok daha fazla hoşlandım," diye itiraf etti. Biraz utangaç bakıyordu. "Daha önce onu biraz kıskanıyordum. Fakat hareketleri tümüyle masum. Sanırım sana büyük saygısı var ve tek ilgilendiğı şey işi." Meredith bunu duyduğuna memnundu, her zaman aynı izlenimi edinmişti.

Gezilerinde birbirlerine çok yakın olmalarına rağmen onu endişelendirecek herhangi bir şey olmamıştı. İyi arkadaş ve sadık meslektaşlardı. "Çocuklarından da hoşlandım. Tatlı çocuklar.

Annelerinden ayrı olmaları çok üzücü," diye devam etti, Steve.

Meredith, pencereden dışarı bakarken başıyla onayladı, sonra Steve'in kendisine gülümseyerek baktığını gördü ve bundan sonra gelecek olandan kuşkulandı.

"Orada yaşamaya başladıktan bir süre sonra, bir bebek düşünmeye ne dersin?" Meredith o zamana kadar otuz sekiz yaşına girecekti.

Zamanın geçmekte olduğunu inkar edilecek buyanı yoktu.

Meredith, her zaman eğer çocuk sahibi olacaksa kırk yaşından önce istediğini söylerdi. Ve altı ay sonra hamileliği denemeye başlarsa bebek gelene kadar otuz dokuz yaşında olacaktı. Steve, daha geç bir zamanın tıbben tedirgin edici olduğunu düşünüyordu.

"Niçin, bunu işlerin nasıl gittiğini gördükten sonra konuşmuyoruz?" dedi Meredith belirsiz bir şekilde. Bu Steve'in çok iyi bildiğı eski bir kaçış yöntemi idi ve Meredith'in bu cevabıyla hayal kırıklığına uğramıştı.

"Eğer 'görmeyi' bekleyip durursak, ben doksan yaşına geldiğimde hâlâ bu konuyu konuşuyor olacağız.

Günün birinde gülün dikenine katlanmak zorunda kalacaksın." Steve onun hamilelikten ve doğumdan fiziksel olarak korktuğunu düşünüyordu, tümüyle haksız değildi, fakat çocuğa bağlılık fikri Meredith'i daha çok ürkütüyordu.

"Niçin dikenine katlanmak zorunda kalayım?" dedi Meredith. Çok rahatsız görünüyordu. New York'ta gönüllü olarak bıraktıklarının ardından kendini Steve'e borçlu hissediyordu fakat anlaşmanın bedeli olarak bebek sahibi olmak istediğinden emin değildi.

Gerçekte istemediğini biliyordu. Ve ona yanıltıcı sözler vermek istemiyordu. Şu anda bütün istediği, Cal'ın işini genişletmesine yardım etmektir. Onun için bu, çocuk sahibi olmaktan çok daha heyecan vericiydi.

"Cal, bir aileyi tek başına idare etmeyi ve işini yürütmeyi başarıyor.

Bunu sen de yapabilirsin, Merrie. Sana yardım edeceğim."

"Edeceğini biliyorum," dedi Meredith. Üzgün görünüyordu.

"Sadece henüz ne istediğimi bilmiyorum."

"Belki yapana kadar asla bilmeyeceksin."

"Ya sonra? Ya nefret edersem? Ya kariyerim mahvolursa ya da her ikimiz de mesleklerimizle birlikte yürütemeyeceğimizi anlarsak.

İstemediğin için onları geri gönderemezsin."

"Senin bir bebeği sevmeyeceğini hayal edemiyorum," dedi Steve, nazik bir sesle.

"Çocuklar beni korkutuyor," dedi, Meredith dürüstçe. "Ben senin gibi değilim. Sen onlar için renkli bir gaydacı gibisin. Bana her zaman Pamuk Prenses'teki cadı gibi bakıyorlar." Steve, benzetmeye güldü ve eğilip onu öptü.

"Çocuğumuz senin cadı olduğunu düşünmeyecek, söz veriyorum."

"Yerleştığımız zaman tekrar konuşuruz." Meredith, son on dört yıldır yaptığı gibi konuşmayı hemencecik savuşturdu ve başka şeyler düşünmeye başladı. Bebek sahibi olma konusu onu her zaman sinirli yapardı. "Hastaneyle ne zaman konuşa- J çaksın?" Bu soruyu, cevabını merak ettiğinden çok konuyu dağıtmak için sormuştu.

"Döner dönmez, sanırım. Onlara üç ay zaman vermek istiyorum.

Böylece Noel'e kadar orada olurum." Gidip gelme zorluğu dışında mükemmel görünüyordu. Fakat Steve zamanın çabuk geçeceği ve Meredith'in çok meşgul olacağını söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Ya sen, ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

"Yarın." Bir gün fazladan kalmıştı ve bir şeyden şüphelenip şüphelenmediklerini merak ediyordu. "Bundan hoşlanmayacaklar."

"Cal, bu konuda haklı. Bunu hakkettiler. Seni takdir etmiyorlardı."

Fakat, şirkettekilerin, Meredith'in önemini, onların düşündüğünden daha çok bildikleri ortaya çıktı. Ertesi sabah kararını söylediğinde ortakları şoka uğradılar. Özellikle üç hafta sonra Kaliforniya'ya gitmek üzere ayrılacağını söylediğinde inanamadılar. Fakat başlangıçtaki şokun ardından oldukça nazik davrandılar ve ayrılmadan bir hafta önce onun için çok hoş bir yemek verdiler. Kariyerinin on iki yıllık bölümünün sona erdiğine inanmak zordu.

Ayrılmadan önceki gece, evde çevreleri açık valizlerle dolu, Steve ile oturuyorlardı. Meredith kocasına şaşkınlıkla baktı.

"Koleje ya da benzeri bir yere gitmek gibi, değil mi? Hâlâ inanamıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Steve, sırıtarak, "fakat hoşuma gidiyor."

Hastaneye ayrılacağını söylediğinde şoka uğramışlar fakat onun için mutluluk duymuşlardı. Ancak Lucas, travma ünitesini bırakıp araştırmaya geçmek için en az bir yıl beklemesi gerekeceği için biraz üzülmüştü. Steve'in yerini alacak birini aramaya başlamışlardı. Fakat henüz bir umut yoktu. Kısa sürede bulurlarsa Steve onu eğitmeye söz vermişti. Söz verdiği diğer şey de yerine biri bulunana kadar ayrılmayacağıydı. Kaliforniya'daki hastane de bunu kabul etmişti. Bu konuda tümüyle mantıklı dav-ranıyordular.

Ertesi gün, Meredith havaalanına, Steve de hastaneye gitmek üzere hazırlandılar. Meredith için duygusal bir hafta olmuştu. Cuma günü son kez ofise gitmiş, arkadaşlarından ayrıldığı için üzülmüştü. Gözyaşları, sıcak vedalar ve iyi dilekler vardı. Evden ayrılmadan önce de, asla bir daha dönmeceği gibi etrafa bakmış, untabileceği şeyleri hafızasına yerleştirmeye çalışmıştı.

"Rahat ol, tatlım," dedi Steve nazikçe. "Gelecek hafta sonu döneceksin."

"Biliyorum ama biraz gerginim."

"Endişelenme. Her Şey yolunda gidecek, mükemmel olacak." diye güvence verdi, Steve.

"Biliyorum," diye gülümsedi Meredith ve kapıyı arkalarından kapattılar.

ON

Kaliforniya'daki işte, her şey Meredith'in umduğu gibi heyecanlı ve yüksek tempoluydu. Callan Dow ile çalışmak beklediğinden de iyiydi. Profesyonel olarak yaşamının bir fırsatı gibi görünüyordu.

Mükemmel bir uyum içinde toplantıdan toplantıya koşturuyor, birbirlerinin ofislerinde yeni projeler üzerinde konuşarak saatler geçiriyorlardı. Meredith her günü keyifli ve heyecanlı bitiriyordu.

Cal'ın onun için kiraladığı mobilyalı daire havadar, geniş ve hoştu.

Yaşamında neler olduğunu anlatmak için Steve'i olabildiğince kadar sık arıyordu, ancak onu bulmak her zaman kolay değildi.

Konuşabilmeyi başardıklarında Steve, Meredith adına seviniyordu.

İlk hafta sonunda, New York'a gelemeyecek kadar çok işi olduğunu söylediğinde bile anlayışlıydı. Meredith, Charlie McIntosh'un bıraktığı tamamlanmamış proje yığını ile uğraşıyordu.

"Üzgünüm, tatlım," dedi Meredith, perşembe gecesi geç vakitte.

Kaliforniya'da dört gündür işteydi ve nefes almaya vakti olmamıştı.

"Üzülme. Hafta sonu ev bakmak için bir fırsat olabilir." Steve'in East Bay'de iş bulmasının ardından kentte bir ev aramaya karar vermişlerdi. Bu şekilde işe gitmek için her ikisi de belli bir yol yapacaktı, ama Steve için böylesi daha kolaydı. Kent onlar için iyi bir orta yoldu ve bu konuda anlaşmışlardı.

"Pazar günü bakacağım," diye söz verdi, Meredith. Buna niyetliydi de. fakat pazar günü evinin terasında hâlâ işe gömülmüş

oturuyordu. Cal'ın bir gece önceki yemek davetini reddetmiş ve çalışırken bir sandviçle idare etmişti. Öğleden sonra, Cal aradığında işinin çoğunu bitirmişti ve dışarı çıkma konusunda daha esnekti.

Meredith, Cal ve çocuklarla erken bir akşam yemeği yedi. Bu kez hepsi ona karşı iyi davranmışlardı. Ona alışıyorlardı ve Steve'i gördükten sonra Mary Ellen bile onun babalarının kız arkadaşı olmadığına inanmıştı.

Dow Tech'te ikinci haftası ilkinden bile iyiydi ve ilk birkaç gün içinde hafta sonunda New York'a gidebileceği belli olmuştu. Fakat bu kez, Steve aradı. Harvey Lucas hastaydı ve onun yerini almak zorundaydı. Ancak Meredith onun kadar hayal kırıklığına uğramadı. Yapacak çok şeyi vardı. Palo Alto'da kalabileceği ve daha çok iş bitirebileceği için memnundu.

"Görüşmelerimiz konusunda tam olarak başarılı olduğumuz söylenemez, değil mi?" dedi Steve, morali bozuk bir şekilde. İşte çok meşgul olmasına rağmen onu çok özliyordu. Geceleri boş eve

gelmek üzücüydü ve kendini, oynayacak arkadaşı olmayan bir çocuk gibi hissediyordu. Meredith'i görmeyeli tam iki hafta olmuştu.

Fakat bardağı taşıran son damla üçüncü hafta geldi. Hiçbir şeyin kendilerini engellemesine izin vermeyecekleri konusunda birbirlerine söz vermişlerdi. Meredith, cuma gecesi New York uçuşu için yer ayırtmıştı. Perşembe günü Cal, misafir ettiği müşterilerinin cumaya kadar kalacağını öğrendi ve Meredith'ten kalmasını istedi. Müşterileri onun için önemliydi.

"Bu hafta sonu New York'a gitmeyi planladığımı biliyorum," dedi Cal, özür dilercesine. "Fakat eğer kalırsan gerçekten minnettar olacağım. Sadece bu kez için. Seninle tanışmadılar ve bu onlar için büyük fark yaratabilir."

"Tabii, Cal," dedi tereddüt etmeden Meredith. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Gerekliliğini görebiliyordu ve 157

Steve'in anlayacağını umdu. Fakat Steve anlamadı. Bu da Meredith'i şaşırttı ve üzdü.

"Tanrı aşkına, Merrie. Üç hafta oldu. Bundan sonraki iki ay boyunca böyle mi olacak? Seni ne zaman göreceğim?" Bu kez, çok kızmıştı ve Meredith onun daha anlayışlı olmamasına üzülmüştü.

New York'a gidemediği için suçluluk hissetmiş bu da onu savunmaya geçirmişti.

"Burada tenis turnuvasına katılacağımı ya da bahçe kulübüne gideceğimi söylemiyorum. Bu iş, tatlım. Burada olmalıyım."

"Saçma. Cal onları sensiz de eğlendirebilir."

"Hayır, yapamaz. Ya da en azından yapmak istemiyor. Ben de onun için çalışıyorum. Burada kalmamı istediğinde kalkıp gidemem. Bu şekilde anlaşmadık. TIQ bizim en büyük müşterimiz."

"Mükemmel, peki benim ne yapmam gerekiyor. Pazar günü çalışıyorum bu yüzden ben de gelemem." Kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştı.

"Gelecek hafta sonu evde olacağıma yemin ederim. İzci sözü."

Fakat telefonu kapattıklarında Steve hâlâ kızgındı ve tekrar arayarak şikâyetlerini sürdürdü. Meredith'i göremediği için üzgündü. Fakat Meredith'in yapabileceği bir şey yoktu. İş işti.

Cal, cuma akşamı yemek için bir catering şirketi ile anlaştı ve üç çift daha davet etti. Çok hoş bir akşamdı. Cal, Meredith'in diğer konuklardan önce gelmesini rica etmişti. Meredith de yeni, siyah, ipekli kokteyl elbisesi ile gitti. Çok şık ve göz alıcıydı. Cal onu gördüğünde çok memnun olmuştu.

"Çok çarpıcı, Merrie!" Çabucak diğer konuklar hakkında bilgi verdi.

Meredith'in TIQ'dan gelenler hakkında ise fazlasıyla bilgi sahibi olduğunu biliyordu.

Konuklar geldiğinde Meredith, mükemmel bir ev sahibesiy-di.

Aralarında rahatça dolaşıp erkeklerle iş üzerine konuştu, kadınlarla da gerektiği gibi ilgilendi. Fakat çoğu, çocukları hakkında konuşuyordu ve Meredith sonunda erkeklerin iş sohbetlerine dönüyordu. Ve Cal ona baktıkça mutlulukla gülümsüyordu, Meredith mükemmeldi.

Konuklar sonunda ayrıldığında hepsi harika bir gece olduğu konusunda birleşmişlerdi. Mükemmel yiyecekler, ilginç insanlar ve canlı sohbetler. TIQ'den gelen adam Merrie'ye âşık olmuş görünüyordu.

"Onu büyüledin," dedi Cal, hayranlıkla bakarken. "Müthişsin."

Kaldığın için teşekkürler. New York'a gitmeyi planlıyordun, ama bu benim için çok önemliydi."

"Biliyorum," dedi Meredith, kısaca.

"Steve üzöldü mü?" diye sordu. Cal İlgıyla bakıyordu. Meredith tereddütlüydü.

"Biraz. Ama gelecek hafta sonu evde olacağım." Hafta sonları New York'a gitmenin daha önce düşündüğü kadar kolay olmadığını fark etmişti. Fakat bu durum sadece iki ay sürecekti. Ve Steve bu konuda anlayışlı olmalıydı. Yeni bir işte yeni bir başlangıç yapıyordu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Cal samimiyetle. "Gelecek hafta sonu niçin cuma günü erkenden gitmiyorsun?"

"Teşekkürler, olabilir. Bu hafta sonu kentte ev bakacağım," dedi Meredith'in arabasına doğru yavaça yürürlerken. Gecenin Cal için iyi geçmiş olmasına memnundu.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Cal, beklenmedik bir şekilde.

"Oldukça sıkıcı bir iş," dedi Meredith, biraz alışveriş yapmayı da planlıyordu. "Muhtemelen çocuklarla birlikte olmak istersin," dedi Meredith, Cal arabanın kapısını onun için açarken.

"Aslında hepsi meşgul olacaklar. Onlar için şoförlük yapmama bile ihtiyaçları yok. Seninle gelmeyi gerçekten istiyorum. Evlere bakmayı severim."

"Peki," dedi Meredith, gülümseyerek. "Eğer gerçekten istiyorsan."

"Seni saat kaçta alayım?"

"On buçuğa ne dersin? Saat on birde bir yere bakacağım."

"Her ihtimale karşı onu çeyrek geçe gelirim. Ve bu gece için tekrar teşekkürler... muhteşemdin," dedi Cal, sıcak bir gülüm-159

semeyle. Bir dakika sonra Meredith el sallayarak gaza bastı. Ertesi sabah Cal, onu çeyrek geçe kapısında. Haki renkli pantolon, lacivert balıkçı yakalı kazak ve bir blazer ceket giymişti her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Meredith, Cal'm şık olmadığı bir an var mı diye merak ediyordu. Cal'ı tanıyan biri için böyle bir durumu hayal etmek zordu.

Cal, arabayı kente doğru sürdü ve yol boyunca her zamanki gibi işten konuştular. Baktıkları ilk ev çok kötüydü. Bundan sonra Pacific Heights'da iki eve daha baktılar. Biri çok fazla tamirat istiyordu buna rağmen hoş, eski bir evdi ve mükemmel bir manzarası vardı, diğeri Cal'ın hoşuna gitmekle beraber Meredith için küçüktü. Meredith, biraz sıkıntılı olduğunu düşündü.

"Kaç tane çocuk sahibi olmayı planladığına bağlı," dedi Cal, arabaya binerlerken. Waterfront'ta öğle yemeği önermişti, her ikisi de açlıktan ölüyorlardı.

"Çok komik. Çocuk istemediğimi biliyorsun, Cal. Şimdi Dow Tech var. Benim yeni bebeğim."

"Bu konuda kocanın, benim kadar net bilgisi olduğunu sanmıyorum," diyerek gülümsedi Cal. "Yemeğe geldiğinizde çocuklarla yüzdükten sonra bu konuda bir şeyler söyledi."

"Biliyorum," dedi Meredith, rahatsız bir şekilde. Nazik bir konuydu. "Bu konudaki ısrarını sürdürüyor ve sanırım buraya taşınmak istemesinin bir nedeni de bu. Bunun kendime uygun olmadığından şimdi her zamankinden daha da eminim."

"Sanırım, sadece korkuyorsun. Ve hâlâ önceki teorime inanıyorum."

"Ne? Şu Steve'e bağlı olmamam konusu mu? Onunla karşılaştıktan sonra bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Ona bağlı olmadığını söylemiyorum," diye Meredith'i düzeltti. "En az herhangi biri kadar bağlısın. Belki de ilişkinize ya da geleceğine güvenmiyorsun." Bu onun eski teorisiydi. Meredith bunu tanıştıkları ilk haftada duymuştu ve şimdi tekrar duyuyordu.

"Neredeyse on beş yıldan sonra, neye güvenebileceğimi biliyorum. İkimiz de bir yere gitmiyoruz. Sadece sezgilerime güveniyorum. Kendimi tanıyorum ve senin uzun süre önce Charlotte hakkında söylediğin gibi çok anaç değilim. Buna karşı çıkmak hata gibi geliyor."

"Bu başlangıçtan beri üzerinde anlaştığınız bir şey mi?" diye sordu Cal, Divisadero Caddesi'ne yöneldiğinde.

Cevap vermeden önce tereddüt etti Meredith, "Muhtemelen değil."

Fakat evlendiğimde yirmi üç yaşındaydım. O zaman kendimi bu kadar iyi tanıdığımdan ya da kariyerimin önemini anladığımdan emin değildim. Bunu anlamak zaman aldı," dedi çok açık bir şekilde.

"Biliyorum. Fakat asıl neden, kariyer dışında bir şey olur, genellikle."

"Bunu söylerken ne demek istediğini anlamıyorum, Cal."

"Yıllarca aynı kişiyle evli, istemedikleri ve anne olamayacaklarını düşündükleri için çocuk sahibi olmamış birçok insan tanıyorum.

Fakat ardından bir başka insana âşık olup evleniyorlar ve hemen hamile kalıyorlar. Bu yeni bir teori değil. Hayvanların doğasında var," dedi Cal, duygusallıktan uzak bir şekilde.

"Steve ve benim boşanacağımızı mı söylüyorsun?" Meredith bu düşünce karşısında şaşırılmıştı. Asla aklından bile geçirmediği bir şeydi.

"Tanrı bilir. Umarım boşanmazsınız. Söylemek istediğim, hayatta hiçbir şeyin önceden tahmin edilebilir olmadığı. Eğer yeterince derin bakarsan, çocuk istememenin altında başka nedenler olduğunu görürsün, tümü de işle ilgili değildir. Belki iyi birer anne baba olacağınızı düşünmüyörsündür."

"Steve, eğer kırk sekiz saatlik sürelerle çalışmasaydı harika bir baba olurdu. Kendim hakkında bu kadar emin değilim. Belki haklısın, eğer çocuk sahibi olmak isteseydik muhtemelen olurduk. İnsanlar, ne olursa olsun; koşullar ne kadar kötü, zamanlama ne kadar yanlış

olursa olsun çocuk yapıyorlar."

"Belki o da gerçekten çocuk istemiyor ve seni günah keçisi olarak kullanıyor." Bunların hepsi Meredith için yeni fikirlerdi, 162

fakat bazıları yakından bakmaya değerdi. Meredith, Cal'ın, gerçeğe kendisinin inanmak istediğinden çok daha yakın olup olmadığını merak etti.

The Waterfront'da yedikleri öğle yemeği eğlenceliydi ve manzara nefes kesiciydi. Ardından arabayı Legion of Honor Sa-rayı'na doğru sürdüler. Bir süre konuşarak sarayın çevresinde yürüdüler ve sonra hayranlıkla tablolara baktılar. Çıktıklarında Cal, onu, çocuklarla birlikte yemek yemeye çağırdı.

"Günde üç öğün birlikte yersek benden bıkacaksın," diye takıldı Meredith. Fakat Cal ısrar etti.

"Bütün hafta sonu buraya hapsedtiğime göre en azından seni doyabilirim." Cal, birlikte olmak için kolay biriydi ve çoğunlukla da iş hakkında her zaman konuşacak birçok şey buluyorlardı.

Çocuklar, o gece geldiğine şaşırılmış görünmediler.

Mary Ellen arkadaşlarındaydı, Andy ile Julie video seyrediyorlardı.

Fakat, Meredith'i gördüklerinde onu eski bir arkadaş gibi selamladılar. Andy pazar günü gidecekleri futbol maçı hakkında konuşuyordu ve heyecanlıydı. Niners Broncos'a karşı oynuyordu.

"Bizimle geliyor musun?" diye merakla sordu Meredith'e, yemek yerken.

"Hayır, gelmiyorum," dedi Meredith nazikçe.

"Niçin?" diye sordu Cal gülümseyerek. "Mükemmel bir fikir.

Futboldan hoşlanır mısınız?"

"Bazen. Büyük bir beysbol fanatiğiyim. New York genellikle futbol maçlarına gitmek için çok soğuk oluyor."

"Burada daha iyi," diye güvence verdi Julie ve Meredith her nasılsa onların coşkularının akımına kapıldı. Aniden onlara katılmaya karar verdi.

Masadan ayrıldıktan sonra, "Çocukların sorun etmeyeceğinden emin misin?" diye sordu Meredith.

"Tabii ki hayır. Niçin etsinler. Sen artık ailenin bir parçasısın, Meredith. Seninle birlikteyken çok rahatlar."

"Onlar Steve'den hoşlandılar, çünkü birlikte Marco Polo oynadılar."

"Evet, ama senden de hoşlanıyorlar. Julie zeki, Andy çok sevimli olduğunu düşünüyor. Zevkli biri," dedi gururla, "bana benziyor."

"Ve Mary Ellen benden nefret ediyor," dedi Meredith, çifte iltifata gülerek, "belki de ona sormalısın."

"O da, senden hoşlanıyor. Sadece birine ısınması diğerlerinden uzun zaman alıyor. Buraya son gelişinde giydiğin kıyafeti çok beğendi. 'Havalı' olduğunu söyledi, onun yaşında bu çok önemlidir. Belki bilmek istersin; ben 'havalı' değilim; çünkü onun babasıyım. Benim iki yüz yaşında ve çoğu zaman budala olduğumu düşünür. Geçen hafta değersiz biri olduğumu söyledi.

"Ne demek istediğimi görüyorsun," dedi Meredith, gözlerinde korku ve saygı karışımı bir ifadeyle. İşten çocuklara kadar her şeyi kolaylıkla halledebiliyordu. "Eğer kızım bana değersiz biri olduğumu söyleseydi, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemezdim.

Kalbim kırılırdı."

"Sonunda dayanıklı hale gelirdin. Milyonlarca kez, senden nefret ettiklerini söylediklerinde, artık bunu duymak hoşuna gitmeye başlar ve her zaman söylemelerini istersin. 'Değersiz', on dört yaşında bir çocuktan gelen yüksek bir övgüdür. 'Geri kal-mış'tan daha iyidir. Geçen yıl 'geri kalmış', bu yazın başındaysa

'kötü'ydüm. Ve geçen hafta Julie gerçekten aptal olduğumu söyledi, çünkü ona ruj süremeyeceğini söylemiştim. Jargonu öğrenmelisin."

Gülüyordu, Meredith de güldü. Her şeyi basite indirmeyi başanyordu.

"Sanırım idari bilimler okulu çocuk sahibi olmaktan çok daha kolay."

"Bu farklı," dedi Cal ve nazikçe Meredith'in eline dokundu. "Çok hoş bir kadın ve iyi bir arkadaşsın, Merrie. Hafta sonu burada olduğun için teşekkür ederim." Meredith'in hafta sonu kalmak için bir şeyleri feda ettiğinin farkındaydı ve bunu telafi etmek istedi.

Birlikte olmak çok hoştu. Onunla ev bakmaktan bi-163

le hoşlanmıştı. Cal, Meredith'in ev bulma konusunda pek de endişeli olmadığını fark etmişti. Meredith buldukları evlerin herbi-rine bir kusur buluyordu. Emlakçı onları karı koca sandığında ikisi de buna çok gülmüşlerdi ama böyle düşünmesi doğaldı. Cal onun gerçekten kentte yaşamak isteyip istemediğini merak ediyordu.

Buna Steve için razı olduğunun farkındaydı, fakat onun aslında Palo Alto'da oturmak istediğinden kuşkulananmaya başlamıştı.

Böylesi Meredith için çok daha kolay olurdu çünkü. "Dairenden hoşlanıyor musun, rahat mısın?" diye sordu.

"Orayı seviyorum," diye itiraf etti Meredith. "Vazgeçip ken-İSS- te taşınmak zorunda kalacağım. Steve'in gönlünde orada bir evde yaşamak var. Bense bir apartman dairesini tercih ederim."

"Neden daire istediğini tahmin edebilirim. Hayatında bebeğe yer yok çünkü. Tanrım, sen çok inatçısın!"

"Bak şu konuşana!" diye dalga geçti Meredith, hafta boyunca ısrar ettiği kimi mantıksız şeylere gönderme yapıyordu. Fakat Cal ayak diredi ve Meredith onunla ne kadar tartışırsa tartışın etkilenmeyi reddetti.

"Ee, böyle diyerek meseleyi çözdün mü şimdi?" Cal, ona yeni bir bardak şarap doldururken biraz sıkılmış görünüyordu. Konforlu odada oturup saatlerce konuştular. Sonunda Meredith, eve döndüğünde; saat geceyarısını geçmişti. Ertesi sabah on birde, Cal ve çocuklar, onu futbol maçına götürmek üzere kapısın-daydılar.

Dairesine küçük arılar gibi akın ettiler. Kızların ikisi de daireyi

"havalı," buldu, Andy de hoşlandığını söyledi.

Futbol maçında hepsi çok eğlendi. Ancak The Broncos'un kazanması Andy'yi müthiş öfkелendirdi. Bunun dışında mükemmel vakit geçirdiler. Sosisli sandviç, fıstık ve dondurma yediler.

Dönüşte hiç düşünmeden, Meredith onlarla birlikte eve gitti ve Cal'a akşam yemeği için yardım etti. Onlarla birlikte ve ailenin bir parçası olmak hoştu. Cal, o gece eve bıraktığında Meredith düşünceliydi ve harika hafta sonu için teşekkür etti.

"Çok iyi vakit geçirdim," dedi, Meredith. Üç gün boyunca çeşitli nedenlerle Cal'ı görmüştü ve birlikte olmak çok eğlenceliydi, hiç sıkılmamıştı. "Umarım çocukların etrafta olmamdan sıkılmıyorlardır."

"Hiç sıkılmıyorlar. Bundan hoşlanıyorlar. Kızlar için mükemmel bir örnek oluşturuyorsun. Onlara kadınların zeki ve güzel, başarılı ve hoş olabileceğini gösteriyorsun. Bu onlar için önemli."

"Benim için çok zevkliydi. Lütfen onlara benim adına teşekkür et.

Ve sana da teşekkür ederim, Cal."

"Uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin sen, Meredith. Bunun farkında olduğunu umarım." Bu duygusal bir andı ve Cal hemen bir espri yaptı. "Charlie McIntosh senin kadar sevimli değildi." Her ikisi de güldüler. Cal onu bırakırken ofiste görüşmek üzere vedalaştılar. Meredith içeri girdikten birkaç dakika sonra Steve aradı.

"Bütün hafta sonu ne cehennemdeydin?"

Meredith bu ses tonuna şaşırılmıştı; Steve hiç bu kadar kızmazdı.

Ancak yaşam tarzları her ikisi için de çok fazla gerilim yaratıyordu.

Meredith, bu konuda anlayışlı olmaya istekliydi.

"Her yerdeydim. Cuma gecesi, sana sözünü ettiğim müşterilerle yemekteydim. Cumartesi günü kentte ev baktım. Dün gece Cal'larda yemek yedim. Ve bugün beni futbol maçına götürdüler.

Beş dakika önce içeri girdim, tatlım." Meredith gittiği yerlerin mükemmelen kabul göreceğini düşünmüştü. Fakat saymayı bitirdiğinde, Steve daha da kızgındı.

"Bütün hafta sonunu onunla mı geçirdiğini söylüyorsun bana?"

Niçin onun evine taşınmıyorsun?"

"Haydi, Steve, aptal olma. Hafta sonu yapacak başka bir şeyim yoktu."

"Burada olabilirdin." Sesi huysuz ve çocukçaydı.

"Bugün çalışıyorsun, zaten birlikte olamazdık. Niçin bu kadar büyütüyorsun?"

"Ev buldun mu?" diye sordu ters bir ifadeyle. Meredith, Steve'in ses tonundan hoşlanmıştı ve onun kötü bir gün mü geçirdiğini yoksa sadece yorgun mu olduğunu merak ediyordu. Bu hiç şaşırtıcı olmazdı.

"Henüz değil. Fakat bakıyorum."

"Bu kadar zor olamaz. Ben oradayken gazeteler satılık ev ilanlarıyla doluydu."

"Gördüklerimin hiçbirinden hoşlanmadım, Steve. Rahat ol, zamanımız var. Buradaki daireden de memnunum."

"O halde, belki bütün zamanını Cal'ın evinde geçirmek yerine biraz orada kalmayı deneyebilirsin."

"Haydi, Steve, Tanrı aşkına. Cuma günü iş yemeği için oradaydım ve bugün de çocuklarla dolaştım. Meseleyi büyütme." Steve'in kıskanmasına şaşırmişti.

"Çocuklardan nefret edersin. Öyleyse söyle bana seni böylesine çeken şey nedir? Yoksa her ikimiz de biliyor muyuz? Konu bu mu, Merrie? Ona âşık mısın? Üç haftadır eve gelmemenin nedeni bu mu? Burada aptal durumuna mı düşüyorsun?"

"Elbette ki hayır. Onunla tanıştın ve sadece arkadaş olduğumuzu biliyorsun, tatlım. Henüz burada pek kimseyi tanımıyorum ve hafta sonu beni burada tuttuğu için Cal da kendini suçlu hissediyordu."

"Bunun için kendisini bok gibi hissetmeli." Steve neredeyse bağırır gibi konuşuyordu. "Hafta sonunu karımla o geçirdi, ben j değil."

"Sakiiüş hayatım. Gelecek hafta sonu evde olacağım. İş ve arkadaşlık dışında, Callan Dow ile aramda kesinlikle hiçbir şey yok."

"Bundan emin değilim. Adamı gördüm. Yakışıklı, başarılı, çekici ve biraz yüz bulsa üstüne atlayacakmış gibi duruyor. Bu tipleri bilirim." Tümüyle mantıksız konuşuyordu.

"Böyle aptalca bir şey yapacak olsaydı, bunu birlikte yolculuk ederken yapardı ve şimdi onunla çalışıyor olmazdım. Üstüme atlanılması ilgimi çekmiyor ve o da bu tip biri değil. Mükemmel bir centilmen olduğunu sen de biliyorsun."

"Bundan böyle ne bildiğimden emin değilim, her neyse bundan hoşlanmıyorum. Bekâr bir kadın gibi tümüyle bağımsız bir yaşam sürdürüyorsun."

"Bu tümüyle saçma, Steve Whitman. İşimi yapıyorum ve birlikte oturabileceğimiz bir ev bulmaya çalışıyorum. Bu her ikimiz için de kolay değil, ama sen saçmalıyorsun. Callan Dow hakkındaki saçma suçlamalarınla işi daha da zorlaştırıyorsun. O benim patronum. Ne yapmamı bekliyorsun? Onu görmeyi red mi edeyim?" Anamlı konuşuyordu fakat Steve durumdan hâlâ hoşnut değildi.

"Hayır... sanırım hayır... Sadece senin bu kadar uzakta olmandan nefret ediyorum. Düşündüğümünden daha zor oldu bu. Seni ayda bir göreceğimi düşünmemiştim. Bu sadece iş değil." Sesi aniden, kızgın olmaktan çok morali bozuk bir ton almıştı.

Meredith, "Biliyorum, tatlım. Dünya yıkılsa da, gelecek hafta sonu evde olacağıma söz veriyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"İyi olur."

"Orada olacağım."

Perşembe gecesi soğuk algınlığı başladığında hiçbir şey söylemedi.

Ertesi gün birkaç hap aldı ve uçağa bindi. Ne var ki New York'a vardığında öksürmeye başlamıştı. Baş ve kulak ağrısı ile kafası zonkluyordu. Eve geldiğinde korkunç bir haldeydi. Ofiste saplanıp kalmış ve önceki uçağı kaçırmıştı. Kennedy havaalanına ancak geceyarısı varabilmişti.

Steve onun için yemek hazırlamış ve masaya bir şişe şampanya koymuştu. Meredith kapıdan girdiğinde saat sabahın biriydi.

Bütün istediği yatıp uyumaktı fakat Steve'le yemeğe oturdu, şampanya içti ve olduğundan daha iyi görünmeye çalışmasına rağmen Steve onun kötü olduğunu anladı. Onunla sevişmek için can atıyordu. Fakat Meredith bu zaman içinde daha da kötüleşmişti. Derisi bile acıyordu ve Steve dokunduğunda, Meredith'in ateşi olduğunu fark etti.

"Zavallı Merrie," dedi onun için üzülerek. Ateşini ölçtüğünde, derece 39,5'u gösteriyordu. İlaç verip üstünü örttü, fakat Meredith, sabahleyin iyileşmek yerine daha da kötüleşti.

"Uçmaman gerekiyordu" dedi Steve, kendini suçlu hissederek.

"Gelmeseydim, beni öldürürdün," dedi Meredith öksürerek.

"Haklısın. Muhtemelen öyle yapardım." Gülümsedi.

Meredith, bütün hafta sonunu yatakta geçirdi. Pazara kadar ateşi düştü ve pazar öğleden sonra yürüyüşe çıktılar. Sonunda sabahleyin seviştiklerinde, Steve sıkkın görünüyordu. Aslında ikisi de pek keyifli değildi. Meredith, o gece son San Francisco uçağına binmeyi düşünüyordu. Geç olacaktı, ama sabah ofise gidebilirdi.

"Sadece yedi hafta daha," diye hatırlattı Meredith, Steve akşam yemeğini hazırlarken. Meredith aç değildi. Steve'i memnun etmek için biraz aldı.

"Sonsuza dek böyle sürecekmış gibi görünüyor," dedi Steve; canı çok sıkındı. Her ikisi için de zordu, fakat yapabilecekleri bir şey yoktu. Dişlerini sıkıp bu sıkıntılarının bitmesini beklemeliydiler.

Meredith, iki hafta sonraki Şükran Günü'nden önce gelmeyi planlamıyordu. Akşam yemeğı için Lucases'a gitmeye karar verdiler.

O gece, Steve onu havaalanına götürdü ve hâlâ kötü görünen Meredith'e, uçağına binmeden önce bazı nefes açıcılar verdi. Sonra öpüşerek vedalaştılar. Steve, eve döndüğünde kendini daha da kötü hissediyordu. Şimdi önünde yalnız başına bir yaşam vardı ve Meredith'i özlemek fiziksel bir ağrı gibiydi. Yataklarına uzandı, yastıkta Meredith'in yastıkta kalan parfüm şampuan kokusunu içini çekerken neredeyse ağlıyordu.

Pazartesi günü ofiste Cal, Meredith'e "Hafta sonun nasıldı?" diye sordu. Meredith korkunç görünüyordu, öksürüp aksırıyordu.

Yolculuk hastalığını daha da kötüleştirmişti. Kendini berbat hissediyordu.

"Çok keyifsiz," dedi Meredith, dürüstçe "hastaydım ve Steve mutsuzdu. Çok fazla eğlendiğim söylenemez. Oraya gitmeden önce hastalanmam büyük şanssızlıktı."

"Üzgünüm, Merrie. Kendine dikkat etmelisin. Bu gidiş gelişler senin için zor oluyor. Önümüzdeki hafta bazı büyük toplantılarımız var."

"Biliyorum. İyi olacağım," diye güvence verdi, Meredith. Fakat hafta boyunca vücudunda kırıklık hissetti ve hafta sonunu yatakta geçirdi. Şükran Günü için yola çıkamayacak kadar hasta olmak, isteyebileceğı en son şeydi. Steve'in kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu ve onunla geçireceğı bir tatili kaçırmak istemiyordu.

Cal, eğer eve gitme planı yoksa Şükran Günü'nü onlarla birlikte geçirmesi için Meredith davet etti. Fakat Meredith bu günü New York'ta kocasıyla birlikte geçirecekti.

"Sadece burada yalnız olmadığını hatırlatmak isterdim," dedi Cal nazikçe ve Meredith de teşekkür etti. Cal ona karşı çok iyiydi ve onu mutlu etmek için her şeyi yapıyordu. Onun Dow Tech'te sonsuza dek kalmasını istiyordu.

Ertesi hafta, tatil öncesi kimse fazla çalışmadı ve perşembe öğleden sonra Meredith planladığı gibi New York'a uçtu. Soğuk algınlığını atlatmış, Şükran Günü'nü sabırsızlıkla bekliyordu. Steve, onu havaalanında karşılayacağını söylemesine rağmen orada değildi.

Meredith, eve geldiğinde onu çağrısından aradı. Steve, onu geri aradığında aradan bir saat geçmişti.

"Buna inanmayacaksın," dedi üzüntülü bir şekilde. "Bu akşamüstü, metroda en kalabalık saatte yangın çıktı ve bütün yaralıları bize gönderdiler. Ölü yok, fakat yaralılarla ilgilenmem gerekiyor.

Yarına kadar buradan çıkamayacağım."

"Üzülme," dedi Meredith, neşeli bir sesle, "Buradayım. Sen gelene kadar bekleyeceğim."

"Yarın sabaha kadar çıkarım. Başka bir arkadaş, benim yerime çalışacak. Şükran Günü'nde birlikte olabileceğiz. Benim yerime bakacak olana acıyorum."

Ancak onun yerine çalışacak doktorun altı yaşındaki oğlu, geceyarısı, apandistim patlatmayı başardı. Ve ne Harvey Lucas, ne de Steve onu çalışmaya çağırarak cesareti gösteremediler. Çocuk oldukça hastaydı ve babası da onunla birlikte olmak istiyordu.

Lucas, zaten bütün haftayı rahatsız geçirmişti ve Steve dışında koşturacak kimse yoktu.

Steve, Meredith'i aradığında neredeyse ağlayacaktı. "Buraya saplanıp kaldım," dedi açık açık. "Çıkamıyorum, Merrie." Meredith bir an durakladı. Bugünlerde ikisinin birden boş olması yumurta üzerinde yürümek kadar zordu. Fakat Steve'i düşünerek kendini çabuk toparladı.

"Üzülme. Sana akşam yemeğine hindi getireceğim."

"Bunu nasıl becereceksin?" Steve'in sesi şaşkın geliyordu.

"Bir yolunu bulacağım," diye söz verdi. Ve sözüne sadık kalarak, öğleden sonra saat ikide, Second Avenue'daki bir şarküteriden aldığı kızarmış tavuk, patates salatası, iç malzemesi ve böğürtlen sosu ile görüldü, yemeklerini Steve'in ofisinde, kâğıt tabaklarda yediler. Kabaklı tart bile getirmişti. Steve idareten hazırladıkları sofraya göz atarak gülümsedi ve Meredith'i öptü.

"Mükemmelsin," dedi Steve, Meredith'e sarılarak. Bir hemşire gülümseyerek yanlarından geçti. Birlikte sevimli görünüyorlardı.

"Sen de fena sayılmazsın." Meredith, gülümsüyordu. Steve, kasığından silahla yaralanmış bir hasta için ameliyathaneye gidene kadar, bir saati birlikte geçirmeyi başardılar. Hastaları, Şükran Günü'nde bile birbirlerini vurmaya becerebilmişlerdi.

"Fırsat bulur bulmaz evde olacağım," diye söz verdi Steve. Sonunda cuma sabahı bunu başardı. Ve hafta sonunun kalanında, üç bölünmemiş gün birlikte olabildiler.

El ele sinemaya gittiler, seviştiler ve geç saate kadar uyudular.

Rockefeller Centre'da patenle kaymaya bile gittiler. Tam ihtiyaç duydukları şeylerdi ve Meredith pazar akşamı uçağa bindiğinde, her ikisi de kendini yenilenmiş hissediyordu. Steve, havaalanında onu öptüğünde genç âşıklar gibiydiler.

"Mükemmel bir hafta sonu geçirdim, Merrie. Teşekkürler," diye fısıldadı Steve.

"Ben de." Meredith uzanıp onu tekrar öptü. Kendini Steve'den zorlukla ayırabilmiş, Steve, gelecek hafta sonu onu görmeye geleceğine söz vermişti. Eğer Steve Noel'den önce ayrılmayı başarabilirse, dört, aksi takdirde sadece beş hafta sonra birlikte olacaklardı. Daireleri henüz satılmamıştı; ama ilgilenip henüz karar verememiş insanlar vardı. Birlikte geçirdikleri Şükran Günü, her ikisine de bitmek tükenmek bilmez gibi görünen ayrılıklarına dayanma gücü vermişti. Meredith'in Kaliforniya'da onsuz yaşamı şimdi altı haftayı bulmuştu.

Tatil boyunca paylaştıkları güzel duygular onları birkaç gün daha idare etti. Salı günü Steve, onu aradığında Meredith hâlâ havalarda uçuyordu.

"Oturuyor musun?" diye sordu Steve. Meredith, onun ne söyleyebileceğini hayal edemiyordu. Belki dairelerini istediklerinin iki katı fiyata satmışlardı. Söyleyişinden iyi haber olduğu belliydi.

"Evet, niye?" diye sordu Meredith, gülümseyerek.

"Kaliforniya'daki işi kaybettim," Meredith, kendisine bir bomba çarpmış gibi hissetti.

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Bu bir şaka değil mi?"

"Hayır, şaka değil. Ayrılacak olan adam, vazgeçmiş. Fikrini değiştirmiş. Onu ayrılmaya zorlayamazlar. Dünyada fazla kadrosu olan belki de tek travma ünitesi, bana yer açamazlar." Sesi yıkılmış

gibiydi, bu tam olarak Meredith'in durumunu da yansıtıyordu.

"Görüştüğüm diğer hastaneleri aradım. Tek yer, San Francisco General'da daha alt pozisyondaki bir iş." Meredith, onun böyle bir işe razı olmasına katlanamazdı. East Bay'deki iş mükemmeldi. "East Bay'den aradıklarında özür dilediler. Fakat öteki doktorun ayrılmasını isteyemezler, ayrıca istemezler de onu seviyorlar."

"Ah, lanet olsun, Steve. Ne yapacağız şimdi?"

"Bilmiyorum. Bekleyeceğiz, sanırım. Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Sonunda bir şey çıkacaktır. Bu arada burada kalabilirim.

Lucas'a söylediğimde çok sevindi."

"Elbette sevinir. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, tatlım. Böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim." Kocasının da bir iş

bulduğunu düşünmese, Callan'ın önerisini asla kabul etmezdi.

Şimdi çok kötü bir pozisyona düşmüşlerdi.

Meredith o öğleden sonra, toplantıyı bitirdiklerinde Cal'a konuyu anlattı.

Cal, "Korkunç bir şey. İzin ver, birkaç telefon edeyim ve elimden ne gelir görelim," dedi. Ancak ertesi gün, onun vardığı sonuç da Steve'inkiyle aynıydı. Şu anda, daha alt düzeyde çalışmak istemedikçe, onun için hiçbir yerde kadro gözükmüyordu. Cal, Steve'in bunu istemeyeceğini söyledi. "Sadece biraz sabırlı olmalı."

Ancak Meredith ile Steve için son yedi hafta çok zor geçmişti.

Şimdi, görünürde hiçbir umut yokken, durumlarına yeni sıkıntılar eklenecekti. Yolculuklar her ikisinin de daha önce düşündüğü kadar kolay olmuyordu. Çoğu zaman birinden biri bunu başaramıyordu. Yaşamları yoğunlukla çalıştıkları yerde geçiyordu.

Haftanın geri kalanında Meredith'in canı sıkındı.

Konuştuklarında, Steve daha da kötüydü, hafta sonu her zamanki gibi çalışacaktı. Meredith ise Noel'e kadar New York'a gitmeyecekti. Noel'le yılbaşı arasındaki bir hafta izin almayı planlıyordu. Önceki plana göre, Kaliforniya'ya birlikte döneceklerdi. Fakat şimdi her şey değişmişti. Meredith'in bütün umudu bir travma ünitesinde çabucak bir yer açılmasıydı.

Aralık ayı, her ikisi için de çok yorucu geçti. İşyerinde, Cal, tamamlanmamış işleri yıl sonuna kadar bitirmeye çalışıyor ve herkesi gece gündüz çalıştırıyordu. New York da kar ve don yüzünden kazalarla doluydu; çarpıp kaçmalar, kırık kalçalar ve bodoslama çarpışmalar. Kötü hava yüzünden sadece çete savaşları azalmış görünüyordu. Noel'den bir hafta önce yeni bir yıldırım düştü. Harvey Lucas, Connecticut'taki evinde buzun üzerinde kötü bir şekilde düşmüş ve kalçasıyla pelvisini kırmıştı. Sekiz hafta için görevden uzak kalacaktı. Steve bir iş bile bulsa, çalıştığı travma ünitesini bırakamayacaktı. Steve, o iyileşinceye dek çalışmayı sürdürecektik kadar Harvey'ye borçlu olduğunu düşünüyordu.

Steve'i rahatlatan tek şey geçici olarak işe alınan Anna Gonzalez adındaki travma doktoruydu. Çeşitli nedenlerle, kariyerini, görevden uzak kalanların yerini doldurarak sürdürüyordu. Steve'e göre zeki biriydi. Yale'de eğitim görmüştü ve şu anda Steve için yaşamı dayanılabilir kılan tek şeydi. Steve, Lucas'ın yerine bölümü yönetirken Anna, onun asistanı olarak çalışıyordu.

Böylece Meredith de, Steve de ne olursa olsun önlerinde on haftalık bir ayrılık daha olduğunu biliyorlardı. Meredith'in Kaliforniya'da tek başına kaldığı süre şimdiden iki ayı aşmıştı. Bu konuda konuşurlarken, "Bunu hak etmek için ne yaptık?" diye sordu Meredith, neredeyse ağlayarak.

"En azından gelecek hafta evde olacaksın. Sen buradayken bir süreliğine izin alabilirsem görüşürüz. Anna, benim yerime çalışabileceğini söylüyor."

"Benim adıma ona teşekkür et," dedi Meredith, Harvey Lucas hakkındaki haberleri aldığından beri kendini kötü hissediyordu.

Sonraki birkaç gün, Meredith elindeki bütün işi bitirdi, artık Noel için eve gitmeye hazırды. Steve'e birçok hediye almış, yola çıkmasından birkaç gün önce paketlemişti. Bu arada kar fırtınası, bütün doğu kıyı şeridini vurdu. Bu, Steve için işleri daha da zorlaştırdı, daha çok kaza, daha çok kırık kemik vardı, bir dakikası bile boş kalmıyordu. Meredith, Noel akşamı uçmayı planlıyordu.

Bir gece önce Cal'ın evinde çocuklarla beraber akşam yemeği yedi.

Oturma odasında hoş bir Noel ağacı vardı ve New York'un aksine, mevsim sıcak bir hava yaşıyorlardı, ironik bir şekilde.

Doğudaki kötü hava koşulları ve kar fırtınaları hakkında konuşurlarken, "Belki yarın gidemezsin," dedi Andy. New York'ta karın yüksekliği neredeyse yetmiş santimi bulmuştu.

"Umarım, öyle bir şey olmaz, Andy," dedi Meredith, coşkulu bir şekilde. Çocuklara hediyelerini henüz vermişti. Mary Ellen'in çılglık atmasına neden olan bir elbise, Julie için bir başka elbise ve tuhaf bir çift ayakkabı. Julie, "en havalı" hediyein kendisinininki olduğunu söyledi. Andy için birlikte top oy-173

I'

nayabileceği bir robot. Kendine bir bardak soda doldurdu. "Eğer yarın eve gidemezsem Steve gerçekten üzülecek." Bu ifade gerçeği yansıtmakta yetersiz kalıyordu.

"Noel'i bizimle kutlayabilirsin," diye kendiliğinden teklif etti Julie.

Noel'i, babalarıyla geçirecekler, ertesi gün anneleri kayak yapmak için onları Sun Valley'e götürecekti. Geçen yazdan beri görüşmemişlerdi. Yarı gönüllü bekliyordular bu karşılaşmayı.

Anlaşılır bir şekilde, anneleri hakkında birçok çekinceye sahiptiler.

"Noel'i sizinle geçirmeyi isterim," dedi Meredith, "ama eve kocamın yanına gitmeliyim."

Çocuklar anneleriyle birlikteyken Cal, arkadaşlarıyla Meksika'ya gidecekti. Orada bir yat kiralamıştı. Meredith'in bütün istediği ise, Steve ile New York'ta başbaşa bir hafta geçirmektir. Yaşamlarında, şu sıra problemler ve hayal kırıklıkları dışında hiçbir şey yoktu.

Sıkıntıları işine olan aşkı bile gölgede bırakmıştı. Aylarca ayrı olacaklarını düşündüğünde evlilikleri hakkında endişelenmeye başlıyordu. Cal onun sıkıntıda olduğunu görebiliyordu.

Yemekten sonra, Cal'la bu konuda sohbet ettiler. "Siz ikiniz, o burada iş bulana kadar dayanmalısınız, Merrie. Bir iş bulacaktır.

Çünkü, o iyi bir doktor." Meredith'in izin isteyeceğinden ya da daha kötüsü, kocasının yanına gideceğinden korkuyordu.

"Bizim düşündüğümüzden çok daha zor oluyor," derken, Meredith üzgün görünüyordu.

"Erkekler bunu her zaman yapıyorlar. Başka şehirlerde iş

buluyorlar ve bazen ailelerinin onlara katılması bir yılı buluyor.

Evler satılmalı, çocuklar okullarında dönemlerini tamamlamalılar.

İnsanlar bunu başarıyor. Siz de üstesinden geleceksiniz. Sadece sabırlı olur."

"Öyleyim... öyleyiz... fakat buraya gelmekle kendimi onu terk etmiş

gibi hissediyorum. Sanırım onun duyguları da bu şekilde. Beni anladığından emin değilim."

"Elbette anlıyor. O yetişkin biri. Bu işin senin için önemli olduğunu biliyor ve sonunda onun için de iyi olacak. Kariyerin için bazı fedakârlıklarda bulunacağından eminim, Merrie. Seni seviyor.

Kadınlar, bu tür şeyleri kocaları için her zaman yaparlar, işlerinden ayrılırlar, evlerini, arkadaşlarını bırakırlar ve nereye giderse gitsen kocalarını izlerler. Sadece biraz sabır gerekiyor. Buraya gelmekle doğru olanı yaptın, Meredith. Steve'in de bunu bildiğinden eminim." Meredith artık, yaşam

biçimlerinden nefret etmesi dışında, Steve'in ne bildiği konusunda emin değildi. Steve koşulların zorlamasıyla New York'ta kapana kısılmıştı ve Meredith'in Kaliforniya'da iyi vakit geçirdiğini düşünüyor gibiydi.

Meredith işini çok seviyordu, ama kocasıyla olmayı özlemişti.

"Umarım yakında burada iyi bir iş bulur, San Francisco General'deki gibi alt düzeyde bir işi kastetmiyorum," dedi, Meredith üzgün bir sesle. Cal, kolunu teselli edercesine Meredith'in omzuna doladı. Meredith'i neşelendirecek bir şey yapmak istiyordu. Aklına Noel hediyesini vermek geldi.

"Senin için küçük bir şey aldım." Cebinden küçük bir paket çıkardı.

Meredith'in de onun için bir hediyesi vardı. Holde el çantasının yanında turuncu bir paket bırakmıştı. Kendi hediyesini açmadan önce onu almaya gitti. Cal, hediye aldığında kutuyu ve kurdelesini hemen tanıdı. Meredith, şehre son kez gittiğinde, Hermes'ten almıştı.

Yan yana oturup hediyelerini açmaya başladılar. Meredith, kendisininkini açtığında derin bir nefes aldı. Cal ona, Bul-gari'den çok güzel bir altın saat almıştı. Meredith, eğer bir kol saatine bu kadar para verecek olsa, kesinlikle almayı düşüneceği bir şeydi.

"Tanrım, Cal, bunu yapmamalıydın... çok güzel." Meredith, saati koluna taktı, mükemmel uymuştu. Cal, onun hediye hoşlanmasına memnun oldu.

Sonra Cal, kendi hediyesini açtı ve aynı şekilde etkilendi. Meredith, Hermes'ten çok güzel, deri bir evrak çantası almıştı. Deri, zengin ve

•••••••••• 1 •• 1 •• y O t 1 1 " I * y O 1

pürüzsüz görünümüydü ve Cal kadar şıktı. Cal, 175

hediyeyi çok beğendi ve görür görmez Meredith'i kucaklayıp öptü.

"Beni şımartıyorsun, Merrie! Çok beğendim!" Cal, hediyeye bakarken mutlulukla gülümsüyordu. Meredith de onu kucaklarken saati düşünerek heyecanlanmıştı. "Bak şu konuşana! Hiç böyle bir saatim olmadı, Cal."

"Ee, olmalıydı." Meredith'in, ofiste giydiği sık takımlarıyla her zaman kullanabileceği bir şeydi. İş için uygun, aynı zamanda da şık ve pahalıydı.

Sonra, oturup bir süre konuştular ve saat on birde Cal, Doğu'da havanın nasıl olduğunu izleyebilmek için haberleri açtı. Bütün hafta boyunca karda zor durumda kalmış kişilerin öyküleri vardı.

Fırtına sürerken, tüm büyük şehirlerin havaalanları da birer birer kapanıyordu.

Yemek yerken bir düzelme olmadı. New York, New Jersey, Connecticut ve Massachusetts yeni kar yağınlarıyla doluyordu.

"Biliyorsun, söylemekten nefret ediyorum, fakat yarın gidebileceğinden emin değilim, Meredith. Havaalanına gitmeden önce uçuşu kontrol etsen iyi olur."

"Eğer Noel'de evde olmayı başaramazsam, Steve beni öldürür,"

dedi, Meredith asık bir suratla. Zaten berbat olan durumlarına tüy dikerdi bu. Onu gerçekten özlemişti.

"Eğer başaramazsan bu senin hatan olmaz. Bunu anlaması gerekir."

Daha sonra Cal, Meredith'i arabasıyla evine götürdü. Meredith hediye için tekrar teşekkür etti. Hâlâ kolunda olan saatine bakarak hayranlıkla gülümsedi. "Teşekkürler, Cal. Gerçekten çok beğendim."

"Memnun oldum," dedi Cal, hoşnut bir ifadeyle. "Ben de çantayı çok sevdim."

"Ofisin en beğenilen kişileri olacağız," dedi Meredith, gülümseyerek.

"Eğer eve gidemezsen ne yapacaksın?" diye sordu Cal, Meredith için endişelenerek.

f "Ağlayacağım," dedi Meredith ve sonra pişmanlıkla güldü. "Ne yapabilirim? Eğer havaalanını kapatırlarsa ya da uçağı iptal ederlerse elimden bir şey gelmez."

"Eğer bu gerçekleşirse, Noel'i bizimle geçir, burada yalnız kalmanı istemiyorum."

"Teşekkürler, Cal, memnun olurum. Fakat umarım, yarın bir sorun çıkmaz."

"Ben de öyle umarım. Fakat sadece her ihtimale karşı... Burada tek başına oturup üzülmeni istemiyorum."

"Bunu yapmam. Söz veriyorum. Senin evinde üzülürüm." Her ikisi de güldüler, fakat Meredith gitmeyi çok istiyordu ve Cal da bunu biliyordu.

Meredith ne kadar isterse istesin, ertesi gün New York'ta hâlâ kar yağıyordu ve Batı kıyısında saat sabah dokuzda, New York'ta öğle vakti Kennedy havaalanını uçuş trafiğine kapattılar. Meredith, Steve'i hastanede yakalamayı başardı, Steve hayal kırıklığına uğramıştı fakat sakindi.

"Er ya da geç geleceksin, tatlım. Sadece Noel'imizi sen gelene kadar erteleyeceğiz. Bu gece ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Dow'lar eğer gidemezsem davet etmişlerdi."

Meredith'in orada başka arkadaşı yoktu. Ofiste çok meşguldü ve başka insanlarla tanışacak zamanı olmamıştı.

"En azından çocuklarla beraber olacaksın," dedi Steve, Meredith onun sesinin tonundan bundan memnun olmadığını anlamıştı.

Çünkü Steve, Noel akşamını onunla geçirebilmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Bu durumda hastanede kalacaktı, o da yalnız olmak istemiyordu. Kadronun çoğu çalışıyordu.

Cal, öğleyin havaalanının kapalı olduğunu haberlerde duymuştu.

Evden ayrılmadan önce Meredith'e davetini hatırlattı. Öğleden sonra çocuklarla birlikte ufak tefek işleri vardı, dört civarında gelmesini istedi, o zamana kadar evde olacaklardı.

Meredith, kocaman, bir kutu karamelli patlamış mısır ve elma şekerleri ile geldi. Çocuklar yiyeceklere neşe ile daldılar.

Oturma odasındaki ağacın çevresine otururken Cal, içinde Noel müziği olan bir CD koydu. Yemekten sonra çocuklar odalarına çekildiler. Cal, ateşi yaktı ve oturup gençliklerindeki Noellerle çocuklukları hakkında konuştular. Cal, annesinin o daha çocukken öldüğünü anlattı. Özel günler onun için hep çok zor geçmişti.

Meredith, onun kadınlara bağlanma konusunda neden bu kadar isteksiz olduğunu anlamaya başlamıştı. Cal, bu şekilde anlatmıyordu ama kadınlar onu her zaman terk etmişti. Şu ya da bu şekilde.

"Baban yeniden evlendi mi?" diye sordu Meredith, ilgiyle.

"Ben büyüyene kadar değil. Üvey annem ve babam uzun süre önce öldü. Çocuklarımdan başka kimsem yok."

"Benim için sadece Steve var. Onun da ailesi yok. Sanırım bu kadar çok çocuk istemesinin nedeni bu. Amacı kendi ailesini kurmak.

Sanırım benim durumum doğal değil; çünkü ben çocuk istemiyorum."

"İlle de istemen gerekmiyor. Belki kendi açımdan haklısın. Ancak benim çocuk isteme nedenim bu. Mükemmel bir aile istedim ve şimdi sahibim... Sadece yanlış bir eş seçtim," dedi Cal, patlamış mısıra uzanırken.

"Çocukların mükemmel." Meredith, içinden geldiği gibi konuşuyordu. Cal, oturduğu yerden mutlulukla ona baktı.

Şöminedeki odunlar yavaş yavaş çıtırdayarak yanıyordu; oda iyice ısınmıştı.

"Sen mükemmelsin," dedi Cal, yumuşak bir sesle. Noel'i onunla geçireceğini ummamıştı. Yetişkin biriyle konuşmak hoştu, Meredith de bu geceyi dairesinde tek başına geçirmediği için memnundu. Komplimana karşı ne yapacağını bilemeden bir süre durdu, sonra Steve'i düşünerek gözlerini ateşe dikti. Onu gerçekten özlemişti.

"Seni rahatsız etmek istemedim, Merrie... üzgünüm."

"Etmedin," dedi Meredith, tekrar Cal'a bakarak. "Sadece seninle Steve'i ve ne kadar farklı olduğunuz hakkında düşünüyordum.

Benim için farklı nedenlerle her ikiniz de çok önemlisiniz. Senin tarzını beğeniyorum ve birlikte çalışıyoruz.

Birçok şeyini seviyorum." Söylemek istediği bu değildi, fakat gerçektir. Meredith ona büyük hayranlık duyuyor ve arkadaşlığından da hoşlanıyordu. Fikirlerini, işlerini, tarzlarını paylaşıyorlardı. Birçok açıdan Steve ile olduğundan daha çok ortak noktaları vardı. Öte yandan Steve'le zıt karakterleri her

zaman hoşuna giderdi, birbirlerini tamamlıyorlardı. Ancak Cal'la daha uyumluydular, benzer şeyleri paylaşıyorlardı. Bu da onunla olmayı kolaylaştırıyordu. "Seninle çok rahatım."

"Ben de hayatımda hiç kimseyle bu kadar rahat olmamıştım," diye itiraf etti Cal. Aynı şekilde hissediyorlardı. "Bu evlilikte olması gereken şey değil mi? Fakat genellikle olmaz. En azından benimkinde olmadı."

"Steve ile ben, her zaman çok iyi arkadaş olduk. Fakat şimdi seninle de aynı şeyi hissediyorum." Meredith bunu söylerken kendini Steve'e ihanet etmiş gibi hissetti.

"Belki bu, o kadar kötü bir şey değildir; beraber çok uzun zaman geçirdik. Çoğu insan, iş ortaklarıyla ve sekreterleriyle eşlerinden daha çok birlikte olur." Her ikisi de bunun üzerine gülümsedi ve Meredith bir avuç dolusu patlamış mısır aldı. "Bu akşam bizimle kiliseye gelecek misin, Meredith? Saint Mark kilisesindeki gece yarısı törenine katılacağız."

"Gelmek isterim." Steve'in hiç dindar olmamasına karşın Meredith, bir kilise müdavimiydi.

Ateşin çıtırtıları eşliğinde, konuşmaları uzun süre devam etti ve on ikiye çeyrek kala, Cal çocukları bir araya topladı. Andy, yarı uykulu olmasına rağmen onlara katılmak istedi. Beşi birlikte, Cal'ın arabasıyla kiliseye doğru yola çıktılar. Vardıklarında Andy arkada uyuyakalmıştı. Cal onu alıp içeri taşıdı, sıraya kız kardeşlerinin yanına oturttu, ama uyandırmaya kıyamadı. Kızlar, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle ilahi söylüyorlardı. Cal ile Meredith, bir ilahi kitabını paylaştılar. Cal'in, derin, melodik bir sesi vardı. "Sessiz gece"yi söylerken hepsinin sesi yükseldi. Törenin sonunda arabaya döndüklerinde hepsi hoş bir ayın olduğu konusunda birleşiyordu.

Onlarla birlikte olmak, Meredith

için tuhaf bir duyguydu. Kendisini sanki Cal'ın küçük ailesiyle birlikte, oraya aitmiş gibi hissediyordu. Cal, onu eve bıraktığında Meredith sessizleşmişti. Cal, onu yukarı çıkarttı, kapıya geldiklerinde, hiçbir şey söylemeden Meredith'i yavaşça kendine doğru çekerek öptü. Meredith de hiç tereddüt göstermeden karşılık verdi. Cal uzun bir süre onu kollarında tutup Meredith'e baktığında ağladığını görerek şaşırdı.

"Üzgünüm... Bana ne oluyor bilmiyorum, Cal... Bütün dünyam parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Burada yeni bir yaşamın parçasıyım ve bu dünyaya ait olduğumdan emin değilim."

"Bunu yapmamalıydım, Merrie... Üzgünüm..." Her ikisi de bir an için doğru olduğunu hissetmişlerdi. Fakat bir öpücük her ikisini de girmeye hakları olmayan bir dünyaya doğru götürebilirdi.

"Gerçekten üzgünüm... Bir daha olmayacak... Sanırım bir an için kendimi kaybettim."

"Ben de," dedi Meredith, yumuşak bir sesle. Onda, hoşuna giden birçok şey vardı, fakat bunu yapmaya hakkı olmadığını biliyordu.

"Sanırım kutsal günler herkesi biraz aptallaştırıyor," diyerek Cal'ın içini rahatlattı. "Herkesi sahip olmadıkları şeyler ve yapması gerekenler konusunda düşünmeye zorluyor. Çocuklarıyla birlikte olmak, bende bebek isteği uyandırdı."

"Belki de istiyorsundur," dedi Cal, yumuşak bir sesle. Fakat Meredith sadece başını salladı. Söylemediği şey, birdenbire sahip olmayı istediği çocuğun Steve'den değil, ondan olmasını istemesiydi. Meredith bu duyguyu anlayamamıştı. Yaşamında her şey aniden alt üst olmuştu. Ve bütün bildiği birbirlerini kaybetmeden önce Steve'e dönmek istediğiydi. İlk kez birbirlerini kaybedebileceklerine dair bir korkuya kapıldı. "İyi Noeller, Merrie,"

dedi Cal, ayrılmadan önce.

"Sana da iyi Noeller, Cal." Her ikisi de yaptıklarından dolayı pişmandılar. Bazı nedenler bunu açıklamayı kolaylaştırabilirdi.

Noel herkesi duygusallaştırırdı ve Meredith üç aydır kocasından ayrıydı. Cal'ın yaşamındaysa önemli bir kadın yoktu. İkisi de yalnızdı. Fakat tüm bunların Meredith'in evliliğini riske sokmaya ya da arkadaşlıklarını bozmaya yeterli bir neden olmadığını biliyorlardı.

Ertesi gün, Cal'ı arayarak gelemeyeceğini söyledi.

"Dün akşamdan dolayı mı?" diye Cal, sordu yavaşça.

"Evet. Sanırım, aptalca bir şey yapmadan önce biraz mola vermeliyiz. Havaalanının birkaç saat içinde açılacağını söylediler.

New York'tan döndüğümde her şey yoluna girecek, olanları unutamam, Cal."

Cal, kendi aptallığı yüzünden Meredith'in ayrılmasını istemiyordu.

Çok dikkatli davranmamıştı, fakat her şeyden fazla istediği, şey onu kaybetmemektir. "Böyle aptalca davrandığım için özür dilerim.

Steve'e nasıl âşık olduğunu biliyorum. Bana aniden ne oldu anlamadım." Her ikisi de, buna hemen son vermeleri gerektiğini biliyorlardı. Meredith'e göre, bu konuda daha fazla konuşulmazsa, ikisi de o anı unutabilir, aylardır paylaştıkları rahat arkadaşlıklarına dönebilirlerdi. "Noel'de seni evinde yalnız düşünmek istemiyorum," dedi Cal.

"Ben iyiyim. İnan bana."

"Dün akşam seninle birlikte olmak ve konuşmak çok hoştu." Cal, yıllardır ailesi hakkında konuşmamıştı.

"Bu dostluğu kaybetmeyeceğiz, Cal. Söz veriyorum Steve'i gördükten sonra düzeleceğim. Sen de, Meksiko'daki tatilden sonra yine eskisi gibi olacaksın. Söylediğim gibi, sadece Noel yüzünden.

Yeni yıldan sonra görüşürüz."

"İyi olacağına emin misin, Merrie?" Onu üzdüğünü biliyor ve bu yüzden endişeleniyordu.

"Evet, iyi olacağım. Her ikimiz de iyi olacağız. İyi Noeller, Cal.

Çocukları benim için öp." Ve telefonu kapar kapamaz saçma bir şekilde onları özlediğini hissetti.

O gece, New York Havaalanının açılması onu rahatlatmıştı. Hemen uçakta bir yer ayırttı. New York'a gidene kadar hiç uyumadı, Cal'ı ve ne kadar budalaca davrandıklarını düşünüyordu. Bu, onu uyanık tutmak için yeterliydi. Steve ile kendisinin bir 181

şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Bu şekilde sonsuza kadar yaşayamazlardı.

Kent, bir periler diyarı gibi tümüyle karla kaplıydı. Bir taksiye atlayıp evine gitti. Kar yağışı yeniden başladığında kendini henüz içeri atmıştı. Noel ertesiydi ve en azından evdeydi. Yatak odalarına girdiğinde Steve, yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Elbiselerini çıkartıp sessizce yanına sokuldu. Steve, uykusunda onu kendine çekerek sarıldı.

7Ş2

ON BİR

New York'ta bir hafta çabucak uçtu gitti. Steve de bir hafta izin almıştı ve paylaştıkları zaman çok huzurlu geçmişti. Karda oynayıp parkta kaydılar. Uzun yürüyüşlere çıkıp yemeklerini dışarıda yediler. Birbirlerine bağlanmaya çok ihtiyaçları var gibiydi ve yıllardır yapmadıkları kadar çok seviştiler. İlk günlerden sonra, problemlerini ciddi olarak konuştular.

"Ne yapacağız?" diye sordu Meredith. "Bu şekilde sonsuza kadar yaşayamayız."

"Umarım yaşamak zorunda kalmayız," dedi Steve, üzgün bir sesle.

Meredith yanındayken ve ona âşıkken, uzun süredir olmadığı kadar sakindi.

"İşimden ayrılmamı ister misin? Eğer istediğin buysa ayrılacağım,"

dedi Meredith, dürüstçe. Neredeyse üç aydır ayrıydılar ve Steve, Batı yakasında iş bulamamıştı, ayrılıklarının sonu görünmüyordu.

Steve, "Tabii ki bunu istemiyorum. Senin için iyi olanı istiyorum. Er ya da geç bir iş çıkacaktır," dedi sakın bir sesle.

"Ya çok sonra çıkarsa? Altı ayı ya da bir yılı bulursa?"

"Bu şekilde yaşamayı sürdürmek zorundayız. Daha iyi hiçbir şey çıkmazsa, bir acil serviste iş bulup doğru fırsat çıkana kadar orada bekleyeceğim. Bu bir trajedi değil, sadece zor bir zaman. Diğer insanlar bunun üstesinden geliyor."

"Bazıları gelemiyor," dedi Meredith. Üzgün görünüyordu.

Noel gecesi Cal'la yaşadığı olay, kimsenin dokunulmaz olmadığını göstermişti. Birbirlerini ne kadar severlerse sevsinler karşı kıyılarda yaşamak onlar için gerçek bir tehlike oluştuyordu. Bu, Meredith için bir uyarı olmuştu, ama bunu Steve'e söylemeye niyeti yoktu.

Onu incitmek istemiyordu.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Steve. Kafası karışmıştı.

"Anlamı; bu şekilde yaşayan bazı insanların evlilikleri bozuluyor.

Her ikimiz üzerinde de çok fazla baskı var. Son zamanlarda oldukça zor günler yaşıyoruz."

"Biliyorum. Fakat başarabiliriz. Buna değer. Sevdiğin işi ya da Cal'ın sunduğu fırsatı bırakmanı istemiyorum. Onunla çalışmayı seviyorsun, yaptığın en heyecan verici iş ve çok fazla kazanıyorsun."

"Seni kaybetmeye değmez," dedi Meredith, açık bir şekilde. "Bence hiçbir şey buna değmez, Steve. Bu gezegende hiçbir iş ya da kazanç buna değmez."

"Bunu biliyorum," dedi Steve, Meredith'i kollarının arasına alıp öptü. "Birkaç ay sonra orada olacağım ve geriye dönüp bütün bunlara baktığımızda güleceğiz. Bunu yapabiliriz, Merrie. Söz veriyorum." Meredith, bazen ikisinden de büyük bir gücün kendisini çekip uzaklaştırmadığını hissediyordu uzağa çekiliyormuş gibi hissediyordu. Ancak bunu kocasına söylemek istemedi. "Hafta sonlarını daha sık birlikte geçirmeye çalışalım."

Geçen birkaç ay, bu açıdan pek parlak sayılmazdı. Meredith, her hafta sonu Palo Alto'ya bağlanmış gibiydi. Steve ise, her zaman hastanede görevdeydi. Soğuklar, toplantılar, tipiler ve aksilikler yüzünden birbirlerini zorlukla görebilmişlerdi.

"Sanırım bu işe yarar," dedi Meredith, dalgın bir şekilde başını sallayarak.

"San Francisco'da iş aramayı sürdüreceğim. Lucas'm kalçası iyileşene kadar, iki ay buradan hiçbir yere uzaklaşmam zaten O

zamana kadar, belki orada bir iş açılır." Sesi, uzun süredir olmadığı kadar umutluydu. Meredith'le birlikte olmak moralini gerçekten düzeltmişti.

I "Tanrım, umarım," dedi Meredith. Konuşmanın ardından yataklarına geri döndüler. Travma ünitesinden gelebilecek bir çağrı ile kesintiye uğramadan, yılbaşı gecesini bile birlikte geçirmeyi başardılar. Bunun için büyük oranda, Steve'in yerine bakan Anna Gonzalez'e teşekkür etmeleri gerekiyordu. Anna, herkese Steve'i aramayı yasaklamıştı. "Ona büyük teşekkür borçluyum," dedi Meredith, yılın ilk günü Kaliforniya'ya dönmek üzere valizlerini toplarken. Gideceği için her ikisi de üzgündü. Mükemmel bir hafta geçirmişlerdi. Meredith bile, ilişkilerini Noel sabahında olduğundan daha güvende hissediyordu. Yeniden güvenli taraftaydılar. Ve Steve'in söylediği her şey anlamlıydı. Er ya da geç bir iş çıkacaktı. Olmazsa, Steve bunda sağlık görevlisi olarak bile olsa geleceğini

söylemişti -gerçi Meredith bu konuda ciddi olduğunu sanmıyordu. "Gelecek sefer, Arına ile tanışmanı istiyorum." Meredith ayrılmadan önce Steve'in hazırladığı yemeği yiyorlardı. "Akıl almaz bir kadın. San Juan'da kötü koşullarda büyümüş. Önce Yale'de, sonra da tıp fakültesinde burslu okumuş

ve hukuk fakültesinden zengin bir gençle birlikte olmuş. Bu durum, çocuğun ailesinin hoşuna gitmemiş ve oğullarını ayrılması için zorlamışlar. Ama o arada bir çocukları olmuş; adam, onu yeni doğmuş bebeği ile parasız ve yardımsız terk etmiş. Çocuk şimdi beş yaşında. Batı Yaka-sı'nda asansörsüz yüksek bir binada yaşıyorlar. Aynı zamanda mükemmel bir doktor. Onu bulduğumuz için çok şanslıyız."

"Tipi nasıl?" Meredith'in sorusu Steve'i güldürmüştü.

"Kadınca bir soru," diye takıldı.

"Ben bir kadınıym."

"Farkındayım." Bir saat önce bir kez daha sevişmişlerdi. "Bu yol için," demişti Steve. "Hoş görünüyor ama muhteşem değil. Biraz zayıf, biraz sinirli, çok fazla gergin. Bakması gereken bir çocuğu var, geçici doktorluk yaparak kıt kanaat geçiniyor. Ona sürekli bir iş sağlamaya çalışacağım. Bölümde gerçekten işimize yarar, ben ayrıldıktan sonra da yerime geçebilir. Bu da hoşuna gider."

"Erdem abidesi gibi gözüküyor," dedi. Steve'in ondan söz ediş şekli genç kadını huzursuz etmişti. Fiziğini tarif edişi de çok üstünkörüydü. "Kaç yaşında?"

"Otuz üç. Çocuk değil. Eski kocası yüzünden çok acı çekmiş." Sesi merhamet doluydu.

"Babası çocuğa yardım etmiyor mu?"

"Ayda iki yüz papel gönderiyor. Onu görmüyor, konuşmuyor bile, yeni evliliğinden ikizleri var."

"Hoş adam," diyerek yorum yaptı Meredith. Steve'i kıskanmaya başladığını fark etmişti ama bu çok komikti. Noel gecesi, Cal'ı öpen Steve değil, kendisiydi. Bu yüzden üzüntüsü hâlâ geçmemişti ve kendini suçlu hissediyordu. Steve böyle bir şeyi asla yapmazdı. Her zaman birbirlerine sadık olmuşlardı. Bir daha aynı hatayı yapmamaya kararlıydı. Cal da onun ne kadar üzüntülü olduğu fark etmişti ve Meredith buna bir daha asla izin vermeyecekti.

Steve, Meredith'i havaalanına bıraktı, birbirlerini öpüp kucaklarken yeni evli gibi görünüyorlardı. Meredith, ne kadar yoğun olurlarsa olsunlar, iki hafta sonra tekrar geleceğine söz verdi. Ayrılırken Steve'i son kez kucaklayıp öptü. Yol boyunca kafasını ilişkileri meşgul etti. Bir hafta öncesine göre kendini çok daha iyi hissediyordu.

Geceyarısından hemen sonra Palo Alto'daki dairesine girdi ve Steve'i düşünerek uykuya daldı. Ertesi sabah erkenden uyandığında capcanlıydı. Cal içeri girdiğinde, masasında oturmuş, meşgul ve mutlu görünüyordu. Cal, bir süre kapıda durup Meredith'in yüzünde kendisiyle ilgili olumsuz bir ifade aradı, fakat bulamadı. Meredith başını kaldırarak ona gülümsemişti. Cal, şimdiye kadarkinden farklı bir şeylerin olduğunu sezebiliyordu.

Meredith aftalardır olduğundan daha mutlu görünüyordu. Cal, onun adına memnun oldu.

"New York nasıldı?" diye sordu. Fakat sormaya gerek yoktu. İyi olduğu gözlerinden okunuyordu.

"Muhteşem. Meksico nasıldı?" Sesindeki rahatlık Cal'ı ferahlatmıştı.

"Sıcak ve güneşli. Tekila ve margarita cenneti."

"No turistal" Meredith güldü. Cal, Noel gecesi onu öperek aptallık ettikten sonra, Meredith kendisine kızgın olmamasına memnundu.

Dersini almıştı. Bu kez şanslıydı. Meredith istifa edebilir ya da kızabilirdi. Her ikisinin de olmaması Cal'ı neşe-lendirmişti.

"Sanırım, alkol bütün sorunları yok ediyor. İyi bir tatildi."

"Memnun oldum. Çocuklar nasıl?"

"Biraz haylazlar. Charlotte'un ardından her zaman böyle olurlar.

Onları ürkütüyor."

"Artık evdeler, yakında düzelirler."

Cal, "Steve nasıldı?" diye temkinli bir şekilde sordu. Meredith'in Noel'de aldığı çanta yanmıyordu. Gerçekten hoşuna gitmişti.

Meredith de saati takmıştı.

Steve'le beraberken onu üzmemek için saati yanına almamış, San Francisco'da bırakmıştı. Fakat şimdi her şey yolunda görünüyor, iş

de hızla büyüyordu.

"Steve, bir hafta boyunca izinliydi." Bunu söylerken Meredith memnundu. "Ve iş konusunda çok mantıklıydı. Gelecek iki ay boyunca yerinden ayrılamıyor zaten. Hafta sonları oraya gitme konusunda daha çok çaba harcayacağım. İki hafta sonra tekrar gidiyorum." Bu Cal'a bir şey hatırlattı.

"Üst yönetim için Hawaii'de üç haftalık bir organizasyon yaptım.

Sana söyleyecektim." Tarihleri verirken Meredith de takvimine not etti.

Sonra, "Bence uygun," diyerek gülümsedi ve Cal'a on dakika sonraki Finans Kurulu toplantısını hatırlattı.

"Ben senin kölen miyim? Hani benim margaritam? Plaj nerede?"

Meredith güldü ve parmağını doğru salladı.

"Boş ver bunları, tatil bitti. Yapacak çok işimiz var, Bay Dow."

"Evet, bayan," diye karşılık verdi Cal ve ofisindeki kâğıtları toparlamak üzere ortadan kayboldu.

Finans toplantısının ardından bütün öğleden sonra birlikte 187

çalıştılar ve Cal, Meredith'in ona karşı olan davranışlarında çok ufak bir değişiklik sezdi. Biraz daha iş ilişkili, biraz daha dikkatliydi ona karşı. Ancak günün sonunda her Şey normale döndü. Ayrılırken Meredith, neşeyle el sallayarak iyi akşamlar diledi. Gün boyunca Meredith, ona karşı biraz kapalıydı, böyle davranmakta haksız olduğu da söylenemezdi. Meksika'dayken Meredith hakkında çok düşünmüş ve tekrar karşılaştıklarında olabilecekler konusunda endişelenmişti. Daha da da kötüsü, onunla her gün konuşmayı özlemişti ve o sabah görüştüklerinde bu kadar memnun olmasına Şaşırmıştı.

Cal, hafta sonu onu eve yemeğe davet etti. Fakat Meredith, yapacak çok işi olduğunu söyleyerek reddetti. Cumartesi gününü ofiste geçirdi ve pazar günü ev aramak için kente gitti. Bu kez Cal, onunla gitmeyi önermedi. Çocuklar, Meredith'i sorduğunda meşgul olduğunu söyledi. Hepsi onu görememekten Şikâyet ettiler. Cal, her ikisinin de kendilerini geri çektiklerini fark etti. Kısa bir süre tehlikeli sularda kalmışlar, Şanslı oldukları için ıkabilmişlerdi.

Hafta sonu boyunca çantasına her baktığında onu özlediğini fark ederek ürktü. Kendini ona, tuhaf bir Şekilde herkesten yakın hissediyordu.

ON İKİ

Anna Gonzalez, travma ünitesinde çalışmaya başladığından iki gün sonra, Steve onun fazlasıyla bağımsız olduğunu fark etmişti. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve her konuda kendi fikirleri vardı.

Steve'den talimat alıyor, ama buna kendi fikirlerini de katıyordu.

Steve, bir haftalık tatilinden dönene kadar, Anna çalıştığı herkesin saygısını kazanmıştı. Ondan hoşlanmışlardı da.

Steve'in döndüğü sabah, Anna yaptığı her şeyi açıklayarak onun için aldığı notları verdi. Steve, tüm notları okuduğunda şaşırıldı.

"Tüm bunları yaptın mı?" diye sordu meraklı bir bakışla.

Departman toplantıları yapmış, verimliliği artırmak için bazı şeyleri yeniden düzenlemişti. Programları değiştirmiş, ameliyatları yapmış ve şaşırtıcı sayıda hastayı tedavi etmişti. "Hiç eve, çocuğuna gitmedin mi?" diye takıldı, Steve.

"Sık değil." Anna bunu ciddi bir ifadeyle söyledi. Steve'in Meredith'e yaptığı belirsiz tanımlamaya rağmen hoş bir kadındı ve yaşından genç gösteriyordu ama Steve her nasılsa onunla birlikte olduğu zamanlarda bunu fark etmemişti. Fazla gülümsemi-yordu ve işi konusunda çok ciddiydi. Bununla birlikte hastalara karşı son derece nazik, yumuşak ve sıcaktı. Birçok yönüyle tam bir kadındı.

Anna, Steve'in tatilinden önce işe girmişti, ama Steve, onu yeni yeni tanımaya başlıyordu. Kolay kolay yorulmuyor ve uzun 190

saatler çalışmaya istekli oluyordu. Steve, onun söylediklerinden kendini çocuğuna adadığını bilse de o, eve gitmek için asla sabırsızlanmıyordu. Niçin bu kadar uzun saatler çalışmaya istekli olduğunu sorduğunda, Anna, çekinmeden konuştu.

"İki nedeni var. Yaptığım işi seviyorum ve paraya ihtiyacım var."

"Kızına kim bakıyor?" Onda Steve'in aklını karıştıran bir şeyler vardı ama içi birçok açıdan çok yumuşaktı.

"Komşuma bırakıyorum. Beş çocuğu var ve kızım onlarla mutlu oluyor."

"Ya sen? Bir süreliğine eve gitmeye ihtiyaç duymuyor musun?"

Aklımızı kaçırmamak için hepimiz buradan çıkmaya ihtiyaç duyarız," dedi Steve, yorgun bir gülümseme ile. Kendisi dört gündür görevdeydi.

"Sen de pek eve gitmiyorsun," diye cevap verdi, Anna. Kalın telli, siyah saçları ve çikolata gibi bakan kahverengi yumuşak gözleri vardı.

"Karım Kaliforniya'da yaşıyor," dedi Steve, karşılık olarak.

"Boşandın mı?" Steve hayır anlamında başını salladı. "Ayrı mısınız?" Anna da Steve'in hayatını merak ediyordu. Hakkında birçok söylenti vardı. İnsanlar iyi biri olduğunu ama karısıyla acayip bir ilişkisi olduğunu söylüyorlardı. Arına ne demek istediklerini tam olarak anlamamıştı. Bu yüzden sordu. Anna Gonzalez soru sormaktan hiç çekinmezdi. Steve, onu en iyi şekilde, dışta Meredith'ten daha katı, içte daha yumuşak olarak tanımlıyordu. Steve'le çalışırken, zaman zaman dobra ve hırçın bir tavır takınıyor ama sonra incelikli bir söz edip Steve'in ruhunu okşuyordu. Her şeyden çok, savunmacı tutumu dikkat çekiciydi.

İncinmişti ve buna tekrar izin vermeye niyeti yoktu. Mücadeleci kişiliğiyle hayatta kalmayı başarmıştı.

"Karım ve ben iki ayrı kıyıda yaşıyoruz," dedi Steve, gülümseyerek.

Bu cevap Anna'yı güldürdü. "Cinsel bir tercih mi, yoksa bir tanı mı doktor?"

"Her ikisi de. Bunun anlamı; zamanın yüzde doksanında seksten uzağım ve buradan üç bin mil uzaktaki bir kentte çalışan kadın için çıldırıyorum. Yaşadığı kentte iş bulamıyorum, fakat arıyorum.

Sadece iş arıyorum, bir başka kadın değil."

"Karışık görünüyor," diye yorumladı Anna, Steve'in ofisinde otururlarken. Polistiren fincanlarda kahve içiyorlardı. Zor bir karın ameliyatını yeni bitirmişlerdi, Anna yorgun düşene kadar çalışmış ve sonunda mermiyi çıkartmıştı. Kıvrak parmakları, ustalıklı tekniği ve inatçılığı hastayı kurtarmıştı. Steve, bunu tek başına başarabileceğinden emin değildi.

"Karmaşık," diye itiraf etti Steve, karısıyla ilişkilerini kastederek.

"Dört aydır bu şekilde sürüyor. O, ekim ayından beri Kaliforniya'da. Bense bulduğum işi geçen ay kaçırdım. Şimdi, Lucas yüzünden buradan ayrılmam iyice zorlaştı."

"Durum pek iyi görünmüyor," Anna'nın sorgu dolu gözleri, Steve'in gözlerine odaklanmıştı. Steve'in son derece tuhaf bir insan olmasına rağmen, iyi bir cerrah, ilginç biri olduğunu düşünüyordu.

Bazen hemşireleri şoka sokan düşünceleri dile getirmeyi sevdiğinin farkındaydı.

"İyi değil," dedi Steve. "Mükemmel bir iş teklifi aldı ve ben, kabul etmesi için ısrar ettim. Ben de ocak ayında başlamak üzere bir iş

bulmuştum, ama sonra sorun çıktı. Aslında çok kötü bir durum, ve şu anda yapabileceğim bir şey yok. Bütün bulabildiğim, acil serviste alt kadroda bir işti. Çoğunlukla hemoroidlere, burkulmuş

bileklere ve zaman zaman da astımlılara bakıyorlar. Kayıt defterleri neredeyse beni uyutuyordu."

"Burada şımarmışsın," dedi Anna, ciddi bir şekilde. Anna da, Steve'le aynı giysileri giyiyordu ama

bunlar bile, onun mükemmel biçimini saklayamıyordu.

"Belki. Belki, bütün bu baş ağrılarına artık ihtiyacım yok. Belki kolay bir iş için hazırım. Rahatlatıcı olabilir."

"Bundan şüpheliyim. Kendini kandırıyor gibisin. Sana uymayan bir işe nasıl gidebilirsin?" Bu konuda gayet mantıklı düşünüyordu.

Anna Gonzalez, içten ve dürüst biriydi.

"Çünkü, evliliğimi kaybetmek istemiyorum."

"Eğer seninse, kaybetmezsin, değilse onu korumak için yapabileceğin bir şey yok."

"Bu tip öğütler için ekstra para ister misin, doktor?" diye dalga geçti Steve.

Arına gülümsedi, "Hayır, bu tip öğütleri kendim kullanmadığım için bedava veriyorum."

"Senin boşanmış olduğunu duydum," dedi Steve, önemsemez bir şekilde. Anna başını salladı.

"Fena halde."

"Bunun anlamı nedir?"

"Anlamı; birbirimizden nefret ediyoruz ve onu bir daha görmek istemiyorum. Ailesi ona para verdiği için sekiz aylık hamileyken beni terk etti."

"Hımm, şu mesele," dedi Steve, önemsememiş gibi. Anna'nın üzülmesini istemiyordu. Fakat Anna'nın gözleri derinden yaralanmış olduğunu gösteriyordu.

"Kızını hiç görmedi."

"Anlattıklarına bakılırsa, bu kızın için bir şans. Kimsenin böyle bir babaya ihtiyacı yoktur, Arına," dedi, yumuşak bir sesle.

"Evet, ama herkes bir babaya ihtiyaç duyar. Her zaman onun için bir gizem, bir fantazi, bir kayıp kahraman olarak kalacak çünkü onu tanımıyor."

"Belki bir gün tanır. Belki onu bulur."

"Belki. Kızını göreceğini sanmıyorum. Çünkü benden utanıyordu."

Hâlâ çok kızgındı. Zor günler yaşamıştı ve kendisine bunu yaşatanı hiç affetmemişti.

"O halde seninle niçin evlendi?"

"Hamileydim ve o, bir asildi. Sonra korkak bir tavuk oldu."

"Ah, insan ırkı ve çekici zaafı."

"Evet sanırım öyle." Gecenin ortasında, iki dünya arasında yaşam kurtarır insanlara yardım ederken gerçek yaşam konusunda konuşmak kolaydı. Dışarıdaki dünya, duvarların arkasındaki dünya, böyle, zamanlarda bir başka gezegen gibi görünürdü. Tek sahip oldukları bu ve birbirleriydi. Bu şekilde çalışmak insanlar arasında tuhaf bağlar oluşturur. Okyanusun ortasındaki bir botta olmak gibi. Ancak Steve, onun için üzülmişti, Anna incinmiş, yaralanmış, kızmış, acı çekmiş ve hayal kırıklığına

uğramıştı.

Gözlerinin aydınlandığı ve yeniden canlı görüdüğü tek an, kızından söz ettiği andı. Steve, Anna'dan kızının isminin Felicia olduğunu öğrenmişti.

Her ikisi de acile çağrıldılar. İki gün sonra, kısa bir iznin ardından işe dönmüş, yine birlikte çalışıyorlardı. Hafta sonuydu. İki de açlıktan ölüyordu ve pizza ısmarladılar. Arına geçen seferki konuşmalarına göre daha mutlu görünüyordu. Steve onu bazı şakalarla ve yıllar boyunca travma ünitesinde karşılaştığı bir yığın acayip insan hakkında anlattığı öykülerle güldürmüştü.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu, pizzanın üzerindeki mozzarella ile güreşirken. Anna bu soruya güldü.

"Şaka mı yapıyorsun? ne zaman olacak ki? Burada kimin erkek arkadaşı var ki? Nasıl becersinler bunu?"

"Bazı erkekler beceriyor," dedi Steve sakın bir tavırla. Anna gülümseyerek karşılık verdi. "Kadınların hiçbiri beceremiyor." "Ya sen? Başka bir kadınla çıkıyor musun?"

"Elbette ki hayır." Steve şaşırımıştı. "Sana söyledim, ben evliyim."

"Evet, buradan uzakta başka galaksiden bir kadınla. Sadece merak ettim." Anna onun sadık biri olduğunu duymuş ve bu özelliğinden hoşlanmıştı. Bir âşıktan daha çok, bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Ne zamanlar buraya geliyor?"

"Yeterince sık değil. Ama bu hafta sonu geliyor."

"Bu iyi. Çocukların var mı, Steve?"

"O kadar şanslı değilim."

"Niçin?" Onu travma ünitesinde çocuklarla görmüştü ve çocukları sevdiği belliydi.

"Karın her zaman çok meşgul. Aslında ikimiz de öyleyiz. Onu suçlayamıyorum. Çocuk istemediğini düşünüyor."

"Eğer böyle düşünüyor ve söylüyorsa," dedi Anna, gerçekçi bir şekilde, "istemiyordun Ona inan. Erkekler her zaman kadınları buna ikna edeceklerini düşünürler, ama edemezler, eğer ederlerse bu büyük bir hatadır."

"Senin başına gelen bu mu?" Steve şaşırmişti ve Anna'nın söylediğine katılmıyordu. Hâlâ Meredith'i ikna edebileceğini, onun sadece bu konuda biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Anna onu tanımiyordu. Steve, Meredith'in, eğer kendine bir şans tanırsa, mükemmel bir anne olacağını düşünüyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Anna, ona dürüstçe. Ona karşı her —

zaman dürüsttü. "Ben sadece hamile bırakıldım. Bu kadar basit. İki aydır çıkıyorduk ve aniden, bingo. O panikledi ve ben de çok mutlu olmadım."

"Niçin kürtaj yaptırmadın? Daha kolay olabilirdi." "Alın yazısı. Ben katoliğim, bu yüzden istemedim. Bunu kaldıramazdım. Eğer yaptırsaydım hiç aklımdan çıkaramazdım. Yapamadım. Babam çıldırdı. Annem ağladı. Kız kardeşlerim benim için üzüldü. Erkek kardeşlerim onu öldürmek istedi. Zor zamanlardı. Hamileliğimin ardından, kendi insanlarıma yardım etmek, yoksullara bakmak için Porto Rico'ya dönmeye karar vermiştim. Tropikal hastalıklar üzerine uzmanlaşmayı düşündüm bir süre, ama burada çalışmak benim için daha iyi. Neyse şimdi, Porto Rico'ya dönmek çok uzun iş. Burada yaşam ailem için de daha kolay. Benim için özür dilemek, ya da Felicia hakkında yalan söylemek zorunda kalmıyorlar. Babam insanlara dul olduğumu söylüyor." Ailelerin yaptıkları şeyler bazen akıl almazdı, ama artık hiçbir şey Steve'i şaşırtmıyordu. Birçok öykü dinlemişti ve onunki de Steve'i şaşırtmamıştı. Sadece Anna için üzüntü duymuştu. Zor koşullarla tek başına mücadele ediyordu. Meredith'ten dağlar kadar farklıydı.

Onun büyük bir işi, yüksek geliri, onlar için oluşturduğu hisse senedi portföyü ve konforlu daireleri vardı. Tüm bunlar, onu dinlerken kendini daha çok suçlu hissetmesine yol açmıştı. Kendi yaşamı onunkinden çok daha kolaydı. Anna'ya yardım etmek istedi. Bir gün, travma ünitesinin-deki geçici işi yerine gerçek bir iş sağlamak dışında yapabileceği çok fazla şey yoktu. "Ya sen?" diye sordu Anna, "Hiç başka bir şey yapmak istediğin olmuyor mu? Özel çalışmak ya da üçüncü dünya ülkelerinde bir klinikte çalışmak gibi."

"Sadece en kötü kâbuslarımda." Gülümsedi. Anna da güldü. "Bu yeterince kötü. Daha da kötüleştirmek için parazitlere ya da yılanlara ihtiyacım yok. Büyüdüğünde yapmak istediğin bu mu, Anna?"

"Evet, bir gün. Belki Felicia büyüdüğünde. O yanımdayken bunu yapamam. Bulaşıcı hastalıklar üzerine uzmanlık yaptım. Fakat Felicia doğduktan sonra alanımı değiştirip New York'ta kaldım.

Böylesi daha güvenli."

"Çok iç karartıcı. Burada başına bir şey gelmezse hiçbir yerde gelmez. Metro karanlıkta daha

güvenli, bütün kaçıklar burada birbirlerini vuruyorlar ve senin peşinden de gelebilirler."

"Fakat en azından Felicia daha iyi bir yaşama sahip. Bir üçüncü dünya ülkesinde çalışarak bunu ona sağlayamam."

Can alıcı bir noktaydı, fakat Steve biliyordu ki yaşam onlar için burada da kolay değildi.

Günlerdir birlikte çalışıyorlardı ve Steve giderek ona daha düşkün oluyordu. Soğuk dış kabuğu çok inceydi ve içinde fazlasıyla duyarlı bir kadın vardı. Ambalaj da kötü değildi. Bir gece onu kot pantolon tişört ve kayak ceketiyle görmüştü. Saçlarını omuzlarına bırakmıştı ve çok güzel görünüyordu. Gerçek giysiler ve makyajla ne kadar mükemmel olacağını hayal bile edemiyordu. İnanılmaz bir vücut, iyi bir kafa ve yumuşak kalbiyle tümüyle doğal bir kadındı.

Ocak ayının ortasına kadar çabucak arkadaş oldular. Steve ona güvenmeye başlamıştı. Güvenilir biriydi ve Steve de sık sık ondan destek alıyordu. Anna'nın zaman zaman ona ters davrandığı oluyordu. Bir konuda yanlış yaptığını düşündüğünde onunla tartışmaktan korkmuyordu. Steve de, şaşırtıcı bir şekilde Anna'nın bu yanından hoşlanıyordu. Bir keresinde Steve'e İspanyolca bağırması bu da Steve'i eğlendirmişti.

Sinirlenerek, "hijo de putana" demişti ve Steve de teşekkür edip şimdiye kadar kimsenin ona bu kadar güzel bir kompliman yapmadığını söyleyerek Anna'yı çileden çıkarmıştı.

"Sana orospu çocuğu dedim, Tanrı aşkına."

"Yapma, Anna! Beni sevdiğini söylediğini sanmıştım." Bu Anna'yı güldürmüş ve tartışma bitmişti. Bununla birlikte, Steve sık sık onun üstünde olduğunu hatırlatıyordu.

Böyle zamanlarda Anna, "Bu bana paspas muamelesi yapabileceğin anlamına gelmiyor," diyor ve Steve de bunu sabırla karşılıyordu.

"Maalesef haklısın. Fakat bunu denemek eğlenceli oluyor," diyordu sırtarak.

"Umutsuz." Söylenip içini boşaltmaktan hoşlanıyordu ama Steve'i çok sevdiği ve ona saygı duyduğu açıktı.

Karısı kente geldiğinde Steve adına mutlu olmuştu. Ancak Steve ile Meredith için zor bir hafta sonu oldu. Yaşamlarını kısa bir sürede birbirlerine kenetlemeye çalışıyorlar, ama bu giderek daha zor oluyordu. Meredith gelmeden önce Steve bütün gece ameliyathanede çalışmıştı ve onunla karşılaştığında uykusuzluktan dolayı sinirliydi. Meredith onu memnun edebilmek için her şeyi yaptı. Steve'in sevdiği ekşi hamurlu ekmeklerden ve taze yengeç ile iki şişe mükemmel Kaliforniya şarabı aldı. Fakat Steve yemek içmek için bile çok yorgundu. Öğle yemeği boyunca bazı ufak şeyler üzerinde tartıştıktan sonra, Steve bütün öğleden sonra uyudu. Meredith evde dolaşarak onun uyanmasını bekledi, sonunda Steve uyandığında saat dokuzdu.

Birkaç saat konuştular. Günün erken saatlerine göre daha iyidiler, ama aralarındaki atmosferin, eskisinden farklı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Bazen yabancı gibi hissediyorlar ve gittikçe birbirlerinden uzaklaşarak ayrı dünyalarda yaşamaya başladıklarını fark ediyorlardı. Artık birbirlerine doğru kolay adım atamıyorlar ve aralarındaki uyum giderek azalıyordu.

Pazar gecesi Meredith, Kaliforniya'ya uçana kadar, her ikisinin de morali düzelmemişti. Meredith'in San Francisco'dan getirdiği yiyecekler dokunulmadan buzdolabında duruyordu.

Karısı evden ayrıldıktan bir saat sonra Anna, Steve'i arayarak akşam yemeği için evine davet etti. Steve de düşünmeden şarap, ekme ve taze yengeci alıp gitti.

Anna'nın dairesi, ev sahibinin onarmayı reddettiği kırık bir pencere yüzünden zor ısınan, fare deliği gibi bir yerdi. 102'inci Cadde'deki, her tarafı hamamböcekleriyle dolu bu ev, Anna'nın kendisi ve çocuğu için sağlayabileceği yerlerin en iyisiydi. Steve, çocuğun babasının varlıklı biri olduğunu bildiği için, onun nasıl yaşadığını gördüğünde şoka uğradı.

"Çok önemli değil," dedi Anna, fakat önemli olduğunu her ikisi de biliyordu. Anna'nın olgunluğu, onuru ve inatçılığı Steve'i derinden etkilemişti. Annesinin sansın bir versiyonu olan küçük kız çok güzeldi. Anna'nın söylediği bir şeyden hoşlanmadığında ayağıyla yere vurarak tepiniyordu. Anna onun

yaramaz olduğunu söyledi.

"Sana benziyor. Birkaç yıl sonra çekeceğin var."

"Biliyorum," dedi Anna gururla. "Babası adi herifin tekiydi ama sevimliydi." İkisi de bu tanımlamaya güldüler. Adamda Anna'yı çeken bir şey olmalıydı. Görünüşü, beyni ya da seçkin kökeni.

Anna'yı tanıdığı için, onu çekenin, para olmadığını tahmin edebiliyordu. Steve, onları yemek için eve çağırılmayı isterdi ama dairenin gösterişinden utanıyordu. Buraya gelmek onun için daha kolaydı. Anna, Steve'in getirdiği yengeç ve şaraptan sıkılmış, fakat hoşlanmıştı. O gece, geç vakte kadar üç bin mil uzaktaki eşinden ayrı kalmanın yarattığı gerginlik üzerinde konuştular. Anna ona karşı anlayışlıydı ve sıkıntısını paylaştı. O gece eve döndüğünde Steve, çok içtiğini fark etti, buna rağmen her ikisi de çizgiyi aşmamıştı. Anna, ile sadece iyi arkadaşlıklar.

Steve, yatağa girdiğinde Meredith'i özlediğini hissetti. Arayıp hafta sonu için üzgün olduğunu söylemeyi düşünerek saatine baktığında onun hâlâ uçakta olduğunu fark etti. Mesaj bırak-797

mak istedi, ama çok yorgun ve biraz da sarhoştı, Kısa sürede uykuya daldı.

Aynı hafta içinde, Steve, Anna'yla kızını evlerinin yakınındaki bir yerde sandviç ve dondurma yemeğe götürdü. Felicia, her ikisiyle birlikte mükemmel vakit geçirdi, dönüşte hep birlikte eve geldiler.

Anna, Felicia'yı yatırırken Steve, gazeteye göz attı. Burada olmak rahatlatıcı ve huzur vericiydi.

"Sen iyi bir adamsın," dedi Anna, oturma odasına geri dönüp kırık kanepeye Steve'in yanına otururken. "Seni başıboş bıraktığı için, karın budala olmalı." Her ikisi de yorgun ama rahattılar. Uzun, zor bir günün ardından hoş bir akşam olmuştu.

"Şu an için başka bir seçeneği yok," dedi Steve, dürüstçe.

"Kaliforniya'da bir iş bulana kadar başka şansımız yok." Yüzü üzgün bir ifade almıştı.

"Orada sana uygun bir iş olmalı, Steve," dedi Anna, sempatik bir şekilde. Steve, gözlerini dar bir tişört ve tayt giymiş olan Anna'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Arkadaşlıkları her ikisi için de önemliydi. Bunu kaybetmek istemiyordu.

"Benim kendi kendime söyleyip durduğum da bu. San Francisco'da benim için bir iş olmalı, fakat şimdiye kadar hiçbir şey çıkmadı."

Oradaki bütün hastaneleri arayıp iş aradığını anlattı. "Neredeyse buna alışıyorum." Fakat Steve'in sözlerine kendisi ne de Anna için inandırıcıydı. Ertesi hafta Meredith'in Hawaii'ye gideceği ve birbirlerini görmeden iki hafta daha geçirecekleri gerçeğini de değiştirmiyordu.

"Bu seni sıkıyor mu?" dedi Anna, Hawaii ile ilgili olarak. "Onun birlikte çalıştığı adamla bir ilişkiye girmesinden endişeleniyor musun?" Anna bazen çok derinlere inen sorular soruyordu. Bu, Steve'i rahatsız ediyor ama onu düşünmeye zorluyordu. Genç adam, ne kadar acı verici olursa olsun, ona her zaman cevaplar vermişti.

"Bazen endişeleniyorum. Yakışıklı bir adam ve aslında ondan hoşlanıyorum. Fakat Meredith'e güveniyorum. Merrie, bunu yapmaz."

Anna, bu kadar emin olmaması gerektiğini söylemeyecek kadar kibardı. İnsan, insandı ve yeterince yalnız kalırlarsa budalaca şeyler yaparlardı. "Birbirimizi hiç aldatmadık."

"Bu konuda sana hayranım," dedi Anna, dürüstçe. Onun ne kadar yalnız, ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu. Fakat Steve, asla ona pas vermemiş ve bir imada bulunmamış ya da bulunacağına dair bir izlenim bile vermemişti. Meredith, şanslı bir kadındı. Belki, her ikisi de şanslıydı. En azından Anna, Steve için böyle olmasını umuyordu.

"Rasgele ilişki kurmaktan hoşlanmadığımı Meredith bilir. Bu konuda dosdoğru olmak, yapabildiğimiz tek şey." Meredith, New York'tan ayrılalı hemen hemen dört ay olmuştu ve iki ayrı kıyıda yaşamak

yaşamları boyunca karşılaştıkları en büyük zorluktu.

Bunun anlamı; Meredith Kaliforniya'dayken, Steve için, hafta sonları bir şeyler yapacak, gece eve gittiğinde konuşacak, işler zor gittiğinde şikâyet edecek, birlikte gülecek ya da sabahleyin sevişecek kimsenin olmamasıydı. Bu, oldukça zor olmasına karşın geçici bir durumdu. Evliliklerini bozacak aptalca bir şey yapmak istemediğini Anna'ya söyledi.

"Bence, biriniz kendini çok fazla yalnız hissedip ya da bir gece, bir partide çok fazla içip her şeyi alt üst etmeden bir an önce oraya gitmelisin."

"Biliyorum," diyerek başını salladı Steve. Gerçekte, Meredith önceki hafta gittiğinden beri San Francisco General 'daki acil servis işini düşünmeye başlamıştı. Ayrı olmak ilişkilerini çok zorlaşıyordu.

"Meredith birkaç hafta önce işini bırakıp dönmeyi önerdi, fakat, bunu yapmasını istemiyorum. Mükemmel bir işi var, ona karşı haksızlık yapmak istemiyorum," dedi Steve, içini çekerek.

"Sen hoş bir adamsın, Steve Whitman. Umarım karın seni hak ediyordur."

"Ediyor," dedi Steve. Fakat o gece eve gittiğinde Atina'yı ve yaşadığı zor hayatı düşünmekten kendini alamadı. Hamamböceği istila ettiği daireden ve bu yaşamdan çok daha iyisini lâıyktı 799

o. Bazen yaşamın ne kadar adaletsiz olduğunu kabul etmek zordu.

Meredith'le kendisinin çok şeyi vardı; Callan Dow ve Anna'nın eski kocası gibi adamlarsa daha da fazlasına sahipti. Anna'nın ise hiçbir şeyi yoktu. Ama o, buna aldırıyor, yaptığı işin doğruluğuna inanıyordu.

O gece, artık alıştığı gibi yatağa yalnız gittiğinde, Anna'nın, Meredith'in Cal'la Hawaii'ye gitmesine dair söylediklerini düşündü. İşin gerçeği, bugünlerde ikisinden birinin kendini çok yalnız hissetmesi, çok içmesi ya da daha kötüsü, önem vereceği biriyle karşılaşması olasılığı yok sayılamazdı. Durum, endişe verici görünüyordu. Ama, yine de kendileri için, bunun olmayacağını umuyordu. Steve o gece uzun bir süre, önce Meredith'i, sonra da Anna ve Felicia'yı düşünerek yattı. Arkadaş oldukları için memnundu. Kısa bir zamandır tanınmasına karşın, onun için çok şey ifade ediyorlardı.

ON ÜÇ

Callan'ın, Dow Tech üst düzey yöneticileri için planladığı gezi dört gün sürecek ve Hawaii adasında, Mauna Lani'de yer ayrılmıştı.

Otuzdan fazla çalışan davet edilmişti, on sekizi eşlerini de getiriyordu. Büyük bir gruptu ve düzenlemeleri yapmak, bir işgal ordusunun naklini sağlamak kadar zordu. Yemekler, her gece için aktiviteler, akşam yemeği partileri, hula gösterileri ve tabii ki toplantılar planlanmalıydı.

Ayrılmalarından bir gün önce, Meredith onları camdan atacak hale gelmişti. Cal'a bu konudaki şikâyetini söylediğinde, o bunu komik buldu.

"İnsanlar bir yere gidecekleri vakit çocuklaşıyorlar," diye sızlandı, Meredith. Toplantılar hakkında son detayları konuşuyorlardı.

Sabahları toplanmalıydılar, böylece insanlar daha sonra tenis ya da golf oynayabilir, plaja gidebilir, ada turuna çıkabilir ya da alışveriş

yapabilirdi. Toplantılar çok uzun, çok ayrıntılı ya da sıkıcı olmamalıydı. Bu gezi, gerçekte herkesi birbiriyle tanıştırmak için bir bahaneydi, fakat aniden özel oda istekleri, özel öğünler ve masajlar gündeme gelmişti.

"Elinizden geleni yapmaya çalışın," dedi Cal, Meredith'e ve düzenlemelerden sorumlu diğer iki kadına. Meredith, harcamalarla ilgilendiği için işe bulaşmıştı ve Cal onun fikirlerine güveniyordu.

"Niçin herkese bir çek gönderip hafta sonu için Las Vegas'a gitmelerini söylemiyoruz?" diye homurdandı Meredith.

"Bunu gelecek yıl deneriz," dedi Cal. Keyfi yerindeydi. Geziyi dört gözle bekliyordu, üzüldüğü tek şey çocuklarını yanında götüremeyecek olmasıydı. İyi bir oteldi ve gelseler severlerdi.

Fakat, her ne kadar okul bandosuyla tura çıkmış lise öğrencileri gibi davranmalar da, bu gezi kesinlikle yetişkinler içindi.

Ayrılmadan önce odalar hakkında bile ağız dalaşı yaptılar. Birçok kişi oteli biliyordu ve katlar, köşeler, yükseklikler, manzara ve klimalar konusunda tercihleri vardı. — Meredith, Steve'e bu geziden söz ederek gelip gelemeyeceğini sordu. Fakat Steve, görevdeydi ve hiçbir yere gidemezdi.

"Seni özleyeceğim," dedi Meredith, ayrılmadan önceki son konuşmalarında.

"Orada olmadığının farkına bile varmazsın. Herkesi memnun etmek için çok meşgul olacaksın." Meredith için mutluuydu. Hoş bir değişiklik olacaktı ve çıkabilecek birçok soruna rağmen, Meredith'in eğleneceğini düşünüyordu. Meredith ise, bu konuda onun kadar iyimser değildi. Şimdiye kadar herkes zorluk üstüne zorluk çıkartmıştı.

Ancak, yola çıktıkları gün, havaalanında gömleklerinden beyaz keten takımlarına kadar Hawaii

giysileri içinde, hepsinin neşesi yerindeydi. Gezi, kokteyl parti gibiydi. Meredith sonunda, first class'ta Cal'ın yanındaki yerine oturduğunda yorgunluktan tükenmişti. Sadece, şirketin bir avuç yöneticisi first class'ta yolculuk ediyordu. Diğerleri büyük bir grup halinde Meredith'in sağladığı, gerçek bir indirimle, ucuz tarifeye uçuyorlardı.

Cal, "Bunun bize kaç patladığını bilmek ister miyim?" diye sordu yüzünde eğlenen bir ifadeyle. Uçuş görevlisi, şampanya servisi yapıyordu, Meredith kibarca reddetti. Sabahın dokuzu, şampanya için çok erken bir saatti, onun yerine kahve istedi.

"Sadece kalkışta sana oksijen vermeme izin verirlerse söyleyebilirim," dedi Meredith, kahvesini yudumlarken.

"Ben de öyle düşünüyordum. Her neyse, bu gezi morallere iyi gelecektir." Uçak havalandıktan sonra, Meredith rahatlamış ve bir yığın kâğıdı önüne çıkartmıştı. Cal, evrak çantasını aldığı için onu azarladı.

"Onsuz bir yere gidemem, Cal," diyerek gülümsedi Meredith, utangaç bir tavırla. "Kendimi suçlu hissediyorum."

"Dikkatini dağıtmak için seni hula derslerine yazdırmalıyız. Bu yolculukta çok çalışmanı istemiyorum. Herkes gibi sen de eğlenmelisin."

"Eğer özel dietlerini bulamazlar ya da yanlış katlarda odalarla karşılaşırlarsa eğleneceklerini sanmam."

"İdare edeceklerdir." Birlikte, toplantı programlarını, tartışmalar için hazırladıkları taslakları yeniden gözden geçirdiler. Sonunda Meredith, Cal'ın kendisini film izlemeye ikna etmesine izin verdi.

Kona'ya doğrudan uçuyorlardı ve uçuş, bir öğün, hafif bir atıştırma, bir film ve kısa bir şekerlemeye izin veriyordu.

Yolculuğun ortalarına doğru Cal, düşünceli bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Meredith, onun ne düşündüğünü merak etti.

"İyi misin?" diye sordu nazikçe.

"İyiyim," Meredith'e baktı. "Sadece bu şirketi kısa zamanda çok ileriye götürdüğümüzü düşünüyordum. Kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Bu şans değil. Cal, Bunun için çok çalıştın."

"Son dört aydır sen de öyle." Hiç kimse daha fazla çalışmamıştı.

Cal, her aklına geldiğinde, Charlie'nin ayrılıp Meredith'in kendilerine katılmasını şükranla anıyordu. Meredith, onun en değerli hazinelerindendi. "Umarım sen de bizimle olmaktan, bizim seninle olduğumuz kadar mutlusundur," dedi, minnettar bir sesle.

"Öyleyim. Eğer Steve de burada iş bulursa her şey mükemmel olacak." Meredith, bunu söylerken, sesi üzüntülüydü. Yaşantısında, artık kocası yer almıyordu. Steve artık çok uzak-lardaymış gibi görünüyordu. Eski bir arkadaş ya da eski bir sevgili gibi ayda birkaç kez görüşüyorlardı. Bazen ona kocasıymış

gibi gelmiyordu. Artık, onun günlük yaşamının bir parçası değildi.

Konuşup gülmüyorlar, sorunlarını paylaşmıyorlardı. Meredith'in onun çağrısına ulaşabildiği zamanlar dışında konuşmaları mümkün olmuyordu. Steve, bugünlerde giderek daha az evde kalıyor gibiydi. Meredith gibi, o da her zaman çalışıyordu. Onsuz yapacak başka bir şeyi yoktu.

"Senin için zor olduğunu biliyorum, Merrie," dedi Cal, alçak sesle.

"Yapabileceğim bir şey olmasını isterdim."

"Belki bir gün olabilir. Bu arada böyle idare edeceğiz." Fakat kolay değildi. Steve yolculuğa gelmeyen tek kocaydı. Meredith bu durumdan nefret ediyordu.

"East Bay'deki işi yitirmesi çok yazık oldu. Kötü şans."

"Belki kaderdi," dedi Meredith, filozofça, "Belki yakında daha iyi bir şey çıkar." Hâlâ umutluydu.

"Umarım." Cal, bunu söylerken samimi görünüyordu. Her şeyden çok, Meredith'in mutlu olmasını istiyordu. Aksi taktirde, şirketi bırakma olasılığı her zaman vardı ve bu düşünce onu korkutuyordu. Cal'ın ona, şirketin finansal işleri dışında kişisel olarak da ihtiyacı vardı. Her şeyini söylüyor, bütün sırlarını, korku ve neşesini paylaşıyordu onunla. İş ortağı olmanın ötesinde, çocukları hakkında bile ona güveniyor ve yakınlık hissediyordu.

Birbirleri için sırdaş ve iyi arkadaşlardı.

"Steve'in bu tura gelememesi çok yazık. Her ikiniz için de iyi olurdu," dedi Cal. Meredith için içtenlikle üzülmüştü. Steve gelemediği için Meredith'in hayal kırıklığına uğradığını biliyordu.

"Sanırım, uygun olan da bu. Çok yoğun çalışıyor olacağım." Cal'la birlikte üç sunumları vardı ve tek başına ayrı bir sunum daha yapacaktı.

"Eğlenmek için de zaman ayırsan iyi olur. Diğerlerini mutlu etmek için kendini paralamamı istemiyorum. Biraz kendi başlarının çaresine baksınlar. Sen onların tur rehberi değilsin."

"Bunu onlara söyle," diyerek güldü Meredith. "Aldığım istekler listesini görseydin böyle konuşmazdın."

"Onu yırt. Bu bir emirdir."

"Emredersiniz, efendim." Kıkırdayarak Cal'ı selamladı.

Sonra başka konulara geçtiler. Cal, geçmiş turlarla ilgili bazı komik öyküler ve böylesi değişik ortamlarda insanların yaptıkları çılgınlıklar üzerine bir şeyler anlattı. Yıllar önce, Charlie McIntosh iyice sarhoş olmuş ve hula kızlarından biriyle bir gece geçirmişti.

Bunu hiç kimse unutmamış ve öykü yıllarca anlatılmıştı. Her zaman inkâr etmesine rağmen, karısı dışında herkes gerçeği biliyordu.

"Hata yapmamaya çalışacağım," dedi Meredith, Cal'la birlikte gülerek. Sonra Cal, uzun bir süre dalgın gözlerini ona dikti.

Meredith, aniden Noel'i hatırladı.

"Umarım yapmazsın," dedi Cal, yumuşak bir sesle. Meredith cevap vermedi, bazen onu endişelendirecek kadar yakın oluyorlardı. Cal, Steve'in Meredith'le aynı şehirde yaşadıklarında sahip olduğu rolü oynuyordu. Ona söylemediği bir şey yoktu. Noel akşamı yaptıkları budalalıktan kaynaklanan rahatsızlık, Meredith New York'tan döndükten sonra kaybolmuş, sıcak arkadaşlıklarına geri dönmüşlerdi. Fakat bazı zamanlar, Cal'ın kişiliği, bir mıknatıs gibi onu kendine çekiyordu. Karşılaşıp birlikte çalışarak bir imparatorluk kurmaları aim yazıları gibiydi. Bir bütünün birbirine çok iyi uyan iki parçasıydılar sanki. Bütün yaşamları boyunca tanışmamış olduklarına inanmak zordu. Steve'den çok Cal için bu şekilde hissediyordu. Birçok açıdan Cal'la ortak noktaları daha fazlaydı. Aynı hedefler, aynı ihtiyaçlar, aynı enerji ve aynı tutkuya sahiptiler. Steve farklı bir dünyada yaşıyordu. Hareket nedenleri daha saftı ve kesinlikle paraya önem vermezdi. Meredith'in yaptığı işi anlamaz ve öğrenmek de istemezdi. Onun için önemli olan, Meredith'in yaptığı işten hoşnut olup olmamasıydı. Nasıl ve niye yaptığına aldırmazdı. Fakat Cal, bu konuda her şeyi biliyordu ve öyle olması Meredith'in hayatını daha da kolaylaştırıyordu.

Uçak yerel saate göre öğleden hemen sonra indi. Cal eşyalarını uçaktan almış ve otele gitmek üzere herkesi otobüste toplamayı başarmıştı. Valizler sonra gelebilir ve kayıplar eninde so-205

nunda bulunurdu. Bütün öğleden sonra serbesttiler, akşam yemeğine kadar diğerleriyle biraraya gelmeleri gerekmiyordu.

Onlar için bir luau ayarlanmıştı. Arkasından da dans vardı. İlk toplantı, ertesi sabah için ayarlanmıştı. Meredith ile Cal kısa bir konuşma ile başlama vuruşunu yapacaklar ve ardından bir slayt gösterisi olacaktı. Meredith her şeyi organize etmiş ve uçakta bu konuda konuşmuşlardı. Öğleden sonrası için, dinlenmek, plaja ya da havuza gitmek dışında yapacak bir şey yoktu; sonra da akşam yemeği için diğerleriyle buluşacaklardı.

"Öğle yemeğini benim odamda yemek ister misin?" diye sordu Cal, otele kayıtlarını yaptırırken. Odası, Meredith'inkinin yanındaydı ve terası ortak kullanacaklardı.

"Tabii," dedi Meredith. "Sonra da yüzmeye gitmek istiyorum. Belki akşam yemeğine kadar diğerlerinden kaçabiliriz."

"Bence uygun." Meredith'in çantasını odasına kadar taşıdı.

Meredith, Cal'ın ve kendisinin süitte kalacaklarını görünce şaşırıldı.

Cal, kendisi ve onun için kişisel olarak rezervasyon yaptırmıştı.

Kum rengi tonlarında, geniş, güzel bir oturma odası ve çok güzel döşenmiş beyaz bir yatak odası vardı. Bir dekorasyon dergisinden fırlamış gibiydi. Sehpanın üstüne kocaman gümüş altıklıklı bir deniz kabuğu konmuştu. Küçük bir mutfağıyla bir barı da vardı. Cal'la birlikte odaya girdiklerinde hafif bir müzik çalıyordu. "Bu nefes kesici," dedi Meredith, palmiye ağaçları ile çerçevelenmiş okyanus manzarasına bakarken.

"Güneş batarken izlemeye değer. Seni de yanımda istiyorum, böylece kimse seni yoramaz." Cal'ın zekice ayarlamasıyla, diğerleri başka bir kattaydı. Odalarının yan yana olmasının garip-senebileceği Meredith'in aklına bile gelmedi. Kimse, onlar hakkında dedikodu yapmamıştı. Sıklıkla Steve hakkında konuştuğu için herkes onun evli olduğunu biliyordu.

Cal yerleşmek üzere kendi odasına geçti. Birkaç dakika sonra valizler geldi. Bir mucize eseri olarak, bu kadar büyük bir grupta hiçbir şey kaybolmamıştı. Cal, klüp sandviç ısmarladı, terasta her şey hazırды. Meredith de ona katıldı. Cal onun için bir mai-tai bile ısmarlamıştı.

"Eğer kimse gözlemezse Charlie'nin yolunu izleyeceğim," diyerek güldü Meredith, "Ve öğle yemeğinde sarhoş olacağım."

"Eğer hula kızlarının peşinden koşarsan, seni eve gönderirim, Meredith."

"Koşmamaya çalışacağım," dedi Meredith. Sesi bu kez ağırbaşlıydı.

Sandviçler lezzetliydi fakat mai-tai çok sertti, Meredith yine de birkaç yudum aldı. Manzarayı

hayranlıkla izleyip dinlenerek uzun süre terasta oturdular.

Sonunda Meredith kalktı; yüzmeye gideceğini söyledi.

Cal, "Sana arkadaşlık edebilirim," diye öneride bulundu. Her ikisi de üstlerini değiştirmek üzere odalarına gittiler. Meredith, birkaç dakika sonra, bikinisini örten uzun bir gömlek ve ayağında sandaletlerle geri döndü. Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Cal da, mayosunun üstüne bir gömlek ve rahat ayakkabılar giymişti. Çok yakışan bir çift olmuşlardı, kimse evli olmadıklarından kuşkulalmazdı. Birbirlerinin yanında o kadar samimi ve rahattılar ki, hiç birlikte olmadıklarına inanmak zordu.

Merdivenlerden inerken Cal'ın bu konudaki yorumu Meredith'i şaşırttı.

"Gerçekten, insanların evli olduğumuzu düşüneceklerini mi sanıyorsun?" Bu fikir Meredith'e acayip bir varsayım gibi görünmüş ve onu eğlendirmişti.

"Evet. Birbirimize benziyoruz. İkimiz de sarışınız, gözlerimiz aynı renk. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz. Bazen giysilerimiz bile birbirine benziyor." Cal bunu birçok kez fark etmişti, fakat Meredith başını sallayarak itiraz etti.

"Bu senin hatalı olduğunu ispatlıyor. İnsanlar asla bizim gibi çiftler oluşturamazlar. Steve ile bana benzerler; biri esmer, biri sarışın. Her zaman karanlıkta giyinmiş gibi dolaşır. Onu seviyorum, fakat sürekli dağınık görünür. Seninle tanışmak için üzerinde bin yıllık ceketle geldiğinde onu öldürebilirdim. Fırlatıp 207

atmak için uğraşıyorum, fakat o ceketi seviyor. Sonunda vazgeçtim ve onu sonsuza kadar giyeceği gerçeğini kabul ettim.

"Bence iyiydi," dedi Cal, sevecen bir şekilde. Fakat Meredith haklıydı, Steve onun yanında acayip görünüyordu. Meredith her zaman güzel giyinirdi ve onunla ilgili her şey zarif, yerinde ve mükemmeldi. Cal, Steve'in, hastane giysileri içinde, normal giysilerden ya da bir takım elbiseden daha çok rahat ettiğini tahmin etti. Doğru dürüst bir giysisi olup olmadığını da merak etti.

Aslında, Meredith sayesinde, asla giymediği bir yığın doğru dürüst giysisi vardı.

Plaja gittiklerinde, görevli gençlerden biri, onlara şezlong açarak birer havlu uzattı. Meredith, gömleğini çıkartıp bikinisi ile uzandığında Cal'in hayal ettiğinden bile daha muhteşem görünüyordu. Cal, kitabına uzandı, ama Meredith, pürüzsüz cildi ve zarif kıvrımları ile çok yakınıdaydı. Okumak için dikkatini toplayamıyordu.

"Kitaptan hoşlanmadın mı?" Meredith onun gözünü boşluğa diktiğini fark edip gülümsedi. Ufka bakarken garip bir ifadesi vardı. Aniden beklemediği birini ya da bir şeyi görmüş gibiydi.

"Hayır... hayır... evet demek istiyorum... güzel... sadece başka bir şey düşünüyordum."

"Bir sorun mu var?" Birden onu gücendirecek bir şey yapmış

olabileceğini düşündü. Cal başını sallayarak tek başına denize doğru yürüdü. Meredith onun için endişelenmişti ve birkaç dakika sonra yavaşça arkasından gitti. Onu rahatsız etmek istemiyordu, fakat sıkıntıda olduğuna dair acayip bir şeyler seziniyordu. "İyi misin?" diye sordu, ona yetiştiğinde. Onu sıklıkla istemiyordu, ama bir an için çok üzgün bakmıştı ve bu da Meredith'i kaygılandırmıştı. Bu kez Cal, cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti. Ayakları suya değerek, kumda yürürken başını eğmişti. Bir an sonra Meredith'e baktı ve başını salladı.

"İyiyim, Merrie." Sesi inandırıcı değildi.

"Ne oluyor?"

"Ah, bilmiyorum... yaşam, sanırım. Son on yılda gözlerin kapalı olsaydı ve ne yöne gittiğini bilmeseydin ne olurdu diye hiç merak ettin mi?" Bu kadar mutsuz görünmesi Meredith'i şaşırtmıştı. Koyu renk bir bulutun, parlak güneşin önünden geçmesi gibi, her şey aniden gölgede kalmıştı, Cal'in alışılmış

kendine güvenen tavrı yok olmuştu.

"Ne oldu? Bir dakika önce iyiydin."

"İyiydim, şimdi de iyiyim. Bazen yaşantım üzerine düşündüğümde bazı şeyler üzerinde odaklanıp geri kalanını unuttuğumu görüyorum."

"Bunu hepimiz yapıyoruz," dedi Meredith, yumuşak bir sesle.

Plajın sonuna yaklaşmışlardı. Tekrar kuma oturdular, köpük-lü dalgalar ayaklarına çarpıyordu, okyanus önlerinde, otel arkalarında kalmıştı. Yakınlarında kimse yoktu. "Önemli şeyleri ka-

çırmadın, Cal. Mükemmel çocukların, iyi bir yaşamın ve önemli bir işin var. Zamanını boşa harcamıyorsun."

"Neden bu kadar eminsin? Hangimiz gerçekten önemli olanın ne olduğunu biliyoruz? Bundan on yıl sonra, çocuklarımın, yaptığım ya da yapmadığım, göremediğim ya da anlayamadığım bir şey için benden nefret etmeyeceğini nasıl bilebilirim? Çoğu zaman haklı olduğumu düşünürüm, fakat bazen doğru yönde olup olmadığımı merak ediyorum. On beş yıl sonra, Dow Tech'i ve önemli olduğunu düşündüğüm her şeyi kim ipeleyecek? Belki gerçekten değerli olan, önemsedığın insanlardır." Cal tereddüt etti ve başlangıçta onu üzen düşüncesini sona erdirdi. "Ya da onların eksikliği. Son sekiz yılda Charlotte'a kızmakla öylesine meşguldümki, yaşantımda başka birine yer yoktu. Sadece kızgınlığım için yer vardı. Bütün önemsedığım şey beni ne kadar incittiği idi." İlk kez bu şekilde konuşuyordu. "Uzun zaman ondan nefret ettiğimi düşündüm.

Şimdi bunca zamanı beni bir yere götürmeyen bu duygu ile boşa harcamışım gibi hissediyorum. Peki, şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" Cal'ın söyledikleri Meredith'i şaşırtmıştı.

Bunlar Kona'da, plajda uzanmış güneşlenirken düşünmek için fazla ciddi şeylerdi.

"Şimdi ne olacak? Elli bir yaşındayım. Son sekiz yılda ilgilendiğim kişiden bıktım. Yetişkinliğe adım atmış üç çocuğum var ve bütün yaşantım, işim."

"Oldukça endişeli görünüyorsun, Callan Dow." Meredith ona karşı her zaman dürüst ve açık sözlüydü. "Kendine acıyorsun. Elli bir yaşındasın, doksan değil. Eğer istersen birçok şeyi değiştirmek için dünya kadar zamanın var. Eğer seni sıkkan buysa kimse yaşamının kalanında yalnız kalman gerektiğini söylemiyor. Charlotte'a kızıp durmak zorunda değilsin."

"Artık kızdığımı sanmıyorum. Belki de problem bu. Çocuklarıma olan duygularımın dışında, ondan nefret etmek yaklaşık on yıldır yaşantımdaki temel duyguydu. Bu da olmasa duygusal olarak sahip olduğun ne var? Belki de bir şeyler eksik, Merrie."

"Belki yeni bir yöne bakmanın tam zamanı," dedi Meredith.

Karmaşık duygu ve durumları bir yana bırakıp konunun özüne gelmek istemişti. İş alanında, Cal'ın onda hoşlandığı bir yandı bu.

Fakat hoşlandığı tek yanı değildi.

"Ne öneriyorsun? Nereye bakmam gerekiyor? Bütün yaşantımı, benimkinden ayrılıp kendilerininkini kurana kadar çocuklarıma adayarak mı geçirmeliyim? Beni sıktığını fark etmeden önce beş, on 1 •• 1 •• i •• w •• •• 1 • w • t • t 1 1

kez yemeğe götürdüğüm, önemsemediğim bir kadına mı, ya da kim olduğumdan çok, neyim olduğu ile ilgilenen başka birine mi yönelmeliyim? Ortada pek fazla seçenek yok, Merrie."

"Saçmalık bu," dedi Meredith. Uzun bacaklarını suya doğru uzatıp parmaklarıyla ıslak kumu eşelemeye başladı. Cal onu izliyordu.

"Herkes sıkıcı ya da senin paranın peşinde olamaz."

"O kadar emin olma. Peki ya sen?" diye sordu Cal, mutsuz görünüyordu. "Eğer Steve ile ayrılırsanız ne yapacaksınız? Hiç bunu düşündün mü?"

"Böyle bir durum olmamasına çalışıyorum," dedi Meredith. Ancak aslında, son zamanlarda bu konuyu düşünmüştü. Farklı kıyılarda yaşamak, üzerlerinde büyük bir baskı yaratıyordu ve Meredith, son zamanlarda korkmaya başlamıştı. Karşı koyamadıkları bir güç tarafından farklı yönlere çekiliyorlardı. Bu, daha önce hiç hissetmediği korkunç bir duyguydu. "Ne yapardım bilemiyorum," dedi, dürüst bir şekilde. "Steve, çok uzun süredir, hayatımın önemli bir parçası. Onu seviyorum. Onsuz yaşantım, kocaman, karanlık bir boşluğa benzerdi." İlişkileri biterse, bilinmez bir uçurumun ya da karmaşanın içine düşecekmiş gibi hissediyordu. Düşünmekten bile nefret ediyordu ama işleri düzeltmek için harekete geçmezlerse, bu başlarına gelebilirdi.

Gerçekle yüzleşmeye başlıyordu.

"Eğer boşanırsanız ne yaparsın?" Meredith, bu soruyu duymaktan bile nefret ediyordu.

"Kendimi öldürürüm." Çok çabuk söylemişti bunu, sonra uzun uzun düşündü. "Bilmiyorum, parçaları toplar, yeniden başlarım sanıyorum. Fakat bunu yapmak çok uzun zaman alırdı. Senin uzun zamanını aldığı gibi, Cal. Bu sürpriz olmaz. Bu evliliğe çok şey yatırmıştın, üç çocuk, yedi yıl, ona inanıp güvenmiştin ve o sana ihanet etti. Sanırım bunun gibi bir şeyin ardından, tümüyle iyileşmek çok uzun zaman alır."

"Benim uzun zamanımı aldı," diye itiraf etti Cal. Meredith'in yanında sıcak kumlara uzanmış, hayranlıkla ona bakıyordu.

Meredith, onun üzerindeki etkisinden habersizdi. Cal da bundan memnundu. Böylesi daha kolaydı. Noel'de yaptığı hatayı tekrarlamayacaktı. "Belki çok uzun sürdü. Son sekiz yılımı boşa harcamış gibiyim. Herkese ne kadar katı ve alaycı olduğumu göstermek istedim. Böylece kimse acı çektiğimi anlamazdı. Oysa çekiyordum." Bunları söylerken biraz düzelmişti.

"Ya şimdi?" diye üsteledi Meredith. Fakat o önemsemedi.

Meredith'e karşı her zaman açıktı.

"Yolumu çizip, yaşantımı yeniden kurmak istiyorum. Birdenbire, bunca yıldır uzak kaldığım şeyleri özledim. Burada oturmuş, şimdiye kadar nerede olduğumu ve ne düşündüğümü merak ediyorum."

"Ve her şeyin hemen olmasını istiyorsun," diye güldü Meredith.

Cal, her konuda olduğu gibi sabırsızdı, çabuk sonuçlar ve acil çözümler istiyordu.

"Elbette," diyerek mutlulukla gülümsedi, kendisini yıllardır olduğundan daha yakın hissederek. Meredith'le konuşmayı seviyordu. Sadece işinde mükemmel olduğu için değil, aynı zamanda şimdiye kadarki en iyi arkadaşı olduğu için de. Onu bulduğu gün, şans yıldızının altında duruyor olmalıydı. "Tamam, öyleyse bana mükemmel bir kadın bul." Meredith'le diğer seçenekleri bir kenara bıraktığından bu yana, ona eskiden olduğu gibi arkadaşça davranıyordu. Steve'le ilişkilerinin iyi gitmediği konusundaki, bütün teorik konuşmalarına rağmen, Meredith'in onu hâlâ çok sevdiğini biliyordu. Evliliğine derinden bağlıydı ve A . A istediği tek erkek Steve'di. Cal ise en iyi arkadaşıydı.

"Sana pezevenklik etmek, görev alanım içinde mi?" diye sordu Meredith. Cal'ın sözleri onu eğlendirmişti.

"Elbette. Sözleşmede yazılı."

"Çok güzel. Peki o kadını nerede bulabilirim?"

"Bir bilsem," dedi Cal, çocuk gibi sırtarak. "Kesinlikle bilmiyorum.

Dışarıda çok fazla mükemmel kadın yok. Birçok hatalı mal ve çocuklarımla söylediği gibi, sıkıcı, aptal olanlar var. Mükemmel olanlar saklanıyorlar." Yan yana yatarlarken Meredith'e uzun süre baktı. "Ya da evliler." Meredith komplimanı anladı, bundan duygulandı, fakat ona hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sessizce uzandılar. Sonunda Cal, kalktı ve Meredith'i de elinden tutarak çekti. İki çocuk gibi el ele yürüdüler. Cal, onunla konuştuğundan sonra kendini daha iyi hissediyordu. Şezlonglarına geri döndüklerinde, diğerlerinin de plaja geldiklerini ve yakınlarına uzandıklarını fark ettiler. Cal kendine gelmiş, üstüne çöken bulutun gölgesi kaybolmuştu. İçecek ısmarlayıp diğerleriyle sohbete daldılar. Birkaç saat sonra, her ikisi de üstlerini değiştirmek üzere yukarı çıktılar.

Tekrar görüştüklerinde, Meredith duş almış, beyaz ipek bir elbise giymiş ve turkuaz boncuklar takmıştı. Saçları tertemiz parlıyordu, ayağında yüksek topuklu beyaz sandaletler vardı. Harika görünüyordu, fakat Cal, onun bikinili görüntüsünü asla unutmayacaktı. Aslında onunla ilgili her şey hatırlamaya değerdi.

Meredith'in gülümsemesi, içini sızlattı. Cal, kendisini çok iyi tanıyan Meredith'in bunu anlamasından korktu. Fakat yüzünde bunu gösteren bir iz yoktu.

"Taaruza hazır mısınız?" diye sordu Cal, ortak kullandıkları terasta Meredith'e bir kadeh beyaz şarap uzatırken. Bir an durup, muhteşem gün batımını izleyerek birlikte içtiler. "Burası çok güzel, değil mi?"

"Çok," dedi Meredith. Bu güzelliği Steve'le paylaşmadan izlemek onu üzmüştü. Kaçırdıkları birçok özel an vardı. Oraya vardığından beri Steve'e ulaşamamıştı. Hemşireler, sabahtan beri ameliyathaneye girip çıktığını söylemişlerdi.

"Diğerlerine katılmak zorunda olmayıp, terasta sakin bir akşam yemeği yiyebilmeyi dilerdim," dedi Meredith.

"Böyle bir şansımız yok, canım," diyerek güldü Cal. Akşam yemeğini, mükemmel vakit geçirmek isteyen, gürültücü elli kişi ile birlikte yiyeceklerdi. Fakat Cal da, sakin bir gece dileğini paylaşıyordu.

Meredith, her zamanki gibi güler yüzlüydü. Daha önce karşılaşmamış olanları tanıştırdı, her şeye dikkat etti, muhtemel problemleri önceden çözdü. Cal dışında kimse yaptıklarının farkında değildi. Başarılı bir gece olması için çok uğraşmıştı.

"Büyüleyicisin, Merrie," dedi Cal, gece yarısı yemekten dönerlerken. "Kalabalığın arasından geçen, sihirli çubuğunu sallayarak herkesi mutlu eden bir büyücü gibisin. Beni bile."

Meredith onun Hawaii yemeklerinden tiksindiğini biliyordu, turu planlarken bunu itiraf etmişti. Ona biftek, kızarmış patates ve salata sipariş etti. Önüne yiyecekler konduğunda Cal, şaşırılmıştı ve birden ne olduğunu anlayarak, "Senin düşünmediğin bir şey yok mu?"

diye sordu.

"Çok fazla olmadığını umarım," diye cevapladı Meredith, Cal'ın fark etmesine memnun olmuştu. Bu tip şeylere dikkat etmek Meredith'in görevi değildi, ama o bundan hoşlanıyordu ve başka kimsenin böyle ayrıntılarla ilgilendiği de yoktu.

"Teşekkürler. Mükemmel bir akşamdı. Senin için pek eğlenceli olmamasına üzıldüm, sürekli çalışıyordun."

"Aslında ben de eğlendim." Ortam harika, insanlar rahat ve neşeliydi.

"Bir süre terasta oturmak ister misin?" sorusuna Meredith başıyla cevap verdi. Cal barındaki şampanyadan her ikisi için de birer kadeh doldurdu. Meredith, bütün gece bir kadeh şaraptan başka bir şey içmemişti. Diğerleri mai-tai ve diğer içkiler konusunda kendilerini sınırlamamışlardı. Meredith, ertesi sabah birkaç şikâyetin olabileceğini tahmin ediyordu. Sıcak tropikal gecede, Cal'ın yanına oturduğunda her ikisi de ayık ve zindeydi. Sessiz sakin oturdular. Bir şey söylemeye gerek duymuyor, sadece uyum, doyum ve rahatlama duygusu içinde hoş vakit geçiriyorlardı.

Meredith, bir süre sonra, hiçbir şey söylemeden içkisini bitirdi. Cal, onun elini tuttu ve birbirlerine gülümsediler.

"Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler, Merrie." "Benim için çok şey yaptın, Cal."

"Bu sadece başlangıç." Birlikte şirketi ilerilere götüreceklerdi. Cal, Meredith'le yeni bir departman oluşturmayı düşünüyordu.

Aylardır bunun üzerine konuşuyorlardı, fakat şimdi ona bakarken bunu düşünmüyordu bile. Tıpkı altı hafta önce yaptığı gibi, ona doğru uzanıp öptü. Hissettiği çekime daha fazla dire-nememişti.

İçinde dolaşan elektriği ve yanlıştır bir şey yapmanın paniğini hissetti. Fakat Meredith de karşı koyamamıştı. Kollarını Cal'ın boynuna dolayarak karşılık verdi. Bu şekilde, uzun süre oturdular.

Cal, tekrar özür dilemesi gerektiğini düşünüyordu, fakat dilemedi.

Çünkü dürüstçe olmazdı. "Bunu sana söyle-memeliyim," diye fısıldadı sonunda; "ama seni seviyorum, Merrie." Bu onun kalbinden, ruhundan kopan bir feryattı. Bir süredir her ikisi de farkındaydı bunun. Meredith, başını salladı. Onu Steve'den uzağa çeken güç, Callan'dı.

"Ben de seni seviyorum, Cal," dedi, yumuşak bir sesle. Onları birbirlerine karşı tutkulu yapan sadece arzu değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Aynı vücudun, aynı ruhun parçası gibiydiler. Daha sonra ne olursa olsun, o an Cal'a aitti.

Cal, Meredith'i tekrar kollarına alarak, sarıldı. Cal'ın vücudunun her zerresi Meredith'e açlık duyuyordu. Çok uzun zamandır Meredith'i arzuluyordu. Meredith daha önce kimse için, kocası için bile hissetmediği bir tutkuyla öptü onu. Elleri Cal'ın gömleğinin altına kaydı, göğsünü hissetti. Cal, yumuşak hareketlerle Meredith'in beyaz ipek elbisesini omuzlarından sıyırdı. Elbise, Meredith'in ayak uçlarına kaydı. Yüksek topuklu sandaletleri ve beyaz saten külotu içinde, tüm görkemiyle duruyordu. Plajda olduğu gibi yine Cal'ın nefesini kesmişti. Cal, — onu kucağına alıp yatak odasına taşıdı. Yavaşça yatağa yatırdı. Meredith, ayakkabılarını çıkartıp fırlattı. Cal, gömleğini ve pantolonunu çıkardıktan sonra Meredith'in iç çamaşırlarına uzandı. Güzelliğine hayran olmuştu.

"Büyüleyicisin," diye fısıldadı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi Meredith. Sesindeki korku hissedilebiliyordu.

"Biliyorum." Uzun süre önce Steve'e sadık olduğunu söylemişti.

Fakat bu farklıydı. Her ikisi için de çok derinden, çok güçlü bir şekilde gelen karşı koyamadıkları bir duyguydu. "Korkma, Merrie..." Elleri Meredith'in vücudunda geziniyordu, dudakları karşılaştığında Meredith yumuşak bir sesle inledi. "Seni çok seviyorum.. Daha önce kimseyi bu kadar sevmedim," dedi Cal.

Meredith'in başlangıçtan beri kalbinin bir yerlerinde hissettiği duyguları yansıtıyordu. Yanlış olduğuna inanmak istemiş, fakat bunu başaramamıştı. Ruhunun derinliklerinde varlığının sebebinin ve olması gereken yerin bu olduğunu biliyordu.

ON DÖRT

Callan'la Meredith'in, Hawaii'de geçirdiği zaman, yarı peri masalı, yarı kâbustu. Her ikisi de, en mutlu anlarını yaşarken tattıkları yasak meyvenin, önüne geçilemez şekilde yaşamlarını değiştirmesinin sancısını yaşıyorlardı. Meredith'in, bunu nasıl çözeceğine dair bir fikri yoktu. Artık kafasındaki sorular silinmişti.

O Cal'ı, Cal da onu seviyordu. Fakat sorun, bu durumda nasıl yaşamını sürdüreceği idi. Paylaştıkları şeye hakları yoktu, ama ilişkilerine son vermeyi ikisi de kaldıramazdı. Rüya başlamıştı.

Meredith, "Ne yapacağız?" diye sordu Cal'a. Bir gece, geç vakit nihayet diğerlerinden kurtulmuş, yatakta yatarlarken. İnsanların arasında dikkatli davranıyorlar ve sırlarını kimsenin öğrenmemesine çalışıyorlardı. Ancak bütün istedikleri odalarına dönüp yalnız kalabilmek, sevişmek ve uzun saatler konuşabilmektir. Bir gece şafağa kadar konuştular ve toplantıya kadar ancak birkaç saat uyuyabildiler.

Her zamanki gibi birlikte çalışıyorlardı, fakat ilişkilerine ekledikleri yeni boyut her şeyi değiştirmişti. Meredith, zaman farkı ve Steve'in yoğun olması nedeniyle Hawaii'ye vardığından beri onunla konuşamamıştı.

"Bu konuda ne yapmak istiyorsun, Merrie?" diye sordu Cal, ciddi bir şekilde. Yattığı yerden Meredith'e bakıyordu. Parmağını, yavaşça Meredith'in vücudunun zarif kıvrımlarında dolaştır -

dı. Şimdiye kadar paylaştıkları, tutku volkanları, sükûnet ise adaları olmuştu. Fakat kıyıların ötesinde, yaşadıkları yerde onları bekleyen, korkunç bir fırtına ve tehlikeli derin sular vardı. Onlar için sır yoktu ve Meredith'in gözlerine bakarken, Cal mutlu ve huzurlu görünüyordu. Birbirlerini duydukları sevginin ötesinde henüz her şey belirsizdi. Ve Cal'ın, Meredith'in geçmişe mi, yoksa geleceğe mi dönmeyi tercih edeceğine dair bir fikri yoktu. Her ikisi de olabilirdi. Meredith, gerçek bir yön duygusundan yoksun, yavaşça bir bilinmeze doğru sürükleniyordu. Kendi bölgesinin dışına çıkmış bir kuzu gibiydi.

Meredith, "Bilmiyorum," dedi dürüstçe, Cal'ın yanında yatarken, onun gücünün ve sıcaklığının çekiciliğini hissediyordu. Cal için hissettikleri çok güçlüydü ve hâlâ nefesini kesiyordu. "Bunu Steve'e yapamam, Cal... Yapamam. Onu terk edemem," dedi. Ancak Cal'ı da terk edemezdi. Meredith iki dünya arasına kısılmıştı ve kendini iki farklı yöne çekiliyormuş gibi hissediyordu.

"Hemen, bir karar vermeyelim," dedi Cal, duyarlı bir şekilde. Sakin olmaya ve onu korkutmamaya çalışıyordu. "Hemen bir şey yapmak zorunda değiliz. Niçin fırsat varken bunun tadını çıkarmaya bakmıyoruz?" Meredith, cevap olarak sadece başını salladı. Cal, onu öptü ve yavaş yavaş tekrar sevişmeye başladılar.

Odalarındayken ellerini birbirlerinin üzerinden çekemiyorlardı, fakat toplantılarda ve etraflarında şirketten biri olduğunda, çok dikkatli davranıyorlardı. Planladıktan toplantıları yaptılar, gruplara öncülük ettiler, öğle ve akşam yemekleri için diğerlerine katıldılar. Onlardaki değişikliği fark etmek, en gözlemci meslektaşları için bile zordu. Meredith'in onunla birlikteyken her şeyden fazla hissettiği,

dile getirilmeyen mahremiyet ve yakınlıktı.

İfade edilemeyen, fakat çok gerçek ve o ana kadar paylaştıklarını zenginleştiren bir şeydi bu. Meredith için o kadar açıktı ki, başka kimsenin anlamaması ona inanılmaz geliyordu.

"Kör olmalılar," dedi Cal'a, yemek için giyinmeden önce.

Terasta havlularına sarılmış oturuyorlardı. Plajda yüzmüşler ve birlikte banyo yapıp kaçınılmaz olarak sevişmişlerdi.

"İnsanlar bazen gözlerinin önünde olanı görmezler," dedi Cal, martinisini rahat bir şekilde yudumlarken. Gün boyunca içmemişti, fakat yemekten önce kokteyl içmekten hoşlanıyordu. Bazen, Merrie de ona katılıyordu, ama akşam içmedi. O geceki toplantı için zihninin açık olmasını istiyordu. Aralarında olanlar yeterince sarhoş ediciydi, daha fazlasına gerek yoktu. "Mutlu musun?" diye sordu Cal, şezlonga uzanmış birlikte gün batımı-nı izlerlerken.

"Hem de hakettiğimden daha çok." Keşfettikleri şey, her ikisi için de çok özeldi. Fakat Meredith biliyordu ki, mutlulukları, -en azından şimdilik- ödünç alınmış hatta çalınmıştı. Er ya da geç bunun bedelini ödeyeceklerdi. Fakat şimdi değil. Paylaştıkları anlar onlara aitti ve direnecek güçleri yoktu. Onları bir araya getiren büyük bir güçtü.

"İstedığın her şeyi hak ediyorsun," dedi Cal, sevgiyle onu öpmek üzere eğilirken.

"Bazen, bu gerçekleşmez. Olaylar her zaman senin olmasını istediğin gibi gelişmez. Seni daha önce tanımak isterdim."

"Ben de seni," dedi Cal, içini çekerek, "fakat belki daha önce, her ikimiz de buna hazır değildik." Ne var ki şimdi de değildiler. Cal özgür olabilirdi, ama Meredith evliydi. "Birlikte her şeyi çok iyi yapıyoruz, Meredith."

"Evet, biliyorum," diye gülümsedi Meredith, "Fred Astaire ve Ginger Rogers gibi."

"Hayır. Callan Dow ile Meredith Whitman gibi. Biz özel insanlarız, Merrie. Her ikimiz de. Ne istediğimizi biliyoruz ve bu-' nun için çok çalışmaktan korkmuyoruz. Eğer istiyorsak, bu bizim için gerçek olabilir. Birlikte harika bir yaşama sahip olabiliriz. Seni herhangi bir şeye zorlamak istemiyorum. Soru, senin ne istediğin ve ne kadar istediğin. Bu değişikliği yapmak senin için kolay olmayabilir." Bu sözler, gerçeği ifade etmek için yeterli değildi, ama ilk kez ona yaşamını paylaşmayı önermişti.

Bununla birlikte, hangi temelde olduğu belirsizdi. Metres mi, eş mi, yoksa kız arkadaş mı? Meredith, bunu henüz onun bile bilmediğinin farkındaydı.

"Bencilce davranıp Steve'i incitmek istemiyorum, Cal," dedi Meredith, sakın bir biçimde. "Bunu hak etmiyor." Cal için hissettiklerine rağmen, kocası olmadan bir yaşam düşünemiyor-du.

Çok uzun bir süre yaşamlarını paylaşmışlardı, şimdi vazgeçmek kolay değildi. Onun, vücudunun ve ruhunun bir parçası olmuştu.

İlişkileri Cal'ın bildiğinden daha karmaşıktı. Steve ile hiç mutsuz olmamıştı. Onları, seçimleri değil, koşullar ayırmıştı. Tek seçimi, Kaliforniya'ya taşınmak olmuştu ve bu kararı da Steve ile birlikte almışlardı. Meredith, bunun iyi bir karar olduğu konusunda hâlâ kuşkuluydu.

O gece, akşam yemeğinden sonra diğerleriyle birlikte her zamankinden daha uzun süre oturdular. Yıldızların altında dans ettiler. Sonra plajda yürüyüşe çıktılar, Her taraf karanlıktı. El ele tutuşup alçak sesle konuşarak yürüdüler. Birinin görebileceği korkusuyla odalarının dışında asla öpüşmemişlerdi.

Ve sonunda, ertesi sabah Steve aradı. Cal, odayı henüz terk etmişti ve telefon çalıp onun sesini duyduğunda, Meredith şaşırmişti.

Steve'in sesini duyduğu anda kendisini ölesiye suçlu hissetti.

"Nasıl gidiyor, Merrie?" diye sordu Steve neşeyle. "Eğleniyor musun?"

"Şimdiye kadar mükemmeldi," dedi Meredith, sesini kocası-

nının tonuna uydurarak. Fakat bunu yaptığı için kendini suçlu hissetti. "Çok meşguldük."

"Buna eminim. İzci çocukları kampa götürmek gibi bir şey olmalı."

"Aşağı yukarı," diyerek güldü Meredith. Fakat bu sahte bir sestti.

Onun anlayacağını düşünerek ürkmüştü.

Kısa bir süre konuştuktan sonra Meredith, toplantısı olduğunu söyleyerek ilk fırsatta arama sözü verdi. Steve, arayamazsa üzülmemesini istedi.

"Bunu dert etme, tatlım. Meşgul olduğumu biliyorum. Fırsat bulduğunda ararsın." Steve'in söylediği her şey Meredith'in kendini daha kötü hissetmesine yol açmıştı. Günün ilk toplantısının ardından görüşüklerinde, Cal ondaki gerilimi sezdi.

"Bir sorun mu var, Merrie?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Diğerleriyle birlikte öğle yemeğine gidiyorlardı.

"Steve ile konuştum," dedi Meredith, mutsuz bir ifadeyle. Cal bir anda panikledi. Meredith'in söyleyebilecekleri onu korkutmuştu.

Aralarındaki romantizmin sona ermesini istemiyordu.

"Ona bir şey söyledin mi?" Bu, sonunda gerçekleşmek zorunda olan bir olasılıktı, fakat ona göre henüz bunu yapmak için erkendi. Daha nereye doğru gittiklerini çözmeye çalışıyorlardı. İlişkileri ikisi için de çok yeniydi. Kocasına söylemeden önce, bu duruma uyum sağlayabilmeleri için, biraz zamana ihtiyaçları vardı. Bununla birlikte, sonunda söyleyeceğini umuyordu. Şu anda bildiği tek şey, eğer mümkünse Merrie ile, Steve'in dahil olmadığı bir gelecek istediğiydi.

"Hayır, tabii ki hayır," diye cevap verdi Meredith. "Ancak telefonda çok hoş konuşuyordu. Kendimi korkunç hissediyorum. O bunu hak etmiyor."

Cal, başını salladı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu, sonra fısıltıyla konuştu, "Hayır, ama gerçek bu ve biz bu ilişkiyi hak ediyoruz."

"Bedelini ona ödeterek değil," diye karşılık verdi Meredith. Birinin incineceği gerçeğinden kaçış yoktu. Bu tip bir durumda üç kazanan olamazdı. Biri kaybedecekti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Cal, panik içinde. Diğerlerinin ardından ağır ağır yürüyorlardı. Bittiğini mi söylemeye çalışıyordu? Bunu merak ediyordu. Fakat Meredith'in bunu yapacak gücü yoktu.

"Sadece onun için çok üzülüyorum. Neyse ki, bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

"Anlıyorum," dedi Cal. Rahatlamıştı.

Gezinin geri kalan bölümünde, program eksiksiz uygulanmış, tur herkesin gözünde mükemmel gitmişti. Geceleri birbirlerinin kollarında yeni dünyalar keşfederek, aylardır aralarında büyümekte olan bağı güçlendirdiler. Hawaii'den ayrılana kadar Meredith ona iyice âşık olmuştu ve mutluluklarını paylaşabilecekleri bir dünya diliyordu. Ne var ki bunu gerçekleştiremezlerdi. Her zamankinden de dikkatli olmalıydılar.

Cal, Meredith'i dairesine götürdü, saatlerce birlikte oldular. Telefon çaldığında Meredith cevap vermedi. Steve olduğunu düşünmüştü ve onunla yüzleşemezdi. Durum hızla Meredith'in baş

edemeyeceği bir hal almıştı.

Cal, kendini glkle Meredith'ten ayırabildi. Eve gidip çocuklarla zlem giderdikten sonra dayanamayarak telefona sarıldı. Bu kez Meredith, o olduğunu umarak cevap verdi.

"Seni özledim," dedi Cal, yumuşak bir sesle Sesini duymak Meredith'i neşelendirmişti. Birbirlerine sıırılsıklam açık iki lise ğrencisi gibiydiler.

"Ben de seni özledim. Gelmek istemez misin?" diye fısıldadı Meredith.

"Hiç sormayacaksın sandım." Mutluluk başını döndürüyordu.

ocuklarına iyi geceler dileyip Meredith'in yanına döndü. Ertesi sabah işe beraber gittiler. Kâhyaya çocukları göremezse onlara toplantı için erken çıktığını söylemesini istemişti.

"Bunu nasıl sürdüreceğiz?" diye sordu Meredith, kahvaltısını hazırlayıp gazetesini eline verirken.

"Dikkatli, akıllıca, duyarlı. Aceleye getirmeden. Her ikimiz de iyice düşünmeliyiz, Meredith." Bu konuda çok konuşmuşlardı ve her ikisi de yavaşca ilerlemek istiyordu. Düşünecek çok şeyleri vardı.

Meredith, başlangıçta Steve'i bırakmayacağını söylemiş, Cal da bunu anlayışla karşılamıştı. Her ikisi için de bunun anlamı, ilişkinin geçici olduğuydu. Soru, ne kadar sreceğiydi. Her şeye rağmen sürdürebilirler miydi? Buna değer miydi? şimdilik, geleceği sınırlı görünen bu ilişkinin yryebileceğine inanmışlardı. Cal, bu durumdan pek hoşlanmamasına

rağmen kabul etmişti. Çünkü Merrie'yi bir arkadaştan ve çalışandan öte, tüm yaşantısında istiyordu.

Meredith ve Cal, her zaman olduğu gibi, günü iş yerinde birlikte geçirdiler. Steve, onu öğle yemeğinden önce aradı. Çok yoğun ve ameliyathaneden aceleyle fırlamıştı. Hâlâ, Harvey Lucas'in yerine bakıyordu. Lucas, üç hafta, belki de bir ay daha uzak kalacaktı.

Neyse ki, Anna hâlâ her konuda Steve'e yardımı sürdürüyordu.

Travma ünitesi sirk sahnesi gibiydi. Steve, genellikle yüksek bir tel üzerinde tek tekerlekli bir bisiklet sürüyor ya da meşalelerle gösteri yapıyordu.

Steve, ancak Hawaii'yi ve hafta sonu gelme fikrinin değişip değişmediğini sorabilirdi. Meredith geleceğini söylemişti fakat telefonu kapatır kapatmaz, Cal gelip de, çocuklarla birlikte Carmel'e gelip gelmeyeceğini sorduğunda buna pişman oldu.

"İsterdim," dedi Meredith hayalkırıklığına uğramış bir halde, "Ama biraz önce Steve'e oraya gideceğimi söyledim." Cal'ın gözlerinin titreştiğini gördü. Fakat Cal, hiçbir şey söylemedi. "Belki onu arayıp ertelemeliyim," dedi Meredith.

"Sen bilirsin." Cal, sakindi. Onu baskı altına sokmak istemiyordu.

Fakat Meredith, düşündüğünde ondan ayrılmak fikrinden hoşlanmadı. Hawaii'de olanlardan sonra Steve'i görmeye hazır olmadığını da biliyordu.

Öğleden sonra Steve'i arayarak ofiste bir işi çıktığını ve hafta sonu bazı müşterileri görmesi gerektiğini anlattı. Steve, bunu anlayışla karşıladı, fakat sesi mutlu gelmiyordu. Meredith, telefonu kapattığında kendini eli baltalı birkatıl gibi hissetti. Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Ona yalan söylüyor ve tam anlamıyla Cal'ın eski karısı gibi davranıyordu. Cal bu yüzden ondan nefret etmişti. Patronuyla yatıyor ve kocasına yalan söylüyordu. Hoş bir tablo değildi. O gece, dairesine geldiğinde Cal'a düşündüklerini söyledi. Cal, çocuklarıyla yemek yemiş ve ardından onun yanına gelmişti, yorgundu. Meredith'in, Charlotte hakkında söyledikleri hoşuna gitmemişti.

"Bu aynı şey değil, Merrie," dedi, üstüne basarak.

"Farkı nedir? Neredeyse tıpatıp aynı durum."

"Karım benimle evlenirken o adamla ilişkisi devam ediyordu ve bana söylemedi. Evlendikten sonra da ilişkisini bitirmedi. Yedi yıl evli kaldık, çocuklarımız oldu ve bu süre içinde onunla olan ilişkisini sürdürdü. Bana neler olduğunu hiçbir zaman söylemedi ve beni onun için terk etti. İki durum arasında çok fark var. Kendim çözene kadar ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Çocuklarımın hiçbirinin ondan olmaması bir mucize. Eğer bana bu kadar benzemiyor olsalardı, kuşkuya düşerdim."

"Bu korkunç bir şey olmalı," dedi Meredith. Fakat iki durumun inkâr edilemez benzerliği Merrie'yi hâlâ rahatsız ediyordu.

O hafta sonu çocuklarla birlikte Carmel'e gittiler. Pebble Pla-jı'nda bir pansiyonda kaldılar. Meredith'in ayrı odası vardı, ama şaşırtıcı bir şekilde, çocukların hiçbiri onun da gelmesine aldırnamıştı. Onu bir arkadaş olarak kabul etmişlerdi artık. Cal ve Andy golf oynarken, Meredith kızlarla alışveriş yaptı. Akşam yemeğinde Platti'ye giderek makarna yediler. Sohbet canlıydı. Çocuklar, babalarının saçlarıyla giyim tarzıyla hoşlandığı ya da hoşlanmadığı kadın tipleriyle, hatta golf oynayış şekliyle bile dalga geçtiler. Fakat hepsi şaka sınırları içindeydi. Gördükleri zaafına karşın, onu içtenlikle seviyorlardı. Babalarının kız arkadaşı olmadığı ve Steve'le evli olduğu için Meredith'e karşı tavırları yumuşamıştı.

"Kocanın burada yaşamaması zor olmalı," dedi Mary Ellen, Meredith'in duygularını paylaşır gibi. Meredith'i şaşırtmıştı. Bu, ancak bir yetişkinden beklenilecek şaşırtıcı bir ifadeydi. Meredith başıyla onayladı.

"Evet. Bir iş bulmaya çalışıyor, fakat kolay değil. Ayrıca patronu bir kaza geçirdiği için New York'a saplanıp kalmış durumda," diye açıkladı.

"Vurulmuş insanları iyileştiriyor, değil mi?" diye sordu Andy, duyarlı bir şekilde. Meredith gülümsedi.

Andy, "Evet, bazı başka şeyler de yapıyor."

"İnsanlar, New York'ta bunun için özel bir doktora ihtiyaç 223

duydıklarına göre, çok fazla birbirlerini vuruyor olmalılar," diye ekledi ve herkes güldü. İlginç bir yaklaşımdı ve tümüyle yanlış

değildi. Ayrıca, Meredith'e, Steve'in, yaşamının önemli bir parçası olduğunu hatırlattı, ondan sürekli kaçınması mümkün değildi.

0 gece bu konuyu tekrar konuştuklarında, Meredith gelecek hafta sonu kesinlikle eve gitmesi gerektiğini söyledi. Perşembe görüşmesi, bu kez gerçekten Tokyo'dan gelen müşterilerini görmesi gerekti. Steve'e ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu bahaneyi Cal ve çocuklarla Carmel'de geçirdiği hafta sonu için kullanmıştı.

Meredith hafta sonu gelemeyeceğini söylediğinde, "Yine mi?" diye sordu Steve, mutsuz bir şekilde. "Tanrı aşkına, Merrie, buraya gelmeyi hiç düşünmüyor musun? Lucas gittiği için, ben buradan ayrılamıyorum."

"Ya Arına? Senin yerine o baksa, sen de Kaliforniya'ya gelsen olmaz mı?"

"Bu hafta olmaz. Ama aktif görevde ve çağrıda olmak üzere altı gün boyunca aralıksız çalıştı. Kızını günlerdir görmüyor. Hiç 1 ' • "1 •• •• u 1 •• 1 1 * I I

değilse pazar günü çağrıda olacağımı söyledim. "

"Öyleyse gelsem bile meşgul olacaksın. Belki de gelememem daha iyi olacak." Gitmemek için bahane arıyordu.

"Bak, Merrie. Kimin nereye gittiği umurumda değil. Seni görmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla hâlâ evliyiz. Bu doğruysa seni ayda bir kereden fazla görmek istiyorum, tabii sence de bir sakıncası yoksa." Gerçekten kızmıştı.

"Gelecek hafta geleceğim." Meredith bunu söylerken özür diler gibiydi.

"Bunu her hafta tekrarlıyorsun ve perşembe günü arayıp müşterileri görmen gerektiğini söylüyorsun ya da Hawaii'ye gidiyorsun ya da Callan Dow ile uçurtma uçuruyorsun. Orada ne halt ettiğini bilmiyorum, fakat bütün bildiğim artık seni hiç göremediğim." Sesi kızgın, yorgun ve kıskançlıkla doluydu.

Meredith onu bu yüzden suçlayamıyordu.

"Üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum." Kendini çok suçlu hissediyordu ve yaptığından biraz da korkmuştu. Cal için ne hissettiğinin ya da ilişkilerinin ne kadar iyi olduğunun önemi yoktu, evliliğini riske attığını biliyordu. Steve'in buna sonsuza kadar katlanmasını bekleyemezdi.

"Önemli değil, Meredith. Bir gün görüşürüz. Eğer New York'a gelirsen beni ara. Şimdi işe dönmeliyim." Telefonu Meredith'in yüzüne kapattı. Günün kalan bölümünde, Meredith kendini

rahatsız hissetti. Fakat Cal'a bir şey söylemedi. Steve, kendi kocası ve kendi sorunuydu.

Cuma gecesi, Cal'la birlikte, müşterileri Fleur de Lys'de ağırladılar.

Japonlar, Fransız yiyeceklerini çok sevdiler. Restoranın mükemmel olduğunu düşünüyorlardı. Pazar günü ise onları Masa'mn Yeri'ne götürdüler. Cal'la birlikte hazırladıkları yeni sistem hakkında heyecanlıydılar ve toplantılar da iyi gidiyordu. Meredith, konuklar pazar günü ayrılana kadar tüm zamanı birlikte geçirdi. O gece, Steve'i aradığında evde bulamadı. Yemeği Cal ve çocuklarıyla yemek üzere, onlara gitti.

New York'ta Steve, bütün hafta sonunu çalışarak geçirmişti.

Meredith orada olsaydı da görüşemeyeceklerdi. Yeni bir tipi dalgası gelmiş ve sıcaklık anormal derecede düşmüştü. Yerler buzla kaplıydı ve Steve'in, daha önce hiç karşılaşmadığı kadar çok kırık vakası gelmişti. Gece gündüz ortopedistlere yardım ediyordu.

Çocukların da karıştığı bir kazayla birlikte işleri iyice yoğunlaşmıştı.

Hafta sonunu izinli geçiren Anna, pazar akşamı işe geri döndüğünde Steve, hâlâ çalışıyordu. Anna, "Bu hafta sonu iyi vakit geçirdiğini duydum," diyerek gülümsedi. Kızıyla Central Park'ta, konserve kapakları ve naylon poşetler üstünde, karda kaymıştı.

"İzin için teşekkürler. Biz çok eğlendik."

"Şanslısınız," diye homurdandı Steve. "Cuma günü, sen ayrılır ayrılmaz burası kışını kırmış New York'lu yaşlı bayanlarla doldu."

"Bu tanıya bayılıyorum. Bunu onlara da söyledin mi?"

"Evet. Hoşlarına gitti," dedi Steve, zoraki bir gülümsemeyle.

Perşembe'den bu yana keyfi yoktu.

"Meredith geldi mi?" diye sordu Anna, sıradan bir şekilde. Kavga mı ettiler yoksa hiç mi görüşmediler merak ediyordu. Son zamanlarda, aralarının pek iyi olmadığını seziyordu.

"Hayır. Yine müşterilerini görmesi gerekti," dedi Steve, ters ters.

"Gelse de onu göremezdin zaten," diye karşılık verdi. Arma, işinin yoğunluğunu dikkate alarak.

"O da aynı şeyi söylüyor. Yine de en azından deneyebilirdi." — -

"Bak, çocuk. İkiniz de meşgulsünüz. Onun oraya gitmesine razı olurken böyle olacağını biliyordun, ama her ikinizin de orada işi olacağını düşünüyordun. Senin işinin olmaması onun suçu değil."

Akılcı konuşuyordu, fakat Anna'nın kendisi için üzüntü duymaması Steve'i kızdırmıştı.

Steve omuzlarını silkerek, "Yüzüme vurmak zorunda mısın? Yoksa sadece eğlenmek için mi yapıyorsun?" dedi hırlar gibi. Bir dakika sonra, söyledikleri için özür diledi. "Üzgünüm, çok kötü bir hafta sonu geçirdim. Cuma gecesinden beri uyumadım. Burada koşuşturmadan yoruldu ve bıktım. Karımı özledim; artık hiç gelmek istemiyormuş gibi hissediyorum, bu da beni çıldırıyor."

"O halde git ve onu gör," dedi Anna, duyarlı bir şekilde. "Gelecek cumartesi sevgililer günü. Niçin ona sürpriz yapmıyorsun?"

"Ya o da aynı şeyi yapıp buraya gelir ve onu kaçırsam?"

Kafasında buna bir çözüm bulamayacak kadar yorgundu. Ancak Anna yorgun değildi; kötü şansına ve dobra sözlerine rağmen, yüreğinin derinliklerinde hâlâ romantikti.

"Öyleyse görevde olacağını ve onu göremeyeceğini söyle, o da gelmesin. Sonra oraya uç ve ona sürpriz yap... biliyorsun, çikolatalar, güller filan. O güne özgü tüm diğer şeyler. Sevgililer Günü'nü süsleyen renkler... Ne romantik olur, düşünsene. Bunu sevecektir." Anna ona gülümsedi ve birisinin kendisi için de aynı şeyleri yapmasını diledi; ama yıllardır bunu yapacak kimse yoktu.

"Anna," dedi Steve, mutlulukla gülümseyerek, "Sen bir dahisin." O

gece telefonla rezervasyon yaptırdı, cuma günü işten çıkınca uçmayı planlıyordu. Saat farkıyla, Meredith ofisten çıkmadan önce Palo Alto'da olabilirdi. "Teşekkür ederim," dedi Anna'ya. Biraz uyumak için eve gidecekti.

"Bana Aşk Meleği diyebilirsin," dedi Anna, Steve'in gidişini izlerken. Genç adam yorgunluktan zikzak çizerek yürüyordu.

Anna, onun araba kullanmayacak olmasına sevindi. Kendisinin 227 görmesine hâlâ izin vermediği dairesine gitmek için taksiye bineceğini biliyordu. Evinin ne kadar gösterişli olduğunu görmenin, Anna'yı rahatsız edeceğini düşünüyor olmalıydı. Anna, Steve'in karısının çok para kazandığını biliyordu. Steve onu çağırarak yerine, kendisi zaman zaman bir kadeh şarap içmeye ona gidiyordu. O ve kızı Felicia, Steve için iyi birer arkadaş olmuşlardı ve onun ziyaretlerinden hoşlanıyorlardı.

O gece travma ünitesinde sakin bir gece oldu ve Anna, herhangi bir şey için Steve'i aramak zorunda kalmadı. Üniteyi tek başına iyi idare etti. Doktor ve hemşirelerin tümü ondan hoşlanıyorlardı.

Anna hâlâ, işin sürekliliğe dönüşebileceğini umuyordu, fakat henüz bir işaret yoktu. Steve, hiçbir yere gidecekmiş gibi görünmüyordu ama bu, onu üzme yerine mutlu ediyordu.

Cal, cuma sabahı Meredith'e esrarengiz bir şekilde "Yarın ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Fazla bir işim yok," diye gülümsedi, Meredith. Cal'm kafasındakileri tahmin edebiliyordu. Cumartesi sevgililer günüydü ve Meredith bu hafta sonu da Kaliforniya'da kalıyordu. Steve, ona hafta sonu çalışacağını ve New York'a gelmesinin bir anlamı olmadığını söylemişti. Bir hafta sonunu daha iptal etmişlerdi ve Meredith hızla ayrı yönlere sürüklendiklerinden endişeleniyordu.

Her dakika, Cal'la ilişkisi daha da güçleniyordu. Hemen her gece birbirlerini görüyorlar ve Cal her fırsat bulduğunda onda kalıyordu. Meredith, onunla ve çocuklarla yemek yiyor, hafta sonları basketbol maçlarına, sinemaya ya da başka bir yere gidiyordu. Genç kadın giderek Cal'in hayatının ayrılmaz bir parçası haline geliyordu. Cal da kendini onun kocası gibi hissetmeye başlamıştı.

İşyerinde, kimsenin ilişkilerini fark etmemesi için aşırı bir dikkat harcıyorlardı. Çocuklar da hiçbir şeyden şüphelenmemişlerdi.

Herkes onların, birlikte çalışmaya başladıkları günkü gibi arkadaş

olduklarını varsayıyordu. Fakat er ya da geç biri gerçeği keşfedecek ve ciddi bir sorunla karşılaşacaklardı. Meredith'in kocasını aldattığının öğrenilmesi kolay kabul edilebilir bir durum değildi.

Cal sakin bir sesle, "Yarın akşam Fleur de Lys'de yemeğe ne dersin?" diye öneride bulundu. Meredith memnuniyetle kabul etti.

"Bu çok hoş olur." Sevgililer Günü'nü Steve'le geçirmemek tuhaftı.

Cal'la birlikte San Francisco'da kalmak istemesinden dolayı suçluluk duyuyordu, fakat, Steve'le değil, Cal'la birlikte olmak istiyordu.

"Niçin bu akşam gelip, bizimle olmuyorsun? Birkaç tane video kaseti kiralarım ve birlikte patlamış mısır yeriz," diye önerdi, Cal.

"Benim kaset getirmemi ister misin?" diye sordu Meredith üzerinde çalıştığı evrağı çantasına koyarken. Fakat hafta sonları giderek daha az iş götürüyordu eve. Onun yerine zamanını Cal'la geçiriyordu ve "ev ödevi" yapacak havada değildi.

"Tamam, kasetleri sen getir. Çocuklar yemeklerini yedikten sonra bizim için yemek hazırlarım," dedi Cal, gönüllü olarak. Bu fikir her ikisi için de uygun görünüyordu ve Meredith ne yaptıklarını düşünmemeyi yeğliyordu. O sırada ikisinin de hoşuna giden bir fantazi yaşıyorlardı, fakat bu sonsuza kadar süremezdi. Steve, Kaliforniya'da bir iş bulduğunda her şey sona erecekti. Ne kadar kaçınırsalar da sonunda bununla yüzleşmeleri gerekecekti. Henüz değil, diyordu Meredith kendi kendine. Henüz değil. Cal'la paylaştığı şey, kolayca terk edemeyeceği kadar hoştu. Bencillik olduğunu biliyordu, fakat

Steve'i düşündüğünde kendini ne kadar suçlu hissederse hissetsin, henüz bitirmeye hazır değildi.

"Birkaç saate kadar gelirim," diye söz verdi, Meredith. Banyo yapmak, rahatlamak ve onlara katılmadan önce, Cal'a çocuklarıyla beraber olması için biraz zaman vermek istiyordu. Geldiğinde ocuklarla vakit kaybetmek istemiyordu.

Hâlâ oturduğu mobilyalı dairesine gitmek üzere yola koyuldu.

Henüz hoğlanacağı bir ev bulamamığtı ve bu konuda giderek daha az çaba gösteriyordu. Çok içi vardı ve Steve New York'ta olduğu sürece kente tağınmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Palo Alto da kalmak istemesinin bir nedeni de Cal'a 229

yakın olmasıydı. O da, daireyi istediği sürece kullanabileceğini söylemişti.

Anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdiğinde, aniden tuhaf bir duyguya kapıldı. Görmekten çok bir şeyler sezinlemişti. Oturma odasına geldiğinde içindeki ürkütücü duygu sürüyordu. Evrak çantasını bırakırken Steve elinde kocaman bir buket çiçekle yatak odasının kapısında görüldü. Meredith, onu gördüğünde aniden irkildi.

Orada görmeyi umduğu en son kişi Steve'di.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, davetsiz bir misafirle karşılaşmış gibi. Steve, ona doğru elinde çiçeklerle yürürken yüzünde garip bir ifade vardı.

"Beni gördüğün için mutlu olacağını düşünmüştüm," dedi, hayal kırıklığına uğramıştı

"Öyleyim," hemen toparlanıp açık vermeden ona doğru atıldı.

"Sadece... beklemiyordum... bu hafta sonu çalışacağını söylemiştin."

"Sana sürpriz yapmak istedim." Çiçekleri sehpanın üstüne bıraktıktan sonra kollarını Meredith'e doladı. Meredith, herhangi bir karşı koyma sezmesin diye dua ediyordu. Cal'la ilişkileri, tehlikeli sulara kaydığından beri onu görmemişti. Kocasının bir şey sezinlemesinden çok korkuyordu. Ancak Steve onu öptüğünde bir şey fark etmediğini anladı. "Sevgililer Günün kutlu olsun, Merrie,"

dedi mutlu bir şekilde. Planını başarıyla uyguladığına memnun olmuştu. Meredith'in ifadesinden onu beklemediği açıkça belli oluyordu ve ne yapacağına karar vermek için beyni hızla hareket ediyordu.

"Ne mükemmel bir sürpriz!" dedi cesaretini toplayarak. Steve, bunun Anna'nın önerisi olduğunu söylemedi.

"Seni işinin başından kaldırıp oraya getirmektense benim buraya gelmemin daha kolay olacağını fark ettim. Bu hafta sonu boş

olmalısın. Yarın akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum." Cal da, diye düşündü Meredith, Steve bunları söylerken. Fakat şimdi olanaksızdı. Sevgililer Günü'nde kocasıyla olmalıydı. Gelmek için zahmete girdiğine göre bütün zamanını onunla ge-

çirmeliydi. Bu, hem iyi hem de kötü yanları olan bir şeydi. "Ee, bu gece ne yapıyoruz?" diye mutlulukla gülümsedi Steve. Kendi listesinin başında ne olduğu belliydi fakat ardından onu yemeğe ya da bir filme götürmeyi düşünüyordu.

"Bilmiyorum. Niçin burada oturmuyoruz?" Meredith, kendini kaybolmuş bir çocuk gibi hissediyordu; sanki bir yabancıyı ağırlıyormuş gibiydi. Cal'la yatmakla yaşantısının bütün dengesini yitirmişti.

"Eğer istersen ben bir şeyler pişirebilirim," diye öneride bulundu Steve, "Ya da bir pizza

ısmarlayabiliriz."

"Tabii, tatlım," dedi Meredith, cana yakın bir şekilde, "Nasıl istersen. Çok yorgun olmalısın." En azından Meredith böyle umuyordu, fakat Steve, zaman farkına ve günlerdir aralıksız çalışmasının ağır stresine rağmen şaşırtıcı bir şekilde dinç görünüyordu.

"Uçakta uyudum, kendimi çok iyi hissediyorum." Kollarını tekrar Meredith'e doladı "Seni gerçekten özledim." Birbirlerini beş

haftadır görmemişlerdi ve Meredith üç haftadır kendini, onun artık varolmadığı gibi bir yanılsamaya kaptırmıştı. Şimdi ise karşısında tüm gerçekliğiyle duruyordu.

"Ben de seni özledim," diye yalan söyledi, bocalayarak. Çiçekleri yemek masasına koyup gülümseyerek teşekkür etti. Fakat Steve onu izlerken, nedenini bilmesede aralarında bir şeylerin değiştiğini sezdi.

Belki de sürpriz olmuş ve Meredith sindirebilmek için zaman bulamamıştı.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordu, Steve kayıtsız bir ses tonuyla.

"İyi."

"Hawaii'den beri gece gündüz çalışıyor olmalısın." Steve, birçok kez aramış fakat Cal, her gece orada olduğu için Meredith cevap vermemişti. Yalnızca ofisteyken konuşmuşlardı.

"Oldukça meşguldüm," dedi Meredith, belli belirsiz.

"Önce bir duş alırım, sonra da bir süre dinleniriz," dedi Steve, gülümseyerek. Meredith bunun anlamını biliyordu.

Bazen bir süre ayrı kaldıklarında, sevişmek onların ilişkilerini yeniden düzeltir ve birbirlerine yeniden ısınmalarını sağlardı. Bu kez düşüncesi bile, Meredith'in paniğe kapılmasına yol açtı.

"Hoşuma gider, fakat kötü haberlerim var." Bunu söylerken kızarmıştı.

"Nedir?" Steve bir an için endişeyle baktı.

"Romantizm için ayın kötü zamanı..." Meredith, onun sonuca kendi gelmesini istedi.

"Regl misin?" Meredith başıyla onayladı. Fakat birden ikili yaşantısının ve karmaşık durumunun fiziksel yanları ile pazarlık etmek istemedi. Kendini, kocasını gördüğünde olacıklara hazırlamak için zaman bulamamıştı.

"Dert değil," diye gülümsedi Steve. "Kolejdeyken, asla sorun olmazdı, değil mi?" Meredith afallamıştı ve kendini kapana kısılmış

gibi hissediyordu. "Eğer farklı kentlerde yaşamayı sür-düreceksen, birbirimizi gördüğümüzde önümüze konanı kabul etmeliyiz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Meredith, Steve soyunup duş

almak için yatak odasına doğru kaybolurken. Meredith, suyun sesini duyduğunda telefona koşarak Cal'ı aradı. İkinci çalışta Cal cevap verdi, sesini duyduğu için mutlu olmuştu.

"Ne zaman geliyorsun? Biftek ve iyi bir şişe şarap aldım."

"Gelemiyorum," dedi, Meredith telaşla.

"Niçin? Bir sorun mu var?" Neredeyse fısıldayarak konuşmasına rağmen Meredith'in sesindeki gerginliği duyabilmişti.

"Steve burada, bana sürpriz yapmış." Uzun bir duraklama ve sancılı bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum... iyi, ilginç. Bu zevki neye borçluyuz... hayır, izin ver tahmin edeyim. Sevgililer Günü'nde biraz romantizm yaşamak için gelmiş." Bunu söylerken incinmişliğini örtmek için alaycıydı. Fakat evli bir kadınla ilişki kurmanın bedeli buydu.

"Herhalde. Bilmiyorum, Cal." Şimdi de ona yalan söylüyordu. Rüya kâbusa dönüşüyordu. Son birkaç haftadır kendilerini kandırmışlar, fakat şimdi gerçek bütün soğukluğuyla karşılıklarına dikilmişti. Neler olduğunu bilmeyen bir kişi varsa, o da Steve' di.

"Seni yarın göremem," dedi Meredith. Üzgündü.

"Elbette." Sonra kendini toparladı. "Tamam, Merrie. Anlıyorum."

Steve ortaya çıkana kadar, bir fantazi yaşıyabilmek için, gelecekleri konusunda tartışmayı ertelemişlerdi. Fakat şimdi o buradaydı, gerçeklerle ve onun sonuçlarıyla yüz yüze gelmek zorundaydılar.

"Önümüzdeki hafta, bir akşam bu konuyu konuşalım. Pazartesi görüşürüz. Pazar gecesi döneceğini umuyorum." Kendini kötü hissetmesine rağmen sesi umutlu geliyordu.

"Henüz bir şey söylemedi." Suyun sesi kesilmişti ve Meredith'in telefonu kapatması gerekiyordu. Durum onu aşırı gergin yapmıştı.

"Fırsat bulduğumda seni arayacağım."

"Bunun için kendini sıkma. Çocuklarla sakın bir hafta sonu geçireceğim. Sadece bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

"Nedir?" diye fısıldadı Meredith.

"Seni seviyorum." Meredith dinlerken, onun çok iyi bir insan olduğunu düşündü. Her ikisi de öyleydi. Meredith, her ikisine karşı da kendini suçlu hissediyordu. Mükemmel insanlardı ve onları seviyordu. Ancak onlara kalbinin yarısını vermek haksızlık olurdu ikisi de bunu hak etmiyordu ve bu düşünce Meredith'i çılgına çeviriyordu.

"Ben de," dedi Meredith. Steve, havluya sarılmış, üstünden sular damlatarak oturma odasına doğru geliyordu. Meredith, "İyi bir hafta sonu dilerim," diyerek telefonu kapattı.

Steve gülümseyerek bakıyordu. "Kimdi?"

"Sekreterim... Joan... Hafta sonu yapması gereken bazı işler vardı."

Yalanların sonu yoktu ve Meredith bu yüzden kendinden nefret ediyordu. Fakat dürüst olamazdı. Ne diyebilirdi ki? Cal'dı ve biraz önce ona, onu sevdiğimi söyledim mi demeliydi?

Mutfağa gidip buzdolabını açarken, "Hepiniz çok çalışıyorsunuz,"

dedi Steve. Birayı çok severdi fakat dolapta hiç kalmamıştı. Bütün bulabildiği Cal'ın bıraktığı beyaz şaraptı. "Biran yok," dedi Steve, şaraba bakıp kaşlarını kaldırırken. "Bugünler-233

de oldukça pahalı şeyler içiyorsun. Yalnızken asla şarap içmezdin,"

dedi, fakat bu bir sorudan çok suçlamaydı.

"Geçen hafta sonu, Japon misafirlerim vardı."

"Onlar için bira almaman çok kötü. Bunu tercih ederdim. Daha sonra gidip birkaç şişe alalım."

"Seni beklemiyordum, bu yüzden almadım."

"Sorun değil," dedi Steve, çocuk gibi sırtarak. Cal'ın karmaşık kişiliğine kıyasla, Steve büyük bir çocuk gibiydi. Meredith, tuhaf bir şekilde sevgilisiyle birlikte olmanın daha rahat olduğunu fark etti. Son dört ayda ilişkileri pek iyi gitmemişti. Steve, Meredith'i elinden tutup yatak odasına doğru çekiştirirken, "Niçin yatağa atlamıyoruz?" dedi muzip bir ifadeyle. Meredith'in üstünde, işe giderken giydiği lacivert bir takım, altın bir kolye ve bir çift inci küpe vardı. Kafası sorunlarla öylesine doluydu ki, romantizm ya da sevişmek şu an aklına gelebilecek son şeyler bile değildi. Fakat onu reddetmesinin de bir yolu yoktu. Regl olduğu yalanını denemiş fakat Steve bunu yutmamıştı. Cal'la ilişkisinden önce, bunca zamanın ardından kocasıyla sevişmeye çok istekli olurdu.

Her zaman aktif bir seks yaşamları olmuştu.

Meredith, giysilerini sandalyeye astı, ayakkabılarını fırlatıp attı, mücevherlerini ve çoraplarını çıkartıp banyoya girdi. Birkaç dakika sonra iç çamaşırlarıyla yataktaydı. Kendini banyoyo kilitleyip çıkmayı reddeden eski gelinler gibi hissetmişti, ama bunu yaparsa Steve onun delirdiğini düşünecekti.

Steve, bir süre karısına sarılıp uzandı. Meredith, onun kendisini ne kadar istediğini hissedebiliyordu. Aniden ona olan duyguları geri geldi ama bu tutkudan çok acıma gibiydi.

"Sorun nedir, tatlım?" dedi. Meredith'i iyi tanıyordu, onun titremesini hissettiğinde şoka uğramıştı.

Meredith, cevap verirken gözlerinde yaşlar vardı. Ona haksızlık etmişti. Her şeyi berbat etmişti üstelik ona bundan söz edemiyordu.

Ne söyleyebilirdi? Bir başka erkekle ilişkisi olduğunu ve onu sevdiğini mi? Bunu söylemek çok acımasızca olurdu.

"Bilmiyorum," diye açıklamaya çabaladı, kesin bir şey söylemeden. "Bu kadar uzun süre birbirimizi görmemek zor ve sonra bu şekilde bir araya gelmek... çok garip, değil mi?"

"Benim için değil," dedi Steve yumuşak bir tonla, sesi arzu ile kısılmıştı "Fakat kadınlar farklıdır." Evet, Cal'ın, Charlotte için söylediği gibi, sahtekârdırlar, diye düşündü Meredith. Yaptığından dolayı kendinden nefret ediyordu. Charlotte'dan daha iyi olmadığını düşündü.

"Üzgünüm." Kayıp bir çocuk gibi, Steve'e yapışmıştı. Eskiden onun arkadaşı, ona huzur veren kişi ve

akıl hocasıydı, fakat Şimdi bir yabancı gibi hissediyordu.

"Üzülme, Merrie. Sadece sana sarılmama izin ver." Uzun sü — re birbirlerine sarılmış olarak yattılar. Sonunda Meredith rahatlamıştı.

Daha sonra, Steve sevişmeyi denedi, fakat Meredith çok soğuk ve mutsuzdu. Öyle ki, kendini firijit gibi hissetti. En azından Steve'e karşı. Hawaii'den beri Cal'la yaşadıkları çok farklıydı. "Belki sana sürpriz yapmak o kadar mükemmel bir fikir değildi," dedi Steve sonunda. Sevişmek için zorlamak istememişti. Fakat ona sahip olmamaya da dayanamıyordu. Yataktan çıktı ve odada adımlarken Meredith'in masada bıraktığı altın saati görerek, "Bu nedir?" diye sordu. Ağır ve pahalı görünüyordu.

"Saatim," dedi, Meredith ona bakarak.

"Bunu görebiliyorum. Nereden aldın?"

"Bulgari. Cal'ın Noel hediyesi." Bu konuda da yalan söylemenin anlamı yoktu. Bir şey hakkında dürüst olmalıydı.

"Olağandışı bir hediye," dedi Steve, sıkkın bir ifadeyle. "Ona pahalıya patlamış olmalı."

"Çalışanlarına karşı oldukça cömerttir," dedi Meredith, sakın bir sesle. Steve dönüp ona baktı, gözleri acı ve soruyla doluydu.

"Bunun başka bir anlamı olmasın?" dedi Steve. Gözleri karşılaştığında, Meredith yavaşça başını salladı, onun bilmesini istemiyordu ve söylemeyecekti. Artık emindi. Ona söylemekten-se, onu vurmak daha kolaydı. Bunun için ne isteği, ne de cesareti vardı.

"Hayır, başka bir anlamı yok. Bir saat bir şey ifade etmez," diyerek başını salladı, Steve ve saati masadaki yerine geri koydu. Cal'ın ismi hafta sonunun geri kalanında bir daha hiç anılmadı.

O gece pizza yemek için dışarı çıktılar, ertesi gün de evin çevresinde dolaştılar. Cumartesi, Sevgililer Günü'ydü ve akşam hamburger yemeye gittiler. Bu, Steve'in fikriydi. Sonunda o gece seviştiler. Eski günlerin alev ve kıvılcımından eser yoktu. Steve, Meredith'e sarıldığında bir şeylerin yanlış gittiğini fark etti.

"Yaşam tarzımız bize yaramıyor," dedi Steve, yumuşak bir sesle.

"Bugünlerde bunun için bir şeyler yapmalıyız. Bazı şeyler, değil mi?" Bu, bir sorudan çok açıklamaydı.

"Biliyorum. Sadece biraz sabırlı olmalıyız," dedi Meredith yumuşak bir sesle.

"Bizi çok kötü etkilemeye başladı," dedi Steve, bira doldurmaya giderken. O sabah altı şişe almışlardı. Steve'in bilmediği, etkilenecek bir şeyin kalmamış olduğuydu. "Eve döndüğümde bazı yerleri tekrar arayıp yeniden iş bakacağım. Bu böyle sonsuza dek süremez." Meredith cevap vermedi. O gece, Steve yanında uyurken saatlerce uyanık yattı. Cal'ı arama isteğiyle kıvranıyordu, ama cesaret edemedi. Eğer Steve uyanır da duyarsa, bir felaket olabilirdi. Ertesi gün oturup beraber gazete okudular. Steve, Pacific Heights'daki ev ilanlarına baktı. Meredith, henüz bir yer bulamamış ve çok meşgul olduğunu söylemişti.

"Sanırım her ikimiz de öyleyiz," dedi Steve. Birbirlerini daha sık görmeliydiler. Bu kez yaşadıkları olumsuzluklar gerçekten canını sıkmişti.

Meredith'le yeniden sevişmeye kalkışmadı. Bir gece önce yaşadıkları deneyim Steve'i gerçekten altüst etmişti. Bittiğinde Meredith gözyaşları içinde kalmıştı. Ayrılmadan önce havaalanında geç bir akşam yemeği yediler. Steve uçağa bindikten sonra, Meredith durup bir süre arkasından baktı. Binmeden önce Steve onu öperken, Meredith de sıkıca ona sarılmıştı. Steve'i artık tümüyle kaybedeceğini düşünüyor ve kalması için yalvarmak istiyordu, ama sözcükler ağzından çıkmadı, zaten o da kalamazdı.

New York'a, işine geri dönmeliydi.

Uçak hareket ettiğinde Meredith geri döndü. Eve kadar yol boyunca ağladı. Dehşet verici bir hafta sonuydu. Eve döndüğünde telefon çalınca Meredith arayanın Cal olduğunu sandı. Fakat Steve uçaktan arıyordu.

"Bir şeyi hiçbir zaman unutma, Merrie," dedi.

"Nedir o?" Kelimeler tanıdık bir yankı yapıyordu.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi." Bu, cuma günü konuşmalarında, Cal'ın söylediklerinin aynısıydı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Meredith, boğuk bir sesle, "Böylesine berbat bir hafta sonu geçirdiğin için özür dilerim." Ona bundan çok daha fazlasını borçluydu, fakat olanlar Meredith'e fazla gelmişti ve şimdi Cal'la ilişkisinin nereye varacağını bilemiyordu.

"O kadar kötü değildi. Tekrar bir araya geldiğimizde biraz adaptasyon süresi gerekiyor. İki hafta sonra, başarabilirsem tekrar geleceğim. Sen gelecek hafta sonu gelmeyi niçin denemiyorsun?"

Her şey tekrar rayına girecek, tatlım. Yakın zamanda bir iş

bulamasam bile geleceğim, gerekirse taksi sürücülüğü yapacağım."

"Buna izin veremem," dedi Meredith kederli bir sesle.

"Hele Lucas geri dönsün. Sadece iki hafta kaldı. Belki toplanıp hemen gelirim." Sözcükler, Meredith'e her şeyin sonu gibi görünüyordu. Steve'le yüzleşmen" ya da Cal'la ilişkisini bitirmeliydi ve her iki seçenek de dehşet vericiydi.

"Seni seviyorum, Steve," dedi Meredith. Bu kez içtendi. Kendini çok kötü hissediyordu ve hiç olmadığı kadar kafası karıştı. Ayrıca bunu hak ettiğini de biliyordu.

"Ben de seni seviyorum, hayatım," dedi Steve tekrar, telefonu kapatmadan önce. Meredith bir süre ne yapacağını bilemeden ağlayarak oturdu.

Bir saat sonra, çalan ikinci telefon Cal'dandı. Sesi sıkıntılıy-237

di ve kâbus gibi bir hafta sonu geçirdiğini itiraf etti. Onu düşünmekten neredeyse delirecekti. Onun Steve ile yatakta olduğunu hayal ettiğinde ne kadar kıskançlık duyduğunu söylemek istemiyordu. Şimdi bütün istediği onu görmektir.

"Gelebilir miyim?" diye sordu. Meredith gelemeyeceğini söylemek istedi, fakat her zaman olduğu gibi, aynı karşı konulmaz çekimi hissetti. Bu akla dayanmayan, kimyasal bir çekimdi.

"Aklım karmakarışık," diye uyardı, Meredith. Hayatımın en kötü hafta sonuydu."

"Benimki de. Gel beraber atlatmayı deneyelim." Meredith'in onu gördüğünde ne yapacağı ya da nasıl hissedeceği konusunda bir fikri yoktu. Fakat kapıyı açıp onu gördüğünde artık biliyordu.

Hıçkırarak kollarına koştı ve ona sıkı sıkıya sarıldı. Cal onu tutup öpmekten başka bir şey yapamadı. Birkaç dakika içinde, bir gece önce Steve'le paylaştığı yataktaydılar. Fakat Meredith şimdi bunu düşünmüyordu bile. Bütün istediği Cal'dı, tıpkı Cal'in onu istediği gibi. Cal, ona, paylaştıkları tutkunun bütün gücü ve etkisiyle sarıldı. Sonra iki kayıp ruhu gibi birbirlerine sıkı sıkıya sarılarak sabaha kadar kucak kucağa yattılar.

ON ALTI

"Ee, nasıl geçti?" diye sordu Anna, pazartesi sabahı, Steve içeri girdiğinde. Eve uğramadan doğrudan hastaneye gelmişti. Her zamanki buruşuk kıyafetleri içinde yorgun ve süzgündü.

"Nasıl mı geçti?" Steve, boş boş baktı bir an. "Dürüst olmak gerekirse, her şey boktandı. Yabancı biriymişim gibi davrandı, ağlıyordu. Gerçekten olağandışı bir hafta sonu geçirdim. Sorduğun için teşekkürler." Bitkindi.

"Hay Allah." Anna onun için üzülmüştü ve oraya gidip Meredith'e sürpriz yapmasını söylemenin yanlış bir öneri olduğunu düşündü.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Steve'in söyledikleri onu meraklandırmıştı.

"Bilmiyorum. Sanırım çok çalışıyor. Belki de yalnız yasaya yasaya tuhaflaştı. Ne bileyim?"

Anna dilinin ucundakini sormaktan korkuyordu. Steve'den onu incitmek istemeyecek kadar çok hoşlanıyordu. Fakat Steve, kahve koyarken onun kafasında bir şeyler olduğunu farkına vardı.

"Bana söylemediğin nedir?" Beraber çalıştıkları iki ay içinde birbirlerini iyi tanımışlardı.

"Muhtemelen aptalca bir düşünce fakat başka biriyle ilişkisi olabilir mi diye soracaktım. Belki bu yüzden kendini suçlu hissediyor ve tuhaf davranıyordu."

"Meredith mi?" Komik bulmuş gibiydi. "Olanaksız. Hiçbir 239

zaman birbirimizi aldatmadık. Ona tümüyle güveniyorum. Sanırım ayrı yaşamamız onu frijit ve sinirli yapmış. Mükemmel bir kombinasyon."

"Belki terapiye ihtiyacı vardır," dedi Arına, hemen.

"Belki bana ihtiyacı var. Ve ben buraya saplanıp kaldım. İş

bulamadığım için Kaliforniya'ya gidemiyorum. Gerçekten boktan bir durum."

"Kimse kolay olacağını söylemedi."

"Beş sentlik psikiyatri için teşekkürler, doktor. Şimdi, söyle bana, bu hafta sonu burada neler oldu?" Sıkılmıştı, konu hemen işe döndü.

"İki beyin ameliyatı, bir bacak kemiği çatlağı, on üç kişiyi içeren üç çarpışma ve dört vurulma, sonuçta iki kayıp. Diğerleri ertesi gün evlerine döndüler. Hepsi bu. Ah, iki de burkulmuş bilek." Üç kaşar, iki salam dercesine bütün olanları bir solukta saymıştı.

"Şaka mı yapıyorsun, Tanrı aşkına?"

"Hayır. Yoğun bir hafta sonu yaşadık. Seninkinden daha eğlenceli sayılır."

"Bu konuda haklısın." Şimdi, işyerinde kendini daha iyi hissediyordu. Burada daha rahattı. En azından burada bir şeyleri değiştirebilirdi.

Arına çizelgeleri gösterdi ve bütün vakaları birlikte yeniden gözden geçirdiler. Steve onun bütün yaptıklarından etkilenmişti.

Kayıp hafta sonu yüzünden duyduğu üzüntüyü paylaştığı için de ona müteşekkirdi.

Bütün öğleden sonra birlikte çalıştılar, o gece birlikte ameliyata girdiler ve salı sabahı Arına, eve, kızına gitti. Steve o gece izinliydi.

Yerine başka bir doktor bakacaktı.

"Akşama peynirli makarna ve sosis yemeye gelmek ister misin?"

"Tabii. Benim de biraz biftek getirmeme ne dersin?"

"Sadakaya ihtiyacımız yok, Steve," dedi Arına, kendini aşağılanmış

hissediyordu. "Eğer menüdekileri istiyorsan, gel. Daha iyi bir şey istiyorsan restorana git." Çok onurlu ve yürekliydi; tanıdığı birçok erkekten daha sıkı bir kadındı. Steve onun bu özelliğinden hoşlanıyordu. Yoksulluğundan utanç duyuyordu ve kimseden yardım istemiyordu.

"Yapacağın yemekleri küçümsemiyorum. Peynirli makarna severim," dedi Steve, hayranlıkla Anna'ya bakarken. "Kaçta geleyim?"

"İşten ne zaman çıkarsan. Bizde duş alabilir ya da istersen pislik içinde oturabilirsin. Olduğun gibi gel." Onun bu özelliğini de seviyordu. Hava atmaktan hoşlanmıyordu ve onun da böyle yapmasını beklemiyordu. Dürüst, açık sözlüdü.

"Yedi civarında görüşürüz. Biraz bira getirebilir miyim, yoksa bu yüzden de kıcıma tekme atacak mısın? Portakal suyunu sevmiyorum." Son gittiğinde sadece bu vardı.

"Tamam, bira getirebilirsin. Fakat şarap ya da şampanya getirme."

Onun, karısı dolayısıyla ne kadar zengin olduğunu biliyordu ve bu zenginliği paylaşmak istemiyordu. Aslında bu konuda çok tedirgindi.

"Eğer limuzinimle gelirim sorun olur mu?"

"Neyle istersen onunla gel. Jetinle bile gelebilirsin." Steve, Anna'nın gülümsemesinden biftek önerisi için onu affettiğini anladı. Anna, bazen oklu bir kirpi gibiydi fakat kalbi çok yumuşaktı.

"Helikopterimi çatıya indirebilir miyim?"

"Ah, defol git, işine dön," diye homurdandı Anna ve koşar adım eve, Felicia'ya gitti.

Steve, o gece, saat altı buçukta Anna'nın Batı Yakası'ndaki evinin kapısında idi. Yerini alacak doktor erken gelmiş, o da kendisini oyalayacak yeni hastalar çıkmadan bu fırsatı değerlendirmişti.

Anna, üzerinde kot pantolon ve beyaz bir angora kazakla Steve'e kapıyı açtı. Güzel ve zarıftı. Her zaman hastane giysileri içinde kaybolan vücut hatları giydiği kazakla ortaya çıkmıştı. Kot pantolonu üstüne duvar kâğıdı gibi yapışmıştı ve göğüsleri 241

kazağının altında baştan çıkarıcı şekilde belli oluyordu. Saçları omuzlarına dağılmıştı, ayağında eski, rahat terlikler vardı. Felicia, temiz, pembe flanel pijamalar içinde hoplayıp duruyordu. Ve bu kez hamamböcekleri gözüküyordu. Ev sahibi birkaç gün önce, Anna'nın ısrarlı talepleri sonucunda "köklerini kazımişti."

Anna'nın hazırladığı yemek, basitliğine rağmen çok lezzetliydi.

Peynirli makarna mükemmeldi. Sosisli sandviçler kocamandı, ayrıca mısır ekmeği de vardı. Steve, birini orada bırakabilmek için iki tane altılık bira ve oldukça güzel görünen bir çikolatalı pasta almıştı. "Yemek zorunda değilsin," diye Anna'yı takıldı; "Eğer seni satın almak istediğimi düşünüyorsan. Ama bunun genellikle yaklaşık on dakika işe yaradığını iddia ediyordu.

"Ben yiyeceğim!" diye araya girdi Felicia.

"Ben sana servis yaparım." Steve onun için pastadan büyük bir parça kesti. Arına gülümsedi, Steve onlara karşı her zaman iyi davranıyordu. Arına, Steve'in çocuğu olmamasına üzülüyordu.

Bazen Meredith'in gerçekten ne tür bir kadın olduğunu merak eder ve Steve'in, onun hakkında kendisini kandırdığı sonucuna varırdı.

Steve, Anna'ya da bir parça pasta verdi ve hepsi pastanın lezzetli olduğu konusunda birleştiler.

Saat sekizde, Felicia'nın uykusu geldi. Steve ona masal okurken Anna da bulaşıkları yıkamaya başladı. Kısa bir süre sonra Felicia derin bir uykuya dalınca, Steve hâlâ bulaşık yıkamakta olan Anna'nın yanına geldi.

"Ona ne okudun?" diye sordu Anna, merakla. Felicia'nın birçok favorisi vardı.

"Bir tıp makalesi. Onu erken yaşta etkilememi isteyeceğini düşündü.

"Çok komik," dedi Anna, ellerini temiz bir havluya kurularken.

Evdeki her şey çok eski, fakat lekesizdi. Anna çok temiz ve düzenliydi. Büyük uğraş vererek evi kendileri için rahat ve sıcak bir yer haline getirmişti. Duvarlardaki boyalar dökülüyordu, odalar çok ufaktı ve pencereler bir başka çirkin binaya bakıyordu. Steve'in dairesinden ışık yılı kadar uzak gibi görünüyordu, ama Anna onun evini hiç görmemişti.

Anna'ya bir bira daha uzattı. Kanapeye oturmuş biralarını yudumlarlarken her zamanki gibi hastaneden, Porto Riko'dan konuştular. Anna, memleketini özlediğini itiraf etti.

"Ailemi, arkadaşlarımı özlüyorum. Birçok şeyi özlüyorum." Anna ona hayallerinden söz etti. Bir gün Üçüncü Dünya ülkelerine gitmek istiyordu. Orada kendisine, travma ünitesinde sürekli gördüğü çete üyesi çocuklardan daha çok ihtiyaç duyan insanlara yardım etmeyi düşünüyordu. "Belki bir gün," dedi Anna, birasını sehpaye bırakırken.

"Bugünlerde bütün istediğim, Kaliforniya'ya gitmek," dedi Steve,

"Orası bana Üçüncü Dünya gibi geliyor. Benden çok daha cesursun."

"Sadece senin kadar şımarık değilim," diye takıldı Anna. Her zaman maddi şeylere önem vermediğini söylerdi, fakat herkes gibi bir dereceye kadar önem verirdi; sadece diğer insanlar, hatta Steve ya da Meredith kadar önemsemezdi.

"Politik olarak çok haklısın, bazen beni hasta ediyorsun," dedi Steve sırtarak. Onunlayken, kendini rahatlamış ve mutlu hissediyordu.

Kaliforniya'daki hafta sonu felaketinin yarattığı şok hafiflemeye başlamıştı. İlk başta düşündüğü kadar da korkunç görünmüyordu.

Bu kez Meredith'ten söz etmediler. Sadece kendileri hakkında konuştular. Anna, Yale ve Felicia ile ilgili özlemlerini anlattı.

"Onun avukat olmasını istiyorum. Bizden daha fazla kazanıyorlar."

"Çöpçüm benden daha çok kazanıyor. Bu arada çok para kazanmayı önemsemediğini sanıyordum."

"Kızım söz konusu olduğunda önemserim," dedi Anna, keyifle. İyi bir anne, iyi bir insandı ve Steve ondan hoşlanıyordu. Ayrıca güzel, seksi ve rahatlatıcıydı.

"Nasıl oluyor da bir erkek arkadaşın?" diye sordu Steve, bir süre sonra. Arına hafifçe gülümsedi. Birbirlerini spot altına koyup zor sorular soruyorlardı. Fakat her ikisi de dürüst cevaplar veriyordu.

"Zamanım yok. Çok çalışıyorum. Ayrıca yıllardır önemsemeye değer birine rastlamadım. Tanıştığım bütün erkekler, ya eşcinsel, ya hödük ya da evli."

"İlginç görünüyor," dedi Steve, koltuğa yayılarak bir şekil. "Eşcinsel erkeklerin nesi var?" diye takıldı Anna'ya.

"Çıktığım erkeklerle giysilerimi paylaşmaktan nefret ederim. AA Genellikle onların üzerinde bende olduğundan daha iyi durur."

"Sanmıyorum," diyerek iltifatta bulundu Steve. Arma gülümsedi, Steve'le beraber olmaktan hoşlanıyordu. "Eşcinselleri boş-ver."

Hödükler biraz kaba sabadır ama bazen ilginç olabilirler. Tuhaf bir cazibeleri olduğunu kabul etmek gerek. Ya evliler?

"Olasılıkları sevmem," dedi Anna. "Kazanamayacağım oyunları oynamıyorum, artık. Bu dersi erken öğrendim." Felicia'nın babasıyla olan ilişkisinde şans Anna'dan yana olmamış, kazanan taraf kocasının ailesi olmuştu."

"Mantıklı," dedi Steve, gerçekçi bir tavırla. "Ben de hiçbir zaman rastgele ilişkiler kurmadım. Merrie, böyle bir şeyi hak etmiyor."

Daha çok hoşlandığım biri de karşıma çıkmadı."

"Şimdi burada yokken bile mi?" Anna imalı sorusu Steve'in içine işlemişti. Steve, genç kadının kazağın altından beliren göğüslerine bakmamaya çalışıyordu. "Ayda bir iki kez, bazen daha az gördüğün bir kadına sadık olmak için çok dürüst biri olmalısın. Bu çok etkileyici."

"Sadece aptalım, sanırım." Steve hoş bir adamdı ve Anna da bunun farkındaydı.

"Ya o sana sadık değilse, Steve?"

"Bu olamaz. Onu tanıyorum. Bütün düşündüğü işidir. Onunla yaşar, uyur, yer ve nefes alır."

"Kulağa pek seksiymiş gibi gelmiyor," dedi Anna, doğrudan.

"Son zamanlarda değil." Steve, Anna'ya karşı dürüsttü. Ve bunu söylerken gözlerinde üzüntülü bir ifade vardı. Meredith'in onu aldattığını düşünmemişti, fakat bir şekilde ortak noktalarını, bağlantılarını ve daha da kötüsü birbirlerini kaybettiklerini düşünüyordu. Bunu geçen hafta sonu Kaliforniya'da açıkça hissetmişti.

"Onu çok seviyorsun, değil mi?" Steve, başıyla onayladı, fakat bundan daha öte bir şeyler vardı ve Anna'nın sorgulayan gözlerini üzerinde hissederek, daha derine indi.

"Onu seviyorum. Fakat o ayrıldığından beri bir şeylerin değiştiğini itiraf etmeliyim. Bazen, artık evli değilmişiz de sadece çıkıyormuşuz gibi hissediyorum., ya da arkadaşmışız gibi ya da böyle bir şey. Bu kadar uzak yaşamak zor. Şimdi birbirimizi gördüğümüzde, ona ulaşamıyorum. Tatsız bir duygu."

"Öyle olmalı." Anna'nın bu konuda kendi teorileri vardı ama Steve'i incitmek istemediği için bunları onunla paylaşmadı. Ancak, kadınları Steve'den daha iyi tanıyordu ve onun asla Kaliforniya'ya taşınamayacağını düşünmeye başlamıştı. Bu bir türlü gerçekleşmiyordu ve karısı da, onu, orada çok istekli bekliyor gibi görünmüyordu. Fakat bunu da söylemedi. Ayrıca, Steve travma ünitesini de seviyordu ve Anna, onun ayrılacağını sanmıyordu.

"İnsanların böyle ayrı yönlere sürüklenmesi komik. Bir keresinde bir adama âşık oldum ve kısa bir süre sonra başka bir kente taşındı.

Bir yıl hiç aklımdan çıkaramadım. Düşünebildiğim tek şey oydu.

Onu tekrar gördüğümde, başka biriydi. Onunla gerçekte ilgisi olmayan bir fantezi kurmuştum. Aslında işe yaramaz hödüğün tekiydi," diye itiraf etti. Steve ona gülümsedi.

"En azından eşcinsel ya da evli değilmiş. Başka erkekler de olmalı, Anna. Bekâr olanlar. Belki de biraz çaba harcamaksın."

"Yok, inan bana. Onları bulmak çok zor."

"İşte gerçek sorun bu. Sen tembelsin." Aslında hastanedeyken böyle değildi. Steve, onun biliyle ilişki kurmaktan korktuğundan şüpheleniyordu. Eski yaralarının izleri hâlâ silinmemişti. Kendini gizliyordu.

Oturup bir süre daha konuştular. Anna esnemeye başladığı-245

da Steve saatine baktı ve ona geldiğini görerek, "Gitmeliyim," dedi.

Fakat boş dairesine gitmekten nefret ediyordu, Anna ile birlikte olmak daha çekiciydi.

"Gitmek zorunda değilsin. Genellikle gece yarısına kadar yatmam."

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Çoğunlukla kitap okuyorum."

"Kendini yalnız hissetmiyor musun?" dedi Steve, yumuşak bir sesle. Her ikisi de, insanlarla dolu bu kentte yalnızdı.

"Bazen, fakat aldırımıyorum. Yalnızlık bazen iyidir. Düşünmeni sağlar, başka türlü anlayamayacağın şeylerin farkına varırsın.

Yalnız olmaktan korkmuyorum," dedi Arına, cesurca.

"Ben bazen korkuyorum," dedi Steve, içtenlikle. "Karım buradayken yaşantım çok daha iyiydi. Şimdi evde beni bekleyen hiç kimse yok, senin için Felicia var."

"Doğru," diye başıyla onayladı Anna, Steve ona yaklaşırken. Steve, neredeyse içgüdüsel olarak Anna'nın yanağına dokundu, ve teninin ne kadar yumuşak ve ipeksi olduğunu hissedince şaşırdı.

Olağanüstü çekici ve seksiydi. Ve Steve dokunduğunda, kendini geri çekmemişti. Bu Steve'i daha cesaretlendirdi. Anna'yı kendine doğru çekip öptü. Arına ona karşı koymadı.

"Aptalca bir şey mi yapıyorum?" diye sordu Steve, fısıldayarak.

"Eşcinsel değilim, fakat evliyim ve tam bir hödüğe dönüşebilirim."

"Sanmıyorum," diye fısıltıyla cevap verdi. Arına "Kuralları biliyorum... anlaşmayı da."

"Nedir, onlar?" Anna'nın ne kadar açık olduğunu görerek şaşırmıştı. İki yalnız ve aç insandılar. Masada her ikisininin de reddedemeyeceği dayanılmaz bir yemek vardı ve kendilerini birbirlerinin yanında güvende hissediyorlardı.

"Karımı seviyorsun ve Kaliforniya'ya gidebilirsin," dedi Anna, içtenlikle.

"Gidebilirim değil, gideceğim." Anna'yı yanlış yönlendirmek istemiyordu.

"Anladım," dedi Anna kısaca ve elini Steve'in kazağının altına kaydırıldı. Her zamanki pantolonunu giymişti. Anna nazıkçe düğmelerini açtı. "Bu gece burada kalmak ister misin?" diye sordu.

Steve başıyla onayladı. Ardından Anna'yı, bu kez daha sert öptü.

Arma her şeyiyle, Steve'i tahrik ediyordu. Bütün bunlar, hafta sonu olup bitenlerden tümüyle farklıydı. Tatlı, saf sade ve dürüsttü.

Anna'ya dokunurken onun içindeki arzuyu, tutkuyu hissedebiliyordu. Steve'le ilgili hayaller kurmuyordu, ondan bağılılık beklemiyordu. Anna'nın tüm istediği, o an alabileceği şeydi. "Yatak odasına gidelim." Meredith'i aldatmak daha önce asla yapmadığı bir şeydi ama Arına ile yaptığı şey ona yanlış

gelmiyordu ve onu çok fazla istiyordu.

Anna onu minik odasına götürdü. Oda yataktan birazcık büyüktü ve yanına zorlukla bir abajur sığmıştı, Anna bir dakika için onu yaktı, böylece etraflarını görebildiler. Işığı söndürüp kapıyı kilitledi. Steve, Anna'yı karanlıkta soydu, birlikte yatağa uzandılar.

Onu görmekten çok hissedip sezebiliyordu. Sokak lambasından gelen ışıktaki, Anna'nın ancak silüetini görebiliyordu.

Aralarında kelimeler, sözler, yalanlar yoktu, sadece birbirlerine duydukları arzu vardı. Sevişirlerken Anna inledi, kıvrandı ve Steve'i inanılmaz derecede tahrik etti. Bütün vücudunun tutkuyla uyarıldığını hissediyordu. Anna ile birlikte olmak volkan patlaması gibiydi. Ardından onun kollarında uzandığında uzun süre bir şey konuşmadılar. Sonra, Anna bir çocukmuş gibi Steve'in saçlarını okşadı ve onu kendine çekti. Steve, uzun süredir böylesine mutlu olmamıştı.

"Seni incitmek istemiyorum, Anna," dedi, üzgün bir sesle. "Bunun sonu bizim için kötü olabilir." Hemen hemen emindi bu konuda.

"Yaşam da öyle. Şu an için iyi. Eğer sen bununla yaşayabi-lirsen, ben de yaşarım." Anna, ondan çok az şey istiyordu ve ona verebileceğinin tümü şu anda Steve'in kollarındaydı. Bu, karısının vermek istediğinden çok daha fazlaydı. "Bittiği zaman ya da 247

gitmek istediğinde sadece söylemen yeter. Kapıyı çarpmak zorunda değilsin, yavaşça kapayabilirsin." Fakat o anda Steve'in kapatmak istediği hiçbir kapı yoktu. Aksine, yeni kapılar açıyordu.

Elleri ve dili ile Anna'yı tekrar uyardığında o da aynı şekilde karşılık verdi. Steve'e uzun süre aklından çıkmayacak bir gece yaşatmıştı.

Meredith, Sevgililer Günü'ne denk gelen hafta sonu fiyaskosundan sonraki ay Steve'i hiç görmedi. Callan ile Tokyo ve Singapur'a gitmeleri gerekmişti. Steve de hastaneden bir an bile ayrılamıyordu. Her gün birbirlerinden daha uzağa sürükleniyorlar ve telefonda giderek daha az konuşuyorlardı.

Meredith gideli beş, Cal'la ilişki kuralı iki ay olmuştu. Şimdi kendini Steve'inkinden çok Cal'ın yaşantısının bir parçası olarak görüyordu. Sürekli birlikteydiler. İşte, evde, geceleri Meredith'in dairesinde, hafta sonları çocuklarla birlikte. Ve mart ayının ortasında, Andy'nin sorduğu bir soru onu şoka uğrattı.

"Kocan gerçekten buraya taşınacak mı?" Meredith'e karşı kaba değildi fakat merak ediyordu.

"Bilmiyorum, Andy," dedi Meredith, dürüstçe. Taşınacağı benzemiyordu ve bunu isteyip istemediğinden de emin değildi. Bir hafta sonra, Andy babasına Merrie'nin, onun kız arkadaşı olup olmadığını sordu.

"Sadece arkadaşız," diye açıkladı Cal ve Mary Ellen kaşlarını kaldırdı, fakat bir şey söylemedi. Kendilerinden başka kimseyi kandırmıyorlardı. Steve de artık iş aramaktan söz etmiyordu.

Meredith'in hafta sonları New York'a gelmemesinden bile şikâyetçi değildi. Meredith, eğer bu konuda düşünmüş olsaydı, en-dişelenebilirdi. Fakat o düşünmemeyi yeğliyordu. Cal da ona bir şey sormuyordu, bütün istediği, zamanım onunla birlikte geçir-

mektir, ilerisi için daha sonra karar verebileceklerini düşünüyordu.

Ona bağlılık sözü vermeye hazır değildi. Bu suskunluk her ikisi içinde de uygundu. Meredith, ara sıra evden Steve'i arıyor ve artık orada uyumadığını anlamaya başlamıştı. Travma ünitesinde kaldığını varsayıyor ve onunla konuşmak zorunda kalmadığı için rahatlıyordu.

Harvey Lucas, sonunda görevine döndüğünde de Steve ayrılmaktan söz etmedi. Anna'yı sürekli çalıştırma konusunu sordu. İki hafta Anna'yla çalıştıktan sonra Harvey de onun müthiş

biri olduğuna ikna olmuştu. Geçici kadroda bile olsa onu orada tutmaya çalışacaklardı.

Meredith, Singapur'dan döndüğünde, Steve onu görmek istediğini söyledi. Son zamanlarda çok düşünüyordu ve yaptıkları konusunda endişeliydi.

Bu kez, gitmeden önce Meredith'e sordu, yine bir sürpriz yapmak istemiyordu. Meredith önce kararsız kaldı, fakat reddetmek yersiz olurdu. Bir aydır Steve'i görmüyordu ve sonsuza kadar ondan kaçamazdı.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Cal, bu kez. "Söyleyecek misin?" Bunu yapmasım hem istiyor, hem istemiyordu.

"Ne söyleyeyim?" diye sordu dürüstçe. "Bir ilişki kurduğumu mu?"

Evliliğimizin bittiğini mi?" Ona ne söyleyeceği bir yana, ne düşüneceğini kendisi bile bilmiyordu artık. "Sana bağlı, Merrie."

"Nerede duruyoruz, Cal?" "Fark eder mi?"

"Edebilir," diye cevap verdi Meredith. "Sanırım bu konuda kendi kararını vermelisin. Senin evliliğini bozmanın sorumluluğunu almak istemiyorum." Bu Meredith'e çok şey anlatmıştı. Dürüst bir insan olduğunu, fakat kendi gibi onun da kafasının karışık olduğunu gösteriyordu. Cal'ın bildiği bir şey varsa, o da Meredith'in hafta sonunu Steve'le geçirmesinden hoşlanmadığıydı.

Ancak bunu ona söylemedi. Meredith'e herhangi bir baskı yapmak ve durumu onun

için zorlaştırmak istememişti. Steve'i gördüğünde Meredith'in kafası her zamankinden daha da karıştı. Onda çok tanıdık ve rahatlatıcı gelen bir şeyler vardı. Bu kez, onunla sevişmeye yeltendiğinde, Meredith önce konuşmak istediğini söyledi. Koltuğa oturdular, ancak Meredith'in ne söyleyeceği konusunda hâlâ bir fikri yoktu. Bildiği tek şey onu incitmek istemediğiydi.

"Bir karar verdim, Meredith," dedi Steve ve Meredith ardından duyacaklarına kendini hazırladı. Boşanmak isteyeceğini düşünüyordu ve bu yüzden onu suçlayamazdı. Buna karşı kendi söyleyeceklerini bile hazırladı. Fakat Steve onu şaşırttı. "Fazla zamanımızın kaldığını sanmıyorum," dedi ciddiyetle. "Bu şekilde yaşayarak birkaç ay daha beklersek, sanırım aramızda her şey bitecek. Ayrı yönere sürüklendik, Merrie. Sen de bunun farkında olmalısın." Meredith başını sallayarak onayladı. Nedenini sorup sormayacağını merak etti, fakat Steve sormadı. Meredith'e belki de biliyor, ama ondan duymak istemiyor gibi geldi. "New York'taki hastaneyi bırakacağım. Burada, kentteki hastaneyle konuştum.

Küçük fakat saygın bir yer, acil serviste bir doktora ihtiyaçları var.

"İstediğim iş değil, fakat boşta bir part-time işleri var. Fabrika gibi çalışıyorlar, çıkıklar, bel ağrıları, kulak ağrıları ile ağlayan bebekler.

Bir süre bu şekilde idare edebilirim. Eğer ideal işi beklersem, onu bulana kadar ilişkimiz bitecek. Döndüğümde dilekçemi verip hemen geleceğim." Meredith, Steve'in söyledikleriyle afallamıştı.

Ancak evliliklerini kurtaracaklarsa Steve'in bunu yapması gerektiğini o da biliyordu.

"Ne zaman geleceksin?" diye sordu Meredith. Bunu sorarken kafasından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Steve'in sözleri, Cal'la ilişkisinin bitmesi anlamına geliyordu ve Meredith bunu yapmaya hazır değildi. "İki hafta sonra," diye yanıtladı Steve, "Harvey döndü ve benim yerime Anna geçecek." Henüz Anna'nın bile bundan haberi yoktu. Önce Meredith'le konuşmak istemiş, fakat Anna'nın sezdiğini hissetmişti. Geçen ay ilişkileri çok iyi gitmişti. Bu çok tehlikeli bir durumdu ve onu

gerçekten incitmeden ilişkilerine son vermek istiyordu. Birlikte olmaya başlayalı dört hafta olmuştu ve sonunda ciddi bir ilişki kurmazsa, Anna ve kızı için kötü bir durum ortaya çıkabilirdi. Her ikisine de bunu yapmayacak kadar fazla değer veriyordu. Anna'nın kategorilerine göre o, evliydi ve giderek işe yaramaz bir hödüğe dönüşmekteydi.

Steve'in az önce söyledikleri Meredith'i şoka uğratmıştı. "İki hafta mı?" Bunu söylerken sesi çatlak çıkıyordu. Fakat bunun şimdi olmazsa bir daha sonsuza kadar olmayacağını biliyordu. Her ikisi de diğerinin ne durumda olduğundan habersiz olduğu halde, geldikleri noktanın farkındaydı.

"Beklemenin yararı yok, Merrie. Buradaki hastane beni hemen istiyor. Harvey bensiz bir sorun yaşamayacak. Sanırım, bunu eninde sonunda yaparsak, şimdi en uygun zaman. Neredeyse altı aydır ayırıyoruz. Bu, benim kitabımda çok uzun, kahredici bir süre.

"Biliyorum," diyerek başını salladı Meredith. Fakat bütün düşünebildiği Cal, ona nasıl söyleyeceği ve onunla olmayı ne kadar özleyeceğiydi.

"Çok mutlu görünmüyorsun, Merrie," dedi Steve, üzgün bir sesle.

Evliliklerinde çok zor bir noktaya geldiklerini her ikisi de biliyordu.

Fakat Steve, tümüyle bitmeden bir şans daha vermek istiyordu ve Meredith de, ondan ayrılmaya henüz hazır değildi. "Hâlâ başaracağımıza inanıyor musun?"

"İstiyorum," dedi Meredith, yumuşak bir sesle. İstiyordu da, ama bunu hâlâ yapabilir miydi? Emin değildi. Ama denemesi gerekliydi. Cal'a ne kadar delicesine tutulmuş olsa da, mutlu bir beraberlikle geçen on beş yıl bir kenara atılamayacak kadar uzun bir süreydi. Cal'a söylediğinde istifa etmesi gerekir mi diye merak ediyordu. Tepkisini ölçmenin yolu yoktu. Bir an önce, Steve dilekçesini vermeden önce söylemeliydi. Eğer Dow Tech'teki işini kaybederse Steve, Kaliforniya'ya boşuna gelmiş olurdu. Onun yerine kendisi New York'a dönerdi.

"Bunu deneyelim, Merrie," dedi Steve. Meredith, söyleyecek bir söz bulamamış sadece başıyla onaylamıştı. Karmaşık duygular içinde kendisini boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Bu konuda konuşarak sakin bir akşam geçirdiler ama Steve ondaki farklılığı sezdi. Çok üzgün görünüyordu, neden kaynaklandığını bilmiyordu ama onun duyduğu kederi ve boşluğu

hissedebiliyordu. Anna, ona bir süre önce, Meredith'in bir ilişkisi olabileceğini söylediğinde, Steve bunun olanaksızlığını anlatmıştı.

Buna o zaman olduğu gibi şimdi de içtenlikle inanıyordu.

Aldıkları kararı kutlamak için sevişmediler. Her ikisi de kutlama havasında değildi, ama önemli bir karar almışlardı. Steve, cumartesi günü şehirdeki hastaneye gittiğinde Meredith, Cal'ı aradı.

"Seni görmeliyim," dedi telaşla, bir açıklama yapmadan. On dakika sonra Cal'ın evinde buluştular.

Cal endişeyle, sorunun ne olduğunu sorduğunda, Meredith hemen konuya girdi.

"Steve iki hafta sonra buraya taşınıyor. Küçük bir hastanede, acil serviste iş bulmuş. Eğer şimdi gelmezse, aramızda her şeyin biteceğini düşünüyor, haklı da. Kendimi onunla evli gibi bile hissetmiyorum. Seninle evli gibiyim, Cal. Fakat senin istediğinin bu olduğunu sanmıyorum. Benimkinin de bu olduğundan emin değilim. Steve'le son bir kez daha denemeliyim. Eğer yürümezse ve sen de hâlâ istersen, beraberliğimiz hakkında tekrar konuşuruz.

Ancak şimdi, onunla ilişkimizden geriye neler kaldığını görmek zorundayım. Fazla bir şey kaldığını sanmıyorum ama birlikte uzun bir geçmişi paylaştık. Seninle ise, iki aylık bir geçmişimiz ve belirsiz bir geleceğimiz var. Bunun olabileceğini her zaman biliyorduk."

Meredith tüm bu açıklamaları yaparken Cal hiçbir şey söylemedi.

Yıkılmış görünüyordu. Bir gün bu gerçeklerle yüz yüze kalacağını biliyor olsa da buna hazırlıklı değildi. Meredith'le tartışmadı, evlenmeyi önermedi ya da onu sevdiğini söylemedi. Kafasını karıştırmak, baskı yapmak istemiyordu. Taşlaşmış bir yüzle kıpırdamadan oturdu. Sorun şuydu ki, yaklaşık iki ayın ardından ne istediğini kendi de bilmiyordu. Meredith'i hangi koşullar altında istediğinden emin olamıyordu.

Bağlılık sözü, ciddi bir konuydu ve yedi haftalık bir tutkuya dayanarak bunu yapmaya niyetli değildi. Meredith, onu karar vermeye zorladığı için kendisini hafiflemiş hissetmesi gerekirdi.

Fakat onu dinlerken dünyası kararmış gibi hissetti. Gerçekten de onunla yaşadığı dünya sona ermişti.

"Senden öğrenmek istediğim," diye devam etti, Meredith, "Şimdi, işime ne olacağı. Ayrılmamı ister misin? Onun istifa edip gelmesini ve ardından benim işten atıldığımı öğrenmesini istemem. Eğer gitmemi istersen, şimdi istifa edip sadece New York'a dönmeye karar verdiğimi söyleyeceğim. Ne diyorsun?" Bunu mümkün olduğu kadar nazıkçe söyledi. İş, şu anda problemlerinin sonunda geliyordu ve onları ilgilendirmiyordu.

Cal, "Burada, benim Finans Müdürüm olarak kalmanı istiyorum,"

dedi duygusal bir sesle kısaca. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Onunla yaşadıklarını da yitirmek istemiyordu fakat bunu söyleyecek durumda değildi ve Meredith onunla kalmayı öner-miyordu. Kararını vermişti. Daha başlangıçta evliliğinden vazgeçmeyeceğini söylemişti ve Cal, ne kadar hoşlanmasa da buna saygı göstermeliydi.

"Emin misin, Cal?" diye sordu Meredith, yumuşak bir sesle. "Bu her ikimiz için de zor. Eğer senin için çalışmayı sürdürmemi istersen, bunun kolay olmayacağını da düşünmelisin."

"Ne zaman geliyor?"

"Nisanın birinde, iki hafta sonra."

"Yeni ürünlere bakmak için ayın büyük bölümünü Avrupa'da geçirmeliyim. Bu, bize ayrı kalmaya alışmak için bir süre verecek.

Sen de, bu arada ilişkinizin nasıl gittiğini anlayabilirsin. Uzun süre burada kalmayabilir." Bunu söylemek istememişti, fakat sesi umutlu görünüyordu.

"Dayanıklısıdır. İlişkimizin sürmesi için uğraşacaktır." Evliliklerini kurtarabilirler mi bilmiyordu. "Bunu sana söylemek zor, fakat seni belki de ondan daha çok seviyorum, Cal. Fakat neyin gerçek olduğunu bulmaya ihtiyacım var. Evliliğim ya da her ikimizin de ne olduğunu bilmediğimiz ilişkimiz." Cal, onunla tartışmadı, ama onu dinlerken kızmıştı. Kaybetmekten hiç hoşlanmazdı ve geçen iki ay içinde söyledikleri gerçektir. Onu seviyordu. Evli olduğunu, bu gerçeklikten sonsuza dek kaçamayacaklarını da biliyordu ve ona sürekli bir ilişki ya da evlilik teklif etmek için hazır değildi.

"O buraya gelmeden önce, seni bırakıp Avrupa'ya gideceğim. Senin Dow Tech'ten ayrılmanı istemiyorum, Meredith. Lütfen bunu unutma."

"Teşekkür ederim," dedi Meredith. Yaşlı gözlerle, ona dokunmadan uzun süre hareketsiz kalakalmıştı. Sonunda kapıya yöneldiğinde Cal'ın sesi onu durdurdu.

"Ne zaman gidiyor?"

"Yarın sabah," dedi Meredith, arkasına dönmeden. Eli kapıdaydı, Cal'ın sesi kalbinin atışlarını hızlandırmıştı. Hâlâ onunla birlikte olmak istiyor, fakat artık olamayacağını biliyordu. Steve'le ne olacağını görene kadar, belki de bir daha hiç birlikte olamayacaklardı.

"Seni arayacağım," dedi Cal ve söylediği her şeye rağmen Meredith'in kalp atışları yeniden hızlandı. Fırsat varken bitirmek istiyordu. En azından denemeliydiler.

"Araman gerektiğini sanmıyorum," dedi Meredith, yumuşak bir sesle. Kapıyı arkasından yavaşça kapatırken Cal hiçbir şey söylemedi.

Eve döndüğünde, Steve gergin bir şekilde onu bekliyordu.

Şehirdeki hastanede her şeyi halletmişti. Günün geri kalanında konuşup plan yaptılar. Fakat hafta sonu boyunca hiç sevişmediler.

İş için bir aradaymış gibiydiler ve Steve, pazar sabahı ayrıldı. New York'ta yapacak çok işi vardı. O gittiğinde Meredith, içinde muazzam bir sıkıntıyla evde oturdu. Yaşamaları için şehirde bir yer bulmalıydı ama bunu yapmak istemiyordu. Aslında ne Cal'ı bırakmak, ne de Steve'le yaşamak istiyordu. İki aydır yaptıklarının dışında istediği bir şey yoktu, ama şimdi bunlardan vazgeçmeliydi.

Öğleden sonra, oturmuş üzgün bir şekilde Cal'ı düşünürken kapı zili çaldı.

Cal'di, bir şey söylemeden bir an durup Meredith'e baktı. Kollarına çekip öptüğünde, o da Meredith kadar mutsuz görünüyordu.

Söyledikleri için Meredith'ten nefret etmek istiyor, bunu planlıyor fakat başaramıyordu. Onu her şeyden çok istiyordu. Hiç konuşmadan yatak odasına yöneldiler.

"İki haftamız var, Merrie." Bütün söyleyebildiği buydu ve her şeyin sonunu ifade ediyordu. O an için, mecbur kalmadıkça duramazlardı.

Kısa bir süre sonra, yakında yapmaya imkân bulamayacakları her şeyi yaparak bütün öğleden sonrayı yatakta geçirdiler. İki hafta...

ve sonra her şey bitebilirdi.

ON SEKİZ

Steve, New York'a uçuğunda, Atina'nın çalışıp çalışmadığını öğrenmek için hastaneyi aradı. Görevli hemşire programı kontrol etti. Arına, salı gününe kadar izinliydi. Kendisi de pazartesi öğlene kadar işe gitmek zorunda değildi. Pazartesi sabahı evine onu görmeye gitti. Şansına, Felicia okuldaydı, zili çaldığında Anna'yi yalnız buldu. Gelmeden önce haber vermek için arayan Steve'in sesini duymak, Anna'yı memnun etmişti.

Fakat o gün Steve'in yüzünü görür görmez, tuhaf bir şeyler olduğunu fark etti. Arına ona kahve hazırlarken, Steve koltuğa oturmuştu ve her zamankinden daha ciddi görünüyordu.

"Nasıl geçtiğini sormalı mıyım?" diye sordu sakin bir sesle. "Yoksa kendi işime baksam daha mı iyi olacak?" Orada neler olduğundan emin değildi, fakat Steve'in gözlerinden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Bütün hafta sonu Anna'yı aramamış, pazar akşamı geldiği halde ona uğramamıştı.

"İyiydi." Kahve fincanını alıp sehpayaya koydu. "Geçen seferki kadar kötü değildi. Daha fazla konuştuk."

"İyi konuşma mı, kötü konuşma mı?" diye sordu, Steve'i izleyip yüzünü okumaya çalışarak, fakat Steve tedbirliydi. İlişkileri dört haftadır sürmesine rağmen, Arına onu iyi tanıyordu ve özellikle Meredith'le ilgili konuları iyi biliyordu. Özel yaşamına burnunu sokmak niyetinde değildi fakat ona yardım etmek istiyordu.

"Sanırım iyi," diye cevap verdi Steve. Ardından soluk alarak düşüncelere daldı. Bunu yapmanın zor olduğunu biliyordu, fakat ertelemeenin yararı yoktu. Anna'yı incitmek istemiyordu ama bir an önce söylemeliydi. "Anna." Steve'in kelimeyi söyleyiş şekli bile, Anna'nın ensesindeki saçların havaya dikilmesine yetti. Ardından gelecekleri tahmin edebiliyordu. "Oraya taşınıyorum."

"Bu bir haber sayılmaz," dedi Anna, sakin bir şekilde. Sakinliğini sürdürebilmek için bir an duraksadı.

"Hemen demek istiyorum. Yakında, iki hafta sonra, ayrılmak için dilekçemi veriyorum."

"İş buldun mu?" Kendine hakim olmaya çalışmasına rağmen şaşırılmıştı. Yüzü avlanmak üzere olan bir hayvan gibiydi.

"Az çok. Acilde, daha alt düzeyde bir iş buldum. Mükemmel değil.

Fakat şimdilik idare eder. Benim için çok şey ifade ediyorsun," dedi Steve dikkatle, kelimeleri elmas gibi seçiyordu, fakat ne derse desin, onu incitecekti. Bir an önce sona erdirmek istemesinin nedeni buydu. Ona âşık olmaya başladığını fark etmişti ve bu nedenle taşınma konusunda Meredith'e baskı yapmaya karar vermişti. Beklerse Anna'ya zararı daha büyük olacaktı. "Hemen harekete geçmeliyim," dedi, "Ne kadar beklersem o kadar kötü olacak. Yaşamımı son dört haftadır yaptığımdan daha uzun süre berbat etmek istemiyorum. Burada bir rüya yaşıyorduk. Sevdiğim bir rüya. Seninle burada olmak, seninle çalışmak, geceleri seninle uyumak, Felicia ile oynamak istiyorum. Fakat yapamam.

Meredith'le evliyim ve birlikte geçirdiğimiz on beş yıl var. Durum benim için ne kadar kötü olursa olsun, şimdi oraya gitmeliyim ve birlikte yeniden denemeliyiz."

"Onun istediği bu mu?" diye sordu Anna. Kollarını kavuşturmuş ve midesi ya da kalbi ağrıyormuş gibi kamburunu çıkarmıştı. Steve, yaptığından nefret ediyordu.

"Benimle aynı fikirde. Sanırım ne yaptığımı biliyor, eğer bu şekilde beklersek her şey bitecek. Bizim için on birinci saat. İliş-

kimizi düzeltmeli ya da bitirmeliyiz. Ve senin beni beklemeni istemiyorum. Orada kalacağımı varsaymak, beni unutmaksın."

Yumuşak ama kesin bir dille konuşmuştu. Bir an için Anna, kelimeler onu öldürecekmiş gibi hissetti.

"Bu kadar kolay değil," dedi Anna. Gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Seni unutmak kolay değil. İşe yaramaz bir hödüksün ama seni seviyorum."

"Sadece işe yaramaz olduğumu hatırla."

"Bu zor olmamalı," dedi Anna, her zamanki kabadayılıığıyla. Fakat Steve onu mahvettiğini

görebiliyordu. Felicia'yı düşünmek bile istemiyordu. Ona da âşık olmuştu, hiçbir zaman sahip olmadığı küçük kızdı o ve Anna'nın ona verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Bir babaya ihtiyacı vardı. Fakat o, bu işi üstüne alamazdı, Merrie'nin kocası olarak zaten bir görevi vardı.

"Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi Steve, kelimeler boğazına tıkanırken. "Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Eğer özgür olsaydım ve beni isteyecek kadar aptal olsaydın, seninle evlenirdim. Fakat sana bu şekilde bir şey veremem. Burada kalarak seni ve kendimi kandırıyorum. Merrie'ye karşı sorumluluğum var."

"Şanslı bir kadın," dedi Anna kısık bir sesle. "Ya işe yaramazsa?"

Geri dönecek misin?"

"Hayır," dedi Steve ve bu sözcük kendisine bile insafsızca geldi. Bir umut kapısı bırakmak istemiyordu. Bu doğru olmazdı. Çünkü şans yardım ederse, Merrie ile kalabilirdi. Eğer kalmazsa ne olacağını sadece Tanrı bilirdi. "Eğer yürümezse," dedi onun kadar kendini de ikna ederek, "Çok farklı bir şey yapacağım. Belki senin önerdiğin gibi, geri kalmış bir ülkede klinik işleterek birkaç yıl geçirebilirim."

"Siz zengin insanlar şanslısınız," dedi Anna acı acı. "Her ne istersen yapabilirsin. Birini beslemek, faturaları ödemek ya da çocuklarını geçindirmek için endişelenmen gerekmiyor. Valizini toplar ve istediğin cekenneme gidersin." Steve, sözünü ettikleri-259

ni yapmaktan muhtemelen kendisinden daha çok Anna'nın hoşlanacağını biliyordu. Eğer evliliğini kurtarma girişimi başarısız olursa bunun gerçekten iyi bir fikir olacağını düşündü. Birbirlerini vuran insanlarla uğraşmanın dışında dünyaya katkıda bulunmak için bir fırsat olabilirdi bu.

"Ben zengin biri değilim," diye hatırlattı. "Karım zengin. Sahip oldukları onundur. Ondan bir çocuk dışında bir şey istemiyorum."

Senden bir şey çalıyorum, Anna. Bunu bir aydır yapıyorum. Sana ve Felicia'ya değer verecek, seninle evlenecek, sana daha fazla çocuk verecek doğru adama rastlayabilirsin." Anna'nın daha fazla çocuk istediğini biliyordu. Ancak şu anda kızını zor geçindirebiliyordu. "Bunları senden almaya hakkım yok. Şimdi sana geri veriyorum. Yaşamını ve özgürlüğünü geri veriyorum."

"Ne kadar asilce bir davranış!" dedi Anna, üzgün bir sesle. "Bunun üzerine ne söylenebilir ki? Gitgide kızgınlaşıyordu. Kendisini böylesine derinden etkileyen bu kararları almaya ne hakkı vardı."

Onu hiçbir erkeği sevmeyi kadar çok seviyordu ve kuralları baştan beri biliyordu. Sadece bu kadar kısa sürede ona böylesine âşık olacağını ummamıştı. Bu, işi zorlaştırıyordu.

"Başka bir seçeneğin yok," dedi Steve, kesin bir dille. "İstersen benden nefret edebilirsin ya da bir daha konuşmamaya karar verebilirsin. Ancak gitme kararımı değiştiremezsin."

"Bunu denemeye bile kalkmam," dedi dobraca, "İstemem de."

Dilediğini yapmakta her zaman özgürdün, ben de özgürdüm.

Anlaşmayı baştan beri biliyorum. Sadece bu kadar çabuk gideceğini sanmıyordum. İş bulmanın aylar alacağını belki de daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Bir işin olmadan ya da kötü bir iş

için gitmeye istekli olacağını düşünmemiştim." Bu Anna'nın, Steve'in evliliğini kurtarmak için ne kadar istekli olduğunu bir kez daha anlamasına yol açmıştı ama Meredith'in buna degeceğini sanmıyordu. Yine de, önemli olan, Steve'in böyle düşünmesiydi.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Anna, ayakta dikilirken.

"Seni seviyorum, Anna. Senin için iyi şeyler istiyorum. Bensiz, mutlu bir yaşamın olmasını diliyorum."

"Anlıyorum. Her zaman anladım. Bana bir şey borçlu değilsin."

Bunu bilmeni istiyorum. Senden asla bir şey beklemedim. Sen, benim için kışın soğukunda sıcak bir battaniyeydin."

"Benim için bundan daha önemlisin. Seni gerçekten seviyorum,"

"Öyleyse niye? Neden gidiyorsun?" dedi yaşlı gözlerle. "Fe-licia'nın babası da beni sevdiğini söylerdi ama ailesine karşı koyacak yüreği yoktu. Belki senin de evliliğinin zaten bittiği gerçeğiyle yüzleşecek cesaretin yok." —

"Bundan emin değilim. Oraya gitmemin nedeni bu. Eğer öyleyse, bununla yüzleşeceğim." Anna başını salladı, yavaşça yürüdü ve kapıyı açtı. Steve tekrar onu tutup öpmek ve bir kez daha sevişmek istiyordu ama bunu yapmayacak kadar çok seviyordu onu. Anna'yı izleyerek yavaşça kapıya yürüdü. Ona bakıyor, görüntüsünü, sonsuza kadar unutmamak için hafızasına kazıyordu sanki. İki hafta onunla çalışmak zor olacaktı, ama en azından onu görebilecekti.

Anna kapıyı tutarken eşiğe doğru bir adım attı, ona bir şey söylemeden son bir kez bakıp kapıyı kapattı. Steve, Anna'nın kapıyı tekrar açıp açmayacağını merak ederek uzun süre bekledi, içeride hafif sesle ağladığını duyabiliyordu, yine de kapıya . vurup zili çalmadı, hiçbir şey söylemedi. Sadece orada durdu. Anna bir daha kapıyı açmadı, birkaç dakika sonra Steve yavaşça aşağıya indi, orada geçirdiği dört haftanın onun için anlamını düşünüyordu. Burası onun için bir yuva, sığınacak güvenli ve huzurlu bir yer olmuştu. Şimdi Anna'yı dünyaya geri göndermişti kendisini de Kaliforniya'da belirsiz bir yaşama sürgün etmişti.

Oradan hastaneye gidip Harvey Lucas'la bir saat geçirdi. Ona ayrılacağını söylediğinde Harvey hayal kırıklığına uğramıştı, ama anlayış gösterdi. Geçirdiği kazadan sonra hastanede kaldığı için teşekkür etti. Merrie ile olmak istediğini biliyordu.

Steve'in acil serviste bulduğu iş için üzgündü fakat bunu anlayabiliyordu. Evliliğini yürütmek istiyorsa orada olmalıydı.

Harvey görüşmenin sonunda Steve'e, "Peki, Anna Gonzalez'e ne yaptın?" diye sordu.

"Hiçbir şey, niye?" Cevap verirken utanmıştı ve Harvey'nin ilişkileri hakkında bir şey duymuş olabileceğinden endişelendi.

Steve de, Anna da aralarında olup bitenleri kimsenin bilmediğinden emindiler, böylesinin daha doğru olacağını düşünüyorlardı.

"Sen işe gelmeden hemen önce telefon etti. Son zamanlarda, bir fikir ayrılığı yüzünden ona sert davrandığını ve bu yüzden senin vardiyalarında artık çalışmak istemediğini söyledi. Programı değiştirmemi ve sizi birbirinizden uzak tutmamı istedi. Seni artık görmek istemediği hissine kapıldım." Steve onu dinlerken içinde bir patlama olmuş gibi hissetti. En azından ayrılanaya kadar onu görebileceğini ve birlikte çalışacaklarını düşünmüştü. Fakat Anna haklıydı, kesin bir ayrılık istiyordu ve eğer istediği buysa izin vermeliydi. Felicia'ya ne söyleyeceğini ve çocuğun ne düşüneceğini merak ediyordu. Belki bütün erkeklerin onu ve annesini terk ettiğini düşünecekti. Hoş bir tablo değildi. Fakat yapabileceği bir şey yoktu.

"Sanırım, her zamanki gibi aptallık ettim," diye itiraf etti Harvey'ye.

Birkaç zorlu gün ve uykusuz gecenin ardından ona ters davrandım.

Bir tanı konusunda tartıştık. O haklıydı, ben özür diledim. Fakat çok sert biri. Sanırım beni affetmedi. Çok iyi bir doktor, onunla çalışmaktan hoşlanacaksın."

"Şimdiden hoşlanmaya başladım. Seni kaybetmişim içinse üzgünüm, Steve. Tabii benim araştırma işim de güme gitti. Buradan asla çıkamayacağım. Senin yerine birini bulmamız en az iki yıl alır."

"Saçmalıyorsun, ama yine de söylediklerimden onur duydum.

Araştırma projen için de üzgünüm."

"Ben de. Eğer Kaliforniya'da işler iyi gitmezse, dön. Beş dakika içinde seni geri alır, ikinci beş dakikada da kendimi dışarı atarım.

Burada tükeniyorum."

"Bunu sevdiğini biliyorsun," dedi Steve. Gözleri daldı, "Burayı özleyeceğim."

"Hayır özlemeyeceksin, çürükler üzerine buz paketleri koymaktan ölesiye sıkılmadıkça özlemeyeceksin. Bundan çok çabuk sıkılabilirsin tabii. Fakat daha iyi bir iş bulacağından eminim. Bana yaz."

Steve, "Söz veriyorum." dedi; sonra, olabildiğince düz buses tonuyla, "Anna'ya dikkat et. Ona karşı benim olduğumdan daha iyi ol," diye ekledi. Bunu söylerken içinden ağlamak geliyordu.

"Dört günün üçünde uyumadığı zaman Godzilla bile senden —

daha iyi olabilir. Tanrı aşkına, böyle zamanlarda ben bile senden nefret ediyorum." Birlikte gülerek ameliyat odasına çıktılar.

Öğleden sonra, her ikisinin de ameliyatı vardı ve Steve, Anna'yı görüp göremeyeceğini merak ediyordu ama hiç sanmıyordu.

Nitekim öyle oldu.

Sonraki iki hafta, hastanede Anna'dan farklı zamanlarda çalıştı. Her zamankinden daha çok izin alıyordu, böylece toparlanmaya ve daireyi alıcılara göstermeye vakit bulabildi. Komisyoncu, ilk haftanın sonunda onlar için bir alıcı buldu. İstediklerinden daha düşük bir fiyat veriyorlardı, ama daire top oynanan alandaydı.

Meredith'le fiyatı tartıştılar. Sonunda Meredith, boş tutmaktan ya da kiraya vermektense satmanın daha uygun olacağına karar verdi.

Eşyaları toplayıp Palo Alto'ya göndermek üzere gemiye verdi. Son üç gün otelde kaldı. İşteki son gününde, hemşireler onun için parti verdi. Arına her zamanki gibi orada değildi. Hemşirelerin çoğu o ayrılırken ağlamıştı, kimse travma ünitesini onsuz düşünemiyordu.

New York'u terk ettiği gün yağmur yağıyordu. Tıbbi aletlerini taşıdığı bir çanta ile küçük bir valizi yanında taşıyordu. Kalanını kargoyla göndermişti. Uçağa bindiğinde, günlerden 1 Nisan olduğunu fark etti, fakat bütün düşündüğü Meredith'i görebilmektir. Geçen iki haftada Anna'yı çok özlemişti, ama kendisi için olduğu kadar, onun için de doğru olanı yaptığına inanıyordu. Eğer kalsaydı ve onunla ilişkisini sürdürseydi, sonunda her ikisi için de daha kötü olacaktı. Anna'ya söylediği her şeyin doğru olduğundan emindi. Genç kadın kendisinin verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Steve onun mükemmel bir adam bulmasını istiyordu evli ya da işe yaramaz olmayan birini. Uçak yavaşça dönüp Batı'ya doğru yönelirken, o en iyisini hak ediyor, diye düşündü. New York gözden kaybolmuştu.

ON DOKUZ

New York'ta Arına ile Steve'in tersine, Meredith ile Cal fırsat buldukları her saniyeyi beraber geçirdiler. İlişkileri daha önce olduğundan bile yoğundu. Son hafta sonlarını da Carmel Valley'de küçük bir otelde geçirdiler. İki gün boyunca yatakta kaldılar, uzun yürüyüşlere çıktılar, geceleri seviştikten sonra konuştular, ancak gelecek hakkında söyleyecek bir şey yoktu. Sadece birlikte oldukları son anlar vardı.

Steve'in geldiği gün, Cal Londra'ya uçacaktı. Ayrılmadan bir gece önce, sabahın ilk saatlerine kadar Meredith'in dairesinde kaldı. Kısa bir süre sonra bu ev de olmayacaktı. Meredith, şehirde bir ev kiralamıştı ve işe gidip gelmek için uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalacaktı.

"Steve ile her şeyin yolunda gitmesini dilerim," dedi Cal, ayrılmak üzereyken, "Aslında yalan söylüyorum. İyi gitmemesini, bana dönmeni istiyorum. Beni Avrupa'dan ara ve neler olduğunu anlat."

En kötüsü, Meredith'in artık onsuz bir yaşam düşünme-memesiydi.

Kendisini Cal'la evli gibi hissediyordu ve Steve ile birlikteyken onu aldatıyormuş gibi olacaktı. Fakat Cal'la paylaştıkları ilişki bir fantazi, bir yanılsama, bir anormallikti. Birbirlerine âşıktılar fakat ilerisi için hiçbir bağlılık sözü vermemişlerdi. Onun bağlılık sözü Steve'eydi ve Cal bunu biliyordu. Cal her ne kadar anladığını söylese de, Steve'in gelmesine izin verdiği ve evliliğini devam ettirmek istediği için Meredith'e, evlenme

teklif etmediği için de kendisine kızılıyordu. Her ikisi de bunu yapmak için artık çok geç olduğunu biliyordu. Meredith, Steve ile ilişkilerinin ne durumda olduğunu görmek zorundaydı.

"Ona son bir şans daha vermeden on beş yılı bir kenara atamam, Cal. Yoksa her zaman ne olacağını merak ederim." Cal, onun haklı olduğunu biliyor, fakat kocasına karşı bu kadar adil davranmasından da nefret ediyordu. Ancak onun adalet anlayışı, Cal'ın, her zaman hoşlandığı bir yanı olmuştu.

"Bunun işe yaramayacağını sen de biliyorsun," dedi Cal, acı bir sesle. "Onunla ilişkin bitti, Merrie. Bununla yüzleş." Her ikisi de Steve'in dönüyor olması ve en azından şimdilik, ilişkilerinin bitmiş

olduğu gerçeği ile sıkıntı içindeydiler. Meredith bunu düşünmemeye çalışıyordu. Cal'ın aklı başından gitmiş gibiydi.

Steve'in, Meredith'e uygun olduğunu da düşünmüyordu. "Ortak hiçbir yanınız yok."

"Bunca yıl evliliğimizi sürdürmeye yetecek kadar vardı," diye karşı çıktı Meredith, ama artık kendisini de buna inanmıyordu.

"Bu kör talih, biliyorsun. Yıllardır farklı kariyerlerde ilerliyorsunuz.

Senin ne yaptığını bildiğinden ya da önem verdiğinden bile emin değilim. Onunla kalarak kendini harcıyorsun." Bunlar kendisi için bir çeşit yakarıştı ama Meredith, denemesi gerektiğini biliyordu.

Bunu kendine olduğu kadar Steve'e de borçluydu. Cal ise buna saygı duymaktan çok, kendisini kızgın ve reddedilmiş

hissediordu. Sonunda Meredith'ten ayrılırken derin bir acı duyuyor gibiydi. "Kendine iyi bak, Merrie," dedi üzgün bir sesle ve ayrılmadan önce onu son bir kez öptü. O gittikten sonra Meredith saatlerce ağladı. Ertesi gün, Steve geldiğinde hâlâ üzgündü ve hasta görünüyordu. Ölü gibi solgundu, gözleri şişmişti.

"Hasta mısın," dedi Steve, onun için endişelenmişti.

"Soğuk algınlığı, alerji ya da benzeri bir şey."

"Korkunç görünüyorsun, tatlım." Bazı antihistaminler verdi fakat Meredith almadı. İki saat içinde, Steve her yerin dağıtmış-

tı, kıyafetleri yatak odasında yerlere atılmış, traş takımları lavabonun üstünde bırakılmıştı ve Meredith için yemek pişiriyordu.

Steve'in gelişi bir kutlama havasında olmamıştı ve Meredith'in şehirde bir daire kiraladığını duyduğunda hayal kırıklığına uğradı.

O, bahçeli bir ev satın almak ya da en azından kiralamak istiyordu.

Geldiği akşam, çocuk sahibi olmaktan söz etmeye başladı. Bu, yeniden birleşme planının bir parçasıydı. Aralarındaki bağı güçlendireceğini düşünüyordu.

"Bunu düşünmenin zamanı değil şimdi," dedi Meredith, damdan düşer gibi. Cal'ın nerede olduğunu merak ediyordu. Onun hesaplamasına göre Londra'ya henüz inmiş olmalıydı. Birbirlerini aramamaya söz vermişlerdi ve Meredith en azından şimdilik buna uymaya çalışıyordu. Steve eve geleli bir gece bile olmamıştı.

"Çocuk sahibi olmak için mükemmel bir zaman," diye ısrar etti Steve. "Sen işinde mutlusun, ben bir süre çok meşgul olmayacağım."

İlk birkaç ayda kendini iyi hissetmezsen, sana yardım etmek için yakınında olacağım. Eğer acil serviste kalırsam, bebeğin bakımına bile yardım edebilirim."

"Ben bebek istemiyorum. Hiçbir zaman. Bunu anlayamıyor musun?" dedi Meredith sıkıntılı bir şekilde. Çocuk yapmak bir yana, artık onunla birlikte olmak istediğinden bile emin değildi.

"Bir bebek benim hayatımı alt üst edecek, her şeyi zorlaştıracak."

Kendimi 'birkaç ay' boyunca hasta hissetmek istemiyorum. Bu kadar basit."

"Buna ne zaman karar verdin? Hiçbir zaman istemediğine demek istiyorum."

"Bilmiyorum," dedi Meredith, yorgun görünüyordu. Sınırları kopacak kadar gerilmişti. Taşınıyorlardı, Steve evdeydi, Cal'la ilişkisi bitmişti. Bu karmaşaya eklemek isteyeceği son şey, bir bebektir. "Hiçbir zaman istediğimi sanmıyorum. Sen hiç anlamak istemedin."

"Bunu şimdi bilmek hoş. Ne zaman taşınıyoruz?" diye sordu Steve, konuyu değiştirmek için.

"Gelecek hafta sonu," diye cevap verdi Meredith ve telefon çaldığında atladı. Zaten abone olduğu bir gazeteyi satmaya çalışan bir çocuktur.

"Eşyalarımız birkaç hafta içinde New York'tan gelir." Acildeki işine gelecek pazartesi başlıyordu. Meredith kendisini bir kaosun ortasında hissetti.

İşe gitmek rahatlatıcıydı. En azından şimdilik uzun bir yol gitmesi gerekmiyordu. Bütün hafta boyunca, Avrupa'da ziyaret ettiği potansiyel müşteriler ile araştırma laboratuvarları hakkında faksalar aldı. Hiçbiri kişisel değildi, sadece o da dağıtım listesinde olduğu için Meredith'e geliyordu. Cal, Meredith'i hiç aramadı.

Hafta sonu olduğunda, Meredith, enkaz gibiydi. Her zamanki kusursuz görünüşünü yitirmişti. Sinirleri yıpranmıştı ve Steve'in dağınkılığı dairelerini bir bataklığa çevirmiş gibiydi. Onunla yaşamının nasıl olduğunu unutmuştu. Bir öğrenci yurdunda yaşamak gibiydi. Sürekli oturma odasına yayılan çorapları, gömlekleri ve pantolonları topluyordu. Steve için iyi ayakkabı, bir çift Nike'dı. Birdenbire bunların hepsi Meredith'in gözüne batmaya başladı. Kafasında her şeyi Cal'la karşılaştırıyordu. O, her zaman mükemmeldi, sabah kalktığı andan itibaren iyi ütülü kıyafetlerle dolaşır. Yaptığı ve dokunduğu her şey tıpkı Meredith gibi düzenliydi.

Tahmin edilebileceği gibi, hafta sonunda taşınmaları bir kâbusa dönüştü. Meredith'in satın aldığı yatak gelmedi. Gump'tan aldığı tabakların yarısı taşıyıcılar tarafından yere düşürülüp kırıldı.

Uyuyacak, yatacak, yemek yiyecek yer yoktu.

"Haydi tatlım, acele etme. New York'tan eşyalar gelene kadar idare edebiliriz. Kâğıt tabaklarda yeriz. Bir de katlanır yatak alırım."

Meredith'in işe gitmek için katlanacağı yorucu yolculuklar başlamadan önce, hoş günler yaşamadılar. İşe varana kadar bir buçuk saat trafikte kalacak olmanın sıkıntısını şimdiden hissediyordu. Pazar akşamı yere oturmuş, elleriyle pizza yerken Cal'in çocuklarını özlediğini hissetti. Fakat bunların hiçbirini Steve'e söylemedi. Duygularını açıklamamanın olanağı yoktu.

Steve yeni işine başladığında gerilim daha da arttı. Ona yalan söylemişlerdi. Acilde en alt düzeydeki doktordu ve onu bir sağlık görevlisi gibi kullanıyorlardı. Hemşirelerin bile ondan daha fazla sorumluluğu vardı. Gelen hastaların giriş kaydını yapıyordu ve ilk iki hafta boyunca bütün yaptığı kâğıtları karıştırmak oldu. İşinden, dışarı vurduğundan çok daha fazla nefret ediyordu. Meredith, işten ve yoldan tükenmiş bir şekilde eve döndüğünde, o, televizyonun karşısında boş bira kutularıyla oturuyordu. Akşam yemeğini pişirmek için bile keyfi olmuyordu. Getirttikleri Çin yemekleri ve pizzayla idare ediyorlardı.

Sonunda Meredith bir gece, "Bu bir rezalet," dedi, Steve için her zamankinden kötü geçen bir iş gününün sonunda. Annesi doğum yapan dört yaşındaki bir çocuğa bakıcılık yapmanın dışında bir şey yapmamıştı. "Sen işinden nefret ediyorsun, ben de bunca yolu gidip gelmekten."

"Ve birbirimizden nefret etmeye başlıyoruz," diye, onun sözlerini tamamladı Steve.

"Bunu söylemedim."

"Hayır, fakat her halinden belli oluyor. Her akşam eve geldiğinde sinirli oluyorsun ve acısını benden çıkarıyorsun. Sana ne oldu?"

Fakat Meredith ne olduğunu söyleyemezdi. Gerçek, Cal'ı özlediği ve Steve'le yaşamaya yeniden alışmak, düşündüğünden de zordu. Beş buçuk ay ayrı yaşadık ve iki buçuk ay Cal'la birlikte olduktan sonra değişmişti. New York'ta onunla birlikte yaşamaktan hoşlanan insan gibi hissetmiyordu kendini. Steve'in her şeyi sinirine dokunuyordu, artık.

"Sadece burada kamp yapmaktan ve yerde uyumaktan nefret ediyorum," dedi, "Ve her sabah Palo Alto'ya gitmekten."

"Ben de işimden ve bu daireden nefret ediyorum," diye ekledi Steve. "Soru, birbirimizde nelerden hoşlandığımız. Sende hoşlandığım birçok şey vardı, Merrie. Düşüncelerin, görünüşün, sabrın, espri anlayışın. Bugünlerde çok mutsuzsun, etrafına zehir saçıyorsun." Haklıydı ve Steve bunu söyler söylemez Meredith kendini suçlu hissetti.

"Üzgünüm, Steve. Daha iyi olacağım. Söz veriyorum."

Fakat olmadı. Cal, Avrupa'dan dört hafta sonra döndüğünde daha da kötü hissetmeye başladı. Meredith'e bir yabancı; bir düşman gibi davranıyordu. Dört haftanın ardından, bütün kapıları yüzüne kapamış gibiydi. Meredith, başlangıçta olduğu gibi arkadaş

olabileceklerini umuyordu. İlişkilerinde çok fazla aşk, umut, kayıp ve hayal kırıklığı olmuştu. Cal, beraberliklerini bi-tiriş şeklinden dolayı Meredith'e kızgındı. Hayal kırıklığı kızgınlığa dönüşmüştü.

Avrupa'da geçirdiği dört haftayı kızgınlığını derinleştirmek için harcamıştı. Hergün bunu Meredith'e yansıtmak Cal'ı neredeyse rahatlatıyordu. Bundan zevk alıyor gibiydi. Onu sürekli yanına çağırıyor, günde on kez raporları, projeleri soruyordu. Bütün fikirlerine, vardığı sonuçlara karşı çıkıyordu. Yönetim kurulu toplantılarında neredeyse açık bir savaşa girmişlerdi. Meredith de bu durumu Cal için cehenneme çevirip kendisini şirret bir kadın gibi hissetmesini sağladı.

"Benimle aynı fikirde olmaman umurumda bile değil, Cal.

Herkesin içinde aşağılamak zorunda değilsin, benimle özel olarak tartışabilirsin."

"Aşırı tepki veriyorsun, Meredith," dedi Cal, kaba bir şekilde ve Meredith'in ofisini büyük bir hışımla terk etti. Ama kendisi de aşırıya kaçıyordu. Bu herkes için açıktı. Meslektaşları nedenini bilmiyordu fakat Meredith'i işten çıkarıp çıkarmayacağını merak etmeye başlamışlardı. Bunu Meredith de merak ediyordu. Cal ona karşı kan davası güdüyor gibiydi. Gerçek kan davası ise, ona daha önce evlenme teklif etmediği için kendisine karşıydı. Fakat ciddi sözler vermekten çok korkuyordu ve ilişkinin kendi halinde gelişmesine izin verdiği için ona minnettardı. Onun Steve'e olan bağlılığı nedeniyle, böyle bir teklif yapmış olsa da bir şey değişeceğinden şüpheliydi. Ama kendisini daha mı iyi hissederdi, diye merak ediyordu. Her şeyden çok, kaybetmekten nefret ediyordu.

"Çok keyifli görünüyorsun," dedi Steve, alaylı bir şekilde, Meredith o gece eve geldiğinde. Bu söz, deyim yerindeyse, bardağı taşıran son damla olmuştu ve Meredith'in çektiği bent yıkıldı.

Evrak çantasını bırakmadan; "Aslında, değilim" dedi, kötü bir şekilde. "Korkunç bir gün geçirdim. Yaşantımdan nefret ediyorum.

Yolda lastiğim patladı. Senin günün nasıldı?"

"Biraz daha iyi. Bugün hemoroidlere baktım, bir çocuğun kulağını temizledim ve kırık bir parmağa destek koydum. Sanırım bunun için Nobel ödülü alabilirim." Beşinci birasını içiyordu ve Oklahoma'daki seller yüzünden mobilyalarının gelişi iki hafta daha ertelenmişti.

"Eşyalar gelene kadar niçin otele taşınmıyoruz? diye bir öneride bulundu Meredith, Steve bunu söylediğinde.

"Çünkü, eğer birkaç hafta yerde uyumaya katlanamazsak, şımarık çocuklara döneceğiz. Biliyorsun,

yataklar ve kanepelerden önce de yaşam vardı."

"Burada kamp kurmaktan bıktım." Bu göçebe düzen Meredith'in ruh haline uygun değildi. Sadece onunla değil, hiç kimseyle yaşayamazdı bunu. Ve Cal'ın davranışları onu korkutuyordu.

Hırçın ve çocukça davranıyor, ofiste yaşamı onun için de çekilmez hale getiriyordu. Şu anda yaşamında pürüzsüz giden hiçbir şey yoktu.

"Ben de senin bu tutumundan bıktım," dedi Steve, Meredith ona tümüyle yılmış bir şekilde bakarken.

"Üzgünüm, Steve. Şu anda daha iyisini yapamıyorum. Deniyorum.

Fakat zor. Bu Allanın belası yol beni öldürecek. Niye Palo Alto'da bir ev bakmıyoruz?"

"Çünkü bu lanet olası dünya senin işinin çevresinde dönmüyor, Meredith. Eğer burada doğru dürüst bir iş bulursam, hastaneye yakın olmak zorundayım. Hastalarımı ulaşmak için bir saat trafikte yolculuk edemem.

"Kulağımı temizlediğin çocuk sen gidene kadar bir iki gün bekleyebilir." Meredith, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde Steve'i aşağılıyordu ve birkaç dakika sonra, Steve büyük bir hışımla evdek çıkıp gitti. Döndüğünde sarhoştı ve biradan başka şeyler de içmiş benziyordu; üç tekila ve son olarak bir

brendi. Meredith ona hiçbir şey söylemedi. Portatif yatağa uzanmış, uyur gibi yapıyordu. Steve gittiğinden beri ağlıyordu.

İstediği yaşam bu değildi. Aralarında ne dostluk, ne şefkat, ne de arkadaşlık kalmıştı. Nadiren seviştikleri zamandalar kendilerini iki yabancı gibi hissediyorlardı. Her ikisi de kısa bir süre önce daha iyilerini yaşamışlardı. Ne yazık ki, her ikisi de itiraf etmiyordu.

Sadece üzgün, yalnız uzanıyorlardı ve aralarındaki duvar giderek daha da yükseliyordu. Mayıs nisandan daha kötü geçti. İyi havaya rağmen, yaşamları fırtına bulutlarıyla kaplıydı. Zamanlarının çoğunu birbirlerinden kaçarak geçiri-yorlardı.

Sonunda mobilyalar geldiğinde de değişen pek bir şey olmadı.

Eşyalar kayıp bir dünyanın kalıntıları gibiydi ve hiçbiri yeni yerlerinde iyi durmamışlardı. Meredith'e göre, yaşadıkları yer çok kasvetliydi.

Mayısın sonuna kadar, birbirlerini öldürmeye hazırdılar ve Meredith işini bırakmayı düşünüyordu. Callan'la çalışmak Meredith için giderek daha olanaksız hale geliyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Steve bir gece. "Buraya evliliğimizi kurtarmaya geldim. Seninle birlikte olmak istediğim için nefret ettiğim bir işe girdim. Önem verdiğim her şeyi New York'ta bıraktım. Sen ise geldiğimden beri bana kızsınsın. Bende bu kadar nefret ettiğin şey nedir, Meredith?" Trajik olan şuydu ki, onda nefret ettiği, onun Cal olmamasıydı. Gerçekte, ondan nefret etmiyordu. Sadece onu artık sevmiyordu ve bununla yüzleşmeye dayanamıyordu. Herkese, çoğunlukla da olanlardan dolayı kendine kızgındı. Zaman onları azgın bir nehre yuvarla-mıştı ve Meredith'in çevresine baktığında tek bulabildiği, evliliğinin yıkıntılarıydı.

"Senden nefret etmiyorum, Steve," dedi Meredith, alçak bir sesle.

"Sadece mutsuzum."

"Ben de," dedi Steve. Ertesi gün, Meredith işten geldiğinde, Steve onu bekliyordu. Eski günlerdeki gibi yemek pişirmişti. Yemeğin ardından bardaklarına şarap doldurdu ve kararını açıkladı. "Ayrılıyorum, Merrie," dedi yumuşak bir sesle.

Meredith'in daha önceden hatırladığı adam gibiydi. İki aydır onu bu şekilde görmemişti. Birbirlerine karşı acımasızdılar. Aralarında çok fazla uzaklık ve hayal kırıklığı vardı.

"Nereye ayrılıyorsun?" dedi Meredith; aklı karışmıştı. Fakat Steve'inki artık karışık değildi. Sonunda karar vermişti. Bundan dolayı mutlu değildi, fakat kendini daha iyi hissediyordu.

"New York'a geri dönüyorum."

"Ne zaman?"

"Yarın."

"Yarın mı, niçin?" Reddeder gibi baktı.

"Çünkü bitti. Bunu ikimiz de biliyoruz, ama bir şey yapmaya cesaretimiz yok. Bu ilişki her ikimiz için de işlemiyor. İşin hakkında ne yapacağını bilmiyorum. Sana bağlı. Fakat ben burada daha fazla kalamam. Evli de kalamayız."

"Ciddi misin?" Meredith donup kalmıştı. Steve'e bir kum çuvalıymış gibi vurup durmuştu, ama onun kendisini bırakıp gideceğini hiç aklından geçilmemişti.

"Çok ciddiylim."

"Ya işin?"

"Bu sabah istifa ettim. Kıızıl haç için bandaj yapsam daha faydalı olurum. İnan, beni hiç özlemeyecekler."

"Travma ünitesine geri mi döneceksin?"

"Sanmıyorum. Bugün New York'tan birilerini aradım. Bir süreliğine daha farklı bir iş bakıyorum. Belki az gelişmiş bir ülkede ya da bu ülkede başka bir yerde, Appalachia gibi. Henüz bilmiyorum.

Döndüğümde onlarla konuşacağım ve neresi olabilir, göreceğim."

"Bu tip işlerden nefret edersin," diye hatırlattı Meredith ve Steve kederle gülümsedi. Meredith hâlâ çok güzeldi, ama artık onun değildi. Onu, New York'tan ayrıldığında kaybetmiş ancak bunu fark etmemişti. Oysa artık biliyordu. Sonunda bununla yüzleşmeye istekliydi. Yüzleşmeliydi.

"Sanırım, büyüdüm," dedi Steve sakın bir tavırla, "Sanırım 273

bir süre, bu tür bir iş yapmak ve insanlığa, dağılmış bedenleri birleştirmek dışında bir şeyler vermek istiyorum."

"Ya biz?"

"Artık 'biz' diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Aslında, bundan eminim ve bu yüzden gidiyorum."

"Senin gitmeni istemiyorum," dedi Meredith, gözyaşları yanaklarından süzülürken. Panik dolu gözlerle Steve bakıyordu.

Dünyadaki her şeyi oydu. Ne ailesi, ne arkadaşları vardı, burada.

Artık Cal da yoktu. Yalnızca Steve vardı ve o da bittiğini söylüyordu. Korkunç bir duyguydu bu.

"Burada kalamam, Merrie. Her ikimiz için de doğru değil."

"İstifa edip seninle gelmemi ister misin?" diye sorduğunda Steve hayır anlamında başını salladı.

"Hayır, istemem. Yaşantın burada. Ama bana ihtiyaç duyarsan her zaman yanında olacağım. Her neredeysem, koşarak geleceğim. On beş yılı unutma, Merrie. Fakat artık bir ilişkiyi sür-düremem. Bitti."

Sakin ve rahatlamıştı. Meredith'in de alıştığına rahatlayacağını biliyordu. "Üzgünüm, tatlım," dedi Steve, yumuşak bir sesle.

"Beni bırakma," diye fısıldadı, Meredith.

"Bunu söyleme." Masanın etrafında dolaşıp kollarını Meredith'i kollarına aldı, ama artık onun söylediği ya da kendisine sunduğu hiçbir şeyden etkilenemezdi.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Meredith, tekrar.

"Yarın sabah."

"Ya yatırımlarımız ve dairedeki payın? Öylece yok olamazsın.

Bunları çözmeliyiz. Avukatı aradın mı?" Steve'in sözleriyle şok olmuştu. "Hayır, avukatı aramadım. Sen istediğin herhangi bir zaman yapabilirsin. Yatırımlarımız ya da daire hakkında ise hiçbir şeyi çözmek istemiyorum. O parayı ben değil, sen kazandın. Hepsi senin. Hiçbir şey istemiyorum, Merrie. Tek istediğim sendin. Fakat artık her şey bitti."

"Buna inanamıyorum," dedi, Meredith, Steve'in söyledikleriyle dehşete kapılmış bir halde. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Aylar önce, sen New York'a gelmemek için bahaneler yarattığında bitirmeliydik. Neler

olduğunu görmek istemedim, senin de gördüğünü sanmıyorum." Şüphelenmeye başlasa da, başka biri var mı, diye. Ama zaten o sırada hiç kimse yoktu.

Meredith de kendi gibi yalnız ve mutsuz görünüyordu. Anna'dan da söz etmedi. Artık önemli değildi ve onu incitmek istemiyordu.

Onun için evliliği bitmişti. Arına da geçmişin bir parçasıydı ve evliliklerini asla etkilememiştir. Eğer etkilediyse, bu, evliliğini koruması yönünde olmuştu. Fakat artık yapılacak bir şey olmadığını biliyordu. Sonunda bunu anlamak rahatlatıcıydı.

Meredith, o gece hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak kollarında yattı. Ertesi sabah iş yerini arayarak hasta olduğunu söyledi. Gidene kadar Steve'le kaldı. Genç adamın daireden dışarı adım attığı an, korkunç bir andı. Meredith hazin bir şekilde ağlıyordu, Steve uzun süre ona sarıldı ve sonunda gitmesi gerektiğini söyledi. Uçağını kaçırmak istemiyordu ve aşağıda onu havalanma götürmek için bir taksi bekliyordu.

Meredith "Seni seviyorum, Steve," derken ağlıyordu. "Üzgünüm."

Söyledikleri zorlukla anlaşılıyordu.

"Ben de," dedi Steve, onu son kez öpüp valizini aldı. Aceleyle merdivenlerden inerek taksiye atladı. Meredith pencereden, Steve'in el sallayarak uzaklaşmasını izledi. Gözlerini dikmiş, uzaklara bakıyordu. Olup bitenlere inanamıyordu. Yaşantısının on beş yılı bitmişti. Artık hiç kimsesi yoktu. Ne Steve, ne de Cal.

Yapayalnızdı. Kendisinden başka güvenebileceği hiç kimse yoktu.

Steve yeni bir yaşama adım atmıştı. Meredith, pencereden bakarken hiçbir şeyi yokmuş gibi hissetti.

YİRMİ

Meredith, iki gün evden çıkmadı, sonunda işe döndüğünde alışılmamış şekilde sessizdi. Callan, her zaman olduğu gibi ona karşı uzlaşmaz tutumunu sürdürüyordu. Meredith hiçbir şey söylemedi. Kendi kişisel yaşamı artık onu ilgilendirmiyordu. İş-le ilgili konular dışında söyleyecek bir şeyi yoktu.

Steve'in gidişinin şoku biraz yatışınca, onun haklı olduğunu fark etmeye başladı. Yedi ay boyunca gömülmesi gereken ölü bir bedeni taşımışlardı.

Sakinleştiğinde, işle daha rahat ilgilenebilir hale geldi. Steve, iyi olduğundan emin olmak için New York'tan aramış ve arkadaşlarıyla kaldığını söyleyerek numarasını bırakmıştı; ama Meredith geceleri kendini yalnız hissettiğinde bile onu aramadı.

Steve'in yeni yaşantısını kurmaya hakkı vardı ve kendisi de toparlanmaya ihtiyaç duyuyordu.

Dow Tech'teki işinden ayrılmayı ve New York'a dönmeyi düşünüyordu ama Callan'la işlerin düzelişip düzelmeyeceğini görmek için bir ay daha beklemeye karar verdi. Callan, hâlâ kızgın görünüyordu. Meredith, şimdi ona karşı daha kararlıydı ve mantıksız davrandığında Cal'a karşı koyuyordu. Cal da mesajı alıyor ve yavaşça geri adım atıyordu. Daha önce paylaştıkları saygı geri dönüyor gibiydi, fakat arkadaşlıkları çok uzaklarda kalmıştı.

Steve gittikten üç hafta sonra, Callan, Londra'dan gelen bazı analistleri ağırlamak için Meredith'ten yardım istedi. Meredith, geceleyin onunla dışarı çıkmak için çok istekli değildi, ama Cal, onları şehirde yemeğe götüreceğini söylemişti; katılmak kolay olacaktı. Cal, Fleur de Lys'de yer ayırttığını ve yoldan onu alacağını söylediğinde Meredith orada buluşmayı önermiş, fakat Cal onu almak için ısrar etmişti.

Yemek çok iyi geçmişti, Cal da sakin görünüyordu. Meredith, o sabah saçlarını kestirmiş ve yeni bir elbise giymişti. Artık kendini, Cal'a âşık olduğu zamanki gibi değil ama onu tanımadan önceki gibi hissetmeye başlıyordu. Cal da bunu sezmişti. O gece, yemekte Meredith'e karşı saygılıydı, hatta hoş bile denebilirdi. Yemekten sonra onu dairesine bıraktı.

"Steve nasıl?" diye sordu nazikçe, Meredith'in evinin önünde. "Yeni işinden memnun mu?"

"Çok," dedi Meredith ve yemek için teşekkür ettikten sonra,

"Çocuklar nasıl?" diye sordu.

Cal, birkaç gün sonra anneleriyle bir ay geçirmek üzere ayrılacaklarını söyledi. Haziranın sonuydu ve okullar tatile girmişti. Meredith, ne onları çok özlediğini söyledi ne de kendinden söz edip etmediklerini sordu. Cal'in çocukları artık onu ilgilendirmiyordu. Meredith'in yaşamı da, Cal'i ilgilendirmiyordu.

Onlar şimdi sadece işveren ve çalışandılar.

"Şehirde yaşamaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu Cal, Meredith çıkarken.

"Yolculuk biraz zor, fakat daireyi seviyorum." Bu da yalandı. Fakat Cal'in artık gerçeği öğrenmeye hakkı yoktu. Meredith'in alışması gereken birçok şey vardı. Yalnız olmak, boşanmış olmak gibi. Bir avukatı aramış ve işlemleri başlatmıştı. Her şey çok kolay oluyordu. Steve ondan hiçbir şey istememiş, her şeyi ona bırakarak çekip gitmeyi tercih etmişti.

"Bir ara daireni görmek isterim," dedi Cal, Meredith'le birlikte binanın kapısına doğru yürürken. Meredith nedenini sormak istedi, fakat yapmadı.

"Bir dahaki sefere uğrayıp bir şeyler içmelisin." Fakat bu boş

bir konuşmadı, Meredith, hiçbir zaman onu çağırma niyetli değildi.

"Hangisi?" diye sordu Cal, yukarıya doğru bakarak. Pacific Heights'da, oldukça hoş bir binaydı, fakat özel bir yanı yoktu.

"En üst kat," dediği sırada evin karanlık olduğunu fark etti.

"Steve çalışıyor mu?"

"Hayır, New York'ta," dedi dürüstçe ve sonra Cal'ın gerçeği bilmesinin bir zararı olmayacağına karar verdi. İlişkileri bitmişti.

"Aslında," bir an duraksadı, "Artık burada yaşamıyor. Boşa-nıyoruz. Geçen ay ayrıldı. Şimdi New York'ta. Az gelişmiş bir ülkede çalışacak." Callan birden Meredith onu tokat atmış gibi baktı.

"Niçin bana söylemedin, Meredith?"

"Önemli olduğunu düşünmedim."

"Olabilirdi," diye sitemde bulundu. Kendisine söylemediği için incinmiş görünüyordu. Fakat bu ona, Meredith'in kendisinden bir şey beklemediğini göstermişti.

"Üç ay önceydi, Cal. Seninle bir anlaşma yapmıştık. Steve geldiğinde ilişkimiz bitecekti. Asla bundan fazlasını istediğini söylemedin. Steve gittiğinde de senin üzerinde baskı kurmak istemedim." Aslında Meredith, Steve gittiğinden beri sadece yeni bir ilişki istemediğini değil, bundan fazlasını istediğini fark etmişti; gerçek bir yaşam ve evleneceği birini istiyordu. "Steve ayrıldığında seni aramanın doğru olacağını düşünmedim. İlişkimiz bittiğinden beri de bana çok kızgındın."

"İncinmiştim. Bu kadar aptal olduğum için kendime kızıyordum; çılgın gibiydim. Bağlılıktan korktum, Meredith. Belki de seni ne kadar seversem seveyim, ona bırakmak daha kolaydı. Kolayı seçtim. Ayrıca, senin de bunu yapmaya ihtiyacın vardı."

Meredith, başıyla onayladı. Bunu inkâr edemezdi.

"Ya denemeseydim? Ne değiştirdi? Sen bağlılığa inanmıyorsun, Cal; kendin söyledin. Buna saygı duyuyorum."

"Üç ay çok zor geçmiş olmalı," dedi Cal, yumuşak bir sesle.

Bağlılıkla ilgili duygularına ilişkin Meredith'in söylediklerine karşı çıkmamıştı. Fakat onu sevdiğini söylemesi, Meredith'i gözyaşlarına boğdu ve Cal'ın bunu görmesini istemedi.

"Zordu. Fakat çok şey öğrendim. Sadece Steve hakkında değil, kendimle ilgili de; kimim, ne istiyorum?" Cal, geçen üç ayda onda bir şeylerin yumuşadığını sezebiliyordu.

"Ne istiyorsun, Merrie? diye sordu Cal, ona dikkatle bakarak.

Meredith gözüne farklı görünmüş ve bundan hoşlanmıştı.

"Birçok şey istiyorum. Dürüstlük, gerçek bir ilişki. Yaptığım yanlışın bedelini ödedim. Büyük bir bedel. Şimdi, yaşantımı sadece iyi günde değil, her zaman paylaşacak ve buna değecek birini istiyorum." Cal'a, uzaktan gülümsedi. "Bir gün çocuk bile isteyebilirim. Sanırım bu konuda haklıydın. Steve'le hiç istemedim.

Biz çok farklıydık." Sonra, Cal'ı daha da şaşırttı. "New York'a geri dönmeyi düşünüyorum. Birkaç hafta sonra bu konuyu seninle konuşacaktım. Buraya ait değilim."

"Burayı sevdiğini sanıyordum." Kaldırımında durmuş

konuşurlarken, Cal incinmiş görünüyordu.

"Ben de öyle sanıyordum. Fakat buraya gelmek yanlış bir karardı."

Onun evliliğine mâl olmuştu. New York'ta kalsa evlilikleri hâlâ sürebilirdi, fakat artık çok geçti. Kendisini buraya gelmek zorunda hissetmiş ve karşı konulması zor güçler tarafından Steve ile ayrı yönlerde çekilmişlerdi.

"Oraya dönmenin yanlış olacağını düşünüyorum," dedi Cal, kesin bir dille.

"Üzülme, sana yeterince zaman vereceğim, Cal, Charlie'nin yaptığını yapmayacağım."

"Biliyorum, yapmazsın. Bunu, seni düşünerek söylemiştim."

"Kararımı sana bildireceğim."

"Bu kararın bir parçası olmak istiyorum. Bu konuda konuşalım."

"Hayır, konuşmayalım," dedi Meredith, sessizce. "Konuşacak fazla şeyimiz yok, değil mi?"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Meredith'in söyledikleri onu kırmıştı. Bir defada hazmetmek çok zordu.

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Meredith, "Belki de değildik."

"Benim için harika şeyler yaptın, Merrie. Sadece işim için değil.

/"t 1 I 1 •• "I •• v_ / •• "I •• •• 1 •• I I Steve'e döndüğünde üzgündüm."

"Biliyorum," dedi Meredith, üzgün bir sesle. "Buna hakkın vardı.

Sana böyle bir şey yaşattığım için üzgünüm."

"Ne yaptığımı biliyordum. Sadece her şeyin nasıl değişiver-diğini anlayamadım. Steve'le ilişkinizin yolunda olduğunu düşünüyordum. İyi gitmediğini görmek beni şaşırttı."

"Seni çok özledim," diyerek gülümsedi Meredith, ona karşı dürüsttü. "New York'u terk ettiğimden beri çok değiştim. Burada, olgunlaştığımı hissediyorum. Bunun bir kısmı için de sana teşekkür ederim."

"Anlıyorum. Eğer, yarın akşam ne yaptığını sorarsam uygunsuz mu olur?"

"Uygunsuz olmaz," diyerek gülümsedi Meredith, "Fakat aptalca olur. Daha önce bu noktadaydık ve bitirmiştik. Niçin tekrarlayalım ki?"

"Çünkü seninle konuşmak istiyorum." Çok ciddi baktı bunu söylerken.

"Bunu yapmayalım. Ne hakkında konuşacağız, Cal? Bağlılığa olan düşmanlığını mı? İki insanın birbirine güvenmeme nedenlerini ve birbirlerine bel bağlayamamalarını mı? Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bunları duydum. Her ikimiz de kaldığımız yerde değiliz. İlerledik. Artık bırakalım." Bunları söylerken kararlıydı.

"Bana hiç şans tanımıyorsun,"

"Meredith yumuşak bir sesle güldü. "Sert olmamaya çalışıyorum.

Kafamı karıştırmanı istemiyorum." Onunla tekrar bir ilişkiye ve birbirlerini incitme riskine girmek istemiyordu. Kendini daha yaşlı, daha akıllı ve çok daha dikkatli hissediyordu.

"En azından denememe izin ver," diyerek gülümsedi Cal ve Meredith, o anda, daha önce âşık olduğu adamı gördü. Fakat, ar-tık onu görmek istemiyordu. Steve gitmişti. Cal da gitmişti. "Seni yarın ararım," dedi Cal, kesin bir dille. Meredith kendi kendine telefona cevap vermeyeceğini söyleyip yemek için tekrar teşekkür etti. Cal'ı kaldırımında bırakarak, dairesinin merdivenlerine yöneldi.

Cal, arabasına binip uzaklaşmadan önce ışıkların yandığını görene kadar bekledi. Meredith pencerede durmuş onu düşünüyordu.

Yemeğe gitmenin bir yaran yoktu. İlişkileri en azından kendisi için bitmişti.

Ertesi gün, Cal, söylediği gibi onu aradığında Meredith o gece meşgul olacağını söyledi. Telefon geç vakit çaldığında da açmadı.

Ona söyleyeceği ya da duymak isteyeceği bir şey yoktu. Telefonu çalar durumda bıraktığında, içinde garip bir şekilde huzur hissetti.

Pazar sabahı, yürüyüşe çıktığında Cal'ı kapıda beklerken bulmak onu şaşırttı.

"Burada ne yapıyorsun, Cal?" diye sordu, kafası karışmıştı. Cal, utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Seni bekliyorum. Telefonuma cevap vermediğin ve benimle yemeğe çıkmadığın için, liseli gençler gibi kapı önünde beklemekten başka bir seçenek bırakmadın."

"Beni ofiste görebilirdin,"

"Seninle iş konuşmak istemiyorum, Merrie."

"Niçin? İşte iyiyim."

"Biliyorum. Her ikimiz de iyiyiz. Fakat diğer konularda kötüyüz."

En azından ben öyleyim. Sen biraz daha iyisin, ama senin daha çok pratiğin var. Ben senin kadar cesur da değilim. Aslında son dokuz yıldır ölesiye korkuyordum... temsil ettiğin her şeyden korkuyordum. Aşk, özen, biriyle yaşamı paylaşma, güven, bunlara inanma, incinebilir olma... Seni seviyorum, Merrie. Bana dön. Bana bunları öğret." Bunları istediğini söylerken Cal, çok kırılğan görünüyordu. Meredith, uzanıp onu kucaklamak istedi, fakat yapmadı.

"Kendi hayatımı böyle karmakarışık bir hale getirmişken sana nasıl bir şeyler öğretebilirim?" Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sen hiçbir şeyi bozmadın. Doğru şeyleri yaptın. Sanırım her ikimiz de korktuk. Steve'e döndüğünde delireceğimi sandım.

Avrupa'dayken çılgın gibiydim.

"Ben de burada çok iyi değildim," diye itiraf etti Meredith.

"Korkunç bir haldeydim. Zavallı Steve. Buradayken hayatımı cehenneme çevirdim."

"Seni bunun için mi bıraktı?" diye sordu Cal, büyük bir ilgiyle.

"Beni bıraktı, çünkü artık birbirimizi yeterince sevmediğimizi anlayacak kadar zekiydi. Bu konuda bir şey yapacak kadar da cesurdu. Ben değildim. O doğru olanı yaptı. Benim bunu görmem zaman aldı."

"Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamak da, benim zamanımı aldı, Merrie... Benim için hâlâ çok önemlisin... Seni seviyorum."

"Ya sonra? Yıllarca birbirimizin elini tutmaya korkarak ortalıkta dolaşırız. Bundan daha fazlasını istiyorum, Cal. Buna ihtiyacım var."

"Ben de. Şimdi senin elini tutuyorum. Denemek için bana bir şans daha ver. Bu defa iyi gidecek. Geçen seferki de çok kötü sayılmazdı."

"Ya sonra? Eğer iyi giderse ne olacak?"

"O zaman, evleniriz," dedi Cal. Meredith gözünü ona dikmiş, söylediğini içine sindirmeye çalışıyordu. Cal, henüz bitirmemişti.

"Aslında," dedi, korkmuş fakat kararlı görünüyordu, "Seninle şimdi evlenmek istiyorum."

"Neden?" Meredith, kaldırımında durmuş ona bakarak içten olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Çünkü seni seviyorum, işte nedeni. Böyle olması gerekmiyor mu?"

"Bilmiyorum, Cal. Öyle mi?" Cal onu kendine doğru çekip sarılırken gözlerinde yaşlar vardı.

"Sana olan sevgim asla tükenmedi. Bir süre senden nefret etmeyi denedim. Fakat işe yaramadı. Seni o kadar çok özledim ki, bunun 1 • • • 1 1 • • <—> • • 1 • • • 1 • • i l

beni öldüreceğini düşündüm."

"Ben de," dedi Meredith, yumuşak bir sesle. Ona inanmak istiyor ama korkuyordu.

"Evlen benimle, Merrie... lütfen..."

"Ya iyi gitmezse?" diye fısıldadı Merrie. Yaşamının on beş yılının kayıp gidişine daha yeni tanık olmuştu. Yeniden birine güvenmek zordu. Fakat kalbinde bir yerde, güvenmesi gerektiğini hissediyordu. Başka şansı yoktu. Baştan beri olmadığı gibi. Çok güçlü, çok gerçek, çok derin bir şey tarafından ona doğru çekilmişti. Her ikisi de, buna direnememişti.

"İyi gidecek," dedi Cal, ona sarılırken. "Bizim için doğru olanın bu olduğunu biliyoruz." Meredith başıyla onayladı. Cal, önce onun yüzünü görüp gülümsemeye yetecek kadar geri çekildi, sonra yaklaşıp öptü. El ele yürümeye başladılar. Cal neşeyle planlarından söz ediyor, Meredith de gülümseyerek onu dinliyordu.

YİRMİ BİR

— Steve New York'ta, uçaktan iner inmez, istediği gibi bir iş

bulabilmek için bir danışmanlık firmasına gitti. Tıp Fakültesi'nden tanıdığı bir doktor burasını önermişti. Dışında yıpranmış bir tabelanın asılı olduğu ufak, karanlık bir yerdi. En azından müşterilerini gönderdikleri yerler kadar kötüydü. Ona, hizmet verdikleri ülkeleri ve sundukları işleri tanımlayan bir broşür verdiler. Seçenekler Steve'e uygun geldi. Başvurusuna cevap vermeleri birkaç hafta alacaktı. Steve'in elinde zamandan bol bir şey yoktu, alelacele bir yere gitmesini gerektirecek bir baskı da hissetmiyordu. Merhaba demek için Harvey Lucas'ı aramayı düşündü, fakat Merrie ya da Kaliforniya'daki fiyasko hakkında konuşmaya henüz hazır değildi. Bu yüzden aramadı.

Tıp Fakültesi'nden eski bir arkadaşında kalmaya başladı.

r r • • • • • "1 1 • • 1 * "I

Zamanının çoğunu yürüyüş yaparak ya da müzeleri gezerek geçiriyordu. Yıllardır ilk kez bu kadar çok boş zamanı olmuştu.

Plaja gitti, yeni filmleri izledi. Anna'yı aramak istedi. Fakat bu sayfayı kapatmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Nihayet haziranın sonunda, danışmanlık firmasından telefon geldi.

Dilekçesini değerlendirmişlerdi ve önerebilecekleri birkaç iş vardı.

Peru'yu, Şili'yi, Kentucky'yi ya da Bostwana'yi seçebilirdi.

Tanımladıkları işler konforsuz fakat ilgi çekiciydi. Sonunda, Kentucky'yi seçti. Artık Meredith'ten kaçıp gitmesi gerektiğini düşünmüyordu. Kâğıtları imzalamak için dört gün sonra gemesini istediler. İki yıllık bir anlaşma olacaktı.

Yakında gideceği için, Harvey Lucas'ı aramaya karar verdi. Sonra da Anna'ya uğramak istedi. Ona hoşça kal demek ve Kaliforniya'ya giderken ona bu kadar katı davrandığı için üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Yeniden başlamayı denemek gibi bir düşüncesi yoktu. Buna hakkı olmadığını biliyordu. Sadece iyi olduğundan emin olmak ve mümkün olursa Felicia'yı görmek istiyordu. Onu özlemişti. Aslında her ikisini de özlemişti ve Felicia'yla vedalaşmamış olmak onu rahatsız ediyordu. Veda etmeden ya da bir açıklama yapmadan basitçe yaşantısından kaybolmak, bir çocuğu bırakmak için yanlış bir yoldu. Annesini bırakma biçimi ise kendisini daha da kötü hissetmesine yol açıyordu.

Broadway'e giden bir otobüse bindi ve 102'nci Cadde'de inerek Batı'ya doğru, tanıdık bir binaya gelene kadar yürüdü. Bina yazın güneş ışığında biraz daha iyi görünüyordu. Yine de berbat bir yerdi ve Anna'nın burada yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordu.

Aşağıdaki zile basacaktı ki, tişörtlü ve kot pantolonlu iki genç adam ona doğru yaklaştı. Bir şey soracakmış gibiydiler. Biri Steve'e bir şeyler söylediğinde Steve, duraksamadan onlara döndü.

"Afedersiniz, ne dediniz?" Anna'yı düşünüyordu, her zaman dikkatli olması gerektiğini unutacak kadar New York'tan uzak kalmıştı.

"Cüzdanını ver dedim, hayvan herif." Steve bir an için gözlerini onlara dikti, verip vermemekte ya da onlarla konuşmayı denemekte kararsızdı. O duraksarken ikinci adam bir silah çekti.

Birinci adamın da sustalısı olduğunu gördü.

"Sakin olun, çocuklar, cüzdanımı vereceğim, fakat içinde fazla para yok." Cüzdanına ulaştığında, elleri titriyordu. Bıçaklı adama uzattı, silahlı ve daha genç olan sinirli görünüyordu.

"Acele et, adam., bütün gün burada..." Bıçaklı olan cüzdanı kavradı, Steve ona bakarken, diğeri onu uyaracak bir söz bile söylemeden, kısa menzilden göğüs kafesinin ortasından onu

vurdu. Steve, boğazına bir şey takılmış gibi bir ses çıkardı.

İçgüdüsel olarak, çalmak üzere olduğu zile dokundu ve binanın merdivenlerinden kaldırıma doğru yavaşça yere düştü.

Yüzükoyun yere uzanmıştı, hareket edemiyordu. Pencereler teker teker açılmaya başladı. Yukarıdaki insanların sesini çok uzaklardan duyuyordu. Bir silahlı saldırı olmuştu, ama adamlar kaçana kadar onları durduracak kimse çıkmamıştı.

Sesler gittikçe uzaklaşıyordu; bir süre sonra, birilerinin onu çektiğini hissetti. Yarayı görmek için çevirdiklerinde, yavaşça karanlığa kaydı.

İnsanlar, binadan aşağıya koştuklarında bilincini kaybetmişti ve Anna'yı getirmeye gittiklerini bilmiyordu. Binadaki herkes onun doktor olduğunu biliyordu. Anna, onu küçük bir kalabalığın ortasında buldu. Alet çantası yanındaydı. Ona birinin yaralandığını söylemişlerdi. Bir silah sesi duymuş, fakat başlangıçta bir şey düşünmemişti. Bir kamyonun ateşleme yapmış olabileceğini sanmıştı. Ona bakarken siren seslerini duydu. Biri, ambulans çağırmıştı. Önce yarayı, sonra yüzünü gördü ve onu tanıdı. Dehşet içinde, Steve'in kendisini görmeye geldiğini anladı.

Sağlık ekibi geldiğinde Anna, Steve'in bağırsaklarını bandajda tutuyordu, onlara neye ihtiyacı olduğunu söyledi. Ellerinden geldiğince çabuk bir şekilde onu sedyeye koydular. Anna komşularından birine Felicia'ya bakmasını söyledi.

"Onunla mı gidiyorsunuz?" Sağlık ekibi şaşırılmış görünüyordu, çalıştığı travma ünitesinin adını verdi, oraya götürmeye karar verdiler. Steve, hâlâ bilinçsizdi ve çok kan kaybediyordu. Serum taktılar. Anna açık yarayı bastırıyor ve onun niçin orada olduğunu merak ediyordu. Üç aydır ondan hiç haber alamamıştı ve onu bir daha görebileceğini sanmıyordu.

Hastaneye vardıklarında, kan basıncı düşüyordu ve şanslarına Lucas görevdeydi. Anna ona olanları, daha doğrusu bildiklerini anlattı. Harvey, hazırlanmak için ameliyathaneye koştu. Anna, hâlâ Steve'in yanındaydı ve travma ünitesi, görevi sağlık ekibinden almıştı.

Bir hemşire onlara, "Kimse ismini biliyor mu?" diye bağırdı ve Anna onun adına cevapladı.

"Steve Whitman." Onu tanıdığı anda hemşirenin rengi uçtu.

"Ne yapıyor burada? Kaliforniya'da olduğunu sanıyordum," dedi hemşirelerden biri, makasla Steve'in giysilerini keserken.

"Gördüğün gibi burada," dedi Anna, sertçe. Bir yandan hastane kıyafetlerini giymeye çalışırken, ekibi ameliyathaneye doğru izledi.

"Ve bağırsaklarında Teksas büyüklüğünde bir delik var. Tanrım, biraz daha hızlı olamaz mısınız?"

"Hareket ediyoruz... hareket ediyoruz..." Fakat Steve'i kaybediyorlardı ve Anna bunu görebiliyordu. Ameliyathanenin kapışma vardıklarında Lucas onları bekliyordu. Maskesini ve eldivenlerini takmıştı bile.

Anna, "Onu kaybediyoruz, Harvey," diye fısıldadı, ellerini yıkamak için giderken. Steve ile kalmak istiyordu, fakat Harvey'ye yardım edebilmek için temizlenmesi gerekiyordu.

O dönene kadar, Steve'in kan basıncı düşmeye devam etti. Steve neler olduğundan habersizdi. Arkadaşları, onu kurtarmaya çalışırken bilinçsiz yatıyordu.

"Ne bela geldi başına?" diye sordu Harvey, mermiyi çıkarmaya çalışırken.

"Sanırım beni görmeye geliyordu," dedi Anna, dişleri kenetlenmiş, onu izlerken, "Ve biri onu vurdu."

"Tehlikeli bir kadınsın," dedi Harvey. Hâlâ mermiyi bulup çıkaramamıştı ve olabildiğince hızlı bir şekilde kan pompalıyorlardı.

"O da işe yaramazın teki," dedi Anna, gözyaşları maskesinden süzülürken. Bir kez de kendisinin denemesi için Lucas'a yalvarıyordu. "Bu işte iyiyim," dedi.

"Öyle diyorlar."

Anna, Harvey'nin yerine geçti ve kurşunu çıkarmak için daha derine girdi, bir süre sonra küçük bir hırıltı sesi ile onu buldu.

Çıkarması, yirmi dakika sürdü. O zamana kadar Steve'in kan basıncının düşmesi durmuştu. Ama iç kanama hâlâ kötü bir 287

şekilde sürüyordu. Onu durdurmak bir saatlerini daha aldı.

Ameliyathaneye girdiklerinden üç saat sonra, Harvey, Anna'nın dikişleri yapmasını istedi. Steve sonunda istikrarlı bir duruma girmişti.

"Sanırım, başaracak," dedi Harvey, Steve'i nekahat odasına alırlarken. Anna'ya döndü, "Kötü görünüyorsun, Dr. Gonzalez."

"Teşekkür ederim, Dr. Lucas."

Yüzü hâlâ kül gibiydi ve dizleri titriyordu. Steve'in yanına gidip oturdu. Steve kıınıdamadan iki saat daha geçti. Hareket ettiğinde hâlâ bitkindi. Fakat Anna'nın yanında oturduğunu görerek ona gülümsedi.

"Anna? Seni görmeye geliyordum," diye fısıldadı.

"Bunu başaramadın," diye gülümsedi Arına, yaşlar yeniden gözlerine doluyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğini sanıyordu, gördüğünde de onu kurtaramadan öleceğini düşünmüştü.

Steve, "Ne oldu?" diye, fısıldadı yeniden.

"Biri seni vurdu."

"Çok hoş komşuların var," dedi Steve ve Arına gözyaşları arasında ona gülümsedi.

"Orada ne yapıyordun?" Anna sorusuna daha önce cevap verdiğini biliyordu.

"Sana hoşça kal demeye geldim."

Anna, yumuşak bir sesle, "Bunu üç ay önce yapmıştın," dedi, Steve uykuya dalarken. Sonra Steve gözlerini yeniden açtığında konuşmalarını sürdürdüler.

"Felicia'yı görmek istemiştım. Onu özledim."

"O da seni özledi," ve dikkatli olmayı bırakarak ona gerçeği söyledi,

"ben de özledim, işe yaramazın biri bile olsan."

Steve gülümsedi, "Boşanıp, Kentucky'ye gidiyorum."

Anna kaşlarını çattı onu dinlerken. "Sanırım hayal görüyor," dedi hemşirelerden birine.

"Duyuyorum. Bu gerçek... boşanıyorum... Kentucky..." diye ısrar etti Steve zayıf bir sesle.

"Bu kadar çok konuşma... daha sonra açıklayabilirsin. Niçin biraz uyumuyorsun?" dedi Anna. Onun için hâlâ endişeleniyordu.

"Göğsüm acıyor."

"Şikâyet etmeyi kes. Mükemmel bir ameliyat geçirdin." dedi Anna, gülümseyerek. Steve, yattığı yerden onu izliyordu.

"Kim yaptı?"

"Ben. Göğsünde yumurta büyüklüğünde bir mermi vardı. Şimdi sesini kes ve ben seni vurmadan uyu."

"Seni seviyorum, Anna," dedi Steve. Sesi fısıltı gibi çıkmış, ama Anna duyabilmişti.

Yalnızca Steve tarafından duyulduğundan emin olmak için ona doğru eğilerek, "Ben de seni seviyorum," dedi.

"Evlen benimle." Steve bitkindi fakat Anna onun içten olduğunu biliyordu.

"Mümkün değil," dedi, "Buna alerjim var."

"... iyi bir şey ... Felicia için ... benim için ... senin için, hepimiz için iyi... daha çok çocuk sahibi olursun ... düşünsene bir bebek..."

"Eğer sana bakacaksam bir de bebeğe ihtiyacım yok. Sen on çocuktan daha fazla sorun çıkarıyorsun."

"Benimle evlenir misin?"

"Hayır. Ayrıca ilaç aldın. Ne söylediğini bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum... ve evli değilim..." Bunu söylerken sesi daha güçlüydü. "Eşcinsel de değilim."

"Ne diyor?" dedi Harvey Lucas onu kontrol etmeye geldiğinde.

Konuşmanın sonunu yakalamıştı. "Kim onun eşcinsel olduğunu söyledi? O eşcinsel falan değil."

"Hayır, fakat işe yaramazın biri," dedi Anna kesin bir dille, Steve'e bir bakış atarak. Steve, anestezinin etkisinden kurtuluyordu. Lucas onun düzelmeye başlamasına memnun oldu ve konuşmalarını sürdürmeleri için onları yalnız bıraktı. "Sonsuza kadar dönmek üzere gittiğini sanmıştım," dedi Anna, yumuşak bir sesle.

"Ben de öyle düşünüyordum... geri döndüm..."

"Görüyorum. Niçin burada kalmıyorsun? Kentucky meselesini sonra açıklarsın," Steve, ilacın etkisinde olmasına rağmen, kâğıtları imzalamadığını hatırladı. Birçok şeyi hatırlıyordu, Merrie'yi bırakıp Kaliforniya'dan ayrılışını... Anna'yı görmeye gidişini... Bundan sonrası hakkında fazla bir şey hatırlamıyordu. Yoğun bakım odasında Anna'yı görene kadar neler olduğunun farkında değildi, göğsünde bir acı hissetti.

Steve, tekrar "Seni seviyorum," dedi. Anna'yı ikna etmeye kararlıydı.

"Ben de seni. Şimdi biraz dinlen. Yanında olacağım. Bir yere gitmiyorum, Steve." Gördüğü hiçbir yüz Anna'yı bu kadar mutlu etmemişti; özellikle onun hayatta kalmayı başaracağını fark ettiği an, kalbi sevinçten duracak gibi olmuştu. Üç ay onun için her gece ağlamıştı, ama artık dönmüştü işte; nedeni ne olursa olsun, kendisini görmeye gelmişti.

"Niçin benimle evlenmiyorsun?"

"İhtiyacım yok. Ayrıca, sana söyledim, zengin erkeklerden nefret ediyorum."

"Her şeyi Meredith'e bıraktım... Artık yoksulum..."

"Sen çılgınsın," dedi Anna, gülümseyerek.

"Sen de," dedi Steve ve Anna'yı seyrederek mutluluk içinde uykuya daldı.

"Nasıl gidiyor? İyi mi?" Harvey yaşam göstergelerini kontrol etmeye gelmiş ve gördüklerinden hoşnut kalmıştı.

"İyileşecek," diye cevap verdi Anna, Harvey onları yine yalnız bırakırken. Steve iyi ellerdeydi; bu öğleden sonra şansı yaver gitmişti. Harvey, odadan dışarı çıkarken omzunun üstünden bir bakış attığında, Anna'nın, Steve'in elini tutup ona gülümsediğini gördü.

"Steve Whitman orada mı?" diye sordu hemşirelerden biri. Ses, travma ünitesinin dışından geliyordu.

"Tabii ki burada."

"Ne yapıyor burada?" Herkesin kafası karışmıştı. Hâlâ Kaliforniya'da olduğunu sanıyorlardı.

"Umarım sağlığına kavuşuyordur," diye cevap verdi, Harvey Lucas. "Böylece eski işine dönebilir ve sonunda ben de biraz araştırma yapmak için çekip gidebilirim,"

Kayıttaki hemşireler Harvey'ye, "Geri mi dönüyor?" diye soruyorlardı.

"Dönebilir," diyerek gülümsedi Harvey. "Dönebilir. Kim bilir?"

Tuhaf şeyler oluyor."

Anna, Steve'in yanına oturmuş, uyumasını izlerken, onun elini tutuyordu. Tek istediği ve ihtiyaç duyduğu şey, orada Steve'le olmaktı. Sözlere, evlilik yüzüklerine ya da paraya ihtiyacı yoktu.

Sadece onunla olmak istiyordu ve o dönmüştü. Her ikisi için de kâbus ve yalnızlık bitmişti.

ONUN PARLAK IŞIĞI Danielle Steel

"Bu kitabı; Nick'le birlikte yaşadığımız acıyı, cesareti, sevgiyi ve bunları yaşarken öğrendiklerimizi başkalarıyla paylaşmak için yazıyorum. Nick'in hayatı yalnızca bizim için içimizi burkan bir an olarak kalsın istemiyorum; başkalarının bu kısacık hayattan dersler çıkaracağını umuyorum. Her şeye rağmen yaşadığımız umutlan ve gerçekleri ihtiyacı olan herkes görsün istiyorum. Dileğim, birilerinin bizim öğrendiklerimizden yararlanması ve bunların yardımıyla bir hayat kurtarması."

Danielle Steel

UĞURSUZ KOLYE

Nora Roberts

"Uğursuz Kolye" okuyucularını tropik denizlerin derinliklerine götürüyor. Yazar hikâyesindeki aşk ve tutkunun yanında gizem ve gerilimi de mükemmel bir şekilde kullanıyor. Deniz arkeologu olan Tate Beamont, babasının deniz dibinde eski eser ve hazine arama tutkusunu paylaşan genç bir kızdır. Yıllar içinde batık gemilerde pek çok güzel şey buldukları halde, arkasında kana bulanmış bir efsane bırakan Anjelic'in Laneti ile yolları hiç kesiş-memiştir. Baba kız böyle bir avın peşine düşeceklerse bunu Buck ve Matthew olmadan yapamayacaklarını görürler.

BAYAN JULIA'NIN İSYANI Ann B. Ross

Bayan Julia'nın İsyanı, Amerika'nın güneyindeki bir kasabayı anlatırken, toplumdaki her türlü ikiyüzlülüğe ve çifte standarda, mizah dolu bir mercekten bakıyor, özellikle de dini kurumların çarpık-lığıyla acımasızca alay ediyor. Bu hikâye dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir küçük kasabada geçebilirdi, diyebiliriz.

Ancak bu kasabalarda da pek çok Bayan Julia vardır diyebilir miyiz?

"Bu kitaba bayıldım. Okumak öyle büyük bir keyif ki! Bayan Julia son yıllarda karşılaştığım en müthiş roman kahramanlarından biri.

Ann Ross, kesinlikle klasikler arasına girecek bir Güney komedisi yazmış. Yaşa Bayan Julia, harikasın."

Fannie Flagg Kızarmış Yeşil Domatesler'in yazarı Romanları 400 milyonun üzerinde satan Danielle Steel'in dünyanın en çok okunan yazarlarından olduğu tartışılmaz. Onca Sevgiye Rağmen, aşk romanı ustasının kırk yedinci romanı. Okurlarımızın bu romanı da Aynadaki Görüntü, Hoşça Kal Büyükanne ve Onun Parlak Işığı kadar keyifle okuyacağına inanıyoruz.

Wall Street'teki büyük bir yatırımı bankasının ortaklarından olan Meredith, bir travma ünitesinde

alışan, son derece yetenekli ve özverili bir doktor olan Steve ile on dört yıldır evlidir. Her ikisi de mesleğine fazlasıyla zaman ayırmak zorunda kaldığı halde, evlilikleri büyük bir uyum ve anlayış içinde yürümüş; birbirlerine duydukları aşk azalmamış, hatta arkadaşlıkları daha da gelişmiştir.

Birbirlerinin işine büyük saygıları vardır. Özgür oldukları her anı paylaşırlar. Hayatlarında eksik olan tek Şey ocuktur. Steve büyük bir özlemlerle ocuk isterken, Meredith, henüz hazır olmadığını ve çocuğa zaman ayıramayacağını söyleyerek anne olmayı hep ertelemiştir.

Hisselerini halka sunmak üzere çalıştığı bir Şirketin sahibi, Meredith'c, San Francisco'daki Şirket merkezinde olağanüstü bir iş

teklif edince, yıllardır New York'ta yaşamış olan genç çiftin kafası karışır. Hiçbir zaman karısına köstek olmak istemeyen Steve, bu bir fırsatı değerlendirmesi için Meredith'i teşvik eder. Düşüncelerini açığa vurmasa da, Kaliforniya'da ocuk yetiştirmenin daha kolay olacağını düşünmektedir. Meredith San Francisco'da bir ev tutacak, Steeve de uygun bir iş bulur bulmaz karısının yanına gidecektir.

Dediklerini yaparlar ve New York ile San Francisco arasında müthiş bir trafik başlar. Hafta sonlarını ve en ufacık boş

zamanlarını bile birlikte geçirmeye çalışırlar. Ancak her ikisinin işini de zamanla sınırlamak imknsızdır ve ikisi de, aralarında böylesine büyük bir mesafe olan iki ayrı Şehirde yaşamanın getireceği sıkıntı ve sorunları öngörememiştir. Birlikte geçirdikleri zaman gittikçe azalır; bazı Şeyleri paylaşamaz hale gelirler. Ayrı hayatlar giderek ayrı dünyalara dönüşür. Aralarındaki onca sevgiye rağmen, bazı karşı koyulamayan gler, hayatlarını ve yüreklerini yavaş yavaş birbirinden koparmaya başlamıştır.